Dr phil. Hellmut Schramm

Det judiska ritualmordet

En historisk undersökning

Dr phil. Hellmut Schramm

Det judiska ritualmordet

En historisk undersökning

Förord

"Tycker du att det är ett nöje att attackera tonhöjd? Tror du inte att jag skulle ha föredragit ett trevligare fält för mina studier under de senaste åren än dårskaperna och styggelserna hos din eländiga judenhet?

Endast övertygelsen **om att göra mänskligheten en tjänst** har hållit mig kvar vid denna fråga när jag drar fram en fruktansvärd vidskepelse i dagsljuset; för **ljuset kommer att döda den!**

Den tid kommer då denna tusenåriga hemlighet mellan Orienten och Occidenten kommer att avslöjas till fullo!

***(F. W. Ghillany**, professor och stadsbibliotekarie i Nürnberg, i sitt svar 1844 till sina anonyma judiska motståndare: "Judaism and Criticism", op. cit. s. 121).*

Reichsminister
Alfred Rosenberg
dedikerad

Förord

Det forntida Kanaan kände säkert till människooffer. Det kan lämnas öppet om de rester av barnlik som påträffats i husgravar i Taanak och Mutesellim är resultatet av barnoffer eller om man helt enkelt begravde döda barn i sina hem, som man gjorde i Assyrien. Ett äkta människooffer finns i 2 Kung 3:27, där det berättas om den moabitiske kungen som angrips av israeliterna och: "Då tog han sin förste son, som skulle bli kung i hans ställe, och offrade honom som brännoffer på muren. Då kom stor vrede över Israel, och de lämnade honom och återvände till sitt eget land." Bara detta är minst sagt slående. Man kan undra varför Israels folk gav sig av på grund av detta offer. Detta blir tydligt när man minns att den forntida hebreiska fromheten också räknade med människooffer. I Domarboken 11:29 ff. berättas om hur Jefta offrade sin dotter. I Kungaboken 16:34 har vi ett riktigt byggnadsoffer: "Vid den tiden höll Hiel från Betel på att bygga Jeriko. Det kostade honom hans förste son Abiram, när han lade grunden, och hans yngste son Segub, när han satte dörrarna, enligt HERRENS ord, som han hade talat genom Josua, Nuns son."

Till samma grupp hör Guds underliga dom (1 Sam 14:24 ff.), för vars skull Jonatan skulle dö för Jahve. Men folket frälser honom sedan. Alla dessa berättelser är senare än offrandet av Isak (i. Mosebok .22), som ofta tolkas som att israeliterna övervinner människooffret genom djuroffret. Djuroffret ersätter dock

inte det mänskliga offret, utan fungerar endast som en ersättning. Om en människa inte är tillgänglig för offret eller om den ska skonas, kan ett djur också användas.

Smith-Stübe ger ett antal sådana exempel, särskilt från den gamla Orienten, men också från andra folk som kände till människooffer. I Egypten märktes till exempel offerdjuret med ett sigill som föreställde en bunden man med ett svärd mot halsen. Enligt en rapport av Aristodemos berättar Plutarchos att en örn under en pest i Sparta tog offerkniven från prästen som han ville offra jungfrun Helena med och placerade kniven på en ung ko. Apollodorus (Bibl. I, 9, 1) berättar att under en hungersnöd skulle Athamas son Phrixus offras tillsammans med sin syster. Hans mor Nephele räddade honom på en bagge.

I den mån ett djuroffer kan ersätta ett avsett människooffer skiljer sig inte judendomen från andra folk som praktiserade människooffer. Det är dock slående att denna sedvänja bevarades under mycket lång tid. På försoningsdagen, Yom Kippur, tar den judiske fadern en höna för varje kvinnlig familjemedlem och en tupp för varje manlig familjemedlem och säger: "Detta är min återlösning, detta är mitt utbyte (den ersättare som tar min plats), detta är mitt försoningsoffer." Seden grundar sig på 2 Mos 16:2 ff: "Och (Gud) sade (till Mose): 'Säg till din bror Aron att han inte får gå in i den inre helgedomen bakom förhänget till nådastolen på arken, så att han inte dör; ty jag skall visa mig i ett moln på nådastolen. Men han skall gå in med den: med en ungtjur till syndoffer och med en bagge till brännoffer. Han skall sätta på sig en linnekappa och linnebyxor för sin nakenhet, och han skall sätta på sig ett linnebälte och en linnehatt, ty detta är heliga kläder, och han skall bada sitt kött i vatten och sätta på sig dem. Sedan skall han ur Israels barns församling taga två getter till syndoffer och en bagge till brännoffer. Och Aron skall föra fram tjuren, sitt syndoffer, för att göra försoning för sig själv och för sitt hus. Sedan skall han ta de båda baggarna och föra fram dem för HERREN vid ingången till uppenbarelsetältet. Och han skall kasta lott om de två getterna, den ena lotten åt HERREN och den andra åt Azazel. Och han skall offra den get som mästarens lott faller på som syndoffer. Men den get som Azazels lott faller på skall han föra fram levande inför HERRENS ansikte för att göra försoning för honom, och han skall låta geten gå ut i öknen för Azazels skull. Och han skall föra fram sin syndoffersbock för att göra försoning för sig och sitt hus och slakta den. Han skall ta en skål med kol från altaret som står framför HERREN och en handfull krossad rökelse och lägga den bakom förhänget. Han skall lägga rökelsen på elden inför HERRENS ansikte, så att dimman från rökelsen täcker nådastolen som står på vittnesbördet, så att den inte dör. Och han skall ta av blodet från tjuren och stänka det med sitt finger på nådastolens framsida; och framför nådastolen skall han stänka blodet sju gånger med sitt finger. Sedan skall han slakta bocken, folkets syndoffer, och föra dess blod bakom förhänget, och han skall göra med dess blod som han gjorde med oxens blod och stänka det på nådastolen och framför nådastolen. Och han skall göra försoning för helgedomen för Israels barns orenhet och för deras överträdelse i alla deras synder. På samma sätt skall han göra med uppenbarelsetältet, ty de som ligger där är orena. Ingen människa får vara i uppenbarelsetältet när han går in för att göra försoning i helgedomen, förrän han kommer ut, och han skall göra försoning för sig själv och sitt hushåll och hela Israels församling. Och när han går ut till altaret som står framför HERREN, skall han göra försoning för det, och han skall ta av blodet från tjuren och av blodet från geten och lägga det på altarets horn. Han skall stänka blodet på det med sitt finger och rena det och helga det från Israels barns orenhet."

Denna bibliska teori om syndabocken bör dock inte pressas för hårt. Varför är det trots allt inte en get utan en tupp som offras idag? Som rabbi Isidor Scheftelowitz vittnar om i sin avhandling "Das stellar Ruhnopfer" (Isidor Scheftelowitz: "Das stellar Huhnopfer." Inaugural dissertation, Giessen 914), är detta Kaporoh-offer fortfarande brukligt den 10:e Tischri, dagen för Yom Kippur. Varför en tupp eller kyckling? Jo, för att tupp på hebreiska betyder Gèber - och man betyder också Gèber! Du behöver inte göra det tydligare än så. Tuppen är ett utmärkt substitut för människan. Är han den enda? År 1530 gav den döpte juden Antonius Margaritha ut en bok som väckte sensation på den tiden ("Der gantz Jüdisch glaub mit sambt eyner grüntlichen und warhaftigen anzeygunde, aller satzungen, Ceremonien, gebeten, heimliche und öffentliche gebreuch etc. etc."). Leipzig 1530, 2:a upplagan, utökad och förbättrad. Där.

Melchior Lotther. 1531. 109 sidor. (Ny) Publicerad av Chr. Reineccius, Leipzig. 1705). I denna bok säger han uttryckligen att "för ett sådant försoningsoffer bör man ta en apa som mest liknar en människa".

Enligt Oskar Goldbergs bok "Hebréernas verklighet" (1925) missbedömde Maimonides helt och hållet Jahves natur som en Gud som motsätter sig naturens ordning. I denna debatt blir Goldberg, en sann "Chacham ha Yisroel", plötsligt mycket öppenhjärtig och betonar: "Vad är mat till för? För att bygga upp kroppen. Så ekvationen mellan offer och ätande följer, att offertjänsten tjänar bildandet av den gudomliga organismen. Det står skrivet expressis verbis i Moseböckerna - offret beskrivs som 'Jechem Elohim' - som mat åt Elohim." - Och nu kommer en mycket betydelsefull passage. Goldberg understryker att man, i anslutning till lagarna om renhet och orenhet, också bör visa hur en etisk lag kan spåras tillbaka till en ritual. Förbudet "Du skall icke mörda" är till sin natur en etisk lag - och ändå är det en ritual. Torah rättfärdigar detta förbud genom att säga: "Den mördades blod gör landet hycklande. Vad innebär detta? Som förklarats tjänar blodet från djuroffer till att symbolisera den gudomliga organismen. Religionshistoriskt sett är det betydelsefullt att judarna var det första folk i världen som kunde offra endast djur. Alla andra rituellt kapabla folk under antiken var beroende av människooffer. Det kunde inte vara på något annat sätt, eftersom deras kult endast var effektiv genom människooffer. För dem kom människor och djur från samma översinnliga naturordning, och därför kunde djuret inte ersätta människan. Tvärtom: totemdjuret är heligt och okränkbart. Endast Abraham har råd att offra baggen i stället för sin son.

För denna syn på saken är det irrelevant att de forntida folken redan under sin religiösa nedgångstid lade djuroffer vid sidan av människooffer, liksom det är irrelevant att det redan före Abraham fanns stora individer som förde fram djuroffer, till exempel Abel (Hewel), som nästan kan kallas uppfinnaren av denna typ av offer. Det är fortfarande väsentligt att den gudomliga organismen endast kan använda sig av djuroffer - medan människooffer utlöser de fientliga effekter av makt i den som har sitt ursprung i den naturliga ordningen. Genom att döda en människa uppmuntras förkroppsligandet av en främmande, fientlig naturordning. Det är därför som Torah säger: "Den mördades blod gör landet hycklande". Detta innebär att landet genom en sådan handling som mord framstår som något annat än det i själva verket är. Landet låtsas vara den gudom som kommer till världen - men i själva verket är det en främmande, fientlig naturmakts invasionsplats. - Judendomen, som är helt inriktad på apologetik, skulle ha anledning att ta itu med denna förklaring; för förbudet mot att döda en människa av rituella skäl är den sanna 'vederläggningen' av ritualmord."

Goldberg leker kurragömma här. Han vet lika väl som vi att icke-juden är ett djur enligt judisk lag. Talmud säger uttryckligen: "Ni kallas människor, men de världsliga folken kallas inte människor (utan boskap) ..." (Baba meçia 114 b och parallellställen). Det faktum att icke-juden är ett djur har aldrig på allvar ifrågasatts av någon talmudist. Om djuroffret är behagligt för Jahve, är ritualmord lagligt berättigat, endast offrandet av en jude skulle vara en synd mot de rituella lagarna.

"Ty kroppens liv är i blodet, och jag har gett det åt er på altaret för att göra försoning för era själar, ty blodet är försoningen, eftersom livet är i det" (3 Mos 17:11). Att offret styckades, vilket är typiskt för ritualmord, och att delar av offret skickades till andra judiska samfund finns också dokumenterat i Gamla testamentet. "Och han tog några oxar och styckade dem och sände dem genom budbärarna till hela Israels område och sade: 'Den som inte går ut efter Sa'a, han skall gå ut. Den som inte går ut efter Saul och Samuel, så skall det gå med oxarna" (I Sam. 11:7), eller historien om leviten som vill återvända till Betlehem på natten med sin konkubin, som invånarna i Betlehem, "bad boys", vill våldta och som sedan lämnar sin konkubin till dem; detta misshandlas till döds av Betlehemsborna: "Så när han kom hem tog han en kniv och grep sin konkubin och skar henne i tolv bitar, ben och allt, och skickade henne till alla rikets gränser" (Dom 19:29).

Judendomen hade under antiken ett sådant rykte om sig att begå ritualmord att den till och med överförde denna fruktansvärda misstanke till den tidiga kristna kyrkan. Inte bara judarna utan också de första kristna anklagades för att slakta barn, ett nyfött barn som beströtts med mjöl offrades till kniven på dem som ville gå med i sekten som en mystisk symbol för initiering och blodet dracks inför de närvarande. Vi kan lämna frågan öppen om detta bara är överdrifter och förtal, eftersom en betydande del av de tidiga kristna verkligen upprätthöll omskärelse och andra judiska seder. Att de misstänktes för att också ha begått det ohyggliga ritualmordet är åtminstone psykologiskt förståeligt, även om det Daumer säger i sin "Mysteries of Christian Antiquity" nog inte helt kan stå emot kritik. I vilket fall som helst är uttalanden som Origenes' (Contra Celsum I § 31) märkliga: "En människas frivilliga död är ett sätt att avvärja olyckor och farsoter, pest, ofruktsamhet och liknande." Det är också märkligt att Augustinus till och med säger (Expositiones in Psalmos 103): "Våra gärningar kan hedningarna se, men inte våra sakrament." Varför inte? Vad fanns det att dölja? De här sakerna kan ha varit hemsökta ända fram till medeltiden, och det skulle vara lätt att berätta en massa kusliga saker om dem.

Vad vi hittills saknat var en detaljerad redogörelse för ritualmordet från källorna. Detta är nu tillgängligt på grundval av rapporter och rättegångsprotokoll som ett resultat av Dr Hellmut Schramms flitiga och grundliga arbete. Antalet personer som verkligen arbetar vetenskapligt på djupet med den judiska frågan och samtidigt går kompromisslöst tillväga utan prästerliga bindningar är inte stort. I själva verket är det mycket mindre än man skulle kunna tro. Ofta har den ena personen den rätta instinkten, den andra den rätta vetenskapliga metoden, sällan båda tillsammans. Det är därför välkommet att ett skarpt vapen för att erkänna judendomen har smitts åt oss här genom hårt arbete med ett sprött ämne.

Judendomen är biologiskt ärftlig brottslighet, religiöst synkretism med ett starkt inslag av tro på demoner. Den som kämpar mot judendomen "gör Herrens verk" och utkämpar en strid mot Gud. Detta är en värdefull del av denna kamp, och jag önskar den all framgång.

Berlin, *i början av krigsåret 1941.*

Prof Dr ***Johann von Leers***.

Inledning

Under de år då Tyskland var som mest maktlöst gav **Alfred Rosenberg** ut en översättning av det franska verket "Der Jude, das Judentum und die Verjudung der christlichen Völker" (Juden, judendomen och förjudningen av de kristna folken), som hade utkommit redan 1869 och var författat av en Chevalier **Gougenot des Mousseaux**, men som snart försvann, uppköpt av judendomen, medan författaren själv föll offer för ett judiskt attentat.

Han eliminerades inte bara för att han hade känt igen judarnas mentalitet till punkt och pricka, utan förmodligen först och främst till följd av publiceringen **av judiska ritualmord**. Därmed hade **Mousseaux** berört judendomens djupaste hemlighet, avslöjat brott som judarna upprepade gånger ålagt den icke-judiska mänskligheten som en blodtull och i de allra flesta fall på ett mästerligt sätt undandragit sig den jordiska rättvisan med alla de ekonomiska, politiska och intellektuella maktmedel som stod till deras förfogande.

Under det senaste århundradet av "ljus", århundradet av judarnas stora "befrielse", och som en logisk fortsättning i vår tid, tycktes filosofen **Senecas** ord finna sin slutliga och fruktansvärda bekräftelse: "De

besegrade har påtvingat segrarna sina lagar!" Regeringarna i de enskilda länderna i Europa hade blivit Judas fogliga verktyg. En av de tyska lärda, vars livsverk också hade fallit offer för judiska intriger, den gamle Johann Andreas **Eisenmenger**, som dog 1704 som professor i orientaliska språk i Heidelberg, kunde redan på sin tid konstatera detta av egen bitter erfarenhet; han citerade följande avsnitt (307) i sin "Entdeckten Judentum", baserat på den judiske konvertiten Dietrich **Schwabs** ord: "När judarna får en myndighet som är gynnsam och välvilligt inställd till dem, då talar de: Vilken tuktande myndighet detta är! Den tar gärna emot gåvor, så den **är som judarna**, lehabdil, men det finns en skillnad! Med detta ord vill de antyda att de är ännu bättre än sådana myndigheter, hur höga de än må vara..."

Hand i hand med de "världsliga myndigheterna" för att skydda judendomen arbetade inte obetydliga och inflytelselösa **kyrkliga** kretsar, som dock till stor del bestod av dem som, med den judiske professorn **Graetz** ord, "grep fiendens rustning och fana för att desto mer eftertryckligt förgöra honom" - vi kommer **oundvikligen** att behöva titta närmare på dem också.

"Å andra sidan talar där fromma kristna teologer, för vilka judarna är det utvalda folket inför Gud, och som dessutom står på fängelseprästernas ståndpunkt, för vilka varje straffad person är en **oskyldig** man; för det första förkunnar han sin oskuld, och för det andra har han inte gjort någon skriftlig anteckning om sitt påstådda brott ... Den ädla enkelheten hos dessa herrar är beundransvärd..." skrev Hamburgs universitetsprofessor Siegfried **Passarge** 1928 i förordet till den andra volymen av Brafmanns "Buch vorn Kahal". - "Dessa herrars ädla enkelhet" är inte bara beundransvärd, den är skrupelfri! De är de "skrupelfria mäklarna på religionens börs", den "obotliga cancern", som juden **Bogrow** beskrev dem i sitt eget folk i sina "Memoirs of a Jew" som publicerades 1988... Representanterna för den teologiska fakulteten fick sällskap av namnkunniga koryféer från andra discipliner. Till exempel skrev Werner **Sombart** 1912, när juden **Beilis** stod inför rätta **i Kiev** för ritualmord på en 13-årig skolpojke, i sin "Zukunft der Juden" (Leipzig 1912, s. 57) "Det är det judiska folket som sedan profeterna har fört in den stora etiska tonen i mänsklighetens konsert och som fortsätter att föra in den idag genom sina bästa söner. Det stora tragiska patos som försöker moralisera den naturliga världen kommer i sista hand från Juda och har därifrån gått vidare till kristendomen..." "Vi vill aldrig förlora judarnas djupa, sorgsna ögon ..."

Det gemensamma bandet mellan de två - statens och kyrkans företrädare - utgjordes av de underjordiska och därför desto farligare trådarna **från frimureriet**, denna "synagogans oäkta dotter", som på ett märkligt sätt förvirrade sinnena hos en viss europeisk "intelligentsia", av vilka vi i framtiden kommer att få stifta bekantskap med dussintals, utöver, eller snarare samtidigt med, den märkliga sinnesstämning som fortfarande ser de aktiva "medmänniskorna i det mosaiska trossamfundet" som företrädare för ett "utvalt folk".

England, världsfrimureriets klassiska land - den första frimurarlogen grundades i **London** så tidigt som 1717! - och världsjudendomen, i egenskap av Europas ökända judiska guvernant, gav naturligtvis skydd och hjälp åt judiska ritualmördare! Detta framgår med all önskvärd tydlighet av ritualmordsrättegångarna i **Damaskus** (1840) och **Tisza-Eszlár** (1882) samt av händelserna på **Korfu** (1891), där man bortsåg från den vanliga diplomatiska "försiktigheten". "Tre gånger lyckliga Britannia, hur mycket mer avundsvärt än dina mäktiga flottor gör inte dina medborgare, ditt parlament, dina (judiska-'kristna') möten dig! Lyckliga människor, för vilka detta är deras eget", utropade Jud **Loewenstein** entusiastiskt under åren för judarnas begynnande frigörelse - men dessa kopplingar kommer också att undersökas mer ingående nedan!

Judendomen själv tog sin "intellektuella ledarklass" i anspråk först när man ansåg att tiden var mogen, dvs. när man befarade att det skulle bli kritiskt för ritualmördarna och deras klienter. Men även flera år senare, efter ganska "tillfredsställande" framgångar, "sonderade" man fortfarande terrängen! Särskilt den sistnämnda omständigheten visar tydligt hur sofistikerat Juda framgångsrikt tog hänsyn till det kroniskt dåliga minnet hos vissa ansvariga kretsar inom den icke-judiska mänskligheten: innan man gick vidare med ett nytt ritualbrott måste man få även den sista slumrande misstanken om judiskt förövande att

försvinna - eller är det bara en tillfällighet att tio (!) år efter blodmordet i **Tisza-Eszlár** och ett år efter **Xanten** och **Korfu** genomförde filosofie doktor **Paul Nathan** sin skickligt och skrupelfritt utförda talmudistiska avledningsmanöver ("Der Prozeß von Tisza-Eszlár - Ein Antisemitisches Kulturbild" och "Xanten/Kleve; Betrachtungen zum Prozeß **Buschhoff**", båda utgivna i Berlin 1892), och att nya, fruktansvärda brott följde bara några år senare?

För Polna-blodmorden (1898/99), efter sju (!) år och sex (!) år efter **Konitz-brottet**, övertogs denna roll av en annan Talmud-lärjunge, den judiske "juridiska" Berlin-advokaten Arthur **Nußbaum** ("Der Polnaer Ritualmordprozeß - Eine **kriminal-psychologische** Untersuchung", Berlin 1906), med stöd av Berlins universitetsprofessor i **juridik**, Dr Franz v. Liszt, privatråd. Franz v. **Liszt**, privatråd; ritualmordet på lille Andrej **Justschinsky i Kiev** följde 1911, efter att en hel serie olösta "mystiska" mord på tysk mark hade föregått det!

Men de "obildade" människor som aldrig tröttnade på att påpeka denna oerhörda judiska fara trots den judiska förnekelsetaktiken, en Theodor **Fritsch, Liebermann von Sonnenberg**, en Otto **Glagau**, dr Ernst **Henrici, bröderna Försch och alla dessa bästa** människor överöstes med en veritabel flod av förtal, misstankar och övergrepp. Ernst **Henrici**, bröderna Förster och alla de bästa överöstes med en veritabel flod av förtal, misstankar och övergrepp; enligt Paul **Nathans** "omdöme" utgjorde de "nationens andligt och moraliskt efterblivna element", "en skara samvetslösa människor utan intellektuell prestige och utan moralisk ställning", enligt juden **Loewensteins** "åsikt" ("**Damascia**", s. 247) "den lärda pöbeln i Tyskland" - för att bara ge mycket blygsamma exempel!

Men de icke-judiska folken, som visste precis var de skulle leta efter sina barns sataniska mördare på grundval av århundraden av de mest fruktansvärda erfarenheter, som kunde minnas tidigare brott som utförts på exakt samma sätt efter varje nytt, utgjorde de "folkskikt där denna misstanke lever kvar än i dag; bland den **välklädda pöbeln** har den anhängare, och dessa **intellektuellt underlägsna klasser**, som är benägna till **fanatism och vidskepelse**, drevs av politiskt samvete tills rättegången mot en jude för dem verkade vara en rättegång mot judendomen..." (Nathan). Nathaus "kollega", Arthur **Nußbaum**, talar om en "efterbliven, from landsbygdsbefolkning" och att det är "anmärkningsvärt att alla moderna fall av ritualmord har ägt rum i byar eller landsortsstäder...", medan det för den teologiska fakulteten vid universitetet i **Leiden** ("kristna vittnesmål **mot** anklagelsen om judarnas blod etc.") bara handlar om en "vidskepelse hos djupt okunniga och försummade människor"!

Motståndet mot judarna som sådana, det reaktionära fenomenet i varje nation som ännu inte helt har underkastat sig det judiska blodsmonstret, måste dock "stampas ut med stubbe och piska"; för judar **och fritänkande kristna** är "bekämpandet av det en handling av **upplyst patriotism**" (Nathan).

Den **kristne** teologen - han betonade då att han inte härstammade från judar - teologiprofessorn i Berlin, Geheime Konsistorialrat D. Dr. H. L. **Strack**, skrev därför också den onda meningen 1920, när hans fosterland höll på att förblöda: "Tyskarna kallas också hunner eftersom de anses vara **antisemiter**...". Men han citerade också Ef. 6:14 om **sig själv:** "Stå därför upp med sanningen om ländryggen och rättfärdighetens rustning på kroppen." ("Judiska hemliga lagar?", 1920, s. 29)! - Under loppet av denna undersökning kommer vi att tvingas inse att en man som **Strack** ingalunda var någon isolerad företeelse...

Man skulle kunna låta dessa saker vara begravda om inte just dessa kretsar, som en gång i tiden träffande kallades för den tyska "judiska skyddsstyrkan", i hög grad hade bidragit till att Juda gick segrande ur striden även när han faktiskt ställdes inför rätta!

De ansträngningar som gjordes för att förhindra förestående judiska rättegångar eller, om det inte längre var möjligt - om än i mycket sällsynta fall - att ändra rättegångens förlopp, var enorma. Men dessa intriger avslöjar desto tydligare judenhetens **skuldmedvetande** och skall därför beskrivas särskilt detaljerat! Jin

magiskt mäktiga band är ovedersägligen lindat runt oss från pol till pol, som en enda röst reste sig Israel och försvarade **den mosaiska lagens renhet** ..." skrev den gamle juden **Mendelssohn** med ett leende efter den judiska triumfen i Damaskus 1840 i ett "öppet brev" från Paris, och **Crémieux**, en av världsjudendomens ledare och en höggradig frimurare, kunde i efterhand i **Wien** vid samma tillfälle konstatera att "som genom en elektrisk chock väcktes deltagande på alla punkter på jorden för de illvilligt förföljda bröderna ..."

Det är betecknande att två politiker från det land som hade blivit ett veritabelt Dorado för judisk mordplåga, **Ungern**, erkände detta indirekta erkännande av Judas skuld. Den ungerske magnaten Géza von Onody skrev i sin berömda publikation om ritualmordet **i Tisza-Eszlár** år 1882: "Det är ett lika obestridligt faktum att hela Israel **identifierade** sig med de anklagade shechterna och deras medbrottslingar i **syfte** att **vilseleda rättsväsendet** och därigenom **sanktionerade** det ovannämnda faktumet av barbarisk fanatism **på ett bekännande** sätt." Hans vapenbroder, riddare Georg v. **Marcziányi**, frågade samma år: "Vem skall betala dessa summor, eftersom majoriteten av de anklagade är fattiga polska judar? Vilken annan anledning kan judendomen ha att **identifiera sig** med Tisza-Eszlár-fienderna än en **gemensam känsla av skuld**, och är inte detta nästan liktydigt med att tyst **erkänna** existensen av en hemlig **blodsofferritual** i den mosaiska rasreligionen, vars klander måste hållas borta till **varje pris**?" Mottot för den av **Crémieux** 1860 medgrundade judiska världsorganisationen "Alliance Israélite Universelle" (AIU), som senare också fick "ta hand om" judiska ritualmördare och deras anhängare, är inte utan anledning: "Alla judar går i god för varandra" - från den siste galiciske tiggarjuden till den judiske lorden försvarade de den sista och största judiska hemligheten!

Redan av detta skäl är det helt absurt att historiker som har erkänt förekomsten av ritualmord, men fortfarande bara vill hänföra dem till en speciell "sekt", "chassidisk", något "blodsförbund", en hemlig organisation eller "odisterna" ("hatarna") i Siegfried Paissarges mening **Varje** jude känner till dessa saker och är, som de aktuella undersökningarna visar, faktiskt beredd att åtminstone hjälpa till när som helst!

Även om vissa av de gamla folken, som skyterna, kartagerna, fenicierna, aztekerna etc., kände till människooffer, var detta främst baserat på offer för **rituella** ändamål (tillbedjan, offer av begäran och tacksägelse) och inte på en **lagligt** dikterad vilja att förstöra allt som var annorlunda!

Denna vilja att utrota skall inte förstås inom den snäva ramen för en "konfessionell" synvinkel. Under medeltiden betraktades de judiska blodbaden inte som ett utflöde av rashat utan av religiöst hat. Ett visst inre berättigande för denna syn kan kanske erkännas såtillvida att de icke-judiska, i detta fall kristna, delarna av befolkningen **instinktivt** såg judarna som sina arvfiender **eftersom de ännu inte hade förmultnat**; denna latenta eller öppna fientlighet avvärjdes emellertid omedelbart om juden av någon anledning bestämde **sig för att låta döpa** sig, vare sig det skedde frivilligt eller under tvång. Detta var uppenbart redan under de första århundradena. Men historien har visat att kristendomen till följd av detta upphörde att vara en fara för judendomen: De mest nitiska förespråkarna för judiska intressen kom från denna döpta judendom! På 1900-talet kunde juden Cheskel Zwi **Klötzel** då helt logiskt konstatera att kristendomen inte längre utgjorde någon fara **idag**, att det judiska hatet mot den var som mest ljummet!

Detta hat blir rent av infernaliskt när judendomen anar en begynnande fientlighet mot judar någonstans, en begynnande kunskap om denna ärftliga fiende till mänsklig samexistens och mänsklig kultur. Det är nu mycket intressant att notera att denna misstanke, som under århundradenas lopp växte till en vilja att förinta, alltid var centrerad **kring Tyskland** - Juda har alltid haft en skarp känsla för var **verklig** fara var överhängande - ökeninstinkt! I samband med de aktuella undersökningarna måste vi emellertid inse att den judiska världsmakten hade förblivit segerrik i allt högre grad från århundrade till århundrade av skäl som kommer att diskuteras mer i detalj. En högt uppsatt katolsk präst **i Milano, Athanasius Fern,** bedömde tidigare: "Judar anklagades, åtalades och till och med dömdes (Damaskus, Lucha), men dömdes aldrig mer i ljusets århundrade..." "Aldrig har judiska pengar varit så mäktiga, aldrig har de formalistiskt

utbildade domarnas blindhet varit så stor som idag; Israel vinner i varje rättegång. Men vinner det verkligen? Jag säger: Nej! Dessa blodiga gärningar ropar till himlen, de kommer en dag att hämnas på ett fruktansvärt sätt. **Folkets medvetande kommer inte att tillåta sig att bli hånat i det långa loppet. Då kommer ögonen och öronen på dem som inte vill se och höra nu på grund av utbildningens arrogans eller på grund av ljudet av judiskt guld att öppnas på ett fruktansvärt sätt**..." (A. Fern).

Och Theodor Fritsch, den antijudiska rörelsens gamle mästare, skrev i förordet: "Judendomen må vrida sig under anklagelsens tyngd: lika lite som den hittills har kunnat vederlägga eller ens tillbakavisa den, lika lite kommer den att lyckas inför bevisen i denna bok: Blodvittnena från en religion som har förvillat sig till mordisk och blodtörstig fanatism står upp som anklagare och kräver försoning och ofarlighet. "

Vi har varit medvetna om svårigheterna i vårt eget arbete; & det var ändå nödvändigt att presentera en del mycket svårt och sprött material på ett allmänt begripligt sätt. Ty först då kommer avhandlingen att ha uppfyllt sitt syfte att tillhandahålla ytterligare ett användbart vapen för den kommande slutstriden mot den judiska världspolypen, när den kan sättas i händerna på varje medlem av folket. Endast den ytlige eller illvillige domaren kan utsätta vårt verk för "tendentiösa" angrepp, till exempel på vissa kretsar av vårt folk; detta skulle strida mot det nationalsocialistiska tänkesättet och verkets anda och syfte! Men om en kategori av personer som definierats mer i detalj ovan representerade judiska intressen och helt medvetet handlade i strid med folkets mest naturliga krav, bör de hänsynslöst avslöjas!

Den exakta **termen för** denna typ av judiskt mord skulle vara "rituellt blodmord"; för korthetens skull och i linje med tidigare använda termer kommer vi dock att använda termen "rituellt eller blodmord" i det följande; vi kommer bara att använda termen "kristen" där den förekommer i originaltexten.

Jag vill tacka min trogne mentor, universitetsprofessorn dr Joh. v. **Leers**, Jena, för det osjälviska och generösa intresse han ägnat detta arbete, min förläggare, herr Theodor **Fritsch**, Berlin, för hans beslut att trots de svåra omständigheter som kriget medförde ge ut boken i en värdig utgåva, Institutet för forskning om judefrågan i Frankfurt a. M. för upprepad granskning av manuskriptet, dr Denner och W. Freund, Berlin, för deras kamratliga hjälp och viktiga förslag samt informationskontoret vid Tyska biblioteket i Berlin och Saxonska biblioteket i Berlin för deras hjälp och viktiga förslag. M. för upprepade granskningar av manuskriptet, Dr Denner och W. Freund, Berlin, för deras kamratliga hjälp och viktiga förslag, samt informationskontoret vid de tyska biblioteken i Berlin och det sachsiska statsbiblioteket i Dresden, vars noggranna arbete jag är skyldig för att ha försett mig med det mest värdefulla materialet.

Tiden har kommit för den tusenåriga judiska hemligheten att komma fram i ljuset, som gamle **Ghillany** profeterade för hundra år sedan; må detta mångåriga arbete nu få hålla kommande generationer vakna!

Under krigsåret 1941.

*Dr **Hellmut Schramm.***

Judiska blodsmord

Judiska ritualmord fram till år 1840

Det judiska ritualmordet är lika gammalt som judendomen själv; dess mer detaljerade definition skulle kunna anklagas för att vara osaklig, orättvis eller till och med partipolitiskt illvillig om den gjordes av icke-judar. För att klargöra begreppet presenterar vi därför en **judisk** passage ur **Sohar**, en av judendomens "heliga böcker" som fortfarande är allmänt giltig och som av den judiska ortodoxin anses

vara överlägsen **Talmud**. Medan Talmud i ett avsnitt (Baba mezia 114b) - för att inleda detta - säger att endast judar kallas för människor, medan övriga folk i världen (dvs. alla icke-judar, inte bara de kristna folken!) kallas för boskap, innehåller den **kabbalistiska Sohar** ("Det lysande ljuset") en omisskännlig instruktion om ritualmord. Enligt Dr Bischoffs autentiska översättning lyder den bokstavligen: "Det finns ett bud om att på ett rituellt giltigt sätt slakta främlingar som inte är människor utan liknar boskap. Ty de som inte bryr sig om judisk religiös lag måste göras till offer (!) för bön, så att de kan frambäras som offer till den välsignade Guden. Och när de på detta sätt offras till honom, sägs det om dem: "För din skull dödas vi hela dagen, slaktas som får på slaktbänken" (jfr Psalm 44:23)!

Den exakta tidpunkten för när dessa ritualmord om möjligt skall utföras framgår emellertid av Talmudavsnittet Kethuhoth 62a, där slakten (shachat) av en pojke på påskaftonen omnämns. I själva verket kommer vi under våra undersökningar att kunna fastställa att de enskilda mord som ägde rum under påskperioden inte alls var oavsiktliga, utan utfördes och fortfarande utförs i enlighet med judiska hemliga lagar.

Påskhögtiden (Pesach) firas under åtta dagar i mars och april till minne av "Israels barns" uttåg ur Egypten. Om vi betänker vad som sägs om masslakten på de förstfödda icke-judiska barnen i Egypten i Andra Mosebokens kapitel 12, vers 30: "...och det blev ett stort skrik i Egypten, ty det fanns inte ett hus där det inte fanns en död människa", kan vi förstå att påsken instiftades enligt den judiske blodguden Jahves instruktioner: "....ni skall hålla denna dag till minne och fira den som en högtid för Herren (Jahve)" (2 Mosebok, kapitel 12, vers 4), endast kan få sin invigning i judisk mening genom mordhandlingar mot icke-judar. Purim-dagarna är en liknande mordfest som har fått sitt namn efter "Pur", den lott som kastades "för att skrämma och döda en massa, som genom **Mordekais**, som hade stigit från tiggarjude till hovjude, och hans brorsdotter och kungliga konkubin Esters intriger överlämnade över 75.000 av de bästa i den alkoholiserade kungen Xerxes gamla persiska imperium till de judiska bödlarna, bland dem den artmedvetne Haman och hans tio söner, som tydligt hade insett den överhängande judiska faran: "....det är ett folk som är utspritt och splittrat bland alla folk i alla länder i ditt rike, och deras lag är annorlunda än alla folks, och de gör inte enligt kungens lagar" (Ester, kap. 3, 8).

Purim-festen "som de firar två dagar om året, såsom det var föreskrivet och förordnat" (Ester, kap. 9, 27), denna "högtid" är enligt hela sin historiska eller till och med bara legendariska kärna också en utpräglad hämndhögtid, "då judendomen dödar sina fiender åtminstone i tanken" (enligt den judiske "professorn" Gunkels omdöme), liksom Esters bok är ett förstklassigt dokument över den mest ohämmade och otyglade judiska hämnd mot allt icke-judiskt, om vilken **Luther** (Table Talk 2996, Erlangen-utgåvan, 62. (Table Talks 2996, Erlangenutgåvan, s. 181): "Åh, vad de är förtjusta i Esters bok, som är så finstämd efter deras blodtörstiga, hämndlystna, mordiska lust och hopp! Det finns inga mer blodtörstiga och hämndlystna människor som solen någonsin har lyst på än de som tror att de är Guds folk, så att de skall kunna mörda och strypa hedningarna."

År 1848 skrev biskopen av **Paderborn**, Dr Konrad **Martin,** ett helt "osuspekte" vittne och enastående kännare av judiska antikviteter och seder, följande slående meningar i "Katholische Vierteljahrsschrift für Kunst und Wissenschaft" (Bonn) om "anklagelsen att judar griper kristna barn för att utgjuta deras blod under påsken", i likhet med abboten och orientalisten **Chiarini**:

"Att förneka att judar vid olika tidpunkter och på olika platser har gjort sig skyldiga till ett sådant brott skulle vara att från historieböckerna radera 30-40 *1)* **registrerade och etablerade fakta, skulle vara att förstöra alla de monument som flera städer har bevarat till denna dag med uppgifter om ett sådant avskyvärt mord."**

Under trycket av det historiska materialet tvingades **Vatikanen** också att den 18 november 1913 utfärda ett otvetydigt yttrande om judiska ritualmord enligt följande: "Det är att betrakta som bevisat att det är en

gammal judisk sed att mörda kristna barn vid påsk." I Vatikanens bibliotek finns dokument skrivna av påvar i ämnet judiska ritualmord.

Redan 1892 publicerade **"Osservatore Catolico"** i Milano en lista med 154 försök till eller fullbordade ritualmord, som visade att judar offrar icke-judars blod på långfredagen.

Men när en katolsk motståndare till judarna i Österrike, ett år efter nationalsocialismens seger i Tyskland, i en specialpublikation 1934 hävdade att ritualmordsseden var ett faktum, backade tidningarna från honom och hans publikation blev allmänt misskrediterad eftersom den var "okristlig" (Theodor Fritsch: "Handbuch der Judenfrage").

Det säger sig självt att den internationella judendomen, sedan mordinstruktionerna i dess hemliga lagböcker blivit kända för en vidare krets i utmärkta och felfria översättningar - **från Eisenmenger** till Erich **Bischoff** - förnekade utförandet av dessa brott och gav alla tänkbara förklaringar. Lögnaktigheten i detta förfarande bör också bidra till att visa de nuvarande undersökningarna.

Judah själv hade dessutom alltid ett mycket dåligt samvete. Sålunda hindrades en jude som hade stympat sin tjänare i rituellt syfte vid mitten av 1200-talet (jfr den relevanta passagen i detta verk!) från att erkänna de verkliga orsakerna till brottet strax före sin avrättning, så att han inte skulle kunna säga något som var till skada för judendomen!

I samband med ritualmordsrättegången i Damaskus 1842 försökte judarna med hjälp av enorma summor pengar och politiska påtryckningar förmå en ledande person att avstå från att översätta Talmud och andra böcker, med den mycket lärorika motiveringen att detta skulle innebära en "förödmjukelse av den judiska nationen"!

Men i själva verket "hade judarna inte längre något hopp om att kunna förneka vad som hade bevisats för dem under rättegången, nämligen att alla icke-judars blod tillhörde dem"! Så uttryckte sig en fransk redaktör för rättegången, Achille **Laurent,** i sitt arbete som behandlar hela rättegången mot judarna i Damaskus, som publicerades i Paris 1846 och snart försvann på ett mystiskt sätt (vol. II, 1846, s. 292, citerad av G. d. Mousseaux, se nedan!) "Absorberat av judiskt guld har detta historiska monument nästan helt försvunnit; man stöter på några få exemplar endast på platser som är otillgängliga för Israels klor. Översatt **i Italien** och återutgivet där **flera gånger,** kastade sig samma förföljelsevurm över det och fick det att försvinna. Fr de **Mondovis** publikation från **Marseilles** i samma ämne är lika ospårbar, även om den **hade flera** utgåvor.

Den här jakten har sina goda skäl. Man försöker inte förstöra rättegångsprotokoll om man är oskyldig till de brott de innehåller..." (Henri **Desportes**: "Le mystère du sang chez les juifs de tous les temps", Paris, Savine, 1889, s. 189).

Judarna själva vet mycket väl vilka andra farliga saker de judiska lagböckerna måste innehålla. Sålunda skrev en judisk tidning i **Lemberg** *2)*: "Att verka för en översättning av Shulchan Aruch *3)* är i högsta grad nedrighet och gudsförgätenhet. För denna översättning, om den skulle bli verklighet, vilket Gud förbjuder, skulle **oundvikligen** dra över oss det elände som drabbade våra bröder i Spanien för 300 år sedan." - Notera det: Nödvändigtvis!

Orientalisten Johann Andreas **Eisenmenger**, som dog en "plötslig död" i Heidelberg 1704, helt utfattig, "erbjöds" 10.000 thaler om hans publikationer inte skulle utkomma - en summa pengar som han då hade kunnat leva gott på. Men eftersom han värderade sanningen högre och hans bok "Entdecktes Judentum" trots upprepade mutförsök ändå gavs ut, konfiskerades den efter politiska påtryckningar från världsjudendomen.

En annan forskare, **Raabe**, som översatte **Mishnah**, grundtexten i Talmud som färdigställdes omkring 200 e.Kr., fick ett erbjudande på 3000 thalers och en vacker villa vid Rhen från en judisk mellanhand i Mannheim om han avstod från att publicera sitt arbete... I början av 1800-talet **kom neofitens** avslöjanden om judiska blodspraktiker. Som man först många decennier senare upptäckte låg den tidigare rabbinen **Noe Weinjung** bakom detta namn. Hans verk förstördes av hans raskamrater och skulle ha gått helt förlorat i framtiden om det inte hade varit för några grekiska och italienska översättningar, som hade blivit mycket sällsynta igen. Weinjimg själv räddade sig undan dödshoten från den skrämda judiska mobben i ett rumänskt kloster. Men för att därefter smutskasta hans uppenbarelser, som var helt i linje med judendomens blodpraxis in i minsta hemska detalj, förklarade judar över hela världen att Neophits verk var resultatet av "berusat vansinne" (!)!

Brafmann *4),* som vi har att tacka för avslöjanden om rabbinismen, förgiftades i enlighet med talmudiska mordlagar i slutet av förra seklet - samma sak hände en Chevalier Gougenot des **Mousseaux**, som var så "oförsiktig" att han nämnde några ritualmord i sitt verk: "Der Jude, das Judentum und die Verjadung der christlichen Völker"!

Doktor **Pinner** överraskades av en "plötslig död" i samma ögonblick som han hade översatt första delen av Talmud... Andra, som av någon anledning inte kunde elimineras omedelbart, jagades dock långsamt till döds med samma slutliga framgång med stöd av judiska myndigheter och "kristna" teologer; Så gick det för **Justus-Briman**, som 1883 publicerade sin "liudenspiegel oder xoo neuenthüllte, heutzutage noch geltende Gesetze der Juden"; så gick det för orientalisten vid universitetet i **Münster, Jakob Ecker**, som 1884 kompletterade och kommenterade Judenspiegel och som av Weimarstatens rabbin Wiesen skamlöst förtalades ända fram till sin död 1912 - han dog som en högt respekterad professor vid biskopsseminariet i Trier. - Behandlingen av universitetsprofessorn August **Rohling** i Prag blev föremål för en rapport som inte direkt var berömvärd för förhållandena i den österrikisk-ungerska monarkin vid den tiden. Ännu mer nyligen, 1933, fördömdes Johann von **Leers** av den gamle Huizinga för sin gästfrihet vid universitetet i Leiden, eftersom den tyske forskaren också hade skrivit om judiska ritualmord...

Dessa namn är bara några slående exempel - de kommer att diskuteras i ett annat sammanhang.

Judendomen visste varför den förföljde dessa män med ett nästan sataniskt hat, **Maimonides** visste varför han lärde ut: "Om en oliktänkande läser **Talmud**, förtjänar han att **dö...**": Ritualmord består inte av "hysterisk afasi av unken vidskepelse", ritualmördarnas bekännelser kan inte nedvärderas som därefter "misslyckade", utan de är bevis på judiska mord som kan bevisas **i register och dokument,** som bevisar förekomsten av ritualmord som fakta ända fram till våra dagar, eftersom judiska ritualbrott kommer att begås så länge som det utvalda folket överhuvudtaget kan bosätta sig i den icke-judiska mänskligheten, så länge som de verkliga orsakerna till dessa sataniska brott inte presenteras i hela sitt allvar: **Som lagligt dikterat, med kuslig regelbundenhet återkommande, varken bundna till tid eller plats, avsiktliga skändningar av icke-judars motsvarighet till boskap;** brott som därför aldrig helt har bekämpats, eftersom deras hemligaste motiv förblev okända, och icke-juden förbluffades av dessa fakta och fortfarande verkade benägen att böja sig för den judiske ökengudens blodmonster.

Under århundradenas lopp tog folket ofta till självhjälp för att försvara sig mot dessa judiska brott och deras förövare, men detta var inte framgångsrikt på lång sikt, eftersom skyddet av dem som folkets blod och heder hade anförtrotts misslyckades. Folket insåg dock känslomässigt - vilket deras andliga eller världsliga myndigheter i de allra flesta fall inte ville eller fick se - att juden och hans brott alltid är oföränderliga, eller som en krönikör enkelt och korrekt säger i sin beskrivning av martyrskapet för ett barn som 1724 fördes bort för ritualmord: "Judarna är fortfarande judar, och inte ett hårstrå bättre än de var innan detta" (Ignatius Zach von Wilthau: "Das heilige Kind Andreas von Rinn", Augsburg 1724). Två århundraden tidigare hade Luthers store motståndare, D. Johann **Eck** från Ingolstadt, redan sagt samma

sak i sin bok: "Ains Judenbuechlins verlegung", Ingolstadt, 1541: "...so kain blutgiriger volk auff erden ist, dann die juden, dann sie seind verblendet, verstopft und ains verhärteten Herzens... inget mirakel kan hjälpa dem... "

Följande kan inte vara en lista över dokumentära bevis för judiska ritualmord som gör anspråk på att vara uttömmande. Den skulle vara oändlig.

Vi är medvetna om att de aktuella fallen endast utgör en liten bråkdel av de fruktansvärda mord som har ägt rum inför våra skräckslagna ögon i århundraden och årtusenden.

Så långt det är möjligt kommer endast de fall att sammanfattas i denna studie som avsiktligt har lagts åt sidan med tiden eller som är särskilt karakteristiska och avslöjande när det gäller denna typ av judisk mordplåga och medbrottslingarna.

En fråga uppstår av sig självt: Är rituella brott fortfarande möjliga idag?

Som nämndes i början är de fortfarande möjliga i dag överallt där Juda tror sig vara obevakat eller får ett folk att förblöda, för den judiska blodtörsten är lika gammal som den judiska rasen själv och beordras av blodguden Jahve!

Det nya Tyskland bör vara fritt från judiska mord; företrädarna för det "utvalda folket" som lever bland oss vet att redan blotta försöket eller blotta förberedelsen av ett sådant mord skulle utlösa åtgärder som skulle förvåna Juda ännu mer.

169 fvt: Templet i Jerusalem plundras. **Syriens** kung **Antiochus Epifanes** upptäcker en dold kammare där det fanns en grek som vädjade till kungen om räddning: han hade lurats in i deras tempel av judar och hållits fången. Som svar på hans vädjan berättade vakterna för honom att judarna hade en hemlig lag som krävde att de offrade en människa vid en viss tidpunkt varje år. (**Apion** i sin bok "Mot judarna", som, vilket är anmärkningsvärt, har gått förlorad. Ovanstående citat är hämtat från juden **Josefus** vederläggning: "Josefuscontra Apionem, 11, 8). Josephus frågar bland annat: "...Varför skulle judarna bara förfölja grekerna, när det fanns andra utlänningar som reste genom Palestina!" Vi kan bara svara: De tog bara den som fick ett gynnsamt tillfälle i sina händer! Det är slående att Josefus bland de mycket svaga skälen för sitt "försvar" inte anför dem som judarna idag lyfter fram, nämligen att det är strängt förbjudet för judar att njuta av blod, att "hedningarna" betraktas som orena etc. (Jfr. (Jfr Ghillany: "Die Menschenopfer der alten Hebräer", s. 545ff.)

I den gamla, omfattande sokratiska kyrkohistorien från 500-talet e.Kr. står det i 16:e kapitlet i 7:e boken bl.a. att år 4 19 hängde några judar i staden Imnestar, belägen mellan Chalcis och Antiochia, där de brukade anordna sina "**glada** lekar", en kristen pojke på ett kors på en **judisk högtidsdag** för att håna de kristna och slutligen piskade honom till döds. - Ett tidigt förspel till de många senare, planerade blodsutgjutelserna, som här när en pojke i sin späda ålder blir martyr genom att få sina lemmar utsträckta i form av ett kors - ett årtusende senare i **Trient**! Men vilken oändlig kedja av judiska blodsmord som ligger däremellan!

År 614, efter erövringen av Jerusalem, köpte judarna 90.000 fångar av den persiske kungen Chosroes II för små pengar, bara för att offra dem alla på det grymmaste sätt (Cluverus, Epitorne hist., s. 386; Hosmann, s. 92).

Vid påsktid år 1144 (Bollandisterna, mars 111, 588/91) tillfångatar judar i **Norwich** i **England** en tolvårig pojke vid namn William, binder honom och hugger med vassa instrument i offrets kropp. Blodet som rinner från ett sår nära hjärtat samlas upp. För att bromsa blodflödet dränkte de sadistiska mördarna

barnets huvud med hett vatten. Liket lades i en säck och kastades i en buske utanför byn. Byns borgmästare, som hade mutats av judarna, dolde en rapport som hade lämnats in. I slutändan fick dock mordet soning. Offret blev helgonförklarad av kyrkan. I England förekom andra blodsbrott under 1100-talet, t.ex. i **Glocester** år 1160 (Mon. Germ. hist. Script. VI, 5 2 0; Boll., March III, 589).

År 1181, under Henrik II:s regeringstid, rapporterar krönikören om en rituell slakt av pojken Robert i **London vid påsktid** (Boll., mars III, 589).

Enligt Monumenta Historica Germaniae (Scriptores, vol. VI och Acta sanct. March III, 591) korsfästes en pojke från **Blois** av judar **under påsken** 1171 och kastades i Loire i en säck. Greve Theobald av **Chartres** lät bränna ledarna. De som övergick till kristendomen benådades.

I Frankrike, den 25 mars 1179, piskades en pojke av judar i källaren till slottet i **Pontoise** och hängdes på ett kors för att förblöda under hånfulla rop från en rasande folkmassa av judar. Barnet inträdde i martyrernas led som "Sankt Richard av Paris" och hedrades högt av folket (Boll., III mars 591). Hans kropp vilar i Innocenzkyrkan i Champeaux.

I sin "History of the Dukes and Counts of Champagne" (Paris, 1865, IV, 1:a delen, s. 72) rapporterar **D'Arbois de Jubainville** följande händelse den 15 april 1192: judarna i **Braisne** hade krönt en kristen med törnen, sedan lett honom genom gatorna med händerna bakbundna, piskat och korsfäst honom; detta skedde under ögonen på grevinnan **Agnes av Dreux**, som hade mutats av judarna. "Upprördheten var allmän. Kung **Filip August,** som just hade återvänt från det Heliga landet, reste personligen till Braisne och lät bränna 80 judar." - Kungen var helt övertygad om att judarna **varje år under Stilla veckan i** hemlighet offrade en kristen! Trots att judarna hade stort inflytande i hans rike, särskilt i Paris, dåtidens "judiska Aten", fann kungen det sällsynta modet att vidta drakoniska vedergällningsåtgärder. I sin "Judarnas sociala och ekonomiska historia", I, s. 362, talar juden **Caro** om en "grym rättegång i Bray-sur-Seine (1192), där 80 och fler (judar) avrättades", men utelämnar klokt nog ytterligare detaljer om orsakerna till denna "judeförföljelse"!

Under 1200-talet tycks denna förfärliga sedvänja ha blivit alltmer utbredd. I **Zaragoza** stiftade judarna en lag om att den som födde ett icke-judiskt barn skulle befrias från alla skatter och skulder! Under kung **Alfonso X** den "vises" långa regeringstid (1252/84) ägde otaliga rituella brott rum på spansk mark, varav några dokumenterades i domstol och historiskt. Slutligen var **Alfonso X** av Kastilien så övertygad om blodmorden att han skrev en redogörelse för dem i den 24:e volymen av den strafflag han skrev. I den 24:e volymen av sin strafflag "Las Partidas" (uppkallad efter de sju avdelningarna), lade han till följande bestämmelse för egen hand: "Eftersom det rättsligt har bevisats och fastställts att judarna mördar kristna barn **varje år** före sin **påskhögtid** för att håna och förödmjuka kristendomen och i syfte att **offra blod**, beordrar jag att varje jude som döms för ett sådant brott, eller till och med bara korsfäster en vaxfigur som föreställer en kristen i syfte att symboliskt håna kristendomen, skall bli ett dödens barn!" - Judar fick inte lämna sina hem **vid påsktid**. Sexuellt umgänge mellan judar och kristna bestraffades med döden. - I sanning en klok kung, men tyvärr ett undantag på grund av sitt beteende! (Géza av önody, s. 79; jfr även G. Caro II, 239). År 1220 dödades barnet Henrik av judar i Weissenburg i Alsace (Acta sanct**., april II**, s. 505). År 1225 dränerade judar i München ett litet barn på allt blod med hjälp av stygn och snitt, "med sina vanliga kriminella metoder" (H. Desportes, s. 65). Brottet upptäcktes av en slump: 140 judar dömdes till döden genom eld (se Meichelbeck, Geschichte von Freising, II, 94).

År 1235, efter en rad bestialiska mord, tog befolkningen i Tyskland också till självhjälp mot denna mordplåga: från den 1 till den 3 januari 1235 (Aronius, Regesten z. Gesch. d. Juden im fränk. u. deutsch. Reich, s. 206), efter mordet på en pojke, ägde en förföljelse av judarna i Lauda och närliggande **Tauberbischofsheim** (Baden) rum, under vilken den upprörda folkmassan förstörde judarnas hus och egendom och brände åtta högt uppsatta judar. I början av december samma år tog befolkningen i

Wolfesheim (nära Strasbourg) också till självhjälp: efter mordet på en medborgare ska 18 judar ha omkommit under förföljelserna.

En allmän våg av indignation svepte över Tyskland när två judar **från Fulda** på juldagen 1235 angrep fem pojkar till en mjölnare som bodde utanför stadsporten och som hade gått till mässan med sin fru, dödade dem eländigt i kvarnen, samlade upp deras blod i förberedda påsar och slutligen satte eld på kvarnen för att dölja sitt bestialiska illdåd. Barnens kroppar fördes dock som corpora delicti till kejsarpalatset i **Hagenau** till kejsar **Fredrik II**; deras ankomst chockade och upprörde befolkningen. Kejsaren, som kort dessförinnan hade fått en stor summa pengar från judiska händer, svarade dock helt enkelt: "Om de är döda, gå och begrav dem, eftersom de inte duger till något annat" (Si mortui sunt, ite, sepelite eos, quia ad aliud non valent. - Aronius, s. 208).

Fuldas invånare intog dock en annan, mer förståelig hållning: med hjälp av de korsfarare som var närvarande vid den tiden dödade de 32 judar från sin stad, både män och kvinnor. Eftersom en allmän judeförföljelse var nära förestående kallade **Fredrik II,** som själv tillhörde judarna, till ett möte med andliga och världsliga furstar i **Hagenau** i juli 1236. Men efter att han återigen framgångsrikt hade mutats med stora summor pengar från judiskt håll (accepta tamen a Judeis magna pecunia, Aron., s. 2 17) verkade han övertygad om judarnas oskuld. Judarna frikänns och får dessutom ett kejserligt skyddsbrev. Det är förbjudet för vem som helst att fortsätta att anklaga judar. "För att ta reda på sanningen" hade man från hela världen kallat in "i judisk lag erfarna **dopkandidater**" (d.v.s. döpta judar), som "inte stannade länge vid domstolen" och kom fram till att "varken i Gamla eller Nya testamentet står det att judarna är giriga efter människoblod, ...Vi tillägger, med ett mycket uppenbart antagande, att de för vilka blod från till och med lagliga djur är förbjudet inte kan ha någon törst efter människoblod, på grund av sakens hemskhet, eftersom naturen förbjuder **det och på grund av den artfrändskap** som också förenar dem med kristna..." *5)*

Tio år senare grundade påven **Innocentius IV** sin dom på den kejserliga domen från juli samma år, som också förvisade landet från judiska mördare och barnmisshandlare i framtiden. Med uttrycklig hänvisning till händelserna i Fulda frikänner denne påve, med anledning av mordet på en tvåårig flicka i **Valréas** (departementet Vaucluse) på tisdagen **i påskveckan** 1247, judarna från misstanken att de använde människoblod för kultiska ändamål; han, påven, ville inte att judarna, vars omvändelse Herren förväntade sig, skulle bli orättvist (!) förföljda. Den 5 juli 1247 fick biskoparna i Tyskland uttryckliga påvliga instruktioner om att visa judarna **nåd och barmhärtighet** och att "försätta dem i det lagliga tillståndet" (Aron., s. 242) *6)*. I detta "lagliga tillstånd", sanktionerat av kejsaren och påven, kunde judarna fortsätta att leda sina offer till slakt; till och med i blodmordsrättegången i **Xanten** 1892 åberopade slaktaren **Buschhoffs** försvarare Enquete från 1236!

Enligt den ungerska diplomaten Géza av Ónody rapporterar historikern **Matthias Parisiensis** *7)* att judarna i Norwich år 1235, under kung Henrik III:s regeringstid, stal ett kristet barn, höll det fängslat i ett år och gav det mat för att slakta det som ett offerlamm **under påskfirandet**. Genomförandet av brottet förhindrades genom ett förräderi och de judar som ställdes inför kungen erkände i detalj den planerade rituella slakten. Henrik III benådade dem, enligt uppgift av välgörenhet, till ett lindrigt straff. Judarna återgäldade honom på sitt eget sätt genom att begå ett helt liknande brott knappt ett år senare. I det här fallet hölls ett barn fängslat i ett skjul som tillhörde rabbinens egendom.

Biskopen i Norwich tog initiativ till en rättegång mot mördarna. Efter flera misslyckade försök till mutor dömdes de fyra huvudanklagade till döden och sattes på hjulet. Den franske historikern **Basnaye**, som i alla sina verk beskriver anklagelserna mot judar som "illvilliga påhitt", gör ett undantag när han nämner detta fall och skriver: "Det verkar som om judarna i **Norwich** var oförbätterliga, eftersom de dömdes fyra gånger för samma brott inom fem år." *8)* - Ett liknande brott ägde rum den 1 december 1235 i Erfurt (Desportes, s. 66).

År 1239 utbryter ett allmänt uppror i London, orsakat av ett mord som judarna i hemlighet begått där. År 1240 **omskär** judarna - återigen i **Norwich** - ett icke-judiskt barn och håller det gömt i gettot under kodnamnet **Jurnim** med avsikt att senare korsfästa offret. Efter en lång tids sökande hittade fadern sitt barn i de judiska kvarteren och klagade hos biskop **Wilhelm von Rale**. Han lät hänga fyra judar som dömts för brottet i galgen, "där de andades ut för resten av sina eländiga liv".

År 1244 hittades en pojkes kropp på kyrkogården St Benedict's i **London,** med bleka märken och sprickor och hebreisk skrift på flera ställen. Döpta judar, som tvingades förklara dessa märken, hittade namnen på barnets föräldrar och läste att han hade sålts till judarna vid en mycket ung ålder. Samtidigt lämnade de rikaste judarna i hemlighet staden *9)*.

I slutet av augusti 1250 överlämnade **Moses** Albay-Huzet (Albayuceto) den sjuårige **Dominic del Val** i Aragonien till judarna för korsfästelse (**Acta sanct**., 6:e vol. augusti, s. 777/783). Offret hade spikats fast på en vägg och det knivhuggna liket lades på Ebros strand. Samma år offrade en rabbi i **Orsona** i Kastilien ett kristet barn i sitt eget hus (Henri Desportes, "Le mystére du sang chez les juifs de tous les temps"; Paris, Savine, 1889, s. 67).

Géza av Ónody rapporterar i sin bok om **Tisza-Eszlár** om det mest fruktansvärda brott som begåtts av engelska judar och som fastställdes av domstolarna enligt autentiska historiska källor. Före S:t Peter och S:t Paul 1255 stal judar i **Lincoln** den åttaårige pojken Hugh, som senare blev helgonförklarad, och tog honom till den lokale överrabbinen **Copinus** hus. Efter att barnet hade hållits fången i tjugosex dagar och piskats dagligen bildade hans bödlar en domstol och ställde den oskyldiga varelsen inför rätta. En jude spelade rollen som Pilatus och dömde barnet till döden på korset. De andra judarna som var närvarande agerade som bödelns tjänare. Barnet spikades fast på korset och förblödde. När det oskyldiga offret slutligen hade dött under den mest fruktansvärda tortyr slet judarna ut hans tarmar och gjorde olika talismaner av dem *10)*. Det stympade liket kastades i en brunn, vilket ledde till att brottet upptäcktes. Huvudförövaren, överrabbinen, släpades till döds av hästar, medbrottslingarna dog i galgen; trådarna om brottet nådde ända till London och sammanlagt 91 judar fängslades. Den rättsliga undersökningen visade emellertid också följande: judarna i **Lincoln** hade "bjudit in" fyra deltagare till detta fruktansvärda korsfästelsespektakel från varje stad i England där det fanns en judisk församling; dessa erkände att sådana offer ägde rum i de judiska församlingarna **varje år** och oftast inte upptäcktes eftersom de "skedde i hemlighet på dolda platser". **Schudt** (IV, kap. 11, s. 140) skrev år 1714: "En grym och judisk skamlig last var bruklig bland dem, varje år **kring påsk, även** om det inte var känt överallt, att stjäla en ung pojke, omskära honom och efter en högtidlig ("högtidlig") **fördömelse**... korsfästa honom, på grund av deras djävulska ondska ..."

Den 14 september (vid tiden för den judiska "försoningshögtiden") år 1279 lät judarna i **Northhampton** också en pojke dö korsdöden. Även detta bestialiska brott upptäcktes och sonades. **Den 2 april** samma år hade ett helt liknande brott ägt rum i London; här hade mördarna bundits vid hästsvansar och släpats till döds på Londons gator, och kropparna hade slagits till galgen (Henti Desportes, "Le mystère du sang", s. 67).

Under detta århundrade upprepades ritualmord på alla punkter på de brittiska öarna; i maj 1287 arresterades alla judar i England och kastades i fängelse; 129, rådet i London under Edward I drog slutligen de nödvändiga slutsatserna och förbjöd på kungens order denna mordiska pest från England för "evighet". Från och med då fanns det inga fler judar i England fram till 1657 ("Der Schulungsbrief" VI, 4, s. 167). Enligt ett dokument daterat den 1 juli 1267 (Aronius) lade judar i **Pforzheim** en sjuårig flicka, Margaretha, på linne vikt flera gånger, sårade henne i alla leder och pressade med förenade krafter ut hennes blod, som omsorgsfullt samlades upp på linnet. Barnets kropp tyngdes ner med stenar och kastades i en strömmande bäck nära staden, där den hittades några dagar senare av fiskare som såg en

hand sticka upp ur vattnet. De judar som hade dömts för brottet avrättades först och hängdes sedan. Två av mördarna ströp varandra för att undkomma folkets hämnd (Aronius, s. 306). Flickans knivhuggna och styckade kropp begravdes i en stenkista i slottskyrkan i **Pforzheim**. Dominikanernunnorna i Pforzheim berättar i sin krönika att graven öppnades 1507 i närvaro av kardinal **Bernhard och** att den lilla kroppen då påträffades ännu oförstörd. Den överfördes till **Baden** år 1647. På gravstenen i slottskyrkan i Pforzbeim, som fortfarande finns kvar, står det uttryckligen att barnet dödades av judar och det exakta datumet anges: "Margaretha a Judaeis occisa ob. feliciter Anno Domini MCCLXVII. cal. jul. fer. VI" (Sachs: "Geschichte der Markgrafschaft Baden-Carlsruhe", II, 176 7, s. 15f. - Även kort omnämnd i "Zeitschrift für die Geschichte des Oberrheins", IX, Karlsruhe, 1858, s. 271, nr 17).

I en senare rapport efter detta brott ställs frågan om varför judarna hade för vana att utgjuta kristet blod i varje (!) land där de bodde. Man visste alltså med säkerhet att varje år i varje land utsågs den stad eller by som skulle förse judarna med det kristna blod som krävdes för rituella ändamål (Thomas de Cantimpré: "De vita instituenda", II, kap. 29, .23)!

Vid samma tid (1270) ställdes en jude, som hade våldtagit sin kristna tjänarinna för att få hennes blod efter att tidigare ha bedövat henne - den judiske redaktören för detta dokument talar om en "operation" - inför rätta på uppmaning av hertigen av **Lothringen** och dömdes till döden. Avrättningen gick till så att han bands till svansen på en häst, släpades till galgen och hängdes upp och ned. - Den samtida rapporten lägger emellertid till följande ytterst betydelsefulla vändning: När den jude som skulle avrättas vill tala igen på avrättningsplatsen för att bekänna orsakerna (!) till sitt brott, hindras han från detta av bödeln så att han inte kan säga något som är till skada för hans judiska medmänniskor (ne forte aliquid in obproprium Judaeorum loqueretur)! Det säger sig självt att bödeln hade mutats i förväg, även om mutan senare ifrågasätts av den judiske redaktören för rapporterna". *11)*

I Mainz säljs ett barn av sin ammor till judarna och slaktas av dem **i april** 1283 (Athanasius Fern, Jüdische Moral und Blut-Mysterium, Leipzig, 1920, s. 23 och Annales Colmarienses).

I München 1285 blev en ung pojke knivhuggen över hela kroppen av judar och tvingades förblöda (Raderus, Bavaria sancta, II, s. 33i). Den upprörda befolkningen sägs ha låst in 18 o judar i träsynagogan - om inte denna siffra bygger på ett skrivfel - och bränt dem med en eld som tändes runt dem. Denna hämndåtgärd gjorde dock inget intryck på det lokala judiska samfundet: några decennier senare rapporterade Johann Aventin i sin "Annales Bajorum", bok VII, även den från München, att en ung pojke vid namn **Heinrich** slaktades genom att alla hans vener öppnades och otaliga knivhugg tillfogades.

I en volym av "Acta Sanctorum" (april II, s. 697/740) samlade historikern **Papebroch** flitigt alla dokument som rörde slakten av Werner från **Oberwesel** nära **St Goar** och försåg oss därmed med värdefullt material. Detta unga offer för judisk-satanisk mordisk girighet torterades långsamt till döds i **mitten av april** 1287 tills han förblödde. Det (ofullbordade) S:t Wernerskapellet uppfördes senare ovanför Bacharach till hans minne och som ett minnesmärke över denna grymhet. **Gougenot des Mousseaux** (i översättning av A. Rosenberg) tar över Werner von Wesels död från bollandisterna, "En mäktig forskare inom historia", enligt följande: "Det var en fattig daglönare på 14 år som hette Werner. **Talmuds** trogna tog honom i tjänst och använde honom till att gräva upp jorden i en källare. Hans hyresvärdinna blev upprörd över detta och sade till honom: 'Akta dig för judarna, Werner, för **långfredagen** närmar sig! Judarna släpade ner honom i källaren och satte munkavle på honom.... Omedelbart därefter band de fast honom upp och ner i en träram. Sedan började de slå pojken med en piska, öppnade hans ådror med hans egen kniv, som han hade med sig, och pressade ut blodet ur hans kropp. De lät liket hänga i tre dagar tills han hade tappat allt sitt blod."

Domaren i Oberwesel, som "inte var avogt inställd till pengar", mutades framgångsrikt och lät mördarna och deras "rabbi" gå ostraffade.

Året därpå, 1288, **vid påsk,** den **17 april**, rånade judarna i **Bern** en pojke vid namn **Rudolf,** utsatte honom för fruktansvärd tortyr och slaktade honom slutligen genom halsen i en källare. De huvudskyldiga sattes på hjul, medbrottslingarna jagades iväg. Stadsfullmäktige beslöt att inte tolerera några judar i framtiden och offret blev senare helgonförklarad av kyrkan (Acta sanct., 2:a vol. d. april, s. 504). Barnets grav i Berns församlingskyrka var en vallfartsort under flera århundraden, "tills det nya evangeliet, som de andra troende brukade säga, uppstod och orsaken till allt detta togs bort ..." (H. Murer, "Helvetia sancta", s. 299).

Under dessa år utbröt judeförföljelser i Oberwesel, Bacharach, Siegburg och på många andra platser till följd av upprepade mord eller mordförsök på barn. Kejsar Rudolf I (1273-1291) av **Habsburg** tog emot 20.000 mark från judiska händer och beordrade ärkebiskop Heinrich av Mainz att i en predikan högtidligt förkunna att de kristna hade gjort judarna den största orättvisa, att Werner av Oberwesels kropp skulle brännas och askan spridas för vinden! "Under ärkebiskopens predikan satt mer än 500 judar där beväpnade (!) så att om en kristen ville göra en invändning, skulle de omedelbart döda honom med sina svärd" (jfr Kolm,ars krönika, H. Pabst, Berlin, 1867, s. 158). - Senare försökte **Rudolf av Habsburg** "införa en skatt på judarna, men lyckades inte..." (Das., s. 163). Juden Caro anmärker cyniskt i sin "Judarnas sociala och ekonomiska historia" (II, s. 196): "...till slut ingrep kungen. Men det var nog inte så att den uppretade folkmassan helt lugnade ner sig; namnen på martyrer från ett **inte obetydligt** antal samfund har överlevererats för 1287 och de följande åren..."

År 1288, den **24 april**, under Filip IV av Frankrike, brändes 13 judar på bål i Troyes i Champagne efter att ha begått ett rituellt brott (**Caro II**, 80).

År 1292 mördades en nioårig pojke av judar i Colmar (Annal. Colmarienses, II, 30); samma år ritualmord i **Konstanz**, 1293 i **Krems**, 1294 i **Bern**, 1302 i **Renchen** (Baden).... "Det är ett ändlöst mördande" (Desp., s. 70, samt Annales Colmarienses).

Vid påsktid 1303 tillfångatog judar **från Weißensee** i Thüringen skolpojken **Conrad** och lät honom dö en ohygglig död genom att skära av hans muskler och öppna hans vener för att pressa ut blodet. De hänger upp det skändade liket i en vingård som ett hån. Soldater under ledning av Fredrik, son till landgreve Albert av Thüringen, grävde upp det mordiska patrasket och avrättade dem summariskt (Tentzel, "Monatliche Unterredungen", juli 1693, s. 556).

En bohemisk krönika från samma år rapporterar (jfr Dr E. Bischoff i Juden und Christenbluf', Berlin, Dewald): "Efter att Ottos sändebud hade lämnat Prag, beslöt judarna att begå ett fruktansvärt brott mot en kristen man på den heliga **påskhögtiden**; de släpade honom till en gömd plats, hängde honom naken i ett träd, och medan de stod runt omkring spottade några på honom, andra gav honom slag, andra slag av staven, andra slutligen gjorde mot honom allt det som Kristus en gång led av detta hemska och onda folk."

Två år senare, 1305, spikade Prags judar återigen upp en pojke som av fattigdom hade tvingats tjäna dem naken på ett kors under **påsken** och piskade honom tills han förblödde. Det rasande folket väntade inte på att kung **Wenzel II skulle** återvända, utan rusade in i det judiska kvarteret och "tillämpade en radikal kur genom att slå ihjäl alla Prags judar" (G. v. Ónody, s. 81, och Tentzel, "Monatl. Unterr.", 1693, s. 556).

År 1306, fortfarande under Filip IV, hade alla judar i Frankrike fördrivits - för "eviga tider". Men redan 1315 meddelade en kunglig förordning av Ludvig X daterad den 28 juli att de skulle återkallas: kort därefter var fogden i Tours tvungen att vidta rättsliga åtgärder mot de judiska ritualmördarna i Chinon, och två av mördarna hängdes (**Caro** II, s. 104); 1321 mördade judarna i **Annecy** en ung präst för rituella ändamål och fördrevs därför från staden genom ett dekret **av Filip V (Denis de Saint-Martin, Gallia**

christ. II, 723). (Denis de Saint-Martin, Gallia christ. II, 723), ett år senare återigen från hela Frankrike och återigen "för evigt ....", "Bara judarna är som flugor, om du jagar bort dem är de snart tillbaka igen..." den ärade rektorn för Frankfurts gymnasium Schudt, som inte på något sätt var fientligt inställd till judar i princip, uppgav resignerat i sin "Jüdische Merkwürdigkeiten" (I, s. 115) som deras rasliga särdrag!

I grevskapet **Savoyen** försvann flera barn igen vid **påsktiden** 1329, bland annat i **Genève**, **Rumilly** och **Annecy**. En kristen, **Jaquet** från **Aiguebelle**, erkände att han hade sålt barnen till andra judar genom förmedling av juden Acelin från **Tresselve**. Acelin å sin sida erkände att han hade sålt barnen vidare till trosfränder. De senare hade dödat barnen och av deras hjärnor och tarmar gjort en salva eller en aharace (dvs. charoseth, en doppning i vilken de bittra örterna doppas på den första påskkvällen) och gett den till alla judar (**H. L. Strack**: "Das Blut im Glauben und Aberglauben der Menschheit", München 1900, s. 144).

År 1331 kastade judar från Überl.ingen (Baden) sonen till en medborgare vid namn **Frey** i en brunn. De otaliga snitt som senare upptäcktes på liket tydde på att blodet tidigare hade dränerats. De lokala domarna verkställde dödsdomen mot gärningsmännen utan att invänta godkännande från kejsaren, som var känd för att vara vänligt inställd till judar (Joh. Vitodurans krönika).

Enligt samma krönika av Vitoduran (från 1215-1348, ursprungligen bevarad i klostret St Gallen i Schweiz och citerad av Sigismund **Hosmann** i hans "Jewish Heart") mördades ett litet barn av judar i München 1346 och lades till vila utanför staden. Liket hade mer än 60 stygn! Kejsar Ludvig den store. (1314-1347) avfärdade hårt barnets föräldrar och förbjöd till och med befolkningens pilgrimsfärd till platsen där kroppen hittades "korrumperad och förblindad av judarnas pengar" .... Ändå fanns det ingen brist på människor som tog hand om judarna, angripna av deras gyllene pilar...." (Hosmann, s. 109).

Ungefär vid samma tid blev ett litet barn, "lilla huset", rånat av judar på väg till klosterskolan S:t Sighert **i Kölnområdet** och styckat med knivar på en "hemlig plats" tills det dog (Acta sanct., mars III, 502).

På långfredagen år 1347 korsfäste judarna i **Messina** ett barn (H. Desp.: "Le myst. du sang", s. 73).

Den 2 mars 1349 stal judar den fyraårige sonen till en skomakare **i Zürich och styckade** hans kropp och samlade upp blodet. Kroppen kastades i den så kallade Wolfsbach, där den snart hittades i leran. Ett altare restes för offret i katedralen, och hängivenheten ökade dagligen tills staden föll bort från den gamla katolska tron, vilket ledde till att alla dess gamla förfäders hängivenhet försvann och helt utplånades..." (H. Murer, "Helvetia sancta", s. 312).

År 1380 blev några judar i **Hagenbach** i Schwaben överraskade när de skulle slakta ett barn som hade rövats bort från sina föräldrar. De brändes till döds (M. Crusius, Jahrbücher von Schwaben, del III, bok 5).

Enligt dekretet av den 15 juli 1394 utvisades judarna från Frankrike **under Karl VI**:**s styre** på grund av **upprepade** ritualmord på barn och andra skadliga aktiviteter; under århundraden fanns det inte en enda jude kvar i det egentliga kungariket Frankrike, endast i enklaven **Avignon**, som tillhörde **påven**, fanns det en judisk gemenskap *12).*

År 1401 slaktades den fyraårige **Konrad Lory i Diesenhof** i Württemberg; hans blod skulle levereras av en brudgum till juden Vitelmann för tre gulden; den senare brändes, den förre avrättades (Acta sanet., 2:a vol. d. Apr., s. 838).

Acta sanctorum (II, april, s. 838) och H. Desportes (s. 74) fortsätter sedan att registrera rituella mord - alla runt **påsktid** - för år 1407 i **Krakow**, 1413 i **Thüringen** och för j4.2o i **Tongern i Limburg.** Johann Ecks

"Judenbüchlein" från 1541 rapporterar att ärkehertig **Albrecht** av **Österrike** år 1420 lät bränna 300 judar i Wien för att de hade mördat tre barn.

År 1429 blev den schweiziske studenten **Ludwig van Bruck** martyrdödad av tre judar i **Ravensburg** (Württemberg) mellan påsk och pingst under stor plåga och en grym sexuell skändning (Acta sanct., 3:e vol. d. Apr., s. 978/980)

På **långfredagen** (!) år 1442 eller 1443 - på grund av olyckliga yttre omständigheter varierar datumen - försvann den fyraåriga flickan **Ursula Pöck** i **Lienz** (Tyrolen). Efter att hon hade "med stor och god möda eftersökts i vattnet och på land i ungefär fyra dagar och sedan eftersökts och inte hittats", hittades kroppen i en bäck: den var täckt överallt av **stygn** och **helt tömd på blod** (Corpusculum punctis ubique confossum, **sanguis** ex corpusculo elicitus et effusus). På grundval av de fortsatta undersökningarna konfiskerades judarna i Lienz som misstänkta för mord. Till en början förnekade de envist, men med tanke på liket och till följd av enträgna förmaningar - det finns inga antydningar till tortyr eller utpressning - erkände de enhälligt brottet. En kristen kvinna, Margareta **Praitschedlin**, hade spelat barnet i deras händer i utbyte mot penninggåvor! Hon erkände också sitt brott i sin helhet. "Hon berättade hur hon hade funnit barnet på ett ställe och hur hon hade tagit det med gott humör och goda ord och svarat de judar som nämndes i hennes våldsamma klagomål." Juden Samuel, "som först lade händerna på barnet och utförde det största okristliga mordet och tortyren", sattes, som framgår av det dokument som Georg **Tinkhauser** publicerade i nr 10 av "Katholische Blätter aus Tirol", på hjulet tillsammans med en hund. En annan jude, Joseph, dömdes till galgen och hängdes med en hund vid sina fötter. Praitschedlin bands baklänges tillsammans med två gamla judiska kvinnor och brändes. Fem judiska barn döptes! Alla judar förbjöds att komma in i staden. Adelsmännen **i Kärnten** krävde upprepade gånger att kejsaren **skulle fördriva alla judar** från deras land, senast år 1494. **Till** slut beslutade kejsar **Maximilian I om detta** i det berömda **ediktet Schwäbischwerd** från 1496 (onsdag efter söndag Okuli). Ett av skälen till fördrivningen var att "de (judarna) också har gjort kristna barn till martyrer på ett bedrövligt sätt och använt deras blod för sin fördömda natur". - "**Således finns det nästan inget land och i ett land nästan ingen region där** den judiska grymheten inte tvättade sina mordiska händer i oskyldiga kristna barns blod..." skrev Jacob Schmid i sin "Ehrenglanze der gefürsteten Grafschaft **Tirol**" (II, s. 141, nyutgåva Innsbruck 1843).

Minnet av detta slaktade barn har ännu inte släckts i **Lienz**. År 1452 lät barnets far sätta upp en plakett på den lilla martyrens grav, som ursprungligen låg på kyrkogården vid församlingskyrkan: "Thomas **Pöck** lät göra den till minne av sin dotter Ursula, som blev martyr av judarna på Charfreita och är begravd här. " (Enligt Dr Jos. **Deckert**: "Vier Tiroler Kinder, Opfer des chassidischen Fanatismus," 1893).

År 1452 dödade flera judar i **Savona** (nära Genua) ett tvåårigt barn; de genomborrade kroppen i alla riktningar, samlade upp blodet i de kärl som vanligen användes för omskärelse av deras barn och kastade det blodlösa liket i en kloak. Blodet, som blandades med fruktbitar, förtärdes under rituella former (A. Spina, "de bello Judaeorum" III, 7). Den unge sonen till läkaren Solomon från Genua vittnade som ögonvittne till detta bestialiska mord: "De förde ett kristet barn hit i två år: en av dem var jude vid höger arm, den andre vid vänster arm, den tredje vid huvudet, så han **var vit som grädde**, den fjärde hade en vass och lång nål eller sticka, han stack barnet i magen och hjärtat, drog snabbt ut det och stack det igen, så att blodet rann rikligt ut i bassängen tills barnet dog, och de kastade det i en hässja, och öl, äpplen och andra frukter doppade de i blodet och åt."

Vittnet hade också ätit det "och han hade en sådan sorg att han inte kunde äta på två dagar, och det var som om dyngan och salvan ville komma ut ur honom" (enligt "Judenbüchlein" av D. Joh. **Eck**).

År 1453 lockade judar i Breslau ett barn till sig, gödde det under lång tid och lade det sedan i en tunna med spikar, som de rullade fram och tillbaka för att på så sätt tappa offret på blod (**H. Desportes**, le myst. d. s., s. 76).

I juli 1462 reste tio judiska köpmän genom Inn-dalen på väg tillbaka från marknaden i **Bolzano**, som tidigare hade haft fyra marknader. Redan en månad tidigare hade de nått en "överenskommelse" med bonden Hans **Mair** från byn Rinn nära Innsbruck: han, gudfar och farbror till den treårige Andreas **Oxner**, som hade anförtrotts farbroderns vård efter faderns tidiga död, hade beslutat att utan moderns vetskap överlämna sitt fosterbarn till den judiska pöbeln för en hatt full av judiska guldmynt. "Lille Andreas mor hade hyrt ut sig själv som lieman till **Amras**, cirka två timmar bort, men kunde inte ta med sig sitt barn så långt. Förrädaren hade räknat med detta. Så hon lämnade barnet i gudfaderns vård och rekommenderade honom snarast till hans beskydd. Hon tog farväl av sitt barn inte utan bävan.

När modern hade gått gav bonden judarna det avtalade tecknet från sitt hus.... Två av judarna gick i hemlighet in i bondens hus, fyllde hans hatt med pengar (400-600 duc.) som överenskommet, och han ledde dem uppför trätrappan till rummet där barnet fortfarande sov mjukt. Han väckte det, klädde på det dess små kläder och överlämnade det till de främmande männen..." (enligt Dr Jos. **Deckert**: "Fyra tyrolska barn", etc.). Judarna hade tagit med sig en rabbi som en försiktighetsåtgärd. I en björkskog, inte långt från byn **Rinn**, slaktades barnet: rabbinen lade sitt offer på ett stenblock, som i historisk tradition idag överlever som "Judenstein" i pilgrimskyrkan med samma namn, grundad av kejsar **Maximilian I**; barnet omskars sedan enligt den judiska riten**.** Ådrorna i armarna öppnades och blodet samlades omsorgsfullt upp i kopparkoppar. Var och en av judarna begick särskilda grymheter mot offret; till och med liket skändades och hängdes sedan upp i ett träd som skulle föreställa ett kors. Mördarna gick ostraffade. Bonden **Mair** från **Rinn**, fosterfar **till "Anderle von Rinn"**, blev galen och fick kedjas fast i sitt eget hus. Det rituella offret begravdes först på kyrkogården i **Rinn** och senare i en särskild nisch. Martyrens historia förevigades i bilder och skrifter runt denna nisch. I bullan "Beatus Andreas" av den 22 februari 1755 tog påven **Benedictus XIV** tillfället i akt att utförligt behandla det judiska ritualmordet. Det finns också Bollandisternas uppteckningar (Acta sanct., III, juli, s. 462) och Ignatius Zachs "Beskrivning av Sankt Andreas av Rinns martyrskap" (Augsburg, 1724). Kulten av barnmartyren har överlevt fram till våra dagar; stiftet Brixen firar den salige Andreas von Rinn, stiftets skyddshelgon, den 2 juli. Dr Jos. Deckert skriver (Wien 1893): "Rinns barn föll verkligen offer för ett fanatiskt judehat och vördas med rätta som martyr av den katolska kyrkan." - I stiftet Brixen har kyrkan en **bön** som reciteras där det sägs att "St Andrew dödades grymt av illojala judar".

Vid påsktiden 1454 styckades en pojke av judar i Kastilien och hans hjärta brändes till aska (Acta sanct., april II, s. 838).

På **långfredagen** 1468 slog judar i den lilla spanska staden **Sepulveda**, på uppmaning av sin rabbi Salomon Pecho, en ung flicka på korset och högg ihjäl henne. På order av biskopen **Juan Arias de Avila fördes de** dömda judarna till **Segovia**. Efter rättegången dömdes de huvudansvariga till döden genom eld, medan de andra judarna som deltagit i tortyren dömdes till galgen och hjulet eller stryptes i fängelset. Resten förvisades från staden (Colmenares i "Historia de la insigne ciudad de Segovia" och "Synopsis episcoporum Segoviensium", s. 650).

En stor mängd litteratur behandlar det ökända fallet med pojkmordet i **Trent** 1475, som väckte sensation i hela den västerländska kulturvärlden vid den tiden. Detta ritualmord och omständigheterna kring det är i mer än ett avseende fortfarande utomordentligt avslöjande för vår tid.

Den förste som i detalj och autentiskt rapporterade detta brott till sina landsmän var förmodligen den förste sachsiske landshövdingen **Johann von Mergenthal**, som under ledning av hertig Albrecht av Sachsen år 1476 företog en pilgrimsfärd till Jerusalem med sitt talrika följe. Denna resa gick även via

Trento, "där Tyskland slutar och Welschland börjar". Ett år efter det bestialiska mordet var befolkningen här fortfarande under intryck av det skändliga dådet, och **Mergenthal** kunde skriva ner rapporten i sin resebok, som senare publicerades av en **D. Hieronymus Weller i Leipzig.**

Eftersom denna uppteckning skulle kunna kritiseras för att vara en retrospektiv redogörelse eller en felaktig rapport eftersom den inte finns dokumenterad i arkiven, kommer vi inte att ta den som utgångspunkt här, inte heller de samtida bildliga skildringarna av detta mord, såsom de utomordentligt instruktiva träsnitten i Georg Liebes "Judaism" (vol. 11 av "Monographies on German Cultural History", s. 17/20).

I Wiens domstolsbibliotek finns dock fortfarande obestridliga bevis: de omfattande rättegångsprotokollen från 1475 om mordet på Trentpojken, skrivna på medeltida lagspråk! Dessa är onekligen nya. Wienkodexens 613 foliosidor skrevs av skribenten vid Trenträttegången, Johann v. **Fatis**. I **Vatikanbiblioteket** i Rom finns dessutom en latinsk handskriven kodex från åren 1476-78, skriven efter ritualmordsrättegången i Trient 1475/76. Påven **Sixtus IV** hade gett en kommission bestående av sex kardinaler och framstående jurister i Rom i uppdrag att granska rättegångsprotokollen på nytt. Ordförande för denna kommission var den tidens mest framstående italienske jurist, Francis **Panvino** från **Padua**. Kodexen upprättades i samband med detta. Det intressanta manuskriptet användes många gånger, vilket framgår av de frekventa marginalanteckningarna, men gick sedan förlorat igen under århundraden. I en särskild bulla daterad den 20 juni 1478 förklarade Sixtus IV att domstolsförhandlingarna var oklanderliga och gav högsta beröm för domarnas samvetsgrannhet - och påven **Benedictus XIV** beskrev kodexen som autentisk. Det dröjde ända till 1881 innan det gamla manuskriptet återupptäcktes och utdrag ur det publicerades i den italienska tidningen "civiltä cattolica". - I guvernörsarkivet **i Innsbruck bearbetade** den katolske prästen dr Jos. **Deckert** över 200 dokument (förhörsprotokoll), brev och begrepp som rörde Simon av Trient, vilka ursprungligen förvarades i konsistoriearkivet i Trient och daterades tillbaka till 1475; Deckert publicerade sina resultat som en del av sin avhandling "Fyra tyrolska barn, offer för chassidisk fanatism", som publicerades 1893, vilket innebar att det idag bara finns ett exemplar av detta "farliga" verk på **ett enda** offentligt bibliotek i hela Tyskland!

Under åren 1588 och 1593 trycktes en så kallad **Relatio italica** i Trient. De historiker som redan nämnts flera gånger, **bollandisterna** (Acta sanct., Martii, tom. III, s. 494f.), baserar sig på den och, vilket är viktigast för oss, de lägger till sin rapport ett detaljerat brev från den berömda läkaren **Hans Mathias Tiberinus**, som var tvungen att undersöka offrets kropp som expert och som meddelade sina resultat till stadsfullmäktige i Brixen bara 14 dagar senare. Dessutom har de obestridliga och helt objektiva fynden av liket, som fastställdes av tre läkare i Trento före gripandet av skurkarna, överlämnats! Det berättar exakt hur det 28 månader gamla barnet, som senare saligförklarades av kyrkan, dog.

Bekännelserna från de åtta huvudanklagade, som hölls i strikt isolering och förhördes separat, överensstämmer dock in i minsta detalj och ger följande chockerande bild: Under de första dagarna av Stilla **veckan** år 1475, då **påsken** inföll på skärtorsdagen, samlades överhuvudena för de judiska familjerna i **Trent** i den mest respekterade**, Samuels**, hus, på vars egendom den judiska mötesplatsen, synagogan och den judiska skolan var belägna. De klagade över att påskkakorna, matzos, inte kunde tillagas eftersom blodet från en kristen pojke var dåligt! Samuel erbjöd en "premie" på 100 gulddukater för anskaffandet av offret. Juden **Tobias** gick till en nästan öde sidogata vid tiden för kvällsgudstjänsten på skärtorsdagen. Ett 28 månader gammalt barn, **Simon Gerber**, lekte framför sina föräldrars hus. Han lockades till Samuels hus med lekar och låstes in där tills det var helt mörkt.

Den äldste juden, en gammal man på 80 år, Moses "den gamle", inledde slakten genom att med en tång slita ut en bit kött ur barnets högra kind, följd av de andra judarna. Blodet som rann ner samlades upp i en plåt. Det högra benet stympades på samma sätt. Resterande delar av kroppen genomborrades med långa, tjocka nålar (acum a pomedello) för att få ut det sista blodet. Slutligen utfördes omskärelsen. Slutligen

imiterade bödlarna korsfästelsen genom att hålla den ryckande varelsen fyra och fyra med fötterna sträckta uppåt (in modum crucis), medan de andra judarna stack den igen med nålar och vassa instrument. Mördarna ropade: "Detta är vad vi gjorde mot Jesus, må alla våra fiender för evigt komma på skam." Barnet, som fortfarande andades svagt, dödades genom att benen i skallen krossades; judarna sjöng en lovsång till Jahve. Barnets blod samlades upp i en kruka och delades ut till de enskilda judiska familjerna! - Påskmåltiden kunde förberedas!

Barnets lik, som på långfredagen hade lagts fram på synagogans Ahnemor (altare) och skändats, hånats och vanhelgats av **alla** judar i Trento, kastades till slut i ett dike som rann fram i närheten av huset efter att tillfälligt ha gömts under halmen i en lada. För att avleda misstankarna, som blev allt starkare, trodde de judiska brottslingarna att de var särskilt smarta när de var de första att rapportera den ohyggliga upptäckten av ett stympat barns kropp till biskopen i Trento efter att föräldrarna, med stöd av många invånare, hade sökt förgäves och stadsportarna hade stängts som en försiktighetsåtgärd. I och med detta överlämnade de dock sig själva. De ovanliga, aldrig tidigare skådade sårens karaktär och offrets ringa ålder ledde till att gärningsmännen och anstiftarna ställdes inför rätta. Här erkände de slutligen - **separat från** varandra - alla detaljer i det skamliga brottet. Fruarna till två av de huvudåtalade gjorde det avslöjande uttalandet att **liknande barnamord** redan hade utförts under tidigare år, men att de alla hade förblivit oupptäckta!

Under rättegången presenterades tre **notariserade dokument** rörande fyra judiska barnamord, som alla ägde rum i stiftet **Konstanz**, nämligen två blodmord i **Endingen**, ett i **Ravensburg** (1430) och ett i **Pfullendorf** (1461). Dessutom vittnade två av de åtalade om sin delaktighet i barnamorden i **Padua**, där flera barn hade slaktats under tidigare år, och i **Regensburg**, där ett barn hade lämnats att förblöda.

Rättegången, som fördes med extraordinär noggrannhet av myndigheterna i Trient, varade i tre hela år; först den 7 juli 1478 finns anteckningen (Rom) i akterna: causa contra Judaeos finital Det fanns goda skäl till denna långa tid för rättegången!

De rika judarna i Italien hade, även om deras sociala ställning fortfarande var begränsad, genom sina pengar och sina läkare redan ett stort inflytande vid de italienska furstarnas hov och till och med vid det påvliga hovet. Med stöd av sina rika raskamrater i utlandet, särskilt i handelscentrumen i södra Tyskland, satte de himmel och helvete i rörelse för att avskaffa Trentprocessen eller åtminstone rädda det som ännu kunde räddas - "då rörde sig först guldkalven: och judarna från alla länder samlade ihop mycket pengar och förde dem med sig" ("Judenbüchlein" av D. Job. Eck!).

De tidigare upproren mot judarna i Italien, liksom i andra länder, hade främst orsakats av deras omänskliga ocker, som även många furstar av olika skäl gynnade - "lån" på 80-100% och mer var regel. Men nu, genom Trent, "kom saker fram i ljuset som judarna önskade skulle täckas av evig natt" (Deckert). En blodtörst avslöjades, en satanisk fanatism som överträffade all fantasi; rykten som gång på gång hade fått näring av dåliga erfarenheter hade fått bekräftelse på att det i det mänskliga samhället fanns individer av främmande ras som avsiktligt dödade och slaktade för att få blod för rituella ändamål, och att allt detta byggde på en strängt hemlig tradition! Inte undra på att inga medel lämnades oprövade - från guld till gift.... Enligt Deckert (s. 15) lyder en passus i akten: "Folket i Trent kan göra sitt yttersta för att bevara **sin hemstads heder** mot judarna, som skulle ha rört himmel och helvete för att få en **för dem gynnsam** kommissionär i Rom (!). **Med pengar skaffar de sig många beskyddare**...."

Låt oss börja med den ansvarige regenten, hertig **Sigismund** av Österrike: han lät avbryta rättegången för första gången bara några veckor efter att den hade inletts**, under förhören**! Det andra avbrottet orsakades av påven **Sixtus IV** själv, som i brysk form förklarade att man skulle invänta ankomsten av hans auktoriserade legat, som han hade rekommenderat i **förväg**; biskop **Hinderbach** av Trient, som ansvarade

för utredningen, fick en påvlig breve som förklarade att han inte skulle gå vidare mot judarna, **eftersom vissa furstar starkt ogillade hela affären**!

Den aviserade påvliga legaten uppträdde i form av "kommissarien" biskop **Baptista dei Giudici av Ventimiglia**, namngiven i registren kort efter sin födelseort, påvens favorit, hans landsman och närmaste förtrogne. I det ovan citerade brevet rekommenderas han varmt av påven som en "teologiprofessor", en "vir doctrina ac integritate praeditus", dvs. en man som "utmärker sig" genom sin lärdom och **ärlighet**. Om vi med tanke på "vår mentala disposition" (Paul Nathan) inte har rätt att tvivla på den förstnämnda egenskapen, är det desto mer värt att undersöka den sistnämnda närmare på grundval av utdragen ur akterna!

På sin väg från Rom till Trento dök han upp i **Venedig** tillsammans med **tre judar**, men var tvungen att "lämna staden utan hälsning" på grund av den rådande antijudiska stämningen bland befolkningen. - "Det råder inget tvivel om att judarna **genom sitt inflytande vid det påvliga hovet**" - skrev den katolske prästen Deckert - "fick Iventimiglia som legat, som en man som **gynnade deras intressen".**

I Trento blev legaten - som han själv medgav i ett brev - mycket vänligt mottagen av biskop **Hinderbach**; den senare gav honom sitt magnifika slott som bostad och stödde honom mycket villigt i utredningen av hela affären . Men kort efter sin ankomst inledde **Ventimiglia**, som öppet hade visat sin vänlighet mot judar, nära förbindelser med den judiske spionen "Wolfgang". Efter knappt tre veckor fann han sin lägenhet i biskopens palats för fuktig och olämplig, klagade över sviktande hälsa och flyttade till **Roveredo** - i själva verket måste **Hinderbach** ha bevakat honom alltför noga: "I Trento kunde ingen närma sig honom säkert (dvs. osedd!) av rädsla för biskopen (Hinderbach**) och folket**; han sökte därför en **säker** plats." Där, i **Roveredo**, i det judiska högkvarteret, hade de rika judarna samlats med sina advokater; redan den 24 september kunde **Ventimiglia** rapportera till **Hinderbach** att "judarnas advokater hade framträtt inför honom för att försvara deras sak...." De begärde också att rättegångshandlingarna skulle överlämnas till dem; samtidigt hade de, judarna, antytt att de skulle skaffa **fram medel för** att återställa hans, legatens, hälsa!

Den 1 oktober 1475 klagade **Hinderbach** över att han hade genomskådat "de trolösa judarnas och de dåliga kristnas komplotter", som hade köpt pengar och gåvor, fångat **prinsarnas** och vissa **prelaters** sinnen och fört över dem till deras sida.... Judarna och några läkare befinner sig i **Roveredo**, där legaten också vistas under förevändning av dålig hälsa. De försöker **minimera akterna** och göra dem **föraktliga** (extendare et floccipendere). Dagliga konsultationer hålls i Roveredo.... De försökte påverka doge (**Mocenigo** från **Venedig** - vi återkommer till hans intriger senare!) så att han skulle arbeta för att de judar som fortfarande satt fängslade skulle släppas. **Judarna försökte muta allt,** och det ryktades att de redan hade fått en hel del från påven och några kardinaler i Rom; men han kunde inte tro det...."

Prästen (!) **Paul de Novaria**, en judisk spion, hade smugit sig in i biskopens slott och kopierat rättegångshandlingarna i två månader, eftersom **Hinderbach** inte hade överlämnat dem till de judiska advokaterna. I en stämning som väcktes av detta skäl erkände denne "präst" att han hade förhandlat med judarna i **Novarra**, **Modena**, **Brescia**, **Venedig**, **Bassano** och **Roveredo** om att befria de fängslade judarna. Han hade gett rådet att ta bort gallren i diket så att vittnen skulle kunna intyga att lille Simon hade fallit ner i diket och aborterats.... Han hade fått pengar av judarna för att muta biskopens kammarherre så att han skulle **förgifta biskopen**; han hade blivit lovad 400 dukater om han lyckades med sin plan!

Den biskopliga sekreteraren Gregorius fick i uppdrag att genomföra denna del av rättegången. I början av rättegången vägrade den anklagade prästen att erkänna **muntligt** och sade att han bara ville göra det skriftligt. I ett obevakat ögonblick skar han av sig tungan "scalpro liberario" - dvs. med en pennkniv - och

kastade den i avträdet. .... Samma präst**, Paul,** hade anlitats för att förgifta stadsdomaren i Trento**, Hans v. Salis**!

För att trots allt ge rättegången mot ritualmördarna en annan inriktning lockades en helt intet ont anande, oskyldig medborgare i Trento vid namn **Anzelin** till **Roveredo** genom en skamlig manöver (löften om pengar, bedrägliga eskortbrev), hölls fången i sin lägenhet mot alla **Ventimiglias** lagar och torterades **dagligen** för att han skulle anklaga ett par i Trento **(Zanesus Schweizer)** för barnamord! - Denne olycklige man vittnade senare om att den påvlige legaten dagligen utsatte honom för ett "pinsamt förhör" (= tortyr) för att han skulle vittna **om vad han inte** visste.... Han hölls vanligtvis gömd under en säng; han fick bara komma ut när **judiska** besökare anlände. Judar kom till dem varje kväll för att rådgöra med legaten. **Judarna hade ofta räknat upp pengar.** Till slut, när man inte kunde lära sig något av honom, släpptes han på villkor att han inte skulle tala om vad som hade hänt!

Eftersom inte heller denna skandal lyckades tog **Ventimiglia** till en sista utväg: på grundval av **förfalskade**, påstått påvliga instruktioner försökte han olagligt lägga beslag på hela rättegången **genom att eliminera Trent-myndigheterna**; hans fräckhet gick faktiskt så långt att han förbjöd biskopen i **Trent** att vidta några ytterligare åtgärder mot judarna **under hot om bannlysning** och förbud mot att komma in i kyrkan; **Ventimiglia** uppmuntrade dem att inte bekänna någonting**, snart skulle de alla vara fria**!

Men "i denna långa, hårda kamp för sanning och rättvisa" (Deckert) gick **Hinderbach**, omgiven av tyska män som var oemottagliga för judiska mutor, till slut segrande ur striden. Genom hans energi möjliggjordes en rättegång som kan stå som ett berömvärt undantag inför historien och dess forskning och fortfarande ge värdefullt material århundraden senare!

I slutet av oktober 1475 rapporterade **Hinderbach** till alla berörda furstar om den noggranna undersökningen, tillfångatagandet av de skyldiga, deras samstämmiga bekännelser och den rättvisa domen. I sin rapport hade han modet att beskriva den "undersökning" som den påvlige legaten hade inlett som corruptam inquisitionem, vilket var lika kort som det var förödande!

Ventimiglia hade slutligen grävt sin egen grav: hans "uppdrag" hade antagit så skandalösa former att påven var tvungen att släppa honom på gott och ont. Befolkningen hade rest sig mot legaten och hånat honom som Kajafas, som "pseudoantistes Judaeorum", till påvens förtret. "Påven var emellertid missnöjd **med att hans legat överallt hade dömts för felaktigheter**, att predikningar och epigram hade publicerats mot honom och att han också hade hånats bildligt. Hinderbach skulle förhindra detta i sitt stift" (filer). I slutet av 1477 skrev **Hinderbach** ett kraftfullt brev till påven och bad honom att "äntligen sätta stopp för denna skandal ... alla gör uppror mot den, och han (påven) borde utse en annan man till kommissionär som **är en vän av sanningen**".

"Sällan har ett arv skadat det påvliga ryktet i Tyskland så djupt ..." (Deckert).

Baptista dei **Giudici av Ventimiglia** drog sig motvilligt tillbaka till Beneyent. Enligt ett brev daterat den 23 mars 1481 hyrde judarna en trädgård bakom hans hus "för att lättare komma åt honom" så att de inte skulle förlora sin värdefulla allierade ur sikte. Ingen efterträdare utsågs; tydligen hade **Rom** inte längre någon som kunde anses immun mot judiska mutförsök.

Hinderbach, som var född i Hessen (född 1418 i Rauschenberg i Hessen), genomförde rättegången till ett rättvist slut i enlighet med sina suveräna plikter, trots oerhörda svårigheter. Som framgår av hans egna brev hade han **upprepade gånger** avvisat stora judiska mutor, vilket var desto mer berömvärt eftersom han ofta hade att kämpa med ekonomiska svårigheter. Han var inte ens rädd för att bli förgiftad, vilket han hade blivit hotad med.

"De tyska männen, Podestàn av Trento**, Hans v. Salis**, och stadskaptenen **Jacob v. Spaur**, som varken böjde sig för de judiska eller de walesiska intrigerna, stod modigt med honom i strid, vilket dokumenteras av upprepade protester" (Deckert).

På grund av pesthotet fördröjdes godkännandet av rättegångsdokumenten i Rom. Slutligen, den 20 juni 1478, bekräftade **Sixtus IV:**s bulla till biskop Hinderbach att rättegången mot judarna hade genomförts ad normam veri juris. Barnen till de avrättade judarna skulle **döpas**.

Enligt "Audenbüchlein" av D. Eck kostade Trent judarna 120.000 gulden. "Judarna ansträngde sig överallt med guld och pengar **efter sina behov för** att missgärningen skulle undertryckas; de erbjöd hertig Sigmund många tusen gulden när han lät judarna lämna staden; de ville också **bygga ett slott med nya byggnader** åt biskop Johann von Hinderbach ..."

De barnamördare som dömts för brottet hade dött den mest skändliga död: de rullades först till döds och brändes sedan. Moses Aer Alte", den judiska församlingens ledare, hade redan begått självmord i fängelset. Fyra av konspiratörerna och medbrottslingarna döptes och benådades.

Juden Samuels synagoghus revs och i dess ställe lät **Hinderbach** bygga ett kapell för offret, som 1647 utvidgades och förskönades tack vare en donation från medborgarna i Trento. Kejsar **Maximilian** beordrade att graven för martyren, vars namn togs upp i den romerska martyrologin under **Gregorius XIII,** skulle bevakas, eftersom han fruktade attacker från judiskt slödder. År 1480 **var Hinderbach** tvungen att skriva till Italiens biskopar om tiggarnas missbruk av kollekten för den helige martyren Simon! Simon av Trento är än i dag skyddshelgon för stiftet **Trento** och hans högtid firas den fjärde söndagen efter påsk. Så sent som på 1800-talet fick ingen jude tillbringa en enda natt i staden **Trento** *13)*. Ett särskilt brödraskap var tvunget att se till att det gamla förvisningsediktet mot judarna upprätthölls och verkställdes.

På altaret i kyrkan **San Pietro** i **Trento** står barnets sarkofag, som innehåller den fortfarande exceptionellt välbevarade kroppen i en kristallkista. Enligt Dekkerts rapport (1893), som fick möjlighet att se relikerna efter "santo Bambino", är de otaliga såren fortfarande tydligt igenkännliga: "Men den som idag förväntar sig att bara se ett mumieliknande skelett i relikerna efter det heliga barnet misstar sig mycket. Kroppen är fortfarande ganska välbevarad.... När jag höll upp den mot ljuset såg jag till och med de fina hårstråna på huvudet. Såret i höger kind syns tydligt, liksom **många stygn** över hela kroppen. Över 400 år har gått sedan barnets död, och hans reliker är så välbevarade ..." - Även tortyrinstrumenten, som tång, knivar, nålar och en bägare där blodet samlades upp, finns fortfarande bevarade i kapellet.

Trenträttegångens protokoll *14)* från år 1475 genomgick en sen, s.k. "revision" av juden **Moritz Stern,** naturligtvis i judisk mening, enligt principen: det som inte kan förnekas måste åtminstone förfalskas och förvrängas i efterhand, så att en oinvigd till slut måste få en helt förvrängd bild. En tysk forskare med världsrykte, Dr **Erich Bischoff**, som pinsamt nog inte ens kunde misstänkas för "antisemitism", fällde en förödande dom över denna oansvariga framställningsmetod i sitt verk ("Das Blut in jüdischem Schrifttum und Brauch") som publicerades 1929 och som i grunden behandlar detta område. Det faktum att **Moritz Stern** endast tar upp sina raskamraters vitt spridda, påstått misslyckade uttalanden - men helt enkelt utelämnar det viktigaste, nämligen de tre läkarnas protokoll som fördes före förhöret - kan ses som ett bevis på dåligt samvete! Att **Stern** sedan slutligen anklagar biskop **Hinderbach** av Trento, som var i tjänst vid tiden för mordet, för att ha "förberett" rättegångshandlingarna i efterhand, utan att ange några skäl eller bevis, tjänar bara till att avrunda det som redan sagts om denna "forskning" från den auktoritativa sidan.

Domen i Trento var hård och kunde ha förväntats få en mer bestående effekt. Men bara fem år senare, år 1480, slaktades den sjuårige pojken **Sebastian Novello** från Bergarno av flera judar i staden **Portobuffole**, som tillhörde republiken Venedig. Även här ställdes judarna inför rätta och deras skuld bevisades bortom allt tvivel under långa förhandlingar på . Brottslingarna brändes offentligt på Markusplatsen i **Venedig**, framför Dogepalatset.

Från samma år rapporterar bollandisterna (**april II**, s. 838) mordet på ett litet barn i **Motta** i den venetianska regionen som ett andra fall. Ett tredje fall inträffade i **Treviso**! Ytterligare fem år senare slaktade judar i regionen **Vicenza** barnet **Lorenzo,** ett tecken på att just dessa regioner vid den här tiden, enligt hemliga instruktioner, var utsedda att "leverera" blodet. Nu förvisades alla judar från dessa områden - som det hette "för alltid" - för att några år senare återvända som köpmän, tack vare stöd från **Venedigs** doge **Mocenigo**, en jude som befann sig i ständiga ekonomiska svårigheter *15)*. År 1487 avslutade franciskanen Bernardine av Feltre en predikan i **Crema** (i norra Italien) med orden: "Judarnas ocker är så överdrivet att de fattiga stryps. Och jag, som äter de fattigas bröd, skall tiga när jag ser deras rån... ?" *16)*

För övrigt hade samme Doge **Mocenigo** utfärdat följande dekret den 22 april 1475. Den 22 april 1475, redan innan utredningen hade fastställt de verkliga förhållandena, utfärdade samme Doge Mocenigo följande dekret, som kännetecknar judarnas starka inflytande: "Det är att anta att nyheten om att judarna har mördat ett kristet barn endast sprids av mycket specifika skäl; eftersom Dogen vill att judarna ska leva lugnt och behagligt i hans land, förbjuder han härmed att deras sociala ställning ändras på något sätt och tillåter inte heller prästerna att sprida denna nyhet från predikstolen eller någon alls att hetsa mot judarna på detta sätt..." ("Géza von Onody" s. 84). Emanuel Baumgarten lägger till detta i sin avhandling om skyddet av judarna: "Die Blutbeschuldigung gegen die Juden. Von **christlicher** Seite beurteilt" (2:a uppl., Wien, 1883, totalt sett en svagare avgjutning av den ökända "**Christliche** Zeugnisse gegen die Blutbeschuldigung der Juden", Berlin, 1882) följande kompletterande brev från denne dåvarande Doge: "Hur mycket denna sak misshagar, generar och förargar oss, kan ni bäst inse med er intelligens. Vi tror i alla fall att ryktet om mordet på pojken **är ett irriterande påhitt**; i vilket syfte får andra se. Men vi har alltid önskat att judarna skulle bo i våra länder bekymmersfritt och säkert, att de skulle skyddas från all skada på samma sätt som våra andra lojala undersåtar (omnis iniuria absit ab illis)."

I slutet av 1400-talet registrerades också judiska blodmord på barn utanför Italien. År 1486, ett decennium efter Trent-mordet, mördades inte mindre än sex judiska barn i ett underjordiskt valv i **Regensburg**. Resterna av de lemlästade kropparna fördes till rådhuset. I valvet hittades ett stenblock, uppställt som ett altare, med blodspår som täckts med lim (Raderus Bavaria sancta, III, s. 174).

År 1490 korsfästes ett litet barn av judar i **Guardia** nära Toledo efter att ha blivit knivhugget och piskat. Barnet blev helgonförklarat. Hans berättelse om sitt lidande publicerades 1886 (H. Desp., s. 79).

År 1494 släpade fjorton judar, däribland två judiska kvinnor, in ett barn i ett judiskt hus i **Tyrnau** i Ungern; efter att ha täppt till barnets mun öppnade de offrets vener. Blodet samlades noggrant upp "till sista droppen" och en del behölls. Kroppen styckades. Under husrannsakningar upptäcktes blodfläckar i ett av de judiska husen, vilket ledde till att mördarna kunde gripas. De judiska kvinnor som först hade förhörts erkände brottet i alla dess avskyvärda detaljer. De huvudskyldiga dömdes till döden genom eld (Bonfinius: "Fasti Ungarici", III, 5 och Acta sanct., **april II**, s. 505).

År 1498 utbröt en blodig förföljelse av judarna på den grekiska ön Zante, eftersom befolkningen hade drivits till självhjälp **av en hel kedja** av rituella brott som **alltid hade inträffat vid tiden för den judiska påsken.**

År 1503, när **Eck** flyttade från Köln till Freiburg "för att studera", fick han i närheten av Freiburg tillfälle att se liket av ett slaktat barn som hade hittats "i skogen": "barnets stygn, cirka fyra veckor efter mordet, greppade jag med fingrarna och rörde om". - Blodet hade smugglats till **Alsace.**

I stadsarkivet **i Tyrnau** finns ett dokument från år 1529, som skrevs i samband med ritualmordet i **Bösing** *17)*. Där berättas **att på Kristi himmelsfärdsdag** 1529 försvann plötsligt den nioårige sonen till arrendatorn **Gregor Maißlinger** i köpstaden **Bösing** i nuvarande Slovakien. Dagen därpå, tidigt på morgonen, hittade en bondhustru utanför byn barnets stympade kropp liggande på mage i en vattenpöl mellan en törnehäck och med händerna sammanbundna. Hon tog genast med sig fyndet till domstolen, som konstaterade att det var barnet som försvunnit dagen innan; fadern kunde känna igen sin son i det stympade liket. Skadornas art och det faktum att kroppen var tömd på blod riktade misstankarna mot de lokala judarna, särskilt som en **hel rad liknande brott** från tidigare år hade förblivit olösta. Hela den judiska församlingen i marknadsstaden "fängslades". En rättslig kommission under ledning av grevarna "zu St. Georgen und Bösing" fastställde den exakta karaktären på skadorna på liket och fortsatte sedan med rigorösa individuella förhör av de häktade. Juden **David Saifmacher** erkände att juden **Michel** hade fångat barnet och fört det till källaren, och att ett stort antal judar så småningom hade anlänt för att tortera barnet. Juden **Michel** erkände hur han lurat in barnet i sitt hus på "Guds himmelsfärdsdag" och "martyriserat samma barn alla tillsammans och sedan gett honom det första slaget i huvudet med en krok, och sedan högg varje jude barnet en gång".

Blodet sögs ut ur kroppen med hjälp av fjäderpennor och små "Rörle", som samlades i flaskor och först gömdes i synagogan, "för vilket de hade stor glädje". Juden **Wolfl** dödade slutligen den oskyldiga varelsen genom att hugga den i halsen. Med alla judars samtycke gavs blodet till olika judiska mellanhänder. Barnets kropp "bars ut på natten med bundna händer bakom Hofnergaßen till ett taggigt trädbestånd där flera valnötsträd stod, och lades där, där flera judar sedan stod på vakt ('Schmiere')".

Jud **Saifmacher** var då tillräckligt bekväm för att erkänna att han för exakt fem år sedan, 1524, hade fått order om att driva en "martyrdödad (= slaktad) kristen" ut ur staden **Tyrnau** gömd i en last med dynga.

Detta påstående underströks av juden **Szecho**, som vittnade om att "under tortyrveckorna för fyra år sedan ville man gärna att en kristen skulle bli martyr i **Tyrnau**, men han var inte närvarande".

"Flera tusen människor från andra städer, marknader och byar" väntade spänt på domen i Bösing fredagen efter pingst 1529. Det var i linje med den allmänna opinionen: Judarna i Bösing, trettio till antalet, leddes till ett stort torg utanför marknaden, "sattes i brand och brändes till pulver". Judarnas barn fördelades mellan enskilda familjer och döptes.

Under markarbeten i samband med byggandet av järnvägen Bratislava-Tyrnau 1840 upptäcktes en muromgärdad grop nära den nuvarande järnvägsstationen i Bösing, som fortfarande var fylld med kol och benrester.

Vid påsk 1540 blev den fyra och ett halvt år gamle **Michael Piesenharter** från **Sappenfeld** i distriktet Neuburg (Oberpfalz) bortförd av judiska köpmän i Ingolstadt-området, bunden vid en pelare, martyr i tre dagar, hans fingrar och tår stympade, hela kroppen skuren på tvären och gömd under torra löv efter hans död. En vallhund hjälpte till att spåra upp kroppen. Ett judiskt barn hade berättat för sina icke-judiska lekkamrater att ett barn hade lidit martyrdöden, "den här hunden hade ylat i tre dagar" - så även det judiska barnet fick lära sig att allt icke-judiskt bara finns i djuriskt tillstånd! Blodet hittades senare i **Posingen** (Raderus, Bavaria sancta III, 178 f.).

Kirurgernas fynd visade följande: "eländigt lemlästad på kroppen, många stygn, ett kors inskuret i höger armhåla, omskuren...". (Johann Eck, "Judenbüchlein"). De judiska brottslingarna skulle frikännas genom ett hastigt sammanställt "frikännelsebrev" av några skuldsatta adelsmän.

År 1547 stal två judar en skräddares son i **Rawa** i Polen och korsfäste honom; mördarna dömdes och brändes, deras trosfränder utvisades (Acta sanct., II, **april**, s. 839). ,

År 1569, i **Witow** i Polen, förhandlades en änkas tvåårige son av en förfallen undersåte till juden Jacob för två silvermark och torterades långsamt till döds av honom på ett ohyggligt sätt. **Ludwig Dycx**, guvernör i Krakow, rapporterar om detta fall, liksom att vid **samma tid i Bielsko och på andra platser mycket kristet blod spilldes av judarna** (Acta sanct., ibid.).

År 1574 dödade juden Joachim Smierlowicz en sjuårig flicka i Punia (Litauen) strax före palmsöndagen. Inskriptionen och bilden i Heliga korsets kapell **i Vilnius** vittnar om att barnets blod blandades med det mjöl som användes för att tillreda matzos (påskbröd) (Acta sanct., ibid.).

Ungefär **samtidigt** stal judar också en pojke i **Zglobice**, som de deporterade till **Tarnów**, där en annan pojke redan befann sig i judarnas händer under misstänkta omständigheter; båda barnen befriades i tid (Acta sanct., ibid.).

År 1590 stal judar en bondpojke i byn **Szydlow** och tömde honom på blod genom att öppna hans ådror och hugga honom otaliga gånger. Kroppen hittades på en enslig plats och bar fortfarande alla spår av prövningen (Acta sanct., ibid.).

År 1592, i mars, blev sjuårige **Simon Kierelis** martyrdödad av flera judar **i Vilnius.** Han fick över 170 sår på kroppen med knivar och saxar, förutom de många stygn som de gjorde under naglarna på hans fingrar och tår. Kroppen överlämnades senare till Bernardinermunkarna. Det finns fortfarande en marmorplatta i Sankt Bernhards kyrka i Vilnius med följande inskription: "Minnesmärke över det minderåriga barnet Simon **Kierelis**, född i Vilnius, som grymt mördades av judarna i sitt sjunde år med 170 snitt och begravdes i denna kyrka. År 1592 efter Kristi födelse" (Acta sanct., i. a. mars III, s. 589).

År 1595 stryptes två judar i **Gostyn** i Polen på grund av upprepade blodmord på barn - "hela Polen var i uppror vid den tiden" (Acta sanctorum**, april II**, s. 839).

År 1597 stjäl judar återigen ett bondebarn nära **Szydlow** och slaktar det. Det avrunna blodet användes bland annat till invigningen av den nya synagogan i **Szydlow**. Liket som hittades på det öppna fältet hade stygn i ögonlocken, halsen, venerna, lemmarna och könsorganen och var kraftigt inskränkt (ab igne constrictum) eftersom barnet hade torterats med eld. "Vid åsynen av henne överväldigades alla av skräck." Enligt bollandisternas rapport (Acta sanct**., april II**, s. 839) dog det eländiga offret under "utvald tortyr" (per tormenta exquisita); vad som menades med detta framgick av den kropp som hittades!

År 15 98, i byn **Woznik** (Podolien), kidnappades den fyraårige sonen Albert till bonden Pietrzynin från Sm ierzanow, som hade kommit bort från sin far och gått vilse, av två unga judar och slaktades fyra dagar före den judiska **påsken** under de grymmaste tortyrmetoder**, med de mest inflytelserika judarna i landet närvarande**. Kroppen gömdes först under tunnor och kastades sedan på sumpig mark. Brottet upptäcktes snart på grund av märkena efter såren; judarna ansträngde sig till det yttersta för att muta domarna i den högsta polska domstolen i **Lublin**. De hade fräckheten att åberopa "privilegier" enligt vilka de inte kunde känna igen domstolen. Ändå beslutade "den kungliga högsta domstolen att judarna inte kunde skydda sig mot ett så avskyvärt brott och ett så grymt brott med de frihetsbrev de hade presenterat..." De judiska äldste i Lublin försökte nu få ett "uppskov i ärendet" för att "genomföra en omfattande undersökning för att bevisa sin oskuld" enligt välkänd praxis. De hade ingen framgång. En av

mördarna, Isaac, vittnade om att barnet först hade gömts i en källare under flera veckor. Judinnan Anastasia hade gått till barnet "när det gnydde av ångest...", "varefter Moses och Selmann tog barnet och förde det genom en kammare; Isaac gick emellertid efter dem med en kniv, för att de annars skulle slakta boskapen, och dödade barnet på detta sätt. Moses skar, eller snarare högg, i bröstet, liksom mannen själv, men Isak skar i handen, varefter de samlade upp allt blod i en kruka..." - En av judarna som hade stulit barnet, Aron, ville plötsligt döpa sig. Men när han fick höra att han ändå skulle bli dömd, "tystnade juden och blev mycket rädd" och förklarade att han ville dö som jude.

De största brottslingarna avrättades; rabbi Isaac erkände före sin död att judarna använde icke-judiskt blod för rituella ändamål, dels i påskvin, dels i påskbröd! (Acta sanct., april, II, s. 835; Hosmann, "Das schwer zu bekehrende Judenherz", s. 121; Tentzel, "Monatl. Unterr.", 16941, s. i3o). Som vi har sett härjade judeplågan i **Polen**; varje år försvann oräkneliga barn, oftast kring **påsktid**! "Hela Polen var i uppror vid den tiden."

På tröskeln till den moderna eran, **den 11 mars** 1650, blev ett barn vid namn Mathias **Tillich** "dödad med kniv" av en jude i **Kaaden** i Böhmen - fingrarna på båda händerna hade skurits av (Eisenmenger, s. 373). Som en följd av detta förvisades alla judar i Kaaden till den berömda "evigheten" enligt kejserlig order. En minnestavla restes senare till offrets ära (Hosmann, s. 47, Appendix).

År 1665, den 11 maj, mördades en kvinna grymt i **Wiens** judiska kvarter och hennes blodlösa kropp kastades i ett hästtråg i en säck som tyngts ned med stenar. Kroppen var täckt av otaliga stygn, huvudet, båda armhålorna och låren hade skurits av med en skicklig hand!

Eftersom judarna även under de följande åren **begick en rad liknande brott** proklamerades den 4 februari 1670 på alla offentliga torg **i Wien** att "alla judar för alltid skulle lämna staden och att man på kvällen Corporis Christi (Kristi himmelsfärdsdag) inte skulle få se någon, vid äventyr av liv och lem". Som en följd av detta lämnade 1.400 judar den lyckliga staden Wien, varav en betydande del emigrerade till Venedig och andra till Turkiet - med andra ord till områden där de ostört kunde fortsätta slakten av människor (Eisenmenger-Schieferl, "Entdecktes Judentum", Dresden, 1893, s. 369).

Listan över judiska ritualbrott under århundradena under den så kallade medeltiden är oändlig. Även den mest noggranna sammanställning och genomgång - i den mån detta överhuvudtaget är möjligt - av alla relevanta dokument, dokumentära bevis och tillförlitliga rapporter kommer alltid att förbli ofullständig av just det skälet att de flesta brott av detta slag inte alls var kända eller erkända, dvs. som ritualbrott beordrade av de judiska mördarna i enlighet med vissa lagar, som inte alltid genomskådades eftersom de verkade helt obegripliga för den icke-judiska mänskligheten och inte kunde jämföras med något av de vanliga mordfallen, de kan bara härröra från judiska talmudiska hjärnor! Dessutom har man gång på gång - minns Venedigs doger - funnit inflytelserika personer i beroendeställning till judar i ledningen för någon stat, som villigt undertryckte eller inställde rättegångar mot judiska mördare och efter en kort tid kallade tillbaka den fördrivna mordpesten till landet.

Judendomen är dock fortfarande fast besluten att förfalska orubbliga bevis från register och dokument, vilket redan har visats i ett exempel (Trent), eller, om inte ens dessa knep fungerar, att beskriva dessa mord från den tiden som beklagliga "enskilda fall", som avfärdade, som otvivelaktigt ovärdiga en "modern", "upplyst", "civiliserad" jude. Man talade också om medeltida religiösa "aberrationer" hos enskilda fanatiska "sekter". Den franske historikern **Feller**, till exempel, kände igen dessa judiska manövrer med stor precision. I sin "Journal historique et litt6raire" från 1778 skrev han den 18 januari: "Om man lyssnar till vår tids lärda skulle det ha varit ren fanatism att någonsin anklaga judarna för sådana barbariska grymheter. När de år 1775 anklagades för att ha begått ytterligare ett sådant illdåd i Polen, försökte den **andra sidan** framställa vittnena till denna handling som spöken och förklarade att alla som trodde på vittnenas uttalanden var halvgalna."

Dessa resultat är desto mer anmärkningsvärda som det var under detta 1700-tal som den så kallade **upplysningen** tog sin fördärvliga bana genom Europa och med suveränt förakt såg tillbaka på den "mörka medeltiden", som trots allt hade haft exempel på oförvitlig rättvisa, som en synpunkt som hade övervunnits, en attityd som bara var alltför villig att på förhand förkasta allt som på något sätt kunde tillskrivas de förmodade medeltida fördomarna! Redan från början vägrade man att ens tro på möjligheten av blodsmord, att höra vittnena först - det måste vara missförstånd, döden måste tillskrivas olyckan, någon sorts slump, någon pervers olycklig böjelse hos en olycklig person - under dessa omständigheter är det dock förklarligt att 1700-talet, så "upplyst" som det var, då inte registrerade några mord på de alltid olyckliga människorna. Under dessa omständigheter är det emellertid förklarligt att det så "upplysta" 1700-talet inte var berett att lösa några mord på den ständigt praktiserade judiska blodsutgjutelsen - och inte längre erkände det närmaste och enklaste i dess sanna väsen och, framför allt, dess bakomliggande orsaker.

Så skrev den ungerske parlamentsledamoten Géza von Ónödy i samband med den stora ritualmordsrättegången i Tisza-Eszlär (1883) *18*): I upplysningens och toleransens tidsålder har vi lyckligtvis kommit till den punkt där vi helt enkelt kan lämna alla undersökningar och utredningar i detta avseende åt sidan och betrakta den blodanklagelse som riktas mot judendomen, och som då och då uppdateras på **grundval av nya fakta,** som löjlig, en löjlig, olycksbådande vidskepelse som hör hemma i den intoleranta, trångsynta och andligt begränsade medeltidens bakgård, och vars väckande är en skam och vanära för den förhyllade tidsandan och mänsklighetens geni."

Följande fall kan illustrera hur katastrofalt denna inställning medvetet eller omedvetet gynnade judendomen: Den trettonårige **Andreas Takáls** höggs till döds den 21 februari 1791 i den transsylvanska byn **Pér.** Juden Abraham greps, hans egen femårige son bevittnade slakten och vittnade i rätten om att hans far tillsammans med rabbinen och andra utländska judar hade slaktat Andreas: "På kvällen kom fadern hem tillsammans med några andra judar, däribland den judiske rabbinen från Käroly. De tog av Andreas guba (päls), drog av honom skjortan, täckte hans mun (det fanns fortfarande avtryck av fem fingrar på liket), täppte till munnen med lera, och Jacob band ihop hans fötter, drog upp honom med ett rep till en bjälke och skar sedan av hans åder (huvudet hängde nedåt) på höger sida av halsen, medan fadern höll i en blyskål för att fånga upp blodet." *19)*

Rabbinen tog med sig blodet. Ett ögonvittne till dissektionen, den reformerte pastorn i Pér och "chefsnotarien för det reformerta kyrkodistriktet på andra sidan Tisza", **Daniel Héczey**, skriver i sina anteckningar *20)*: "Pojken dissekeras nu - efter att han grävdes upp den 24 februari 1791 - grundligt. Jag såg med egna ögon att **det inte kom en droppe blod på höger arm när venen skars upp, eftersom blodet hade dränerats från höger sida av halsen** (snitt!), **medan två droppar blod sipprade från vänster arm, de inre ädla delarna var helt dränerade på blod, diafragman och könsorganen, inklusive urinblåsan, var sönderslitna**..."

Alla de åtalade dömdes till döden genom hjulet av länsrätten i **Zilah** den 27 december 1792, trots att de hade de skickligaste advokaterna vid sin sida, men under tiden hade ett dekret utfärdats från Wien som gjorde verkställandet av domarna **i dessa rättegångar** beroende av kejserligt samtycke. Samtidigt utfärdades en order till myndigheterna att "det strängaste straffet skulle utmätas mot var och en som skulle drista sig till att komma med den minsta anklagelse mot judarna i detta avseende".

Detta förfarande väckte det största missnöje bland befolkningen. Motiveringen till dekretet var följande *21)*: "Bland folket har den uppfattningen spritt sig att judarna behöver kristet blod på vissa högtidsdagar; detta är ett sedan urminnes tider inrotat **fel** och tjänar endast till att väcka oförtjänt hat mot judarna i vårt hemland. Ers Majestät har därför avstått från att beordra prästerskapet och myndigheterna att **upplysa** folket i denna riktning, eftersom denna åsikt bara är en **fabel**. Om den vore sann skulle den säkerligen ha

förråtts för länge sedan av de judar som hade konverterat till kristendomen. Så om det finns mord som begås av judar, skiljer de sig inte från vanliga mord som begås av kristna och har inget samband med riten ..."

"Och inte har någon anknytning till riten" - man känner verkligen vitlöksdoften från de judiska inspiratörerna! I vilket fall som helst släpptes de åtalade fria!

I den gamla församlingskyrkan **St Pauls** i **Eppan**, Tyrolen, finns en liten sarkofag på den vänstra pelaren i presbyteriet, som bär följande inskription: "Begravningsplats för den oskyldige pojken **Franz Locherer**, som hittades dödad i Montiggls skog den 9 augusti 1744 på Simon av Trents sätt. Låt de små komma till mig, ty himmelriket är deras.'" - På kyrkväggen inte långt därifrån finns en minnestavla med följande inskription: "Anno 1744 den 5 augusti förlorade de ärade Joseph Locherer och Anna Aberhämin i **Montiggl** sin son, som var 8 år, 7 månader och 25 dagar gammal, som de noggrant sökte efter i 3 dagar med det största lidande: men först ... den 4:e dagen som var en lördag, mördad **av en okristlig judisk hand**, hittades av hans far med den största sorg i hjärtat med hjälp av en herdepojke ... ... fann honom med **halsen genomborrad, hans kropp och tarmar** lugnt bundna med hans strumpeband **och hela hans kropp så uppskuren** att det verkade vara **ett fullständigt sår.**"... "(Renovatum 23 juli 18 1855). "

Denna plakett innehåller redan den mest väsentliga informationen; dessutom står det i ett senare protokoll från den 17 mars 1802: "a Judaeo immaniter occisi" - "omänskligt dödad av en jude..."

Fakta i målet är i korthet följande, baserat på förhörsprotokollet från den 12 augusti 1744 i slottet **Gandegg** som förvaras i församlingsarkivet i **St Pauls** i **Eppan**: Föräldrarna sökte förgäves efter sitt barn i tre dagar. Till slut rapporterade en stugpojke att han hade hört ett barn gråta olyckligt i skogen **Kaltener** Wald; han beskrev ungefär riktningen. Fadern fann mycket riktigt sitt barn liggande på rygg på en trädstam, grymt mördad. Halsen var genomborrad och det fanns röda sår, som om barnet hade strypts med ett rep; kroppen hade skurits upp så att tarmarna hängde ut; barnet hade också blivit **omskuret**. Hela kroppen var så misshandlad att det verkade vara ett **enda** sår och - **blödde torrt**! Olika omständigheter tydde på att mördaren eller mördarna hade blivit störda under slaktakten.

Medan domarna i **Eppan** och **Kaltern** fortfarande grälade om påstådd kränkt jurisdiktion och om domstolens spoliation, flydde en jude som hade identifierats av flera vittnen, som hade betett sig mycket misstänkt och som hade uppmärksammats i området under en längre tid. När ordern slutligen kom om att de båda domarna gemensamt skulle utreda gärningsmannen var det naturligtvis för sent! Uppfattningen att det även i detta fall rörde sig om ett judiskt blodmord har levt kvar bland folket ända fram till idag och uttrycks otvetydigt i dokument och minnesanteckningar. Det mördade barnet betraktades redan från början som en martyr. Hans vördnad tolererades (Deckert: "Yier Tiroler Kinder, Opfer des chassidischen Fanatismus", Wien, 1893).

I Ryssland, inte långt från staden **Saslaw**, fann herdepojkar **den 29 mars** 1747 kroppen av en okänd man nedstampad i ett träsk. I närvaro av borgmästaren och många deputerade utfördes en obduktion i Saslaw: alla fingrar på höger hand hade skurits av, blodådrorna hade skurits av upp till armbågen och benen var splittrade. På vänster hand saknades tre fingrar, blodådrorna och senorna hade dragits ut upp till axelleden, benen var också splittrade. Tre tår på vänster fot hade skurits av, naglarna hade dragits av från de återstående; på vaderna hade venerna skurits av upp till knät, tänderna hade slagits ut. Hela kroppen var fullständigt knivhuggen!

Bland några av de judar som arresterades på grund av misstankar fanns Soruch Leibowitz, som plötsligt förklarade att han ville informera under-starost om viktiga uppfattningar; på grundval av hans uttalanden arresterades tre andra judar - och den mordiska pöbeln var i förvar! De långa förhören avslöjade att blodmordet hade utförts **på order av Kahal i Saslaw**; en ensam resenär hade gjorts sanslöst berusad på

ett judiskt bränneri och sedan torterats, stympats och slaktats i närvaro av Kahal-äldsten. Tortyren varade i flera dagar. Blodet samlades upp i skålar och fat, tappades på flaska och fördes till staden **Saslaw** till den lokala rabbinen. Var och en av dem som var inblandade i mordet tog lite av blodet för att tillsätta i matzos.

Den 26 april 1747 avkunnades domen med stöd av den sachsiska lagen: domarna, som **i detta** fall ännu inte hade drabbats av "humanitet" och "upplysning", hade utgått från principen att låta mördarna uthärda de plågor som de hade tillfogat ett intet ont anande icke-judiskt offer genom systematisk tortyr. De avrättades kroppar lämnades åt fåglarna att äta....

Det förblev den sista dödsdomen mot judiska ritualmördare på rysk mark!

Andra källor rapporterar om en slakt av en tre och ett halvt år gammal son till en rysk adelsman **på långfredagen** (!) 1753 i närheten av Kiev. Offrets blod samlades upp i flaskor och liket bars in i den närliggande skogen, där byborna hittade det på första påskdagen. Protokollet fördes vid hovet i **Kiev** (v. Ónody).

Ytterligare fall inträffade 1764 i Orkuta (Ungern), där ett barn som plockade blommor på en äng blev rånat av polska judar, 1791 i Holleschau (Mähren), vid samma tid i Woplawicz (Lublin-distriktet) och under sultan **Selim III:s** styre 1791 i Pera, där 6o judar dömdes för brottet mot en ung grek och var och en bands fast med rep i basarer (H. Desp., le mystère du sang., s. 89). Dessa få blodsmord som blivit **kända** visar tillräckligt tydligt att den internationella judenhetens blodspraktik kunde bedrivas ostört även under 1700-talet.

Under senare tid tog vissa kyrkliga rörelser upp detta fenomen på sitt eget sätt och betraktade judarna - om de inte omedelbart fanns till hands med dopvattnet - som förlorade får, som skulle tas om hand med desto större kärlek tills de var helt renade. Den olyckliga "missionen till judarna", som var lika avlägsen från världen som den var nära judarna, hade detta tvivelaktiga försök att tacka för sitt ursprung och sitt föga ärofulla slut; Den var aldrig medveten om den fysiologiskt och psykologiskt betingade och därför eviga lagen att blod är tjockare än vatten, inte ens dopvatten, som för judarna endast kallas "skökvatten" (majim kedeschim) eller "stinkande vatten" (majim seruchim), medan själva dopet framstår som en handling av "orenhet" och "osmickrande" (enligt Eisenmenger), som endast kan användas för att bedra Akum (icke-judar). Den jude som lät sig uppriktigt döpas gjorde sig däremot skyldig till ett brott som enligt judisk lag var värt döden (enligt Rohling: "Polemik und Menschenopfer", 1883, s. 20/21). I allmänhet liknade de judiska dopkandidaterna de "hedersjudar" **Heine** och **Börne** som, för att citera en ledande s.k. reformjude, professorn vid rabbinska seminariet i Breslau, **Grätz** *22),* "utåt tog avstånd från judendomen, men bara som **kämpar som tar upp fiendens rustning och fana för att träffa honom desto säkrare och förgöra honom desto eftertryckligare**" - det är mycket uppriktigt sagt!

Vi kommer fortfarande att ha möjlighet att ta itu med denna kategori av judar!

Men nu, även med all konst och alla fromma ögonöppnare, kan man till exempel inte överföra 1800-talet tillbaka till den förment så mörka medeltiden, för det är just detta århundrade som är så rikt på extremt avslöjande fall av ritualmord och deras rättegång att det bokstavligen gör ett blodigt hån mot alla filosofiska eller teologiska försök till förbättringar och kategoriskt kräver för vår tid - den fullständiga utrotningen av judiska blodsugare från icke-judiska folks kroppar!

Det gångna 1800-talet ärvde arvet från det föregående på mer än ett sätt. Den efterlängtade frukten **av "upplysningen**" föll av sig själv i judendomens knä under detta århundrade - den kallades **emancipation**. Som sådan var den "följden av lagstiftningsakter som, på grundval av upplysningen och dess naturrättsliga konstruktion av mänskliga rättigheter, först **eliminerade judarnas exceptionella ställning i**

den kyrkobundna, fortfarande medeltida staten, och sedan, under en mer eller mindre lång period av **allmän intern statlig omorganisation** (!), upphöjde judarna i synnerhet till jämlika medborgare". *23)*

En verkligt judisk tidsålder tycks vara på väg: judiskt guld och därmed judiskt inflytande överallt, den stora judiska pressen dikterar den allmänna opinionen, judar besätter minister-, professors- och domarstolar, hela staters öde avgörs av judiska organisationer - ett drag av **Rothschilds** penna och ett motvilligt land överlämnas till statsbankrutt.

Med tanke på detta är det knappast förvånande att vi i den judiska frigörelsens århundrade måste göra följande iakttagelser när det gäller vår forskning:

1. Antalet ritualmord som utförs med en otrolig djärvhet och självsäkerhet ökar på ett alarmerande sätt;

2. Om domstolsförhandlingar överhuvudtaget inleds leder de inte till något resultat under skandalösa omständigheter om de inte omedelbart stoppas i sin linda.

3. de enskilda regeringarna är inte i stånd att bekämpa den judiska mordplågan på egen hand, eftersom de

4. är i händerna på judisk storfinans.

Det finns över 50 autentiserade blodbrott från 1800-talet, och majoriteten av morden inträffade - som i alla tidigare fall - vid tiden för den judiska purim- och påskhögtiden!

Vi vill gärna lyfta fram följande ritualmord i så kronologisk ordning som möjligt:

1803: Den 10 mars tog den 72-årige juden **Hirsch** från **Sugenheim** hand om ett två år och fyra månader gammalt barn i byn **Buchhof** i Nürnbergområdet. När barnet försvann med juden kom han tillbaka till Buchhof från den närliggande skogen tvärs över fältet och hjälpte till att leta efter barnet. Nästa dag förnekade juden att han överhuvudtaget hade varit i Buchhof den 10 mars! Fadern till det försvunna barnet försökte bevisa motsatsen med vittnen, men avvisades av de rättsliga myndigheterna med hot och förolämpningar. På den tolfte dagen hittades barnet dött, sårat under tungan, blodigt i munnen och med rena kläder trots det smutsiga vädret. Det dåvarande distriktsdirektoratet i Neustadt belägrades av judiskt slödder tills fallet utföll till hans belåtenhet. Fadern tvingades under hot att skriva på ett protokoll där det stod att barnet, som fortfarande var varmt när det hittades, skulle ha frusit ihjäl! (Friedrich Örtel: "Vad tror judarna?" - Bamberg, 1823).

År 1805 hittades den tolvårige Trofim **Nikitins** blodlösa kropp i floden Düna, krossad till oigenkännlighet. Tre judar fick stå till svars inför distriktsdomstolen i **Welish**, däribland en viss Chaim Tschorny, som var starkt misstänkt för ett liknande brott 1823. Hela saken hade slutligen lämnats "till Guds vilja"! (Ljutostanski: "Jüdische Ritualmorde in Rußland", s. 17) **Welish** har en hel kedja av blodmord att visa upp!

1810: En fattig kristen handelsman försvann i **Aleppo**. Eftersom hon inte stod under konsulärt beskydd blev det ingen rättegång, även om den allmänna opinionen anklagade den judiske mäklaren Rafful **Ancona** för att ha dödat kvinnan för att få icke-judiskt blod till **den judiska påsken** (från ett brev från den engelske ex-konsuln i Aleppo**, John Barker**, till greve **Ratti-Menton** den 20 april 1840 - Achille Laurent, "Affaires de Syrie", H. Desportes, s. 89).

I oktober 1812 dömdes tre judar till döden på **Korfu** för att ha strypt ett barn. En kort tid senare blev barnet till en grek vid namn **Riga** stulet och slaktat på denna ö (Achille Laurent, "Affaires de Syrie").

1817: Det ritualmord som begicks detta år på den minderåriga flickan **Marianna Adarnovicz i Vilnius** förblev ostraffat**.** Fallet lades senare ner på grund av "preskriptionstiden" (Konstantin de Cholewa Pawlikowski: "Der Talmud", s. 280).

1817: Tre ritualmord i Welish, begångna på två pojkar och en polsk adelsmans hustru!

År 1819 lurades två tiggande småflickor in i ett judiskt destilleri inte långt från **Welish** och mördades. Många anklagade judar dömdes medvetet för att ha lämnat falska uppgifter, men frikändes!

Dessa år hade varit år av hungersnöd för Ryssland. Otaliga barn gick från plats till plats och tiggde, och judarna utnyttjade denna katastrof även på andra sätt än genom ocker. Som två av huvudvittnena i den senare Welis-rättegången 1823 vittnade om i rätten lockades svältande barn och slaktades i källarna i judiska hus. Vittnena kände de flesta av de skyldiga och kunde till och med beskriva slaktprocessen i detalj. En jude kände sig så anklagad av dessa vittnesmål att han utbrast: "Om en medlem av min familj erkänner och vittnar om allt, då erkänner jag också."

De andra judarna förblev dock envist tysta eller skrek och hotade (!) i en sådan utsträckning att kommissionen var tvungen att avbryta förhören. På en högre antydan kom förfarandet till ingenting! (Ljutostanski, s. 20.)

1823: Den **24 april** (!) i **Velish**, i det ryska guvernementet Vitebsk, stals den tre och ett halvt år gamla sonen till den invalide **Yemelian Ivanov** av judar, martyrdödades genom att hans blod dränktes och släpades in i en daggbuske, där det blodlösa liket hittades den 4 maj. **Den obduktion** som utfördes av en läkare i närvaro av en kommission hade bl.a. visat att huden på många delar av kroppen var öm och inflammerad till följd av kraftig och långvarig gnidning med ett borstliknande föremål, att det fanns många sår på kroppen, som om de orsakats av en trubbig nagel, och att tecken på strypning tydde på att offret hade strypts. Benen hade bundits ihop nedanför knäna. Barnets tarmar var helt tomma och utan förruttnelse. Av dessa omständigheter drog obduktionsexperten slutsatsen att

1. Pojken blev avsiktligt torterad så att han

2. att döma av de tömda tarmarna lämnades utan mat i flera dagar, att

3. munnen var hårt stängd för att förhindra offret från att skrika att

4. barnets kropp gnuggades med en borste för att få blodet att strömma kraftigt, att

5. benen var avskurna för att leda blodet till de övre delarna, att

6. offret sedan genomborrades eller borrades på ett flertal ställen för att dra ut blodet omedelbart under huden, och att

7. Detta övergrepp begicks mot ert avklädda barn under hans livstid. - Det fanns inga spår av blod på barnets kläder.

Trots att många vittnesmål starkt belastade judarna, lades rättegången plötsligt ned och många anklagade judar "frikändes" (Pawlikowski). Enligt **Ljutostauskij**, som i detalj och med största noggrannhet behandlar rättegången mot det vittförgrenade och bäst organiserade judiska mordavskummet, förvisades tre icke-judiska huvudvittnen till Sibirien genom beslut av det ryska kejserliga rådet den 18 januari 1835, dvs. efter tolv (!) år! Judendomen hade all anledning att oskadliggöra dessa vittnen för all framtid, eftersom de enhälligt hade uppgett bl.a. att barnets blod hade tappats upp på flaska och skickats vidare till

andra judiska samhällen. Canvas indränkt i detta blod distribuerades också, medan det återstående blodet torkades upp. Dessa ytterst viktiga uttalanden bevisar helt oberoende av varandra riktigheten i den tidigare rabbinen Noe **Weinjungs (Neophit)** uppenbarelser, som vi kommer att återkomma till i ett annat sammanhang, på ett lysande sätt!

Under rättegångsförhandlingarna hade emellertid fem (!) andra, helt likartade blodiga mord uppdagats, som förutom att de hade samma syfte att **få blod,** alla förblev **ostraffade**, trots att mördarna kunde identifieras exakt. Den 28 februari 1817 hade den kejserliga ryska regeringen nämligen **utfärdat en order om** att judar **under inga omständigheter fick** anklagas för blodmord! Akterna gjordes helt enkelt oigenkännliga eller förskingrades, och plikttrogna tjänstemän som inte följde ordern avskedades eller deporterades....

1824: I **Beirut** mördades tolken **Fatchallah-Sayegh** av sina judiska hyresvärdar. Utredningen visade på ritualmord (Henri Desportes: "le myst. da sang", s. 89).

År 1826 hittades en mördad femårig pojke på en landsväg i närheten av **Warszawa**, hans kropp hade mer än ioo sår som visade tecken på blödning, vilket orsakade uppståndelse i hela Warszawa. Judarna försökte överallt bevisa sin oskuld utan att ha blivit åtalade. De anklagelser som framfördes till domstolarna, tillsammans med de **medicinska vittnesmålen**, lades snart ner (Pawlikowski, se ovan, s. 282).

1827: Den knivhuggna kroppen av bondbarnet **Ossyp Petrowicz** hittades i **Vilnius,** som enligt den sextonårige herden **Zukowskis** vittnesmål tidigare hade rånats av judarna på öppen mark (officiellt meddelande från Vilnius guvernement; se Pawlikowski, s. 282). Två judar som hade gjort komprometterande uttalanden hittades strax därefter döda: den ene hade slagits ihjäl, den andre förgiftats.... (Lyutostansky, s. 20).

1827: I **Warszawa** rånar judiska hantlangare ett icke-judiskt barn strax före den **judiska påsken** (Chiarini, "Theoria del Giudaismo", vol. 1, s. 355).

Ungefär vid samma tid 1827 såg den sjuåriga judinnan **Ben-Noud**, född i **Aleppo**, två pojkar täckta av blod som hängde i benen från taket i hennes släktingars hus i **Antiochia**. Hon blev skräckslagen av synen och sprang gråtande därifrån. Hennes moster berättade att barnen hade varit "stygga" och blivit straffade för det. Senare hade kropparna försvunnit, men hon hittade en stor mässingsvas på golvet i rummet, som araberna kallar laghen, helt fylld med blod (Achille Laurent, "Affaires de Syrie", tome II, s. 320. Paris, 1864).

År 1829 blev en ung turkisk kvinna fruktansvärt stympad av judarna i **Hamath** i Mindre Asien; judarna räddade hennes liv med stora mutor och blev bara förvisade (H. Desportes, s. 90).

1831: I S:t Petersburg dödade judar dottern till en sergeant i vaktstyrkan. Det rituella syftet med mordet erkändes av fyra domare och beskrevs som tveksamt av den femte. De skyldiga förvisades endast (Henri Desportes, le myst. d. s., s. 91).

År 1834 bevittnade **Ben-Noud**, en judisk kvinna som senare konverterade till kristendomen, hur en gammal man lurades i bakhåll av flera judar, munkavlades och hängdes i tårna i ett apelsinträd. De lät sitt offer hänga i denna ställning i flera timmar. Precis när den gamle mannen var på väg att dö skar judarna halsen av honom med en shejk-kniv och lät honom hänga kvar tills allt blod hade samlats upp i en skål. **Ben-Noud** fick senare veta att mördarna hade packat in kroppen i en låda och kastat den i havet. Hon bekände också för orientalisten greve **Durfort-Givrac** att judarna blandar blodet i det osyrade påskbrödet (mossa = matzah) och sedan kallar det mossa guesira *25)* = blodmatzah (Desportes, s. 42).

Några år senare ägde rituella brott rum som orsakade en enorm uppståndelse och kastade ljus över den internationella karaktären hos dessa judiska brott och deras förövare, bara för att följas av en ännu längre period av blindhet eftersom den icke-judiska världen, som hade visat ett stort intresse för rättegångens gång, inte tilläts se någonting. Än en gång visste Alljuda hur man genomförde en mästerlig produktion - om än, och detta bör noteras i efterhand till deras skam, **med villigt stöd av de viktigaste europeiska kabinetten**.

*1) Flera hundra fall av ritualmord har blivit kända. Dr **Martin** talar för övrigt bara om barnamord vid **påsk.** - Jfr även Abbé L. A. **Chiarini**: "Théorie du Judaisme", 1, s. 356, not.*

2) Jfr Stauf von der March, 933, s. 166.

3) Se även de sammanfattade historiska resultaten.

4) Jacob Brafrnann: "Das Buch om Kahal"; utgiven av Siegfried Passarge (Leipzig, 1928).

*5) **Hämtat** från Fredrik II:s gyllene bulla, daterad juli 1236, publicerad av **R. Höniger** i Zeitschrift f. d. Geschichte der Juden in Deutschland (1887, s. 137/,44).*

*6) Ytterligare bullar för att skydda judar utfärdades därefter av påvarna **Gregorius X.** (7 oktober 1272), **Martin V** (20 februari 1422), **Paulus III** (12 maj 1540), **Clemens Xlll.** (9 februari 1760/21 mars 1763); **Clemens XIV** (1769/1774) förklarade att inte en enda påve hade erkänt blodanklagelsen.*

*7) "**Tisza-Eszlár**", s. 75.*

8) "Histoire des Juifs", s. 1838 (citerad av Géza v. Ónody, s. 76).

*9) Dessa tre fall även enligt **Matthias Parisiensis, "Grande Chronique**" (övers. av Huillard-Bréholles, IV och V). - Matthias Parisiensis, en av sin tids mest betydande historiker, föddes i närheten av St Alban i England i slutet av 1100-talet. Hans "Stora krönika" måste än idag betraktas som en skattkammare av allra första rang!*

10) Om att slita ut inälvorna i samband med det symboliska kycklingoffret, se sid. 381.

11) Aronius: "Regesten zur Geschichte der Juden im fränkischen und deutschen Reich."

*12) Jfr **Joh. v. Leers** i "Weltkampf", okt. 1939.*

13) "Der Orient", nr 45 (7 november 1840).

14) De viktiga avslöjanden som de tilltalade gjorde om den utbredda användningen av blod i judarnas rituella handlingar kommer att behandlas i ett separat kapitel (se s. 398 f.).

*15) Enligt **Jakob Burkhardt** hade Venedigs statsskuld redan år 1423 nått den enorma summan av 6.000.000 dukater!*

16) B. Freimut: "Altjüdische Religionsgeheimnisse etc" - Münster, 1893, s. 127.

*17) Det ungerska nationalmuseet i **Budapest** har ett manuskript med samma ordalydelse. Den ungerske universitetsprofessorn Aladar Bellagi publicerade det i ungersk översättning 1882, samma år som ritualmordet i **Tisza-Eszlár** ägde rum. Översättning av texten.*

18) "Tisza-Eszlár", s. 65.

19) Géza von Ónody, "Tisza-Eszlár" (1883), s. 113.

20) Innehölls i domstolsprotokollet från länsrätten i Zilah (Ungern).

21) v. Ónody, s. 116.

22) Grätz: "Geschichte der Juden", vol. II (1870), s. 368.

23) "Jüdisches Lexikon", Emanzipation, sp. 385.

*24) **D'Israeli**: "Juden har nästan hela monopolet på professurer i Tyskland", - och det redan för 100 år sedan!*

25) guésira (från syriska = égorger = slakta!).

Damaskus 1840.

Det är en historisk bedrift av vår riksledare **Alfred Rosenberg**, och 1920, när Tyskland var på väg mot en rådsdiktatur, krävdes det ett oöverträffat mod för att rädda dessa Judas brott från glömska genom att översätta och publicera ett franskt verk från 1869.

Förhållandena i Tyskland vid denna tid var ytterst ogynnsamma, och det var faktiskt bara en liten krets som samlades kring dessa publikationer, men de måste ha haft en ännu mer bestående effekt på dem som såg kampen mot judendomen som en samvetsfråga, även om detta åtagande måste ha verkat hopplöst.

Författaren till det verk som översattes av vår Reichsleiter var en **Chevalier Gougenot des Mousseaux**, från en gammal fransk adelsfamilj. Titeln var: "Le Juif, le judaisme et la judaisation des peuples ehrétiens", översatt: "Der Jude, das Judentum und die Verjudung der christlichen Völker", skriven 1869, utgiven på tyska 1920/21. Bokens författare, des Mousseaux, gick det öde till mötes som juden hade avsett för honom och som mer än en modig man har fallit offer för - han förgiftades. "Den ena dagen fick han sin dödsdom, den andra dagen dog han" (A. Rosenberg, förord).

Hans verk, som köpts av judar, försvann från bokmarknaden, liksom alla andra verk av andra författare som hade behandlat rättegången i detalj i form av publikationer av dokument eller redogörelser.

Fader Thomas - Ibrahim Amara.

Dessa ritualmord ägde rum i Damaskus i februari 1840, den här gången inte på barn utan på den äldre kapucinerfadern **Thomas,** som hade kommit till Damaskus 1807 och arbetat där i 33 år som folkets välgörare *1)*, samt på hans tjänare Ibrahim Amara. Det autentiska materialet från rättegången deponerades hos utrikesministeriet i Paris. Dessa originalhandlingar försvann dock spårlöst i 87o då juden och höggradsfrimuraren Crémieux - som vi kommer att få ta itu med mer i detalj - blev justitieminister!

Achille Laurents verk, medlem av Oriental Society, som publicerades några år efter rättegången och som behandlade hela rättegången mot judarna i Damaskus på grundval av domstolsprotokollen, försvann också med undantag för ett exemplar, som fortfarande fanns på Nationalbiblioteket i Paris. Det är de två volymerna av Achille **Laurent**: "Relation historique des affaires de Syrie depuis 1840 jusqu'en 1842". Den andra volymen innehöll de autentiska rättegångsdokumenten. 1843 hade dock tidskriften "L'Univers et l'union catholique" publicerat utdrag ur de arabiska dokumenten, vilka samma år räddades i en tysk översättning, som också hade blivit mycket sällsynt *2)*.

På grundval av detta autentiska material var det möjligt att, som århundraden tidigare vid den stora tridentinska rättegången, teckna en exakt bild av mordet. De åtalade gjorde också konsekventa uttalanden om användningen av blodet från deras offer *3)*.

Först en kort sammanfattning av de händelser som ledde fram till utredningen av gärningsmännen: På eftermiddagen den 15 februari 1840, dagen för den judiska **högtiden Purim,** begav sig fader Thomas till de judiska kvarteren i Damaskus för att sätta upp ett meddelande på synagogans dörr om en auktion i en avliden invånares hus. Eftersom den äldre fadern var borta i flera timmar, tvärtemot sin vana, gav sig hans tjänare **Ibrahim Amara iväg** vid solnedgången för att leta efter sin herre och fruktade att han hade råkat ut för en olycka. De båda sågs senast av många vittnen i de judiska kvarteren och har sedan dess försvunnit från jordens yta. Detta var desto mer slående eftersom fadern hade varit bosatt i Damaskus i en livstid och som vaccinatör måste ha varit känd av alla. Poliskommissarien genomförde därefter olika husrannsakningar, som dock inte gav något resultat.

Två dagar senare dök det upp en lapp på den judiske barberaren **Solimans** bås, precis som den som prästen nyligen hade fäst på synagogans dörr. Detta väckte misstankar. Barberaren utfrågades om hur han hade kommit över denna officiella blankett. Hans förklaringar verkade så osannolika och konstlade att förhörsledarna fick intrycket att han måste veta något om saken. **Sherif Pasha**, som var bosatt i Damaskus och inte alls fientligt inställd till judar, lät häkta den judiske barberaren och, eftersom den försvunne fadern var europé, bemyndigade han den franske konsuln i Damaskus, greve de **Ratti-Menton**, att genomföra en förundersökning.

Barberaren nekade i flera dagar, men när han slutligen försäkrades om fullständig immunitet mot åtal och skydd mot förföljelse, begärde han att följande judar från det judiska kvarteret skulle föras in, i vilkas närvaro han sedan skulle avlägga en bekännelse: Rabbinerna **Moses Saloniki och Moses Abu-el-Afieh**, de tre bröderna **David**, **Isaac och Aaron Harari**, deras farbror **Joseph Harari** och **Joseph Laniado**.

De judar som kallades uppgav inledningsvis att de inte hade sett fader Thomas på många månader; rabbinen Moses Abu-el-Afieh "ville inte alls veta av de judar som kallats tillsammans med honom: Det där sällskapet är inte mitt; vi har inte träffats på sex månader; vi var inte tillsammans den här gången heller. Jag har inte sett fader **Thomas på** en och en halv månad ..." Som svar på barberarens förebråelser åberopar han det berömda dåliga minnet: "Människan är dock glömsk; det är möjligt att vi trots allt skulle ha träffats, eftersom barberaren försäkrar oss att han har sett oss; efteråt kommer dock alla att ha gått hem." Aaron **Harari**. "Jag besöker sällan mina bröder... **Vi är lugna människor med ett regelbundet levnadssätt** som lämnar basaren först vid solnedgången; hur kunde vi alla sju hamna i ett sådant sällskap!"

Eftersom dessa förhör inte hjälpte i fallet hölls de förhörda judarna i isoleringscell i hopp om att gå till botten med brottet och dess motiv. Barberaren förhördes igen och uppmanades starkt att till slut erkänna sanningen. Enligt domstolsprotokollet var hans partiella bekännelse ordagrant enligt följande:

"De sju namngivna personerna förde prästen till David **Hararis** hus och fick mig ut ur mitt rum en halvtimme efter solnedgången. De sade till mig: 'Sätt bojor på den här prästen. Han var i rummet, bunden

i båda armarna. Eftersom jag vägrade lovade de mig pengar. Jag svarade: "Det kan jag inte göra. Sedan gav de mig det lilla meddelandet och sa åt mig att sätta upp det på mitt bås. Det **var Aaron Harari** som överlämnade den till mig, och när jag greps och fördes till seraglio sade **David Harari** till mig: "Var noga med att inte erkänna någonting, vi kommer att ge dig pengar. Mannen som tog mig ut ur mitt rum hette **Murad-el-Fattal** och är David Hararis tjänare." I protokollet antecknas också konsulns ord riktade till. Barber Konsul **Ratti-Mentons** ord: "Ni gjorde viktiga uttalanden i går och upprepade dem i dag. Om det var av rädsla för bestraffning som ni talade så, säg det då öppet. **Oroa er inte; det är inte vår avsikt att ni skall avslöja någon genom att ljuga**."

Solimans svar: "Det jag har sagt är sanningen; jag har sagt det i deras närvaro." - Det är viktigt att notera detta avsnitt av följande skäl: konsuln utsattes i sin egenskap av undersökningsdomare för de mest otroliga misstankar från judarnas sida!

Tjänaren **Murad-el-Fattal**, som fördes till honom, kunde göra utomordentligt viktiga uttalanden, men när han konfronterades med ledaren för det judiska samfundet i Damaskus**, Raphael Farahi**, tog han plötsligt tillbaka alla sina uttalanden. När han konfronterades av paschan själv och tillfrågades om skälen till att han tog tillbaka sina uppgifter, gjorde han följande talande uttalande: "Ni förhörde mig i närvaro av Raphael Farahi; jag **var rädd och** tog därför tillbaka mina uppgifter, särskilt som han gav mig en blick." Paschan: "Vadå, är du mer rädd för Raphael än för mig?" Tjänaren: "Det stämmer! Jag fruktar att han skall döda mig. Jag fruktar Rafael mer än E. Exz. eftersom E. Exz. kommer att låta prygla mig och sedan skicka iväg mig, medan den **senare kommer att döda mig i vårt kvarter om jag säger sanningen**."

Eftersom det blev alltmer sannolikt att den judiske barberaren måste ha varit närvarande vid slakten, greps han på nytt och utsattes för hårda förhör. Efter desperata undanflykter gjorde han till slut en omfattande bekännelse i närvaro av flera högt uppsatta officerare och konsulattjänstemän samt en stabsläkare, som alla undertecknade protokollet. Soliman rapporterar om det bestialiska brottet i detalj:

"En halvtimme efter solnedgången **lät David Harari** sin tjänare hämta mig från mitt rum. Jag gick till honom och fann **Aaron Harari**, **Isaac Harari**, **Joseph Harari, Joseph Laniado**, husets herre **David Harari**, rabbinerna **Moses Abu-el-Afieh** och **Moses Saloniki** och fader Thomas, som var bunden. David Harari och hans bror Aaron sade till mig: "Slakta den här prästen! Jag svarade: "Det kan jag inte. Då sa de: "Vänta... De kom med en kniv, jag kastade prästen till marken, höll honom över en stor bassäng med hjälp av de andra, och David **Harari** tog kniven och skar av hans kalyx, men hans bror **Aaron** gav honom resten, blodet samlades upp i bassängen **utan att en droppe** gick förlorad. Sedan släpades liket från rummet där mordet hade begåtts till träkammaren, där det kläddes av och kläderna brändes. Sedan kom tjänaren **Murad-el-Fattal**, som fann liket i den nämnda kammaren; de sju nämnda personerna sade till honom och till mig: "Skär upp honom snabbt! Vi skar upp honom, stoppade resterna i en kaffesäck och kastade dem varje gång i avloppet, som ligger vid ingången till det judiska kvarteret, bredvid rabbi **Abu-el-Afiehs** hus. Sedan gick vi tillbaka till David Harari, och när **operationen** var klar sa de att de skulle gifta bort tjänaren på deras bekostnad och ge mig pengar. Om jag skulle skvallra, skulle de säga att jag hade dödat honom..." -

Soliman fortsatte sedan med att beskriva hur offrets ben och skalle krossades med en mortelstöt på golvet. När kroppen styckades gav de judar som stod runt omkring instruktioner. "Vi hade bara en kniv, ibland skar jag, ibland tjänaren. När den ena tröttnade tog den andra över. Kniven var som de judiska **slaktarnas**, det var samma kniv som hade använts vid mord."

Efter detta förhör fördes den judiske tjänaren fram. Hans utsagor överensstämde med barberarens i varje detalj. "Efter att barberaren gått stannade jag kvar i ungefär en och en halv timme; jag var tvungen att röka vattenpipan åt de närvarande." - En icke-jude hade lockats i en fälla och slaktats - nu kunde du röka din pipa i fred!

Med tanke på överensstämmelsen mellan de två vittnesmålen begärde överste **Hasez Beik** att en lokal inspektion skulle genomföras omedelbart i närvaro av den franske konsuln, en högre konsulattjänsteman och läkaren Dr **Massari** hemma hos **David Harari**.

I det ofärdiga rummet där kroppen hade styckats fanns det blodstänk på väggen; golvet var illa tilltygat där benen hade krossats. Murbruket hittades också, men skärkniven hade försvunnit...

Kanalen undersöktes sedan närmare. Arbetare kallades in och fick klättra ner, och de grävde upp. Benfragment, köttrester, en bit av hjärtat, rester från skallen och bitar av prästens mössa. Allt samlades noggrant in och skickades till Pasha och läkarna för inspektion. En framställan från den franska konsuln stöddes av följande dokument: i. Deklaration från den österrikiske konsuln **Merlato** att han omedelbart kände igen faderns svarta tygmössa, eftersom han var den ende som bar en sådan. 2. Förklaring av de fyra europeiska läkarna **Massari**, **Delgrasso**, **Raynaldi** och **Salina** att de kände igen kvarlevorna som från en människokropp. 3. Samma uttalande av sju inhemska (syriska) läkare. 4. Uttalande av den barberare som brukade besöka fader Thomas.

Eftersom det inte längre kunde råda något tvivel om att prästens lemlästade kvarlevor hade hittats, ställdes de sju anklagade inför rätta **och** förhördes på nytt**, utan hot,** om omständigheterna kring det fruktansvärda brottet. Efter att ha blivit informerade om de allvarliga omständigheterna, som måste ha ställt fakta och författarskap utom allt tvivel, och inget försök gjordes av de anklagade att förneka dem, gav de arresterade judarna, som förhördes **separat**, sina uttalanden till protokollet.

Vi får ta del av avslöjande detaljer i mer än ett avseende. **Isaac Harari** förklarar: "Vi lät fadern komma till min bror **David Hararis** hus**, det var en överenskommelse mellan oss**. Vi slaktade honom för **att få hans blod,** som hälldes i en flaska och gavs till rabbi **Moses Abu-el-Afieh av religiösa skäl, eftersom vi** behövde **blodet för att uppfylla en religiös plikt.**

På en fråga om detta svarade rabbi Moses Abu-el-Afieh: "Den förste rabbinen i Damaskus**, Jakob Antabli**, hade talat med bröderna **Harari** och de andra åtalade om att få en flaska människoblod och hade också informerat mig om detta. **Hararis lovade att leverera en sådan, och den skulle kosta 100 påsar** (12 500 franc)! När jag kom till David Harari fick jag veta att en man hade tagits in för att döda honom och ta hans blod. Jag gick in, mordet utfördes, de tog blodet och sade till mig: "Du är en intelligent man, ta det här blodet och ge det till rabbi Jakob **Antabli**. Jag svarade: "Låt Moses **Saloniki** ta det. De svarade: "Det är bättre att du tar det själv, du är en förståndig man". - Mordet begicks i David **Hararis** hus."

Rabbi Moses Abu-el-Afieh gjorde sedan det viktiga uttalandet att en del av blodet, blandat med mjöl, skickades till Bagdad *4)*.

David **Harari** beskriver nu överrabbin Antabli som den andlige upphovsmannen till brottet: i **synagogan** i Damaskus hade han kort dessförinnan berättat för alla sju åtalade **om den exakta planen att mörda prästen**. Blodet hade överlämnats till rabbi Moses av rabbi Saloniki i en stor vit flaska, en s.k. alepine, och av honom överlämnats till överrabbin Jakob Antabli.

Isaak **Harari** utvecklade den ökända attacken mot Fadern på följande sätt: "För att hämta fadern använde Moses **Abu-el-Afieh** och Moses **Saloniki** förevändningen **att han skulle vaccinera ett barn**; saken hade ordnats i Moses **Abu-el-Afiehs** hus, varefter vi tillsammans bjöd in honom till min bror Davids hus och slaktade honom där."

Fadern accepterade inbjudan så mycket mer intet ont anande som han hade varit i nära social kontakt med bröderna **Harari** i många år. Medan Moses **Saloniki** klädde av liket lade han beslag på faderns

guldklocka; följande scen utspelade sig inför Pasha under förhöret. När bröderna **Harari** tillfrågades om vad som hade hänt med den värdefulla klockan svarade de: "Den har förblivit i Moses **Salonikis** ägo." Fråga: "Hur kom den i hans ägo?" Svar: "Han sträckte ut handen och tog den." Fråga: "När gjorde han det?" Svar: "Efter att fadern klätt av sig sträckte han ut handen och tog den från kläderna." - Rabbinen förs fram. "Var är klockan?" - "Jag har inte sett den!" Paschan ingriper: "**Här är hararis** som vittnar om att du tog klockan!" Rabbinen. "De ljuger!" Paschan: "De vittnar mot dig för sin religion." Rabbinens svar**: "De står utanför religionen!"** - Paschan får Hararis att svära på Bibeln och på Moses, och båda svär på att klockan har förblivit i rabbinens ägo. Den senare skriker: "Vittnen, mobb mig inte!"

För övrigt var Moses **Saloniki** den ende som inte erkände någonting. Hans återkommande svar var: "Jag såg ingenting, absolut ingenting, jag var hemma, jag vet ingenting."

Hans kollega **Abu-el-Afieh** uppträdde mycket listigare; han visste att oavsett utgången av hans rättegång skulle hans liv vara förverkat i vilket fall som helst, för om han inte halshöggs genom domstolsbeslut skulle hans trosfränder jaga honom till döds. Å andra sidan hade han inte behandlats så illa av de muhammedanska myndigheterna som hans europeiska kollegor senare ville veta på grundval av "ögonvittnesrapporter" från vissa "kristna" missionärer, eftersom han till och med serverades koshermat i sin cell och kunde ta en matsmältningspromenad i trädgården - så vad kunde vara mer naturligt än att byta synagogan mot moskén och bli muhammedan? Då kunde man åtminstone åtnjuta paschans beskydd. Rabbinen visste att han fortfarande hade mycket att säga och skyndade sig plötsligt: medan han fortfarande var i förvar, medan han fortfarande förhördes, konverterade han till islam, tog omedelbart profetens namn till sitt eget och kallade sig hädanefter Mohammed Eifendi och hade gjort det. Men låt oss låta den nybakade muhammedanen tala för sig själv i sitt brev till Sherif Pasha, generalguvernören i Syrien. Abu-el-Afieh, Mohammed Effendi, skriver *6)*: "I enlighet med Ers Excellens' order har jag äran att rapportera till Er de mer detaljerade omständigheterna kring mordet på fader Thomas. Eftersom jag nu, **i kraft av min tro på den allsmäktige Guden och på Mohammed, hans profet, som jag härmed enträget åberopar och hälsar, inte längre fruktar för mitt liv**, vittnar jag om sanningen enligt följande: tio eller fjorton dagar före den händelsen (blodmordet) hade rabbinen **Jacob Antabli** berättat för mig att han behövde människoblod för att uppfylla vår religions bud, att han också hade talat om detta för **hararis** och att saken skulle äga rum med dem, att de senare redan hade gett sitt ord på det, och att jag också skulle vara närvarande... På onsdagen, den första mars för judarna, gick jag ut på eftermiddagen för att gå till synagogan. Jag träffade David **Harari**, som sade till mig: "Kom, vi behöver dig. Han berättade att fader Thomas befann sig i hans hus och att han skulle mördas på natten. Efter att ha bett gick jag till **Harari** och fann honom sittande i det möblerade rummet; jag såg också fader Thomas där, liggande bunden. Efter solnedgången slaktades han och fördes in i det ofärdiga rummet. Blodet samlades upp i en kittel och hälldes i en vit glasburk. De gav den till mig och sa: "Ta den direkt till rabbi Jakob **Antabli**. Denne **väntade** redan **på förgården**, och när han såg mig gick han in i biblioteksrummet. "Det är för sent", sade jag till honom, "ta emot det du vill ha här"; han tog flaskan och ställde den bakom böckerna. Jag lämnade biblioteket och gick hem.

När jag senare återsåg David och hans bröder berättade jag för dem att den här historien skulle orsaka oss besvär, eftersom det skulle göras efterforskningar, och att vi hade gjort fel som tagit en så välkänd man. De lugnade mig och sade att ingenting skulle kunna upptäckas, kläderna hade bränts så att inga spår skulle finnas kvar, och köttet skulle kastas i kanalen av tjänaren, ett efter ett, tills det inte fanns något kvar.

Vad nu prästens tjänare beträffar vet jag ingenting om det, utom att jag följande morgon, torsdag, träffade de tre **Harari-bröderna** tillsammans och hörde" Isak säga till David: "**Hur har det gått med den här saken?"** och David svara: "Tänk inte mer på det**, han har också fått sin del**"; varpå de började viska sinsemellan.

Vad gäller blodet, vad skulle det kunna användas till annat än invigningen av Fatir (högtiden för osyrade bröd = judisk påsk).

Hur ofta har judarna inte gjort detta, och hur ofta har myndigheterna ertappat dem med det? Detta framgår av en av deras böcker, kallad Sader Adurut, där flera sådana fall förekommer.

Det är allt jag vet om fader **Thomas.**

Mohammed Eifendi."

Låt oss ta ut en mening ur detta dokument: "Hur ofta har inte judarna redan gjort detta", - och vi kan anta att brevskrivaren vet betydligt mer än han anser tillräckligt att erkänna för sin själs frälsning.

Tio dagar efter detta brev, vid mötet den 13 Moharram, konfronterades exrabbinen Mohammed med överrabbinen **Antabli**. Det framgår inte längre av rapporterna om de var i luven på varandra eller möttes av en augurs leende. I vilket fall som helst ansåg paret, som inte hörde till vanligheterna i fråga om hur de var sammansatta och som hade tvättats i alla slags vatten, att det till en början var tillrådligt att ägna sig åt den spegelblanka nivån av lärd talmudisk tolkning. Det här är inte rätt plats att gå in på de två "skriftlärdas" tolkningar; de kommer att behandlas i ett separat kapitel när de historiska fakta har fastställts.

I slutet av diskussionen kan dock paschan inte låta bli att fråga renegaten med en sidosvepning mot Muhammed: "Om en jude säger något ofördelaktigt mot en annan jude eller mot det judiska folket, vad förtjänar han då?" Muhammad Effendi parerade kallt med följande talande svar: "Om en jude säger något som kan skada det judiska folket, bör han dödas utan nåd, ty en sådan individ är en skam; **Talmud låter honom inte leva. Denna religion bygger på denna princip; det var** därför jag konverterade till islam, så att jag kunde tala ..."

Överrabbin Jakob **Antabli** ombads nu att kommentera detta svar. Han bekräftade det och tillade ordagrant: "Vi skulle då låta regeringen döda en sådan individ, eller så skulle vi döda honom själva om tillfälle gavs." Paschan svarade: "Mohammed Effendi har talat korrekt. Men om det vore så att regeringen på grund **av motstridiga intressen** inte skulle gå med på att döda den här personen, vad skulle ni då göra?" Jakob **Antabli**: "Vi skulle göra vårt yttersta, beroende på omständigheterna, för att ta hans liv; **alla medel skulle vara acceptabla för oss**. Det är vad vår tro lär oss."

Mohammed Effendi hade alla möjliga filosofiska tankar efter denna sista frågestund. Faktum är, för att föregripa detta, att han inte hade mycket tid kvar för att förlika sig med sin nya tro eller för att ta sin tillflykt till en annan som en försiktighetsåtgärd: kort efter att förhandlingarna avslutats återförenades han med sina fäder, vilket europeiska judiska tidningar ville veta, enligt uppgift till följd av den "tortyr han utsatts för" i fängelset - i stället gjorde överrabbinen i Damaskus förmodligen bara "sitt yttersta"...

Strax före sin död översatte den före detta rabbin dock ett stycke ur den "religiösa boken" Kethim, vars riktighet har bekräftats av **Antabli**. Det lyder: "Den som försätter en trosfrände i underläge genom att uttala sig till förmån för en främling och vittnar mot honom inför statsmakten, vilket kan leda till böter, kroppsstraff eller döden, är själv dömd till döden. En sådan förrädare har inget hopp om en annan värld... Och om han ens skulle ha manifesterat avsikten att göra ett sådant uttalande, med avseende på platsen eller den minsta omständighet, är han **omedelbart skyldig till döden**, och de närvarande är **skyldiga** att slå ihjäl honom eller göra allt som står i deras makt för att se till att han dör innan han genomför sin avsikt. Alla de som hade **turen** att medverka till hans död får evigt överseende. Om han begår ett brott för tredje gången och det ännu inte har varit möjligt att döda honom, skall de samlas och tillsammans diskutera hur han skall sättas ur vägen, på vilket sätt det än må vara. Alla nödvändiga utgifter skall bäras

av judarna på den berörda platsen ..." *7)* - Om vi inte misstar oss hade Muhammad Effendi talat mycket utifrån Talmuds skola!

Förfrågningarna från prästens tjänare **Ibrahim Amara**, som var orolig över sin herres ovanligt långa frånvaro, väckte uppståndelse bland invånarna i det judiska kvarteret. Tjänaren sågs också för sista gången vid ingången till det judiska kvarteret, varefter han försvann som från marken.

Brevet från Mohammed **Effendi** till **Sherif Pasha** innehåller en enda, om än mycket tydlig, referens. David **Harari** sa till Mohammed **Effendi** angående tjänaren: "...han fick också sin del!"

I ett brev från den österrikiske konsuln i Damaskus**, Merlato**, till sin kollega **Laurin** i Alexandria, daterat den 28 februari 1840, står det: "Det finns fortfarande inga spår efter mordet på tjänaren, men det misstänks att han mötte samma slut i ett annat av dessa skurkars hus. Under tiden har **Murad Farahi, Aaron Stambuli** och flera andra gömt sig och flytt, vilket tyder på att de godkände detta mord. Sherif Pasha, som visade sin skarpsinnighet och uthållighet vid detta tillfälle, förtjänar den största äran för dessa uppror ..." -Merlato ändrade sig dock snart efter specifika och otvetydiga instruktioner!

En helt klar bild av detta mordfall ges endast av förhörsprotokollen, som följer på de tidigare uttalandena.

Efter att först ha förnekat det förklarade tjänaren **Murad-el-Fattal** till slut att han på morddagen hade fått order från sin herre, David **Harari**, att omedelbart gå till **Meir Farahi**, **Murad Fahari och Aaron Stambuli** och be dem att "noga se efter om fader Thornas tjänare kom in i grannskapet för att leta efter sin herre så att de kunde döda honom innan han hann göra något väsen av sig". Tjänaren beskriver nu i detalj hur han förmedlade sitt uppdrag till de enskilda judarna, som sedan ivrigt kommunicerade med varandra. David **Harari**, som hade varit personlig vän till fadern, hade också känt till dennes vana att tala om för tjänaren Ibrahirn exakt vart han skulle, eftersom han hade känt sig något osäker på grund av sin höga ålder och tyckte om när tjänaren kom för att möta honom. Tjänaren hade nu svängt in på Judenstraße och frågat judarna Aaron **Stambuli**, Meir **Farahi**, Aslan **Farahi** och Isaak **Piccioto**, som var på väg ut ur sina hus, om hans herre var borta. Meir **Farahi** pekade på sitt hus och svarade: "Er herre har varit sen till vårt hus, han vaccinerar ett barn där inne, om ni vill vänta, gå in och leta efter honom." **Murad-el-Fattal** gick tillbaka till David **Harari** efter att ha slutfört sin uppgift. När han fick veta att faderns tjänare redan befann sig i **Meir Farahis** hus var **Murad-el-Fattal** tvungen att omedelbart återvända och se "vad som hade hänt med Ibrahim". **Murad-el-Fattal** vittnade om detta i rätten: "...jag åkte tillbaka till **Meir Farahi** och fann dörren låst, jag knackade: Meir Farahi öppnade och jag frågade honom i min herres namn om tjuven hade gripits. Han svarade: "Vi har honom, vill ni komma in eller vill ni lämna tillbaka honom? Jag gick in och fann **Isaac Piccioto** och **Aaron Stainbuli** där. De var upptagna med att binda hans händer bakom ryggen med hans egen näsduk; hans mun var täckt med en vit trasa. Detta gjordes i den lilla divanen på den yttre gården, där toaletterna finns, i vilka köttet och benen sedan kastades; dörren hade spärrats med en balk som låg på gården. Efter att **Isaac Picciotto** och **Aaron Stambuli** hade bundit hans händer bakom hans rygg, kastades han till marken av **Meir Farahi**, **Murad Parahi**, **Aaron Stambuli**, **Isaac Picciotto**, **Aslan Farahi, Abu-el-Afieh** *8)* och **Joseph Farahi**, de sju judar som var närvarande vid slakten. Men det fanns också de som bara tittade på. En skål med konserverad koppar togs in, halsen placerades på den och **Murad Farahi** högg den med sina egna händer. **Meir Farahi** och jag höll hans huvud, **Aslan Farahi och Isaak Piccioto** höll hans ben och satte sig på dem, **Aaron Stambuli** och de andra höll hans kropp så att han inte skulle röra sig förrän blodet hade slutat rinna. Jag stannade i ytterligare en kvart för att vänta tills han var helt död.

Aaron Stambuli hällde blodet i en stor vit flaska genom en ny tratt gjord av tennplåt, som de som används av oljehandlare; när flaskan var fylld överlämnades den till **Moses Abu-el-Afieh.** Sedan gick jag till min herre för att redogöra för allt vad jag hade sett."

Den unge **Aslan Farahi** bekräftade till fullo denna rapport. Paschan kunde senare konstatera att huvudpunkterna i bekännelserna var helt överensstämmande. -

Efter att de båda offren hade slaktats hölls en hejdundrande dryckesfest som varade till morgonen. Efteråt samlades det mordiska patrasket i David **Hararis** hus och enligt samma tjänare som också var tvungen att stoppa piporna på de "ädla och rika judarna" diskuterade de båda slakten i detalj och utbytte sina erfarenheter, särskilt hur mycket tid som behövdes. Det skulle kunna vara av värde om du visste om det för framtida fall!

Efter förhöret reste Sherif Pasha, tillsammans med högre officerare och den franske konsuln, till Ju den-distriktet för ett lokalt möte. Alla vittnesmål kontrollerades på plats, en närliggande vattentunna öppnades och ben, en missformad köttmassa, som identifierades som en lever, och ett kroppsbandage upptäcktes. Paschans personlige läkare, dr **Massari**, och läkaren dr **Rinaldo** förklarade att de funna benen och köttet var mänskliga kvarlevor. Den enda som fortfarande förnekade **det var Meir Farahi**. När hans hus också utsattes för en grundlig inspektion konfronterades han av tjänaren **Murad-el-Fattal** och den unge **Farahi**, som nu upprepade förloppet av det fruktansvärda brottet i varje detalj. **Meir Farahi** skrek: "De är galna, de är från vettet" och försökte kasta sig över dem - men i sitt vanmäktiga raseri slank en dödlig bekännelse ur hans mun och han rasade: "Hur? Är de bland de **invigda** som känner till **hemligheterna**, att de skulle ha fått delta i allt?" Han kunde inte styrka sitt alibi och blev kvarhållen i häktet.

I slutet av april 1840, två och en halv månad efter de bestialiska brotten, kunde rättegången anses vara avslutad. Detta datum bör noteras som viktigt för de händelser som följde. Sexton judar hade varit inblandade i dubbelmordet, fyra benådades och tio skulle dömas till döden. I **Damaskus** väntade befolkningen på att mördarna skulle avrättas.

Panndrift.

Även under domstolsförhandlingarna hade **Ratti-Menton** känt sig tvungen att informera paschan om märkliga händelser. Han skrev att judarna, med hjälp av den österrikiske konsuln **Merlato**, hade överlämnat **en petition** till honom där de bad honom att **avstå** från den planerade översättningen av Talmud och deras andra böcker, eftersom detta projekt skulle vara identiskt med en "förnedring och skändning" av den judiska religionen. Samtidigt rapporterade greven att judarna hade erbjudit en tjänsteman vid hans konsulat, herr v. **Beaudin**, 150.000 piastrar och även ställt i utsikt att öka denna summa om han lyckades frikänna judarna **från misstankarna om ritualmord** *9)*.

Efter att detta mutförsök hade misslyckats försökte de judiska förhandlarna angripa greve **Ratti Menton** via ett annat konsulat: den här gången "erbjöds" 500.000 piastrar. På frågan varifrån dessa summor kom, blev svaret att ingen skulle ta emot dem personligen, de fanns redan i synagogans kassa under rubriken "fattigfond". När sedan ytterligare undersökningar avslöjade att denna påstådda "fattigfond" var en **nationell icke-judisk** insamling som överlämnats till synagogan för förvaring och som nu skulle användas för att dölja de rituella brott som begåtts mot icke-judar, då måste man säga att cynismen hade nått en absolut gräns!

"Allgemeine Zeitung" skrev följande i sitt nummer 152 år 1840 med anledning av dessa aktiviteter: "Rättegången mot judarna är ännu inte avslutad och brottslingarna har inte heller straffats, men att fader Thomas mördades av judarna av religiösa skäl är helt uppenbart bevisat. Den inblick vi har fått i flera dokument lämnar absolut inga tvivel. Den franske konsuln i **Damaskus**, greve **Ratti-Menton**, har visat största möjliga aktivitet för att undersöka sanningen i denna fråga ... Judarna där sägs överträffa alla andra i fanatism, och eftersom de tidigare ständigt användes som affärsmän10 av de pashaer som hade befälet

där på grund av sin rikedom, hade de ett betydande inflytande som gjorde dem **fruktansvärda** för de kristna där. Trots att kristna barn **plötsligt** försvann **spårlöst varje år** i Damaskus**, trots att judarna alltid var misstänkta**, vågade ingen anklaga dem, ja, ingen vågade följa upp spåret av en välgrundad misstanke, **så stort var det inflytande som** deras pengar gav dem hos de korrupta turkiska myndigheterna. Till och med nu har det inte saknats stora erbjudanden om pengar; den franske konsulns sekreterare har erbjudits en mycket stor summa **om han skulle göra sig besväret** att få konsuln att **ändra** sig i denna fråga..."

Den franske konsuln och hans tjänstemän hade förblivit oförvitliga - erkännandet av deras korrekta uppträdande gavs dem av den judiska internationalen själv, som nu inledde ett veritabelt korståg mot dessa män, i synnerhet mot greve **Ratti-Menton**. När de första resultaten av utredningen blev kända i Europa eskalerade dessa judiska intriger och detta illvilliga beteende till en orkan. Vad ljög judarna i pressen över hela världen om i de så kallade "Weltblättern" för att smutskasta konsulatet och dess energiska uppror över hela världen!

Först och främst cirkulerade de mest fasansfulla tortyrhistorier, liknande dem som berättats århundraden tidigare efter Trenträttegången; de undersökande myndigheterna anklagades för sadistisk lössläppthet som bara kunde komma från judiska hjärnor: till exempel hade de "olyckliga fångarna" och deras barn lagts i iskallt vatten (vilket i sig skulle ha varit en "prövning" för judarna) - för att bara ge ett litet exempel från den "officiella rapporten" av juden **Pieritz** från Damaskus daterad den 13 maj 1840 11. maj 1840 *11)* - de "olyckliga fångarna" och deras barn placerades i iskallt vatten (vilket i sig skulle ha varit en "prövning" för judarna) och rostades sedan långsamt igen; "med hjälp av en maskin" trycktes deras ögon ut ur sina hålor och glödheta strykjärn trycktes in i deras kroppar. "Offren", som klämdes dag och natt, tvingades sedan att stå upprätt i tre hela dagar; till och med deras krokiga näsor kittlades med brinnande ljus. Hundratals judiska barn kastades i fängelse och dog där som flugor. - När man läser detta nonsens måste man fråga sig vem som egentligen reagerade på det. Innebörden av dessa grymhetsrapporter var tydlig: de arresterade judarnas uttalanden skulle ogiltigförklaras genom dessa manövrer som "torterade människor"; den enda pinsamheten var att brottslingarna i isoleringscell gjorde konsekventa uttalanden i **separata** förhör, för att inte tala om resultaten av de undersökningar som utfördes på plats.

Trots detta gav den franska regeringen sin konsul i Beirut**, Desmeloizes**, i uppdrag att bege sig till Damaskus för att återuppta rättegången. Hans protokoll från denna andra rättegång kunde bara helt bekräfta de fakta som registrerats av **Ratti-Menton** *12)*.

Nu är det inte mördarna utan offren själva som bär skulden för deras fruktansvärda slut: Fader Thomas, som ingen mindre än den franske premiärministern **Thiers** hade beskrivit som "ett föredöme i fromhet och välgörenhet", som "populär och högt respekterad av alla samfund", som "välgörare och filantrop" *13)*, blev i den judiska pressen den inte alls oäkta Lebegreis, som hade "samlat på sig en mycket större förmögenhet än vad hans religiösa regler tillät honom; han tyckte inte om att ge, talade mycket och till alla, var **ibland omåttlig, hade lätt karaktär och liten kunskap**". *14)* Senare, i slutet av detta ärorika århundrade, publicerade samma press, som hade blivit "kulturens och civilisationens förmedlare" bland en "upplyst mänsklighet", en fjortonårig bondflicka, som förblödde i synagogan **i Tisza-Eszlár** under en internationell judeligas kniv, beskrevs som "hora och njutningsflicka" och **Ernst Winter**, den övre tertianen som också slaktades av galiciskt mördaravskum i en slaktarbutik i Konice, som en homosexuell liderskalle. Men allt detta kallades: "den judiska andens befrielse från den mörka medeltidens ovärdiga bojor" eller kort och gott: emancipation!

Den 23 maj 1840. Den 23 maj 1840, efter det att rättegången i Damaskus definitivt hade avslutats och myndigheternas dom hade vunnit laga kraft, skrev en judisk veckotidning, "Orienten", *15)* grundad av "läraren vid Leipzigs universitet", **Julius Fürst**, samma år, följande betydelsefulla inledningsmeningar under nyckelordet "Damaskus": "En blodröd stjärna har stigit upp i Orienten, som tycks påminna **om**

medeltidens vidskepelse och dess ohyggliga konsekvenser; en ohygglig **saga**, **som** Europa **drömde om under tidigare århundraden**, minns nu Orienten i sitt uppvaknande. **Denna berättelse** griper tag i folkens sinnen med en örns hastighet, som helvetets rysningar, illvilja och religiös fanatism håller liv i det nu uppvaknade minnet av densamma**, och de judiska organens tystnad skulle inte vara läglig, vilket de inflytelserika män som har förhandlat med regeringarna också ser**." - Den som har vant sig vid att läsa det viktigaste mellan raderna när man studerar judiska källor vet nu, särskilt när man analyserar den sista delen av meningen, vart "fallet" Damaskus bör riktas: "till de tidigare århundradenas ohyggliga sagor!

Tecknen pekade mot en storm. I alla länder, nästan samtidigt, "som en man uppstod talesmannen många ..." *16).* Världsjudendomen är mobiliserad! I synagogorna ylade eller hotade rabbinerna, allt efter behov. "Överrabbinen i Marseille kom ut med en häftig motdeklaration; i Smyrna höjdes defensiva röster (överrabbin **Pincas**), **Ullmann**, rabbinen i Krefeld, stod upp, **Aub** i München rörde på sig och kämpade med de bayerska tidningarna. **Philippson** i Magdeburg inte bara påpekade det absurda i en sådan anklagelse i den vitt spridda tidningen där, utan försökte samtidigt att hålla det sansade och ljusfyllda Tyskland i sin saklighet genom klara och sakliga ord." *17)*

En del av dessa utgjutelser är fortfarande tillgängliga för oss idag som bibliofila rariteter; innehållsmässigt kan de alla reduceras till den nämnare som en judisk "specialiserad tidskrift" själv gav oss: "Att bevisa grundlösheten i anklagelserna från början, **redan innan fakta om** mordet har fastställts." Som särskilt vältaliga barn av sin tid skulle vi vilja ta med bara några få av dessa kuriositeter.

Rabbi **Isaac Levin Auerbach** ansåg att Leipzigmässans dagar var särskilt lämpliga för att hålla en s.k. predikan om "Israels senaste besök i Orienten" *18)* "lördagen den 19 maj 184o vid den tysk-israelitiska gudstjänsten i Leipzig under mässan" i synagogan i Leipzig inför mässjudar från hela världen , som blev så väl mottagen att den "trycktes på begäran". Bara titeln säger allt. Rabbinen började med att försäkra oss om att a) han inte skulle tiga för Sions skull, b) han inte kunde vila för Jerusalems skull och c) han skulle tala för att hedra sin religion. Efter många citat ur Gamla testamentet kommer han med tårar i ögonen till den högst anmärkningsvärda slutsatsen att "vår tids moral fortfarande är långt ifrån att hålla jämna steg med dess andliga bildning". - Tills vidare nöjer vi oss med **Levin Auerbachs** insikt att "nationerna fortfarande är långt ifrån den nivå av fullkomlighet som Gudomen har kallat dem till och vill fostra dem till genom uppenbarelsen av sitt heliga ord". - För att uttrycka det rakt på sak: de icke-judiska folken har fortfarande fräckheten att protestera mot slakten av sitt eget folk - så de är fortfarande långt ifrån "perfekta", dvs mogna! Men i slutet av sitt tal får rabbinen en fläkt av morgonluft; han predikar bokstavligen - och vi uppskattar till fullo varje enskilt ord från hans invigda mun, inte bara som ett tidsdokument: "Ja, mina fromma lyssnare**, vi närmar oss en vackrare tid, när den orättvisa som skiljer och avskiljer människor från varandra i allt som kräver deras naturliga jämlikhet**, i allt som är essensen och villkoret för ett lyckligt liv, när den **löjliga önskan** att förena människor till ett i den yttre form i vilken de borde vara åtskilda för all evighet enligt naturens beslut, kommer att försvinna från jorden; vi närmar **oss en tid av tolerans, av sann broderlig kärlek,** som utlovats av vår heliga religion. Den olyckliga händelsen (Damaskus), som vi gråter över, kommer att **påskynda** denna tid ... och så säger Skriftens ord: liksom jorden frambringar sin frukt och trädgården får sitt frö att gro, så får den Evige dygden och frälsningen att gro till välsignelse för alla nationer. Amen." - Men detta "Amen" skulle då ha uttalats under go. Århundradet över den icke-judiska mänskligheten var nästan uttalat!

Ungefär samtidigt, på Kristi himmelsfärdsdag år 1840, "uttalade den berömde kaniken och domkyrkopredikanten vid Metropolitankyrkan S:t Stefan i **Wien**, Dr Emanuel Veith, känd predikant" och - döpt jude "följande minnesvärda ord i slutet av sitt tal till tusentals fromma kristna: 'Ni vet alla att ni är de enda som känner till sanningen. **Emanuel Veith**, känd predikant" och - döpt jude "talade följande minnesvärda ord i slutet av sitt tal till tusentals troende kristna: "Ni vet det alla, mina troende åhörare, och de som ännu inte vet det får höra det: att jag föddes **som jude** och... blev kristen - gav tröst och hopp till

kristna bekännare i mitt pastorala yrke"... Och nu höjde den förträfflige mannen sin pacific och fortsatte med **rörd** röst: 'Och så svär jag här i den treenige Gudens namn att den lögn som sprids med list, som om judarna använde en kristens blod vid firandet av sin påsk (påsk), är ett illvilligt, hädiskt förtal och inte finns vare sig i det gamla förbundets böcker eller i **Talmuds** skrifter, som jag känner väl *19)* och har sökt flitigt. Så hjälpe mig Gud'..." *20)*

Den 18 augusti 1840 höll en annan "kristen" kollega till rabbi **Auerbach, Franz Delitzsch**, sitt "missionerande tal med hänvisning till judeförföljelserna i Damaskus och på Rhodos" *21)* i samband med det evangelisk-lutherska missionssällskapets stiftelsefest i barnhemskyrkan i **Dresden**. Efter att skribenten - för övrigt samme man som 40 år senare, som professor vid en teologisk fakultet, gav sitt "expertutlåtande" om ett annat ritualmord *22)* - tvingats göra den "hjärtskärande" insikten att Israel ännu inte kände den minsta önskan att "omvändas", även om de stora summor pengar som samlades in från judarna med hjälp av de tyska kyrkobesökarnas småpengar *23)* också försökte göra detta mer acceptabelt ur ekonomisk synvinkel, fann Delitzsch i slutändan de tre största hindren för sina omvändelseförsök i "de kristnas förändrade tillstånd". Ett av dessa "huvudhinder" är, med hans egna ord, "det allmänna judehatet, som trots all den humanitet och kosmopolitism som människor skryter med nuförtiden, inte har utrotats... Detta allmänna judehat har lett till alla slags orättvisa anklagelser mot judarna, som har fjärmat dem mer och mer från kristendomen och fått dem att förlora sin kärlek". Detta inkluderar också **anklagelsen om rituella blodmord**, en anklagelse "vars falskhet har hävdats och bevisats av ortodoxa lärare i vår kyrka, men som, som om den hade överförts av en **olycksbådande makt** från väst till Levanten, har medfört nya, blodiga förföljelser i Damaskus och Rhodos mot det folk (judarna) som redan var förtryckta där". Händelserna i Damaskus borde "få alla att känna helig vrede och smärta". Det var "oansvarigt att det kristna namnet har fått ett sådant vanrykte bland världens judar". Det vore att i efterhand försvaga effekten av detta missionerande tal, som utan tvekan uppmuntrade den andäktigt lyssnande församlingen till mer generösa donationer *24)* till de förlorade fåren och som avslutades med samma bibelord "som valdes som inskrift på den nybyggda **synagogan i Dresden**", att ge ytterligare detaljer om det; det diskuterades också i den judiska "Kulturzeitung", "Orient". Den judiska recensentens kommentar att "detta tal är skrivet helt i missionssällskapets anda, nämligen fyllt av längtan efter att se Israel omvänt till kristendomen**, och hör därför inte hemma här...**" borde verkligen ha gett **Delitzsch**, **författaren till** detta dokument, en tankeställare!

Vilka är de "inflytelserika män som har använt sig av regeringarna", som "Orient" skrev 184o, vilka är de "mäktiga män i denna värld" om vilka en L. H. **Loewenstein** rapporterade samma år i sin pamflett "**Damascia**" eller "Förföljelsen av judarna i Damaskus och dess effekt på den allmänna opinionen" *25)* - notera: så tidigt som 1840! - att "en våg av hennes öga kommer att kasta kungar från deras troner ner i fängelsehålornas ensamhet", "att ett ord från hennes mun kommer att öppna järnportar **och leda fångarna till det gyllene ljuset**", vilka är de som "bryter band och bojor"? Åh, låt oss lära känna dem alla, dem och deras högsta och mest ärofulla beskyddare och hjälpare! Men låt oss försöka ordna den rikedom av brev, rapporter, interpellationer, tal och presentationer som finns här så kronologiskt som möjligt!

För det första har vi huvudjuden **Isaac Adolphe Crémieux** - låt oss inte ta illa upp av det välklingande namnet - han hette också något annat en gång i tiden! Han kom från Amsterdams gamla judiska Ga uner-familj **Smeerkopp** *26)*, var en "förespråkare", den "sanna och rätta förespråkaren för Israel, den store förespråkaren för judendomens rätt och ära, oskuldens förkämpe och civilisationens främjare" - talet droppade från hans läppar sötare än honung, "med flammande ord, med magisk vältalighet avslöjade han lögnens nät, den okunniga pöbelns (dvs. de icke-judiska medborgarnas!)" *27).*

Under julirevolutionen 1830 hjälpte han som övertygad republikan till att jaga bort bourbonerna; under "medborgarkungen" av Judas nåd, Louis **Philippe,** fortsatte denne sluge jude att spela sin republikanska roll och propagerade för fullständig frigörelse av sina judiska landsmän. Vid tiden för Damaskusrättegången 1840 hade han redan avancerat till vice ordförande i "Franska israeliternas

centralkonsistorium" och spelade en viktig roll i det politiska livet, så att han kunde ta sig in i deputeradekammaren redan 1842. Under februarirevolutionen i Paris 1848 blev han en kort tid justitieminister i den provisoriska regeringen, men drog sig sedan av någon anledning tillbaka igen för att spinna sina garn bakom kulisserna; hans stora tid kom igen efter kejsardömets fall i september 1870, efter att han hade anslutit sig till regeringen för "nationellt försvar" och tagit över justitieministeriet för andra gången. Tillsammans med sin raskamrat Gambetta fick han fransmännen att förblöda genom att meningslöst rusa ut i krig och genom upproret i Pariskommunen. Som stormästare för "Grand Orient" och de judaiserade franska logerna erbjöd han den tyske logebrodern kung Wilhelm I samt Bismarck och Moltke ett huvudpris på flera miljoner! I "Alliance Isrélite Universelle" (AIU.), som han var med och grundade, "denna den imperialistiska judendomens kloak*" 28)*, försåg han judendomen med dess farligaste och mest skrupelfria vapen. Filialer till AIU. var "Anglo-Jewish Association" i London, "Israelite Alliance" i Wien och "Nederlandsche Afdeeling" av AIU. i Holland.

Deras motto var: "Hela Israel står upp för varandra". - Men artikel I i AIU:s program löd "AIU:s målsättning är. 1. att överallt arbeta för judarnas jämlikhet och moraliska framsteg, .2. att vara ett effektivt stöd för dem som lider i egenskap av judar..." (Jewish Encyclopaedia, 1927, s. 224).

Den italiensk-engelske juden "Sir" **Moses Montefiore**, som "residerade" i London, hjälpte till att förverkliga detta "program" efter bästa förmåga - idag kan vi inte längre avgöra vad hans tidigare namn kan ha varit; enligt den judiska encyklopedin var han "den mest representativa gestalten i 1800-talets judiska politik", "en ledande medlem av det judiska samfundet i London, svåger till **Nathan Mayer Rothschild**" - med andra ord en kollega av samma rang som herr **Smeerkopp-Crémieux** i Paris! Medan den senare inledde sin politiska karriär som "advokat", började Montefiore - och detta är viktigt - som fondmäklare åt Rothschilds i London - hans farfar, en livlig jude från Liverpudlian, hade värvats till London som stråhattshandlare -, gifte sig med **Nathans** syster och var därmed tillräckligt socialt accepterad för att kunna driva en kraftfull kampanj **för lika rättigheter för judar.** År 1837 valdes han till "sheriff" (högsta domare) i City of London och adlades senare av drottning Victoria och utnämndes till riddare (baronet) 1846 "för sina stora insatser för **det judiska folket**". Från 1835 till 1874 var han ordförande i de brittiska judarnas deputeradekammare och hade som sådan möjlighet att "**agera** särskilt **effektivt i judarnas tjänst** i denna officiella egenskap på **sina utlandsuppdrag**". Hans första internationella "mission" var resan till Damaskus 1840, som han företog tillsammans med **Crémieux**. "För att hjälpa judarna i Ryssland" reste han till Petersburg 1846 och 1872; 1859 gjorde han Rom osäkert, 1864 Marocko och 1867 Rumänien. Han besökte Palestina inte mindre än sju gånger: "Hans planer på judisk kolonisation av Palestina var inte bara av filantropisk natur, utan hade också samband med de **politiska** idéer som senare förespråkades av Theodor **Herzl**" - skriver den judiska encyklopedin helt öppet om den verkliga orsaken till dessa "uppdrag"! "Sir" Moses **Montefiore** "åtnjöt den ovärderliga fördelen att ha stöd av den brittiska regeringen och den brittiska allmänna opinionen i sina handlingar". Efter hans död "tilldelade drottning Victoria, som personligen uppskattade honom högt, barontiteln till sin sonsonson **Francis Abraham Montefiore**".

Naturligtvis var **Rothschilds** inflytande också av avgörande betydelse för det fortsatta händelseförloppet i Damaskus. En blick på de genealogiska tabellerna över dessa bankhyenor som sitter i London, Frankfurt am Main, Wien, Neapel, Paris och till och med Konstantinopel, som Peter Deeg inkluderade i sitt mästerverk "Hofjuden" *29)*, räcker för att redan från början inse den franske greven **Ratti-Mentons** förlorande position i denna ojämna kamp mot den judiska polypen.

Som **Athanasius Fern** *30)*, en hög kyrklig dignitär i Milano, skrev: "Som jättelika korsspindlar har Judas penningfurstar, judarnas kungar, etablerat sig i kontinentens huvudstäder, och härifrån sträcker sig de smutsiga trådarna i deras nät till det yttersta Thule. De håller världspolitikens pekpinne i sin högra hand, de är börsens gamar och spekulationens hyenor; **vid ljudet av deras röst skakar troner och troner, kronor och krön**, vid deras namns glans bleknar purpur."

"**Montefiores** idéer, **Rothschilds** guld och **Isaac d'Israélis** revolutionära anda - vilken drivkraft för en harmoniskt sammanhållen kosher-treenighet!" *31)*

Vi har alltså kortfattat presenterat de nyckelpersoner som "inte vilade för att rentvå Israels namn från den vanära som de försökte kasta över **fanatism och intriger**", som "förtjänar att förhärligas av alla trosfränder vars namn kommer att leva kvar i historien...". *32).*

De andra figurerna i denna tragedi, som framträdde till förmån för Judas, var alla beroende varelser, men inte mindre farliga av just den anledningen - oavsett om de var en statschef eller hans sista poliskonstapel! I ett brev daterat den 5 mars 1840, när förhören i Damaskus inte ens hade avslutats, rapporterade "advokaten**" Crémieux**, trots att han inte hade några utdrag ur akterna, redan att 1. "de som anklagas för det fruktansvärda mordet i Damaskus inte är brottslingarna" och att 2. "de bekännelser som först framtvingades genom tortyr, men sedan återtogs vid medvetande, inte kan rättfärdiga anklagelsen".

Den 7 april 1840, dvs. under rättegången, publicerade han ett öppet brev i **"Journal des Débats**", där han först förfalskade fakta och sedan gick vidare till grymhetsrapporterna om den påstådda judeförföljelsen. Vi är dock bara intresserade av slutsatsen i den åttasidiga episteln. Den lyder: **"Franska kristna**, vi är era medborgare, **era bröder**! Ni har gett världen ett exempel på den mildaste, den renaste tolerans. **Tjäna oss som en sköld**, liksom ni har tjänat oss som ett stöd! Framför allt, må den franska **pressen** ta upp civilisationens och sanningens heliga sak med den ädla iver som är dess ära. **Det är en vacker roll**, som är så passande för den, och som den uppfyller så ädelt!" I dessa avslutande meningar uttrycker **Crémieux** på ett exceptionellt sätt tre stora sanningar: 1. att fransmännen i sin revolution 1789 gav världen ett verkligt unikt exempel på hur man kan begå ett nationellt självmord av ren "broderskap" och "jämlikhet för allt som bär människans märke", vilket juden **Cohen** erkände i sin sensationella bok "La question juive", utgiven 1868, med följande hånfulla mening. För judarna kom Messias den 28 februari 1790 med mänskliga rättigheter", 2. att Frankrike skulle fungera som en "sköld" för judendomen - ingenting hade egentligen förändrats i detta avseende förrän nyligen - och 3. att pressen redan "ädelt" uppfyllde judiska önskemål i alla avseenden!

Efter det att domen avkunnats begärdes expertutlåtanden från "kristna myndigheter" för att understryka anklagelsens ogrundade karaktär - i en senare stor ritualmordsrättegång fick judarna i Ungern ta emot dussintals av dessa "kristna vittnesmål"! *33)* "Expertutlåtandet" från ett domstolsråd, Prof. Dr. G. H. **von Schubert**, publicerades i "Allgemeine Zeitung" i nr 121 den 30 april 1840 under rubriken: "Judarnas **påstådda mordiska gärning** i Damaskus. "Hovrättsrådet fann det "obegripligt att ekot **av en barbarisk, meningslös saga från medeltiden** om hur prästen skulle ha försvunnit och sedan mördats av judarna kunde överföras till oss kristna i förra århundradet och upprepas bland oss utan vidare". Som kristen resenär hade han **blivit väl förtrogen** med Orientens judar och kunde därför med "största övertygelse säga att **denna märkliga, ohyggliga saga** står i så fullständig strid med judarnas attityder och orubbligt stränga religiösa seder" att judarna **inte** på **något sätt** kunde betraktas som förövare!

Hofrat har också rätt i ett avseende när han tillförlitligt uppger att "judarnas religiösa seder följs strikt"; Dessa tillämpades så skoningslöst konsekvent att det till och med under de år då professorn reste längs Orientens stränder som kristen resenär, fanns en oskriven lag på vissa platser och på vissa öar i Mellanöstern, till exempel, enligt vilken judarna vid mycket specifika tidpunkter då, enligt fruktansvärda erfarenheter som överförts under årens lopp, barn, nämligen från den **icke-judiska** delen av befolkningen, regelbundet försvann spårlöst, var förbjudna att lämna sina hem eller att passera igenom i händelse av förlust av liv! Judar förbjöds att lämna sina hem eller passera igenom i händelse av förlust av liv! Det är inte ointressant att notera att liknande förbud också fanns i Nürnberg och Böhmen under tidigare århundraden. Kejsar Maximilian I hade utfärdat ett förbud för judar att övernatta i Nürnberg år 1498 (Tentzel, "Mon. Unt.", 1697, s. 228)

Men "det deltagande som upplysta kristna visade dem som hade brännmärkts gjorde hjärtat gott, och historien kommer aldrig att glömma dem som inte lät någon tid gå för att sätta människan och hennes moraliska väsen i rätt ljus mot attackerna **från trångsynt dumhet**. Bland dessa ädla människor var biskop Dr **Dräseke** den förste som skrev till rabbi **Philippson** och förklarade att han var helt överens med dennes argument i Magdeburgs tidning och att han var tvungen att tacka honom för dem. De kristna gjorde till och med **välgörenhetsdonationer till hungriga israeliter, som ett slags försoningsoffer på den kränkta mänsklighetens altare**" *34)*. Det var inte för intet som Jud **Loewenstein** riktade sin cyniska vädjan "till de frisinnade rationalister som kämpar för principen om teologisk upplysning": Nu är det upp till er, ni teologiska **ljusgestalter**, att visa att studier inte bara leder till ordkunskap, utan att det också finns en söt, kärnfull kärna i de många torra och oätliga skalen, att **mänskligheten** är den vackra belöningen för åratal av forskning, ni stora teologer och filologer i Tyskland, här är ett praktiskt fält för den kunskap som ni har förvärvat under många år! Ni har slitit, plöjt och sått mycket, mycket; här är stjälkar i full mognad, skördetiden har kommit, **missa** den inte!" - Lägg märke till årtalet: 1840!

Kontinuerliga rapporter från **Alexandria** publicerades i "Journal de Smyrne" från den 14 maj 1840, skriven av den kristne missionären G.W. **Pieritz**. Denna "rapportering" om händelserna i **Damaskus** kan beskrivas som den framgångsrika föregångaren till den moderna judiska grymhetspropagandan. Fakta förväxlades skamlöst - till och med representanten för en europeisk stormakt, den franske konsuln **Ratti-Menton**, anklagades för "kriminell vårdslöshet" - så att det är lämpligt att titta närmare på författarens person och rastillhörighet. Den "protestantiske missionären" G. W. **Pieritz** var medlem av "**London** Society for the Propagation of Christianity among the Jews, som var den första sammanslutningen bland kristna som tog upp fanan **till skydd för judendomen**" *35)*. - När vi sedan får veta att sällskapet lät trycka och distribuera denna rapport av sin "missionär" på egen bekostnad under titeln - "Uttalande av G. W. **Pieritz**, en judisk couvert och biträdande missionär i Jerusalem, angående förföljelsen av judarna i Damaskus: resultatet av en personlig undersökning på plats", och vidare av juden L. H. Loewenstein - han var en av dem som hade skrivit rapporten. H. **Loewenstein** - han måste ju veta - om dessa intima judisk-"kristna" relationer *36),* att en annan representant för denna högst politiska Londonorganisation, "predikanten" W. **Ayerst**, på ett "vänligt sätt värdigt hans rang" 1840 hjälpte till med författandet av den judiska pamfletten "Damascia", varvid också, på hans särskilda rekommendation, en annan döpt jude *37)*, att "konsistorialrådet prof. dr A. **Neander** i Berlin gjorde mycket viktiga tjänster i **sökandet efter bevis för att rättfärdiga israeliterna**", då vet vi redan så mycket om den judiske konvertiten **Pieritz** att vi inte längre behöver hans självbekännelse på annan plats att han var "född jude, utbildad till rabbin och sedan konverterad till kristendomen". Denne rabbi **Pieritz** begav sig "från Jerusalem till Damaskus för att försvara de **mänskliga rättigheterna** på despotismens plats med hänsyn till det **kristna uppdrag** som åvilade honom" *38)*. Eftersom **Pieritz** mumlande inte alls "behagade" den energiske **Sherif Pasha** reste han, efter att hans "kristna uppdrag" i Damaskus hade misslyckats, till Alexandria, varifrån hans brev också postades, för att "introduceras för vicekungen i Egypten". Vi får också veta vad som kom ut av denna presentation *39)*: "... och fick av honom **löfte om en revision av rättegången i fråga."** Detta var den här skurkens egentliga uppdrag, som han hade utfört till sina Londonklienters belåtenhet: **Pieritz** var först tvungen att "sondera terrängen". Efter att denne rabbi förklädd till missionär hade gett sig av sammanträdde de ledande judarna i London den 21 april 1840. De beslöt att vända sig till regeringarna i England, Frankrike och Österrike för att få dem att göra allt för att släppa de arresterade judarna fria. **"Crémieux** deltog också i mötet; en deputation bestående av **baron v. Bothschild**, Sir Moses **Montefiore** och flera andra utsågs för att muntligen överlägga med utrikesministern." Resultatet av dessa försiktiga, milda förhandlingar var energiska ingripanden med de engelska, franska, österrikiska och ryska regeringarna. "De ansträngningar som gjordes med kabinetten i dessa länder var framgångsrika och följde Tysklands exempel. De tyska staternas representanter, som gav efter för direkta påtryckningar från **många judiska bankhus**, vidtog åtgärder för att förvränga fakta i denna beklagliga affär och därmed vilseleda opinionen om den verkliga orsaken till mordet." *40)* Även "den holländska regeringen utfärdade order till sina sändebud och konsuler i Konstantinopel och Alexandria att kontrollera fanatismen i

Orienten; till och med regeringen hos storhertigen av Konstantinopel visade sig benägen att ta frågan i beaktande, även om samrådet var av föga framgång" *41).*

Den österrikiske konsuln i Damaskus, **Merlato**, tilldelades rollen som ledare i den nu begynnande huliganismen mot undersökningsdomaren **Ratti-Menton**, även om han vid ett tillfälle, åtminstone i början av rättegången, var av en helt annan åsikt. **Merlato** själv är i sin tur underordnad den österrikiske generalkonsuln, juden **Laurin**. Kontrollen över båda tycks ha utövats av en mycket tvivelaktig person, juden **Isaak Piccioto** från **Aleppo**, även han österrikisk generalkonsul och - vilket kan fastställas utan tvivel - farbror till en av ritualmördarna med samma namn. "Österrikes judar, med **Rothschild** i spetsen, vidtog åtgärder och bad sin rättvisa och faderliga regering om hjälp i denna plågsamma fråga, och inte förgäves. Från och med nu ser vi den österrikiske generalkonsuln i Alexandria och samma stats konsul i Damaskus med största iver försöka återställa ärendet till rättvisans och mänsklighetens status. ... Den preussiske konsuln tog också hand om de förföljda med värme.

Merlatos plötsliga åsiktsförändring och hans nästan envetna sätt att kämpa mot sin franske kollega är därför inte alls en tillfällighet eller något personligt; även han var bara ett verktyg i judiska händer! **Peter Deeg** ger oss dock den slutliga informationen i sitt nyligen utgivna verk "Hofjuden*" 42).* Där får vi veta att den österrikiske ambassadören **i Paris,** greve **Apponyi**, var högt skuldsatt **till Rothschilds** i Wien. Den 6 juli 1840 skrev den senare till **Salomon Rothschild** i Wien med hänvisning till ritualmordet i Damaskus: "Vad gäller frågan om **era stackars trosfränder i Damaskus kommer jag att utföra de order och uppdrag som kommer till mig med den rätta önskan att vara till nytta i denna fråga**." - Inte ens Merlato, som sedan skickades fram som en murbräcka, kan ha varit medveten om dessa saker! -

Som önskat behövde Merlato bara några veckor på sig för att revidera sina åsikter. Medan han den 28 februari 1840 rapporterade till generalkonsul Laurin i Alexandria att han var mycket indignerad över de "lymfatiska judarna, åtta till antalet" som "slaktade den olycklige gamle mannen och samlade hans blod", rapporterade han den 23 mars 1840 till samma kejserliga och kungliga generalkonsul i Alexandria om resultaten av sina "mest samvetsgranna undersökningar" som gjorts på plats. Dessa visade att fadern och hans tjänare inte hade lurats i bakhåll av judar och sedan övermannats, utan att de hade haft ett allvarligt slagsmål med muslimer från den lägsta klassen, det "mest nedriga patrasket" (iusulmani della piü bassa e più impertinente canaglia) på ett mycket livligt (!) torg i staden, under vilket de två saknade männen mycket väl kunde ha eliminerats. - Bortsett från att en något ostadig gammal man, som vanligtvis bara gick ut i sällskap med sin tjänare, knappast kände behov av ett rejält slagsmål, borde det ha varit lätt för reportern att få vittnen till en sådan offentlig händelse, men **Merlato** säger inte ett ord om detta i sin vältaliga epistel! Det är slående att den österrikiske konsuln intresserar sig särskilt för den anklagade **Piccioto** och kraftfullt kräver att han omedelbart skall friges. - Vi har redan gett er nyckeln till detta beteende! I en tilläggsrapport - förutom de vanliga angreppen på **Ratti-Menton** - ömkas de "stackars israeliterna": "Israeliterna har i denna stad utstått plågor som bara dessa jordens parias kan utstå utan en fruktansvärd reaktion. Varje timme kommer den franske konsuln in i varje hus med de mest arroganta manér, de mest respekterade namnen bland judarna**, en förmögenhet som kommer från den renaste källa,** den svaghet som är mest värd medlidande, ingenting respekteras ..." *43)*

Den 25 april 1840 skickade Merlato också ett judiskt brev till sin (judiske) svärfar, **Premuda** i **Trieste**, som omedelbart vidarebefordrade det till pressen. Merlato försäkrade honom att han bara brydde sig om de olyckliga judarna av "filantropi", som i gengäld "välsignade hans namn och bad till Gud för honom, precis som å andra sidan "**den vanliga kristna folkmassan** (Ja turba cristiana)" "överöste honom med förbannelser". Bland dem som dömdes för mord fanns **Isaac di Piccioto, "brorson till vår generalkonsul i Aleppo"**.

Den kejserliga och kungliga konsuln sökte tröst i en andlig miljö; det fanns en kvick tysk (läs judisk) författare i staden som ville ta över hans, **Merlatos**, kommentarer i "Augsburger Allgemeine Zeitung".

Dessutom hade en "protestantisk missionär" - det var **Pieritz**! - att ge ut en promemoria om judeförföljelserna i Damaskus och "flera lärda" publikationer "för mänsklighetens fromhet".

Den österrikiske generalkonsuln i Alexandria, Laurin, själv jude, använde sig av de "undersökningar" som skickats till honom; i en rapport från Alexandria daterad den 31 mars 1840 kan han redan skörda sin första framgång *44)* genom att lyckas göra framställningar till vicekungen i Egypten, **Mehemed Ali,** för att "inleda de nödvändiga åtgärderna". **Laurin** "bad vänligen **om att få en stark order från det franska ministeriet** så att den franske konsuln i Damaskus, greve de **Ratti-Menton**, vars uppträdande fick de turkiska myndigheterna att ta till våld, äntligen skulle tillrättavisas"... Detta var desto mer angeläget som "den icke-judiska befolkningens missnöje mycket lätt kunde urarta i en formell förföljelse av judarna i Palestina". - Faktum är att **Jakob Rothschild**, Salornon Rothschilds bror, hade försökt genomdriva den **omedelbara avskedandet** av den obekväma konsuln från kung **Louis Philipp** i Paris!

Den 4 april 1840 står det: "Flera omständigheter som nämns i rättegången bekräftar mig (Lanrin) mer och mer i den åsikt som redan uttryckts att anklagelsen om ritualmord inte har någon rättslig grund... Jag är övertygad om att pressen kommer att höja ett skri av fasa...", och vidare, under den 6 april 1840, finns följande väsentliga mening nedtecknad: "Jag har talat med Pasha, förhören kommer att följas. **Mycket har vunnits**."

"Dessa ingripanden från Europas sida har uppmuntrat de djupt böjda bröderna i Orienten att ta ett steg mot sin regering", skrev "Orienten" den 30 maj 1840; dessa djupt böjda bröder riktade nu en petition *45)* "Till förmån för de förföljda trosbröderna i Damaskus" till vicekungen av Egypten, **Mehemed Ali.** Utdraget lyder: "Den israelitiska nationen (!) har ingen furste, ingen stat; dess ära är begravd i antiken, dess nationalitet är utdöd. Religionen styr samvetet, men den splittrar inte nationer. **Israeliterna i Damaskus är era barn**, för Gud har anförtrott dem åt er regering. De förtalas av ondska och förtrycks av grymhet. Mehemed Alis namn ljuder högt genom universum, ty han håller ära i ena handen och rättvisa i den andra. Hebréerna i Damaskus anklagas för ett fruktansvärt brott, ett brott som strider mot förnuftet, deras religiösa principer, sanningen **och i ännu högre grad** mot **historien.** Israels folk har varit olyckligt, men deras karaktär under vedermödan har varit underbar, och män som Ers Höghet, som Gud begåvade med genialitet, tycker synd om dem, men föraktar dem inte. Evige Höghet, vi kräver inte barmhärtighet för våra trosbröder - vi kräver rättvisa. Till dig ensam har Gud anförtrott makten över detta olyckliga folk, och du ensam har rätt att styra dem. Det är en gammal religion som du vill besudla, och det verkar som om Gud har reserverat en ännu större ära för dig - att vara befriaren av en förtryckt nation."

Mehemed Ali gav sedan order om att inledningsvis skicka 800 soldater till Damaskus "för att upprätthålla freden bland de kristna där" *46)* - i senare Rituahnord-rättegångar mobiliserades också hela bataljoner, till och med örlogsfartyg, för att "pacificera" den icke-judiska befolkningen!

De andra makternas konsulära representanter stödde den österrikiske konsulns agerande; de tyska staternas representanter fick det judiska vittnesbördet att de hade "framstått i det vackraste ljus". Men särskilt lovordades den **preussiske konsuln i Beirut**, som "vid detta tillfälle visade sig vara en värdig representant för en efterträdare till den **store Fredrik** genom att förena sina ädla ansträngningar för att rädda de förföljda med den österrikiske konsulns". Denna representant för Preussen på den viktigaste platsen i Syrien visade israeliterna många tjänster" och försäkrade dem att "de inte skulle frukta någon; han var villig och redo att tjäna alla som bar namnet **jude**". Som tack för detta räknas han "till de fromma bland världens folk", och "allt gott som är möjligt i världen" skall visas honom, liksom "hans namn skall prisas av hela världen, så att alla folk får veta att Israel ännu inte är hjälplöst och att det är tacksamt mot sina välgörare" *47).*

"Allgemeine Zeitung" *(48), som* tog hänsyn till franska rapporter från ßehir, insåg dock tydligt vad som i slutändan pågick med dessa representanter för de europeiska staterna i Orienten genom att dra slutsatsen

att "anklagelserna mot den franske konsuln alla kom från **en judisk** källa", eftersom "herr **Merlato** liksom **de flesta andra konsuler** i Syrien, nämligen **Rysslands**, **Danmarks**, **Preussens** osv. var judar..."

Dessa internationella herrar enades slutligen om formeln att den österrikiske generalkonsuln skulle föreslå att den pågående rättegången skulle tas ur händerna på det turkiska rättsväsendet (Sherif Pasha) och överlämnas till en kommission bestående av fyra europeiska (läs: judiska) konsuler, som skulle få sällskap av fyra tyska 'kriminalister' för att understryka fakta." *49)* - Med andra ord skulle icke-juden **Ratti-Menton** elimineras! Innan denna plan kunde förverkligas inträffade emellertid en händelse på Rhodos som verkade kunna uppröra den judiska regeringen, särskilt under dessa kritiska dagar.

Rhodos.

Som det blev känt först under loppet av några veckor, vid tiden för **den judiska påsken** 1840, försvann en grekisk pojke på cirka tolv år från **byn Triande på Rhodos** spårlöst. Barnet hade skickats av sin mor till en köpman för att köpa garn. Han hade varit försvunnen sedan dess. Nästa dag anmälde modern försvinnandet till den turkiske guvernören på ön, **Jussuf Pasha**. Han lät omedelbart genomföra husrannsakningar i den aktuella staden, men utan framgång. Slutligen trädde två vittnen fram som hade sett den försvunne pojken den aktuella dagen förhandla med en av **ledarna för den judiska församlingen, Stambuli**, om något och sedan försvinna in i judarnas hus.

Stambuli fördes fram. Han började en stor klagan över att han inte visste någonting; han försökte ge ett alibi, vilket misslyckades. Ändå hade man fått veta tillräckligt för att **tre utländska judar** den aktuella dagen, strax före påsk, hade passerat genom **Triande** i riktning mot **Rhodos.**

En poliskontingent lyckades lokalisera dessa tre judar. De fördes till guvernören och förhördes i närvaro av flera utländska konsuler. De visste inte heller någonting. **Rhodos** rabbi**, Jakob Israel**, förklarade vid förhöret att ingen av de judiska lagarna och religiösa böckerna krävde ett sådant onaturligt offer som judarna anklagades för: "**Vi är inte på något sätt kapabla till ett sådant brott, vi skulle vara ovärdiga att vara Guds barn** om vi kunde ge regeringen den minsta anledning till missnöje genom vårt beteende." - Här avbröt en av de närvarande konsulerna honom med orden: "Tystnad, vi har inte kallat er för att lyssna till era **skenbara** rättfärdiganden eller långtgående förklaringar, utan vi vill kort och koncist veta var det grekiska barnet är!" Men rabbinen försäkrar oss också att han "inte vet någonting".

På order av paschan spärrades nu det judiska kvarteret på **Rhodos** av med en militärstyrka för att kunna upprätta en exakt lista över de närvarande judarna och genomsöka deras hem. Naturligtvis blev det ett stort ramaskri över denna "skandalösa våldshandling". Efter att undersökningarna hade gjorts kallades representanter för den muslimska befolkningen, en civilrättsdomare och flera utländska konsuler till Pasha för ett beslut; det konstaterades att en grekisk pojke som stämde överens med moderns beskrivning hade observerats i det judiska kvarteret. Den turkiske guvernören gav då order om att avspärrningen av det judiska kvarteret skulle upprätthållas tills barnet, som inte kunde ha försvunnit spårlöst, hade hittats.

Under tiden hade judiska agenter på **Rhodos** arbetat vidare; de rapporterade till en viss **Davis** i London om de "förtal och grymheter" som judarna på **Rhodos** utsattes för. **Davis**, "med de mest framstående judarna i London, med **Rothschild** i spetsen", överlämnade omedelbart till den brittiska regeringen ett memorandum "med begäran om skydd mot de våldshandlingar och den egenmäktighet" som judarna på **Rhodos** utsattes för och krävde, med judisk fräckhet, en strikt "utredning". Faktum är att det engelska sändebudet i Konstantinopel fick order från **Lord Palmerston** att "ta hand om de förtryckta judarna"!

På den tiden dök en "finansdirektör" från Konstantinopel upp "av en slump" för att driva in skatterna. Han avslöjade snart sitt verkliga uppdrag genom att besöka det avspärrade judiska kvarteret och fråga om orsaken till denna åtgärd. Han krävde att blockaden skulle hävas omedelbart, annars skulle han tvingas rapportera till Konstantinopel på en gång. Paschan gav med sig och beordrade att belägringen skulle hävas, men de misstänkta judarna hölls fortfarande isolerade och utsattes för upprepade förhör i närvaro av flera konsuler, vilka var ytterst motsägelsefulla. Under tiden hade storrabbinen i Konstantinopel blivit informerad; han förhandlade med "Höga porten" och lyckades få barnets mor, tre greker som ansvarade för fallet och en judisk delegation kallade till Konstantinopel. Där "spenderade de judiska delegaterna 150.000 piaster" *50)*. Fjorton dagar efter delegationens avresa släpptes de judar som fortfarande satt fängslade på högre order, **utan omvägar förbi guvernören på Rhodos.** På uppmaning **av den brittiska legationen i Konstantinopel** instruerades dock de turkiska domarna i hemlighet att utfärda ett "frikännandeintyg" till de anklagade judarna och att skicka detta till **lord Ponsonby**, trots att det försvunna barnets mor och målsägarna hade gjort samma belastande uttalanden för de turkiska myndigheterna som på **Rhodos**. **Lord Ponsonby** "överlämnade emellertid genom sin representant judarnas skriftliga oskuldsförklaring till den församlade **divanen**". - "Så nu väntar vi - skrev den judiske reportern på "Orient" *51)* från Konstantinopel den 8 juli - "på domen, som jag kommer att få i första hand och skicka till dig omedelbart. Samtidigt **har herr Rothschild**, som har varit här i mer än ett år från Paris och London, nyligen skickat ärendet, som jag har skrivit det till dig här, till **prins Metternich i Wien**. Inga åtgärder kommer att vidtas mot de berörda konsulerna av deras regeringar förrän den höga porten har uttalat sig i denna fråga, som, vilket jag **tillförlitligt kan försäkra** er om, kommer att vara helt till **förmån för judarna på Rhodos**".

Högsta domstolen i Konstantinopel tillkännagav i en offentlig deklaration att judarna på **Rhodos** var "oskyldiga". Judarna var "helt frikända från anklagelserna om barnstöld och barnamord, och som kompensation beviljades **de vissa fördelar** ... de som olagligen stämde dem måste betala kompensationen ..." - Vi kan gissa vad dessa förmåner bestod av.

Modern skickades tillbaka till **Rhodos** utan att ha åstadkommit någonting, utan att ens ha fått möjlighet att göra ytterligare efterforskningar. Om det redan var ett allvarligt brott att som konsul ha dömt judar - vilket ovanstående rapport tydligt antyder - hur mycket mer måste då inte en enkel och framför allt försvarslös kvinna från folket frukta att drabbas av judisk hämnd om hon begick brottet att fortsätta ta hand om sitt barn. I en senare ritualmordsrättegång i Ungern *52)* måste den bräckliga modern till en slaktad fjortonårig flicka skyddas från judisk förföljelse och trakasserier genom gendaimery! Men låt oss inte skryta med att sådana skandalösa förhållanden skulle ha varit omöjliga på tysk mark under detta "ljusets" århundrade - vi måste ändå komma till den skamliga slutsatsen att saker och ting var ännu värre där för folkets sak!

De rättsliga upproren på **Rhodos** hade, till skillnad från dem i Damaskus, kvävts i sin linda; **Jussuf Pasha** hade "formellt degraderats" och ersatts av en judisk efterträdare. Befolkningen**, som aldrig hade haft ro när barn försvunnit spårlöst under århundraden**, visste var de skulle leta efter mordpesten även i detta fall. I den ovan citerade "lägesrapporten" av en judisk reporter från **Rhodos** finns också den mycket anmärkningsvärda passusen att "judar, om de inte vill utsätta sig för misshandel, inte får våga sig utanför stadsportarna". - Detta var trots allt mycket oroande händelser som kunde skaka om de noggrant bevakade och skyddade judiska positionerna på dessa stränder. **"Detta är oroväckande tecken i tiden, sådana händelser river ofta ner år av uppbyggnad på några dagar",** skrev en rynkig "Orient" på sommaren det året!

Något måste göras för att förhindra att "långt värre saker uppstår ur de passioner som en gång väckts" *53)* - dessutom **var Sherif Pasha** i Damaskus på god väg att få de överkörda mördarna transporterade tillbaka till sina ärkefäders rike, trots alla hans idéer och hot!

Nya "ingripanden".

"Med en iver och en självförnekelse som hör till de största sällsyntheterna i vår merkantila-diplomatiska tid, strävade **många ädla människor i Israel oförtrutet** efter att om möjligt hjälpa de förföljda..."

"**Familjen von Rothschilds** strävanden och ansträngningar, som är evigt minnesvärda i historien om de mest anmärkningsvärda människorna på jorden, måste nämnas med tacksamhet. Olika omständigheter och överväganden tillåter oss ännu inte att berätta om alla de generösa uppoffringar och **framgångsrika steg** som våra olyckliga bröder i de regioner som en gång var föremål för Davids spira och nu stönar under barbariskt tryck är så mycket skyldiga ... Men den tid skall komma då historien, inte bara israeliternas, utan mänsklighetens egen, kommer att återge dessa ärorika gärningar i sina eviga annaler och resa ett oförstörbart, odödligt monument över dem..." Nu när juden L. H. **Loewenstein** är så generös i sin "Damascia*" 54)* och även tillåter resten av mänskligheten att berätta om sina trosfränders "ärofulla gärningar", anser vi att tiden är inne och tar oss an det oförskämda uppdraget att resa ett "oförstörbart monument" över All Judas huvuden.

För det första bör det skrivas in i historiens annaler **att Rothschilds** hov och affärsmäns återhållsamhet och försiktighet plötsligt försvann inför tanken på att Gud hade välsignat dem med stora skatter **och så mycket inflytande för att** kunna hjälpa och rädda sina lidande bröder". Från alla delar av världen där det fanns judar fick **Rothschilds** "rop på hjälp": "Rädda, rädda våra olyckliga bröder i Damaskus och Rhodos!" - Sedan måste vi göra observationen, som fortfarande är mycket intressant för vår tid, att "**en vacker och berömvärd anda** manifesterade **sig i England, som har historiskt** värde och var ett botemedel mot de allvarliga sår som tillfogades **århundradets ära**". Den form i vilken denna historiskt värdefulla, lovvärda anda manifesterade sig visades av de många "möten" (församlingar) vid vilka "kristna" samlades i stort antal för att "diskutera de medel som skulle antas till förmån för det olyckliga folket i Damaskus" - vi kommer att titta närmare på dessa "kristna" på annat håll; Låt oss bara i förväg säga att doften av vitlök genomsyrade dopvattnet triumferande; men sedan tog **Londons borgmästare** själv "den livligaste delen i de ädla resolutionerna och stegen från den ädle **Sir Moses Montefiore**, en nära släkting till familjen **Rothschild**". - Denne "Sir" var till och med beredd att "offra hela sin förmögenhet, till och med sitt liv, för sina förtryckta trosbröder i Orienten" och - vilket var ännu mer betydelsefullt för honom som jude - han uttryckte avsikten att likt forna tiders korsfarare - denna jämförelse har faktiskt använts! -att gå ombord på en båt och segla över vattnet till det heliga landets stränder! - Parlamentsledamoten Sir **Robert Peel** "och medarbetare" lade sina "partistrider" åt sidan och stödde Lord **Palmerston** i hans diplomatiska ansträngningar att hjälpa judarna i Syrien. Sedan måste vi komma ihåg "London Society" med den döpte rabbinen **Georges Wildon Pieritz**, "som lät sin röst höras till försvar för oskulden" - och vi har presenterat det bästa "engelska" samhället: **"Tre gånger lyckliga Britannia, hur mycket mer avundsvärt än dina mäktiga flottor gör inte dina medborgare, ditt parlament, dina möten dig! Beate populе, cui haec sunt!"** *55)*

Det enda som saknades var **Crémieux** - men även han, "den gudomlige", dök upp: "Från och med nu blev London **centrum för mänsklighetsfrågan**, och till och med **Crémieux** kom över kanalen för att arbeta här**, där människans väl och ve var mycket viktigare** än i Frankrike ..." *56)* Den 15 juni 1840 sammanträdde de brittiska judarnas kommitté i den nya synagogan Great St Helens i London *57)*. Det beslutades att

1 "Denna församling, som med särskild uppmärksamhet har tagit del av olika brev från Orienten, vilka visar nödvändigheten av ett mer avlägset **ingripande av de europeiska israeliterna** till förmån för deras förföljda bröder i **Damaskus**, och som har fått veta att det israelitiska centralkonsistoriet i **Paris** har låtit Ad. **Crémieux**, som sitt sändebud, att försvara de anklagade judarnas sak i Damaskus; är

2. Församlingen är övertygad om att det vore lämpligast **om några herrar** med **rang och talang** skickades för att **arbeta** tillsammans med **Crémieux**.

3. Församlingen är vidare övertygad om att Sir **Moses Montefiore**, på grund av sin **höga moral,** sin iver och sitt **inflytande**, är särskilt kvalificerad att representera Englands judar vid Pasha av Egyptens hov och att försvara våra förföljda bröder i Orienten, och uppmanar honom därför att acceptera nämnda **uppdrag**;

och församlingen bemyndigar vidare Sir **Montefiore** att ta med sig all juridisk **eller annan** hjälp för att främja **syftet med hans uppdrag;**

5. Att en prenumeration... öppnas för **att täcka andra uppkomna kostnader och** den erhållna summan ska ställas till Sir **Moses Montefiores** förfogande;

6. att Mr Baron **Lionel v. Rothschild** *58)* instrueras att ta emot de inkommande beloppen;

7. att ett offentligt möte hålls tisdagen den 23:e i denna månad kl. 16.**00** i den stora synagogan**, Dukes Place....** och att ett tillkännagivande om detta ska göras i de olika synagogorna på följande sabbat."

Till slut uttryckte församlingen, "djupt rörd av ädelheten, **humaniteten** och ivern", sitt "varmaste tack" till sin ledare **Montefiore**. "I slutet öppnade **Montefiore** den föreslagna prenumerationen genom att teckna 100 pund utöver att täcka sina personliga resekostnader, till vilket hans fru lade till samma belopp. De tre unga **Rothschilds** bidrog med 200 pund var, Mr **Isaak Cohen med** 100 pund osv. Londonjudarnas exempel följdes omedelbart av judarna i **Manchester,** och vid ett möte där, som besöktes **av alla kristna fabrikörer, köpmän och akademiker**, tecknades 800 pund sterling." *59)* - Ett underbart skådespel: den icke-judiska "intelligentsian" bidrar med sin inte obetydliga lilla slant till "frälsningen" av judiska brottslingar! Naturligtvis: "Ett sådant ädelt exempel hade en mäktig effekt, sympatin för den olyckliga judiska befolkningen i Damaskus spred sig desto mer, eftersom å ena sidan denna tragedi inte längre var isolerad, utan liknande händelser hade inträffat också på andra platser, särskilt på **Rhodos**, och hade utnyttjats med fanatism. **Det engelska underhuset** ropade allt högre **på** hjälp **för israeliterna**." *60)*

Den 22 juni 1840, en dag före Londonjudarnas allmänna möte, hölls ett möte i underhuset, vars protokoll kastar ljus över vad som försiggick bakom kulisserna. Vid detta möte tog Sir **Robert Peel**, som "noterade Lord **Palmerstons** närvaro" *61),* upp den "mycket omtalade skamliga förföljelsen av judarna i Damaskus", "som han redan hade nämnt föregående fredag". Denna parlamentsledamot lade fram samma grymhetsrapport för underhuset **som Merlato** och **Pieritz** redan hade publicerat i samförstånd från slutet av april till slutet av maj samma år. Sir Robert **Peel** förväntade sig nu **att England skulle ingripa**, "även om han visste att detta inte kunde ske officiellt; men **respekten för England** och dess regerings inflytande var tillräckliga för att "förvänta **sig de mest fördelaktiga konsekvenserna av ett sådant ingripande**, även i begränsad omfattning". Englands judar skulle, liksom judarna i alla länder, vara övertygade om att Englands ingripande skulle "leda till att sanningen uppdagades" om anklagelsen **visade sig vara ogrundad**. "Utrikesministern", **Palmerston**, svarade att "den fråga som den **ärade baronetten** just har uppmärksammat kammaren på hade för länge sedan kommit till regeringens kännedom, som inte hade dröjt med att vidta **lämpliga åtgärder**". Han, Palmerston, hade gett instruktioner till överste **Hodges**, generalkonsul **i Alexandria**, "att överlämna hela ärendet till den egyptiske paschans allvarligaste uppmärksamhet". De olyckliga svarandena **skulle behöva** kompenseras**, om detta överhuvudtaget fortfarande var möjligt**.

Som svar anmärkte parlamentsledamoten **O. Connel** att "det bästa sättet att rena judarna från de stämplar som kastats på dem **skulle vara att placera dem som** är bosatta i England **på lika villkor med andra medborgare i alla avseenden**. Han ville veta om det var regeringens avsikt att föreslå en **lag** som syftade

till fullständig **jämlikhet** för judarna". - "Damaskusaffären" skulle alltså utnyttjas som en högst politisk "affär"! **Loewenstein** ger sin avslöjande kommentar till dessa uttalanden, av vilka det framgår att Palmerston "helt öppet hade medgett **att israeliternas civila jämlikhet** med sina kristna landsmän var en åtgärd som krävdes av förnuft och rättvisa" ....

Lord **Ashley** upprepade föregående talare och tillade bara att han hade fått brev från Orienten som "beskriver utpressning av pengar som det enda syftet med de grymheter som begicks mot judarna". - Vi ser att vi steg för steg gör framsteg mot Judas frälsning - men det blir ännu bättre!

Den 23 juni kallades judarna i London till ett "samhällsmöte" i den stora synagogan i London (Dukes Place). Mötet leddes av Sir **Moses Montefiore**, "Knight", "President of the London Comit6 of the British Jewish Deputation"; "Vice-President of the Central Consistory of the French Israelites", advokat **Crémieux**, framträdde som representant för Frankrike, och rabbi **Löwe** framträdde som representant för judarna i Tyskland!

Först och främst, det hjälpsamma ingripandet av överste **Hodges**, "konsul I. M. i Alexandria", prins **Metternich**, "Serene Highness", den österrikiske konsuln **Merlato** i **Damaskus**, den österrikiske generalkonsuln i Alexandria**, Laurin**, ihågkoms med den varmaste tacksamhet, och "den energi som James **v. Rothschild** lade ned på att stödja de olyckliga trosfränderna" erkändes också tacksamt**.** Denna generalförsamling beslutade "efter att ha granskat de framlagda dokumenten, att skicka **Crémieux** och **Montefiore** till Syrien som representanter för israeliterna". Den franske premiärministern **Thiers**, som försökte skydda den franske konsuln i Damaskus från de mest illasinnade angrepp, anklagades av en talare vid mötet "inför det civiliserade Europas forum för brist på humanitet"!

Montefiore förklarade att han skulle resa över tillsammans med **Crémieux**. "Vi kommer att försvara **mänsklighetens krav,** som kränks hos våra förföljda och lidande bröder; vi kommer att lysa **upp den mörka härvan av djävulska gärningar**, upptäcka konspirationen och inskärpa konspiratörerna.... än mer, vi kommer att sträva **efter att införa mer upplysta principer för lagstiftning och rättskipning** i de östliga regeringarna; jag hoppas att våra ansträngningar kommer att krönas med framgång ... Farväl, mina herrar! Jag ber till våra fäders Gud att vägleda våra steg ... Så jag ser fram emot min återkomst i den säkra förhoppningen att jag då skall kunna berätta för er att världens domare har gett seger åt vår sak, har böjt **kungar och härskare för sin vilja ...**" - Protokollet noterar vid denna punkt: "Stora känslor rådde vid avslutningen av detta tal!" Slutligen ihågkoms den engelska regeringen för sitt "snabba ingripande till förmån för de olyckliga bröderna i Orienten" och "en bön sades för den generöse **pilgrimen** (vilket betyder Montefiore!) och hans följeslagare". "Hjälp honom att uppnå sitt heliga syfte! Amen! Låt honom inte återvända tom till sina avsändare! Amen! Led honom gladeligen och med glädje tillbaka hem! Amen! Amen! Även hans ädla hustru och alla som ansluter sig till ilun... Amen Sela!" *62)*

"Sedan **Montefiore erhållit tjänstledighet** (!) **från drottningen av England och** blivit mycket vänligt mottagen av henne... den 27 juni, tillsammans med sin fru och sina medpilgrimer, orientalisten Dr **Loewe**, en lärd tysk (jude), under-sheriffen **Wire** och läkaren Dr **Madden**, lämnade han **London** för **Boulogne på en ångbåt som drottningen** ställt **till hans förfogande**"; därifrån skyndade "budbärarna från ett medkännande Europa" till **Paris**, men här försenades de av "möten med ledande politiker". I Marseille mötte resesällskapet den "eldige **Crémieux**", som hade skyndat sig i förväg tillsammans med **"orientalisten" och Rothschildfamiljens** tidigare lärare **Munck**. Den franska regeringen hade ställt en "regeringsångbåt" till förfogande för överfarten till Alexandria! *63)*

Men detta var bara "huvudena" i det judiska resesällskapet, som i själva verket bestod av ett helt följe av tolkar, skriftlärda, olika "specialister" och en skara **icke-judiska** tjänare som hade den tvivelaktiga äran att få följa med på denna resa!

"Så res lyckligt, ni ädelhjärtade förkämpar för mänsklighetens och förnuftets stora sak! Må ert brinnande mod och ljuset från ert förnuft och er vältalighet triumfera över era fienders avskyvärda ondska och mörka fanatism! Förkunna för oss att den **förtrampade oskyldigheten** äntligen har fått rättvisa och erkännande!" Så ropade Jud **Loewenstein** till dem från Tyskland!

Efter Juda huvuds avresa tog inte bara den israelitiska befolkningen i de olika länderna upp saken för denna "förtrampade oskuld", utan även "**rent kristna** företag" *64)* kände sig tvungna att ställa upp för de "olyckliga föräldralösa barnen" - det återstår bara att undersöka hur hög andelen icke-judar i detta företag, som förklarades vara rent kristet, dvs. uppenbarligen icke-judiskt, bör uppskattas. Den var inte särskilt hög!

Israels sändebud befann sig i Paris när över 200 "framstående **kristna** köpmän, bankirer, tjänstemän och forskare i City of **London**" sammankallade till ett offentligt möte i London den 3 juli i år. Ett offentligt möte sammankallades i London den 3 juli samma år "för att på ett demonstrativt sätt uttrycka sin djupa oro över det grymma förtrycket av judarna". Londons borgmästare hade också lovat att delta. Ett antal personer från detta "stora kristna möte", som "den stora salen i Egyption Hall, Mansion House *65)*, knappt kunde rymma", har vidarebefordrats till oss med namn. Vi möter där, för att bara ge ett mycket blygsamt "urval", **Lemmé** "och komp.", **Lewis Lloyd**, **Masterman**, **Abel Smith**, **Colmann, Schaezler** "och komp.", **Udadelizen Freudenteil** "och komp.", **Schunck-Souchay** "u. Comp.", **Suse** och **Sibeth, Godefroy** och **Simson**, **Benjamin Greene**, **Jeremias Bryant**, **David Salomons**, **Samuel Garney**, **Turnbull** och **Gurtis** "och många andra respektabla bankirer och köpmän i staden", och vet omedelbart - nästan i förväg kan vi bestämma mötets gång!

En enorm ordström uppstår, ur vilken vi bara plockar ut de mest intressanta bitarna.

I sitt välkomsttal "tog sig vicepresidenten friheten att säga att judarna i Damaskus enligt hans mening var lika **hedervärda och lovvärda** i sina handlingar som de som lever bland oss i England". Men av dessa "tar han sig friheten att säga att ingen av våra medborgare har ansträngt sig mer ivrigt för att främja **mänskligheten**, för att hjälpa de fattiga och förtryckta, för att gynna litteratur och vetenskap (applåder), att **kristna också åtnjuter** dessa förmåner.... För att visa vilken aktning de åtnjöt nämnde han bara att **Solomons** nyligen hade utnämnts **till ett av de högsta ämbetena.** Han kunde nämna andra män av den judiska nationen som hade bidragit till staden Londons ära och välfärd, och han behövde bara nämna namnet **Rothschild**, ett namn som skulle vara lika länge som staden London själv" (kraftiga applåder). Därefter lästes "**pastor Pieritz**" rapport om grymheter upp, vilket ledde till olika förslag.

Dr **Bowring** "reste sig upp" och sade att han hade "äran att personligen känna några av de arresterade". - "Jag hoppas att de lidanden som judarna i Damaskus har fått utstå kommer att **bidra till att förbättra judarnas situation i hela världen**. Naturligtvis kan **deras karaktär** inte längre vara bättre, och det är att hoppas att den rättvisa **vi kommer att ge dem i öst kommer att ge eko i väst**" (kraftiga, ihållande applåder).

J. **Morrison** framträder: "...för jag kan inte längre lovprisa judarnas karaktär; men så länge jag har levt har jag aldrig känt ett mer hedervärt, nyttigt och patriotiskt folk än judarna (applåder). De är därför väl värda våra aktiva ansträngningar **för deras räkning** ..."

Samuel Capper fortsätter: "England har aldrig visat sig så redo att befria den lidande mänskligheten från det skamliga inflytandet av grymhet, förföljelse och tortyr (Hör!). Det var glädjande att se män som **Lord Palmerston** och **Sir Robert Peel** ta upp den goda saken."

O'Connell "mottogs med högljudd entusiasm så snart han dök upp". Applåderna var välförtjänta, eftersom talaren utvecklade de kortfattade meningarna i "lysande retorik": "**Är inte en jude en förebild i**

varje aspekt av livet? Är de inte lojala vänner? *66)* Är de inte ärliga, flitiga? Allt detta bevisar hur osannolikt klagomålet mot judarna är.... . Låt ropet gå ut från den ena änden av de brittiska öarna till den andra" (Hör! Hör! Applåder).

Daniel **Hearne**, "katolsk präst **i St Patrick's**" och **Alexander Munro**, "kyrkoherde i St Peter's Church i Skottland", bevisade "det orimliga i anklagelsen mot judarna med många citat från Bibeln". De hoppas "att en vänlig gryning kommer att le mot Israels folk"...

John Birt, "predikant vid **York Street** Baptist Chapel, vill se att "**omistliga mänskliga rättigheter i** allmänhet" upprätthålls. Han skulle vara "särskilt glad att se våra judiska bröder helt **emanciperade**"...

Överborgmästaren "försäkrade uppriktigt och uppriktigt församlingen att det hade varit honom ett stort **nöje** att ha sammankallat **detta sällskap**, och han ansåg att de grymheter som begåtts måste få ett slut" *67)*. Vicepresidenten tackade honom också artigt för inbjudan. Därefter skildes Storbritanniens intellektuella elit åt.

Och det egentliga syftet med denna teaterhändelse? - Vi får veta det helt klart: "Resolutionerna från detta möte meddelades av Lord Mayor till **Lord Palmerston** och till de **utländska ambassadörerna**. Sändebuden från Hannover, Sachsen, Portugal, Förenta staterna, Spanien, Turkiet, Holland och Preussen svarade i de **mest auktoritativa termerna** och med det största deltagandet i ämnet för överläggningarna.... Det holländska sändebudet bifogade till och med en kopia av ett brev som Hans Majestäts utrikesminister, baron **Verstolk van Soelen**, redan den 5 maj hade skickat till den holländska chargé d'affaires i **Konstantinopel**, och vars innehåll övertygade honom om att den holländska regeringen redan hade visat sin sympati för de olyckliga offren." *68)*

Enligt ovanstående not nådde nyheten om Londons "generalförsamling" även Amerika! Den 19 augusti samma år ägde ett "israelitiskt möte angående Damaskusaffärerna" rum i **New York** *69)*. En rapport "om resultaten av detta **energiska** möte har skickats till **Londons** borgmästare, i egenskap av ordförande för mötet som hölls i Mansion House". Ordföranden för **New Yorks** judiska församling "kände en impuls att uttrycka sin sorg över att i ett så **upplyst** århundrade sådana avskyvärda sedvänjor kunde tillskrivas något religiöst parti". Han hade "med stor tillfredsställelse noterat att flera europeiska regeringar hade försökt att sätta stopp för de grymma åtgärder som tillämpades i Damaskus och hade med stor glädje fått veta att detta **delvis** hade **lyckats**. Han önskade uppriktigt att Förenta staternas regerings sympati och aktiva ingripande inte skulle förbli ett hinder för en sådan ädel strävan..."

Den 27 augusti ägde en liknande "sammankomst" rum i Mikveh Israel-synagogan i **Philadelphia...**

Den europeiska judiska delegationen fann alltså ett väl förberett fält i **Syrien**; dess uppgift var egentligen bara att 1. inleda personliga förhandlingar med regeringsmakten, 2. eliminera **Sherif Pashas** inflytande och 3. se till att mutorna flödade!

Vid det här laget var det början av augusti. Israels Gud hade fört sina barn tryggt över Medelhavet till Alexandria på en statlig ångbåt, precis som han en gång hade gjort genom Röda havet. "Florch, från Europas fjärran stränder rusar ett flygande ångfartyg fram; det närmar sig, majestätiskt går det in i hamnen där **Salomos** fordon en gång anlände från fjärran Ophir; det rör vid det heliga landets invigda mark ... Från de höga regionerna blickar en förvandlad ande ... Den gamle förfadern har välkomnat sin sonson ..." *70)*

Fartyget tömde den judiska lasten, som trivdes bra på de omgivande hotellen - den "gamle förfadern" kunde utan tvekan vara ganska nöjd med sina "civiliserade" barnbarn! I en rapport från Alexandria den 6 augusti 1840 står följande att läsa *(71)* "Sir **Moses Montefiore** och herr **Crémieux** anlände hit den 4

augusti **med ett talrikt följe**, som nästan uteslutande upptar två hotell, och kommer att fortsätta sin resa till Damaskus mot slutet av denna månad för att, som bekant, vidta åtgärder till förmån för judarna som har blivit så fruktansvärt misshandlade och för att underkasta denna **fråga nya undersökningar.** Ett samtal som Sir Moses hade i går med paschan **var inte i** enlighet med den förres önskemål. Paschan har förklarat att han **inte** tycker om att jurister lägger sig i denna fråga och har lovat att ge Sir **Moses** ytterligare ett svar om några dagar." *72)*

Det låter lite som en utvisning; gamle **Mehemed Ali** var tydligen själv chockad över denna judiska oförskämdhet. Men saken hanterades på ett smart sätt - en av de ledande judarna flög ut - redan nästa dag lät **Crémieux** "presentera" sig för Egyptens pascha av en herr **Cochelet som** en försiktighetsåtgärd - och hade mer tur: "Herr **Crémieux hälsade honom med en hälsning och sade hur nöjd han var. Crémieux** hälsade honom genom att säga hur glad han var att se en man som Orienten och Occidenten nu riktade sin uppmärksamhet mot, vilket framkallade ett belåtet **leende** från den gamle mannen... varpå det vanliga kaffet bjöds i rummet intill, men enligt sed inte accepterades av besökarna..." *73)*

Den 26 augusti, tre veckor efter det första mötet med **Mehemed Ali,** rapporterades det från **London** (!) att "de åtgärder som för närvarande vidtas i samband med Sir **Moses Montefiores** uppdrag inte kommer att förbli utan framgång...". *74)*

Framgången kunde inte utebli; om vi jämför med den judiska deputationen från **Rhodos** vistelse i **Konstantinopel**, som på mycket kort tid spenderade en muta på 150.000 piaster, så måste **Rothschilds** pengar också ha underlättat revisionen av domen i Alexandria i sista instans. I slutet av augusti ansågs tiden nu vara mogen för att lämna in en nådeansökan; **Montefiore** och **Crémieux** hade "flera audienser **med Mehemed Ali**; de mottogs av honom **mycket välvilligt**. **Montefiore** och **Crémieux** hade velat överlämna en nådeansökan för judarna i Damaskus till **Mehemed Ali**; detta var **onödigt, eftersom paschan benådade dem innan han tog emot framställningen**..." *75)*

"Alexandria. - Jag informerar er om ett dokument som kommer att väcka sensation i Europa, det är den order som utfärdades den 30 augusti 1840 av **Mehemed Ali** till **Sherif Pasha**, guvernör i **Damaskus**, genom vilken den rättegång som så ofta har diskuterats under sex månader plötsligt avslutas. Den lyder bokstavligen enligt följande:

Ferman Mehemed Ali's
Angående judarna i Damaskus (76).

Jag har mottagit en redogörelse från H. H. **Moses Montefiore** och **Crémieux**, innehållande deras framställningar och förhoppningar. De har sänts till Oss av hela den mosaiska religionens befolkning i Europa och bönfaller Oss att förordna om frigivning av alla deras trosfränder som är arresterade och att säkra freden för dem som har flytt till följd av de undersökningar som har inletts om fader **Thomas** och hans tjänare **Ibrahims** försvinnande (!). **Och eftersom Vi inte anser det tillrådligt att avslå deras begäran på grund av deras stora befolkning**, beordrar Vi att alla judar som är fängslade ska **sättas på fri** fot; när det gäller dem som har lämnat sina hem, vill jag att de ska få största möjliga **säkerhet för att återvända** hem. Var och en av dem skall åter kunna bedriva sin handel eller sitt yrke och ägna sig åt sina vanliga sysslor som förut. Jag vill att de skall vara helt säkra från allt motstånd. Detta är Vår vilja."

Den judiske reportern från Alexandria kommenterade sedan detta beslut på följande sätt: "Det framgår tydligt av detta dokument att de olyckliga fångarnas liv räddades **genom blotta närvaron** och det **moraliska** inflytandet från den deputation som skickades hit av de europeiska judarna, och judarna kan känna sig tillräckligt belönade för sin berömvärda iver, även om de inte har fått fullständig upprättelse för

den vanära som drabbat dem. . .. De judiska deputerade måste få vittna om att de inte sparade några ansträngningar för att Mehemed Ali skulle kunna genomgå en regelrätt undersökning och ett lagligt förfarande. **Mehemed Ali** insåg också mycket väl de kränkta judarnas rättmätiga krav...."

I Mehemed Alis edikt nämns inte ett ord om någon senare bevisad oskuld eller orättvis behandling av den anklagade, inte ett ord om några fel som kan ha begåtts i rättegångsförfarandet, eftersom den franske premiärministern **Thiers** hade upprepat sitt upprepade uttalande som svar på frågor vid kammarsammanträdet den 10 juli 1840 att han, efter att ha studerat hela utredningsförfarandet mycket noggrant, inte hade funnit någon anledning att göra en berättigad anklagelse mot den franske konsuln som undersökningsdomare!

Brottslingarna släpptes, och de som rymde i början av utredningen uppmanades formellt att återvända!

När **Mehemed Ali** informerade den väntande **Crémieux** om sitt beslut, utbrast denne: "Ers Höghet är lika stor som Napoleon i detta ögonblick!" - Men detta hindrade inte Judas ledare från att en kort tid senare kasta honom på sophögen som en "utstött rebell" eftersom han inte längre behövdes!

"På lördagsmorgonen ekade **de tre** synagogorna i Alexandria av välsignelser för **Mehemed Ali...**, **Österrike** var också särskilt **ihågkommet, kejsaren, prins Metternich, liksom herr Laurin och herr Merlato**, precis som alla agenter för denna makt har stött oss på ett beundransvärt sätt." - Naturligtvis var England också "skyldigt till vår tacksamhet" *77)*.

Advokat **Crémieux** var dock inte helt nöjd med ordalydelsen i frigivningsordern; han uttryckte sin avsikt att be Pasha att få anklagelsen om **blodskuld** förklarad **som förtal** - denna "hedersförklaring" uppnåddes också!

"Förresten är vår planerade resa till **Damaskus** inte längre nödvändig eftersom fångarna har släppts", skrev **Crémieux** avslutningsvis från Alexandria - Juda hade uppnått en lysande triumf!

"Judarna befriades slutligen främst genom ingripande **från England, Österrike och den preussiske konsuln** i Alexandria." *78)*

Några år senare skrev en av de bästa kännarna av Talmud och den judiska världen i allmänhet, den tidigare rabbinen **Simon Drach**, som senare konverterade till kristendomen, följande väsentliga meningar om Damaskus: "Fader **Thomas** mördare, som dömdes för sitt brott, räddades från hämnd **genom insatser från judar i alla (!) länder; pengar spelade den största rollen i detta fall**." *79)*

"...och eftersom Israels barn kom från Europa till Egypten, har en **tjock slöja** dragits **över denna blodiga scen.** " *80)*

"Rättvisan hade stigit i sin kurs." *81)*

Men sanningen förkunnas än idag av en enkel gravplatta i kapucinernas kyrka i Damaskus, på vars kyrkogård fader **Thomas** kvarlevor begravdes. Epitafiet, som är skrivet på arabiska och italienska, lyder

*Qui riposano leossa del P. **Tomaso** da **Sardegna**, Missionario Apostolico Cappuccino, assassinato dagli ebrei il giorno 5 di febbraio del 1840.*

*Här vilar kvarlevorna av den apostoliske missionären fader **Thomas** från Sardinien, som mördades av judarna den 5 februari 1840.*

Den judiska deputationen stannade i Orienten en tid. Man var tvungen att ta tillfället i akt. I samförstånd med vicekungen i Egypten, **Mehemed Ali**, grundades **judiska skolor** i Kairo och **Alexandria**, vilka under senare år systematiskt utvidgades av **Alliance Israélite Universelle** till hundratals platser i Främre Orienten och kontinuerligt stöddes med stora summor pengar *82)* för att förbereda den **politiska föreningen av** judarna **i Egypten**, **Syrien** och **Turkiet** både intellektuellt och ekonomiskt; även då hade dessa judar i åtanke skapandet av ett självständigt territorium som slutmålet för ett politiskt centrum, om än med ännu oklara konturer. Det är mycket möjligt att tvisterna mellan **Mehemed Ali** och **Porten**, som nådde sin höjdpunkt 1840 och slutade med den förres nederlag, underblåstes på konstgjord väg av dessa politiska bedragare, som hade sköljts i alla vatten, i hopp om att komma närmare dessa mål! I vilket fall som helst är de judiska ledarnas långa vistelse i Orienten misstänkt. - **Montefiore** dök också upp i Konstantinopel - något vi återkommer till senare. Som framgår av ett mycket avslöjande brev som postades i Kairo den 2 oktober 1840. Som framgår av ett mycket informativt brev från den judiske orientalisten Munck, som var anställd vid det kungliga biblioteket i Paris, till sin mor i Kairo den 2 oktober 1840, var de judiska barnen i dessa judiska skolor tvungna att lära sig arabiska, franska och italienska samt geografi och aritmetik utöver hebreiska; De nödvändiga Talmad-lektionerna kompletterade sedan utbildningen av dessa fruktade judiska element som systematiskt tog kontroll över hela handeln mellan Orienten och Occidenten, försåg de europeiska staterna med konsulära representationer och därmed ingrep i den höga politikens sfär. Det säger sig självt att dessa faror **inte** erkändes av regeringarna i de enskilda länderna eller inte tilläts att erkännas. Under den tid som följde gjorde dessa judiska konsuler också judendomen värdefulla tjänster genom att förhindra ytterligare fall av ritualmord - de judiska pengar som investerats i de judiska skolorna hade verkligen lönat sig. Det är en ironi i den politiska historien, som är så rik på dåliga skämt, att de kollekter som samlades in efter de "kristna" möten som organiserades i London, till exempel, också överfördes till dessa talmudskolor!

I slutet av oktober 1840 skildes **Crémieux** och **Montefiore** åt i Egypten: "advokaten" reste direkt tillbaka till Europa för att "rapportera", medan Sir **Moses Montefiore** dök upp **i Konstantinopel**. Enligt en rapport i "Journal des Débats" hade han tagit med sig "invånare från **Damaskus och Rhodos** för att få en **revision av de anklagelser** som riktats mot israeliterna inför storvezirens tribunal" - märk väl, vi talar inte om en revision av **domen**, ty den hade för länge sedan utförts till världsjudendomens belåtenhet, utan anklagelserna som sådana, d.v.s. det faktum att någon över huvud taget hade vågat namnge mördarna, skulle förklaras ogiltiga i efterhand! "Enligt tillförlitliga rapporter är fader **Thomas** inte alls död." - Rapporten i Paristidningen fortsatte sedan: "Så snart det politiska läget i Syrien tillåter det vill han (**Montefiore**) åka till Damaskus och Jerusalem och bosätta sig där, om han lyckas grunda **en slags republik. Lord Ponsonby** besökte honom (**Montefiore**) ..." Mycket intressant: England och Juda hade redan vid denna tid mörka planer i Palestina och Syrien; "denna nyhet, vars huvuddel också bekräftas på annat håll, är en **av de mest betydelsefulla i Damaskushistorien**" *83).*

"**Mehemed Alis** nyfödda imperium hotar att falla samman, Syriens kustområden, och därmed Palestina, är redan i de fyra makternas ägo, och Damaskus, skådeplatsen för denna sorgliga historia, har redan utropat sig till sultan tillsammans med **Aleppo. Mehemed Ali är utfryst** och **bannlyst som rebell**, hans armé, det enda stödet och den enda kärnan i hans makt, är demoraliserad, och de söndertrasade provinserna och nationaliteterna är glada att gå under sultanens beskydd ..." Och denne sultan överöstes nu med samma vidriga smicker som bara några veckor tidigare hans store motståndare, vicekungen av Egypten, hade kvitterat med ett "nöjt leende"... Judendomen anade ett arv, för som det ordagrant står: "Judarna i Palestina, Syrien och Arabien är också en **mycket betydelsefull** nationalitet i halvmånens stora imperium, till och med om man ser till deras stora antal". - **Montefiore** tycktes redan på den tiden ha sett sig som judendomens guvernör i Syrien och Palestina, men den **historiska** betydelsen av dessa tidiga **montefioreanska** politiskt sionistiska strävanden bör inte på något sätt underskattas! *84)*

Efter hans slutliga avresa var det judiska inflytandet "i halvmånens stora rike" så fast etablerat genom en uttrycklig **ferman** *85)* av sultan **Abdul Meschid** att dessa regioner i Orienten, där människoliv i sig inte ansågs vara något, blev ett veritabelt Dorado för oräkneliga **blodmord**! *86)*

I början av december anlände **Crémieux**, som var på väg tillbaka till Paris, till **Wien** "efter ett ändlöst triumftåg", där han "överöstes med hedersbetygelser och naturligtvis särskilt från den israelitiska befolkningen. **Prins Metternich** och alla hans andra bekanta tog emot "den kränkta, misshandlade mänsklighetens försvarare ... med ära". Den judiska församlingen i Wien anordnade en bankett för att tacka honom på Hotel zum Römischen Kaiser, vars like inte har setts här i sådan prakt. - "Den allmänna entusiasmen delades också av de judiska damerna, som hade blivit särskilt imponerade av den smakfulla organisationen av festen, som hade genomförts av F. F. Nanette **Edle v**. **Wertheimstein**, **Louise Edle v. Wertheimstein** och **Regine Biedermann** ..." *87)* Jud Manheimer överlämnade till sin huvudjude "ett tacktal från hans samfund skrivet på pergament i ett gyllene, diamantbestrött fodral", vilket också lästes upp. Rapporten om detta mottagande innehåller så många betydelsefulla och avslöjande detaljer att den i sin oavkortade lydelse finns med i appendix! *88)* Efter att "med stor entusiasm ha utbringat skålar för kejsaren och hela den kejserliga familjen, för fursten statskanslern (Metternich), för de höga makternas **konsuler** som stödde rättvisans och mänsklighetens sak, och firandet på så sätt outplånligt inskrivits i den israelitiska befolkningens medvetande med många **betydelsefulla** drag", reste Crémieux **Triumphator** till Paris den 9 december 1840. I Fürth fick han på lämpligt sätt en praktfull utgåva av Esters bok89. I Frankfurt a. M. "hedrade Crémieux också våra borgerliga skolor och gymnasier med sin närvaro ..."

Men Sir **Moses** kom också tillbaka till London efter en lång "diplomatisk" vistelse i Konstantinopel; här hade han den för en genomsnittlig engelsman ouppnåeliga äran att bli personligen mottagen av drottningen. Paul **Nathan** nämnde stolt denna omständighet, som i sig själv talar sitt tydliga språk, i förordet till sitt talmudistiska verk om "Tisza-Eszlár" från 1892: "... så det var bara naturligt att **Montefiore** skulle få särskilda hedersbetygelser när han återvände hem från Egypten efter att lyckligt ha fullbordat sitt uppdrag i denna fråga. **Drottning Victoria av England tog** emot honom personligen och, som ett erkännande av hans uppträdande och framgångar i Alexandria och som ett särskilt tecken på hennes kungliga gunst, gav hon honom privilegiet att bära Supporters to arms."

Crémieux tillbaka i Paris - **Montefiore** tillbaka i **London**, Jahves välsignelse, som rabbinerna hade bett om i synagogorna, hade trots allt visat sitt värde! Båda hade återvänt som okrönta överhuvuden för det folk om vilket juden **Mendelssohn** från Paris skrev i ett öppet brev som en epilog till "detta sorgliga skådespel i Damaskus" *90)*: "Israel är fortfarande **ett** folk i vårt århundrade, även om det är utspritt till alla världens hörn! Var det inte som om den förgiftade dolken i denna anklagelse bara hade träffat en enda man, bara ett enda hjärta? Bevisade inte dessa fruktansvärda händelser att ett magiskt starkt band obestridligen är sammanflätat runt oss från pol till pol? Israel reste sig som en enda röst, från norra Tyskland långt över världens oceaner för att befria Amerika och, starkt i sitt **samvete**, försvarade den mosaiska lagens **renhet**."

Fröet är sått.

För att de icke-judiska folken, som också fortfarande existerade, inte skulle bli alltför förskräckta över denna "renhet i den mosaiska lagen", och eftersom å andra sidan den oerhörda upphetsningen över de rituella förbrytelserna i **Damaskus** i hela kulturvärlden, trots den "lätta slöja som hade dragits över dessa blodiga scener", aldrig helt skulle lugna sig, grundade östjudar som hade emigrerat till Amerika 1843 orden "Bne Briß" (JOBB.), som dock snart under den välkända täckmanteln av "rent humanitära syften", "att odla mänsklighetens idéer om välgörenhet, broderlig kärlek och enhet, samtidigt som man strikt upprätthåller **de mest lojala patriotiska känslorna**", bedrev judisk världspolitik *91)* i stor skala och i

judisk blygsamhet delade upp "**världen som skulle befrias och som fortfarande skulle erövras**" i 17 distrikt *92).*

Även i Tyskland, i "Distrikt VIII", kunde denna judiska jätteorganisation, som tyngde världen som en polypp, etablera sig med ett stort antal loger under myndigheternas tolerans; ett "**vänskapsförhållande**" hade funnits mellan Bne Briß **och det tyska frimureriet** sedan igo6. Varje år delar orden ut en guldmedalj som sin högsta utmärkelse till män eller kvinnor som under året har utfört "den viktigaste gärningen i judendomens intresse". Bland dem som hedrades fanns den nordamerikanske presidenten **Taft**, som beskrev judarna som "mänsklighetens aristokrati, utmärkta medborgare och de bästa republikanerna". USA:s nuvarande president **Roosevelt** mottog naturligtvis också den högsta Hebreerorden från en värdig kommitté! *93)*

Det är nu mycket intressant att notera att Bne Briß-orden ända fram till våra dagar har haft ett mycket nära samarbete med den judiska världsorganisationen Alliance Isra61ite Universelle (AJU), som grundades i Paris 1860.), särskilt i samband med **undertryckandet av ritualmordsrättegångar**, blev den nästan övervältigande makten hos denna enorma överstatliga judiska organisation, utrustad med de rikaste finansiella resurserna, uppenbar, precis som å andra sidan den fullständiga maktlösheten hos de auktoritativa statliga organen, som också till största delen var beroende av finansiella judar, måste framstå som ännu mer chockerande!

Tre år efter blodmorden i **Damaskus** och på **Rhodos** rapporterades blodmord på barn **nästan samtidigt** från **Korfu**, återigen från **Rhodos** och **flera andra platser** *94).*

Följande brott har begåtts på senare tid:

År 1880 dödade judar i Alexandria barnet till en skeppskapten från ön **Cypern** i faderns frånvaro. Barnets blod hade tömts till sista droppen genom att man **öppnat hans ådror**. Fadern fick inte återvända till Alexandria för att begrava sitt barn. De judiska brottslingarna sattes ur förföljelse *95).*

1881 Judar slaktade ett barn, den grekiske pojken **Evangelio Fornarachi**, i Alexandria i början av **april**. Det **blodlösa**, **knivhuggna** liket, som liknade en vaxstaty, hittades på stranden och lades ut av föräldrarna i flera dagar, vilket gav upphov till ett uppror mot judarna. Flera tusen soldater från Kairo belägrade staden. Trots att brottet var öppet uttalade **sig en internationell kommission bestående av konsulerna** från Frankrike, Tyskland, Italien, Österrike och Grekland endast om "**möjligheten av** mord" och familjen Baruch, som var starkt misstänkt för mord, sattes på "provisorisk frihet"! *96)*

I sitt verk "La France juive*" 97)* rapporterar **Edouard Drumont** följande blodmord på icke-judiska barn i ghettot i **Custantinople**:

År 1882 lurades ett barn in i ett judiskt hus i **Balata**; mer än 20 personer såg honom gå in. Dagen därpå hittades den **blodlösa** kroppen i Gyllene hornet. Resultatet blev ett folkligt uppror. En mycket kort tid senare inträffade ett liknande fall i Galata. **Serouios**, som var den mest respekterade advokaten i det grekiska samhället, skickade **en petition** till representanterna för Europas kristna makter **i Konstantinopel** för att få rättvisa. Den turkiska polisen, mutad av judar, såg till att akterna försvann; det ekumeniska patriarkatet förklarade modern till det stulna och slaktade barnet "mentalt störd" med hjälp av mutade läkare "på en vink från ovan" och betalade henne en "pension" med judiska pengar som "kompensation" för sitt barn!

1883 Ritualmord i **Galata**. Polischefen i **Pera** och poliskommissarien i **Galata** mutades och förhindrade utredningen. Tidningen "**Stambul**", som hade drivit en kraftfull kampanj mot de skyldiga, tystades med 140.000 franc.

År 1885 slaktades en ung kopt i **Mit-Kamar i Egypten i samband med den judiska påskhögtiden** *98).*

1890 **På annandag påsk** (!) detta år hade pojken **Henry i** den franska familjen **Abdelnour varit** försvunnen **i Damaskus** sedan klockan nio på morgonen. Misstankarna föll på en judisk kvinna, men modern tilläts inte att söka efter sitt barn där. Istället beordrade de turkiska myndigheterna husrannsakan **hos modern** och hennes grannar under förevändningen att barnet hölls gömt av släktingar så att de kunde anklaga judarna för att ha stulit barnet! Den 21 april 1890 dök representanter för myndigheterna upp med instruktioner om att söka igenom de närliggande brunnarna för att se om barnet hade **drunknat**. Tjänstemännen gick omedelbart till ett vagnsskjul vid ingången till det judiska kvarteret utan att först inspektera brunnarna i andra hus. Där fanns en sedan länge oanvänd vattenbrunn som var förseglad **med en tung sten.** Poliserna kände en lukt av förruttnelse och barnets kropp lyftes upp ur brunnen! Eftersom stövlarna och kläderna satt bak och fram misstänktes ett brott och en obduktion beställdes. Barnets kropp, som fördes till militärsjukhuset, undersöktes av **tjugo** militära och civila läkare. Resultatet blev att barnet hade kastats i brunnen efter **att blodet hade tappats** från **handleden på höger hand**. Läkarna amputerade sedan armen upp till armbågen och förberedde den. Plötsligt begärde en representant för **myndigheterna**, en wali (distriktschef), läkarnas rapport. Han avskedade de civila läkarna med orden: "Vi behöver inte längre era tjänster, gå ut nu och kom inte tillbaka!"

Dagen därpå förklarade **militärläkarna att inget** blod hade tagits från armen, utan att barnet hade fallit ner i brunnen och drunknat! Barnet begravdes bokstavligen **natten** efter detta uttalande - utan att hans släktingar informerades. Vakter placerades ut vid graven för att hindra någon från att gå in! Guvernören i **Damaskus** hotade barnets familj med fängelse eller omedelbar exil om de uttryckte misstankar om att barnet hade mördats **av judar**! Släktingarna vände sig då till den franska regeringen för att få en utredning av fallet. Ett öppet brev från en släkting till offret publicerades i Paristidningen "Le peuple" - utan någon framgång! - "Fallet" hade "likviderats" i Judas anda! *99)*

1891 Den 27 juni detta år drogs liket av en åttaårig flicka upp ur floden nära **Mustapha Pasha**, som enligt den undersökande läkaren hade legat i vattnet i cirka 20 dagar. Detta erkändes vara barnet till en kristen grekisk-ortodox familj som bodde i staden, och den grekiske slaktaren **Stephanos** förklarade att barnet hade dödats exakt enligt **den sedvanliga judiska slaktmetoden.** Två dagar senare, den 29 juni, hittades den kristne slaktaren också mördad och bunden i en säck vid flodstranden, och en undersökning av kroppen visade att slaktaren hade dödats genom att huggas **med en bred slaktarkniv**

Militärguvernören utsågs till ansvarig för mordrättegången. Fem judiska koscherslaktare och fyra judiska religiösa tjänstemän arresterades som misstänkta för mord. För att "lugna" befolkningen förbjöds alla sammankomster i staden, som var hårt ockuperad av militären. En kristen gesäll till **David,** slaktaren, gjorde en fullständig bekännelse. Han berättade i protokollet att han hade fått instruktioner om att kalla slaktaren **Stephanos** till **Davids** hus och att sex judar omedelbart attackerade honom och högg ihjäl honom. Han fick sedan bära kroppen, efter att den hade sytts in i en säck, till floden, för vilket han fick fem pund. - Det fanns ingen ytterligare information om de fortsatta undersökningarna *100).*

1892 I samband med **den judiska påsken** i **Port-Said** lockade den 85-årige judiske böneledaren **Carmona** in den fyraåriga grekiska flickan **Helene Vasilios** i sitt hus, vilket också observerades av flera vittnen**. Carmona** tvingades låta sitt hus genomsökas av ett antal greker och det försvunna barnets mor. Efter en lång stund upptäckte de en liten mörk fängelsehåla som vette mot det närliggande judiska templet. Eftersom den förmodligen inte gick att öppna slogs dörren in och efter att rummet provisoriskt hade belysts såg man en gammal judisk kvinna krypa ihop i ett hörn och försöka gömma den redan svårt skadade lilla flickan, som hade ögonbindel och ögonbindel. Folkmassans raseri visste inga gränser. Den gamla kvinnan slogs så att hon låg medvetslös, barnet dog två dagar senare av skadorna från ett **vasst**

instrument. Upproret bland den grekiska befolkningen kvävdes i sin linda av den egyptiska och **brittiska** militären.

Trots detta skickade judarna i **Port-Said** en deputation till **Kairo** för att **klaga** hos regeringen över att de inte fick tillräckligt skydd och att undersökningsdomaren tog parti för grekerna genom att släppa flera greker som var inblandade i uppproppen ur fängelset!

1892 **Lördagen före påsk** försökte en jude i stadsdelen **Galata i Konstantinopel** föra bort en grekisk pojke från gatan. Detta observerades dock av andra barn som informerade sina föräldrar. Barnrånaren fångades in. Polisen tog honom i förvar, där han förhördes i närvaro av redaktören för den officiella turkiska tidningen **"Saadet".** På order av tidningscensuren fick dock ingen lokaltidning nämna detta judiska kidnappningsförsök!

Flera år tidigare hade sonen till en sättare på den tidigare nämnda tidningen "Stambul" kidnappats av judar; tidningen hade rapporterat om detta och konfiskerades nu på order av de turkiska myndigheterna under en period av tre månader och fortsatte sedan med en judisk redaktör! *101)*

Indignationen hos den turkiska, muslimska och kristna delen av befolkningen hade stigit till kokpunkten till följd av dessa incidenter, och här och var förekom sammanstötningar med judiska element som hade provocerat dem i full medvetenhet om deras oinskränkta makt. Den 15 april 1893 utfärdade den grekiske ärkebiskopen i **Brussa, Nathanael** vid namn, ett förföljande "pastoralbrev" till sin flock, där det bland annat hette *l02*): "...Denna **meningslösa** anklagelse (om blodmord), som har spridits av **illvilliga människor**, har hetsat befolkningen... mot judarna, av vilka flera misshandlades" - inte en enda jude hade dödats, medan dussintals, kanske till och med hundratals försvarslösa judiska offer hade försvunnit bara under det senaste årtiondet, utan att ett "pastoralt brev" hade tagit ställning i frågan Sedan fortsätter det: "...dessa våldshandlingar har upprepats på andra platser i vårt distrikt. **Detta barbariska beteende har fyllt oss med stor smärta och sorg...**. Ingenting är mindre förenligt med andan i vår religion än det **rashat** (se!) och den blinda fanatism som väcker folkets **lägsta passioner**. Därför, och eftersom vi anser att påståendet att judarna slaktar kristna barn för att använda dem för hemliga riter **är nonsens** och **vansinne**, råder vi er också **faderligt** att avstå från varje våldshandling **mot judarna**. De som begår sådana handlingar kommer att få en reprimand från oss och **straff från den kejserliga turkiska regeringen...** Välsignade äro de fredsstiftare, ty de skola kallas Guds barn." - Andliga och världsliga myndigheter hand i hand för att skydda den judiska mördarplågan! De frön som **Montefiore** och **Crémieux-Smeerkopp** hade sått hade burit frukt hundrafalt! Vad hette denne ärkebiskop? Kanske hade han kommit ut från de judiska skolorna i Orienten!

Men det var inte bara **Orienten** som fick betala denna blodtolden under den period som följde; hur säker judendomen hade blivit i detta ljusa århundrade av "mänsklighet, civilisation och mänsklighet" visas mest imponerande av de fall som finns registrerade att den judiska strypängeln påtvingades **Europas** stater som ett hån mot all mänsklig kultur och all mänsklig samexistens. Poeternas och tänkarnas land var inte undantaget från denna skam; vad det judisk-galiciska patrasket tilläts göra här **tillsammans med sina frimurarhjälpare** är helt enkelt bortom mänsklig fattningsförmåga!

Men först måste vi ta en närmare titt på situationen i **Ungern**, det land i Europa som har näst flest judar efter Polen och Rumänien!

*1) Psykologen och naturforskaren **Heinrich Schubert** nämner far som en stor filantrop och vetenskapsman i sin "Resa till Palestina".*

2) A. v. Morell: "Die arabischen Aktenstücke über die Ermordung des P. Thomas und seines Dieners in Damaskus in das Deutsche übersetzt nach der wörlliehen übertragung im "L'Univers", Nürnberg, Leonhard Schrag 1843. Endast ett fåtal exemplar av denna tyska översättning finns kvar!

3) se sid. 4oo f.

4) Informationen om användning av blod bör behandlas i ett separat kapitel (se sid. 400 f.).

5) "Utanför religionen": Genom sina uttalanden har de ställt sig utanför judendomen, de har blivit fredlösa. Jämför den franska revolutionens "hors de loi"!

6 Återgiven från A. v. Morell, s. 29.

7) Innehållet i denna översättning från 1840 stämmer helt överens med E. ***Bischoffs*** *översättning av kortare avsnitt* ***ur Shulchan aruch*** *(jfr Choshen ha-rnishpat 388, 10 och Hagah 388, 15): "Än idag är det tillåtet på alla platser att döda skrymtaren. Han har överlämnat sig själv till döden" - "Det är ett bud att döda honom och den som dödar honom först har rätt." - "Om en jude bevisligen har fördömt judar tre gånger, då måste man söka medel för att eliminera honom från världen..."*

8) Så den här rabbinen var närvarande vid båda slaktarna! I båda fallen överlämnade han det buteljerade blodet till överrabbin Antabli.

9) Géza mot Ónody, s. 133.

10) läs: Skatteindrivare, ockrare och bedragare!

11) Loewenstein: "Darnaseia", s. 203.

12) A. v. Morell, s. 63/64.

13) "Damascia" s. 118.

14) "Der Orient", nr 21, 23 maj 1840, s. 159.

15) "Tillägnad utvecklingen av den judiska andan i historia och litteratur."

16) "Der Orient", nr 34, s. 264.

17) "Der Orient", nr 34, s. 264.

18) Leipzig av Adolf Frohberger, tryckt av C. G. Naurnann, Leipzig.

19) Denna judiska "twist" kommer att behandlas i ett separat avsnitt.

20) Emanuel Baumgarten. "Blodanklagelsen mot judarna", 1883.

21) Dresden med Julius Naumann.

22) se s. 176.

23) Jämför bara de ekonomiska rapporterna från de många missionsföreningarna som publiceras i "Missionsblättern"!

*24) Endast följande passage ur "Missionssången" citeras: "...Kom, lägg din skärv för den välsignelse som skall föra Frälsarens glädje till hedningarna." Enligt E. **Bischoff**, som kände - och genomskådade - dessa herrar som ingen annan, föddes **Delitzsch** själv som **jude** (1813), döptes i Nikolaikyrkan i Leipzig och var under hela sitt liv en "fanatisk judeälskare". Hans bröder hade föredragit att förbli odöpta (E. Bischoff: "Schulchan aruch", s. 138 och op. cit.). Delitzschs far var en skrothandlare som drev "en handel med gamla saker, en s.k. Marchandiserbude". "Min välgörare från unga år var juden Levy Hirsch, som bodde i ett hus med oss och handlade med böcker... " ("Franz Delitzsch - Ein kurzes Lebensbild, skriven av honom själv i: "Friede über Israel!", 10:e året, nr 1, Leipzig, 1913). - I samma skrift bedömer en annan judisk missionär, P. v. **Harling**, Franz **Delitzsch** som en "vän av Israel": "...ingen har som han känt pulsen i det judiska livet och förstått **andan** hos detta märkliga folk. Det var hans **brinnande kärlek** till Israel, en **mystisk** dragning till detta folk som var rotad i honom från barndomen ... Han hedrades **som ett helgon** i Israel..." - Det verkar som om dessa kopplingar inte är så mystiska!*

*Enligt "Antisemitische Correspondenz" från 1893 (s. 458) var **Delitzsch** också **jude**!*

*Elisabeth **Delitzsch** tillägnade sin farfar följande "minnesblad" (i: "Franz Delitzsch als Freund Israels", s. 10/11): "Liksom i vår tid anklagades det judiska folket även på professor **Delitzschs** tid för ritualmord. Full av helig indignation stod den lärde upp för Israel och kämpade **med den talmudiska kunskapens** vapen mot de 'blodslögnare' som hade vågat komma med sådana orättvisa anklagelser. Judarnas **tacksamma hjärtan** har aldrig glömt **den store vännen till Israel** för hans modiga ställningstagande för sanningen **och för Israels oskuld** och ära."*

*25) Denna bok på över 400 sidor är i sin helhet ett beställningsverk inspirerat av de högsta judiska diplomatkretsarna, som åtminstone ger ytterst värdefulla inblickar i den judiska internationalens överstatliga intriger. - Utgiven i84o av Lehrberger zu BödeJlieirn. (**Rödelheim** nära Frankfurt a. M. hade varit det judiska tryckeriets favoritort sedan mitten av 1700-talet).*

*26) Essä av Johann v. **Leers** i "Weltkampf", nr 190, okt. 1939, s. 449.*

27) "Orienten", nr 34, s. 264.

28) Stauf v. d. mars, s. 135 (1933).

29) Nürnberg, 1939.

30) A. Fern. "Jüdische Moral und Blutmysterium." - 5:e upplagan, 1926.

31) Walter Freund i "Hammer", nr 853/54 (1940)

32) "The Orient", nr 44.

33) se s. 174 f.

*34) "Der Orient", nr 34, s. 264- - Den protestantiske biskopen Dr **Dräseke**, Magdeburg, var frimurare! (Jfr F. A. Six: "Freimaurerei und Christentum", Hamburg, 1940, s. 66!)*

35) "Der Orient", nr 35, s. 272.

36) "Damascia", 1840, s. 104.

*37) Enligt Emanuel **Baumgarten**: "Die Blutbeschuldigung gegen die Juden - Von christlicher Seite beurteilt", s. 45.*

38) "Damascia", s. 104.

39) "Damascia", s. 109.

*40) **Achille Laurent** i sitt verk "Affaires de Syrie Paris, 1846, II, s. 355/356, citerad av. Gougenot des Mousseaux.*

41) "Der Orient", nr 35, s. 272.

42) 1939, S. 389.

43) "Damascia", s. 74.

44) "Der Orient", nr 22, A. 168.

45) "Der Orient", nr 22, s. 168/169.

46) "Der Orient", nr 34, s. 272.

*47) "Damascia", s. 52 (från **Cahens** "Archives Israkites").*

48) År 1840, s. 1142 eller 1216

49) "Der Orient", nr 35, s. 272.

50) "Der Orient", nr 34, s. 257

51) "Der Orient", nr 32, s. 248.

52) Tisza-Eszlár, 1882, s. 168.

53) "Der Orient", nr 30, 1840, s. 225.

54) S. 133.

*55) **Loewenstein**: "Damascia", s. 225*

56) "Der Orient", 1840, nr 35, s. 272.

57) "Damascia", s. 189

*58) Hans son **Nathaniel**, född under detta turbulenta år, tog sig till **Lord**!*

59) "Der Orient", nr 35, s. 271.

60) ibid.

61) "Damascia", s. 191; Sir Robert Peel var tidigare premiärminister!

62) "Damascia", s. 241.

63) "Der Orient", nr 40, s. 311.

64) Ibid, nr 35, s. 272.

65) Denna byggnad tycks ha blivit den traditionella mötesplatsen för alla judiska möten. År 1882 samlades de här igen: "Vid ett möte som hölls under ledning av Londons borgmästare den 1 februari 1882 i Egyptiska salen i Mansion House antogs en resolution om att England skulle uttrycka sin bestörtning och avsky över utbrottet ***av den ryska judeförföljelsen*** *och sin sympati för de 'stackars, oskyldigt förföljda judarna' i form av en resolution" (Gäza von Ónody, "Tisza-Eszlár", s. 8).*

66) Fader Thomas hade en gång varit vän med sina mördare!

67) "Der Orient", nr 40, s. 310 f.

68) "Damascia", s. 225 och "Der Orient", nr 40, s. 311.

69) "Der Orient", nr 43, s. 332.

70) "Damascia", s. 142.

71) "Der Orient", nr 36, s. 273.

72) Ibid, nr 37, s. 282.

73) En "adress" överlämnades, som på grund av sitt historiska innehåll ingår i appendix. *- se sid. 419.*

74) "Der Orient", nr 38, s. 290.

75) Enligt en rapport i "Temps"; citerad i "Orient" den 30 augusti 1840.

76) Detta dekret har tagits från en annan publikation som publicerades samma år för att få en bättre version.

77) ***Crémieux*** *brev från Alexandria daterat den 26 augusti 1840.*

78) Paul Nathan: "Tisza-Eszlár". P. XXVI.

79) Enligt Rohrbacher, "Histoire de I'Eglise", Paris, 1852, vol. 28, s. 684.

80) Hamont, "L'Egypte sous Méhémed-Ali I", s. 71, citerad av G. d. Mousseaux.

81) Gougenot de Mousseaux.

82) ***Crémieux*** *åtog sig att överföra 6.000 franc per år till de judiska skolor som han hade grundat bara i Kairo!*

83) "Der Orient", nr 46, s. 353, 14 II. 1840.

*84) **Walter Freund** påpekar med rätta i sin värdefulla essä i "Hamrner" (nr 853/54) att den (politiska) sionismen inte börjar med den ökände **Theodor Herzl**!*

85) "Israelitische Annalen", nr 51 av den 18 december 1840 - Detta är Ferman av den 6 november 1840: "Den judiska nationen ska skyddas och försvaras; för detta ändamål har vi utfärdat vissa order ..."

86) Se följande förklaringar!

87) "Israelitische Annalen", nr 51 (18 december 1840), s. 423.

88) se sid. 420 f.

89) Rapporterna från mellanlandningarna på tysk mark finns också med i appendix!

90) Brev daterat den 13 oktober 1840, "Der Orient", nr 47 (21 november 1840).

91) Ordens motto: "Bne Briß har ställt sig uppgiften att förena israeliterna på ett sådant sätt att utvecklingen av judendomens högsta intressen blir så lätt och allmänt möjlig som möjligt." ("Allmän handbok i frimureri", volym I.)

*92) Jfr W. **Freund**: "USA. - Den amerikanska världspolitikens stora okända", 1942.*

93) "American Hebrew", New York (30.12.1938).

*94) **Hamont**, "l'Égypte sous Méhémed-Ali", Paris 1843.*

95) Tidningen "Trompette" i Alexandria från den 2 april 1881 och "Civiltà cattolica" från december 1881.

96) "Civiltà cattolica", december 1881.

97) II, s. 412 (Paris, Flammarion, 1894).

*98) **Henri Desportes**: "Le myst. d. sang chez les Juifs de tous les temps." - Paris, Savine, 1889, s. 98.*

*99) Från ett brev som publicerades i "Volk". - H. **Desportes** pamflett "Tué par les juifs - avril 1890 - histoire d'un meurtre rituel" (Paris, Savine, 1890, 60 s., 80), som tydligen i detalj behandlar detta ritualmord i **Damaskus**, kunde tyvärr inte beaktas vid författandet av detta avsnitt, eftersom den inte längre kan spåras trots omfattande efterforskningar i bibliotek - den har försvunnit! Vi skulle dock vilja be **privata** ägare av detta dokument att göra det tillgängligt för oss för inspektion!*

100) "Kreuzzeitung", nr 393 (15 juli 1891).

*101) Båda fallen enligt **"Osservatore Romano"** den 21 april 1892.*

102) "Österreichische Wochenschrift", 1893, nr 30, s. 563 f.

Tisza-Eszlár 1882.

År 1882 begicks i den avlägsna ungerska byn Tisza-Eszlár ett rituellt brott som liknade det som begicks i Damaskus 1840, eftersom det fanns ett vittne till brottet som kunde observera den ohyggliga processen med denna människoslakt från allra första början och upprepade gånger registrerade den. Vid den tiden beskrevs Tisza-Eszlár som den stora vändpunkten i den judiska frågan i Ungern och Europa i allmänhet - att det inte blev så beror inte det minsta på AJU:s metoder. (Alliance Israffite Universelle), som hade ett relativt enkelt jobb i Ungern, som redan vid den tiden var ett ohyggligt vanhedrat land.

Under andra hälften av förra seklet översvämmades Ungern av den värsta sortens judiska undermänniskor, de fanatiska ortodoxa hasiderna *2)* som invandrade från "judendomens europeiska massmagasin" *1)*, **Galicien**. Politiska oroligheter gjorde det möjligt för pöbeln att infiltrera obemärkt; hur dessa omständigheter påverkade byn vid Tisza kommer att diskuteras senare.

Den 8 april 1875 ställde Victor **Istóczy**, ledamot av den ungerska deputeradekammaren, en interpellation till ministeriet, i vilken han förklarade att det inte fanns någon annan stat i Europa där det judiska elementet hade större inflytande och makt än i **Ungern**. Istöczy ställde följande frågor: "Har regeringen för avsikt att lägga en fördämning på invandringen **av judar som översvämmar** Ungern? Kommer den att lägga hinder i vägen för en fredlig **självförsvarsrörelse** från lokalbefolkningens sida? Tänker den överhuvudtaget ta ställning i judefrågan eller fortsätta med sin politik av fullständig neutralitet och **likgiltighet**?"

Den ungerske premiärministern baron Bela Wenkheim svarade: "Regeringen är inte motståndare till någon rörelse som strävar i en gynnsam riktning, men den skulle vara tvungen att inta en fientlig hållning till varje rörelse som försöker störa den fredliga harmonin mellan kyrkorna och samfunden i landet eller de medborgare som tillhör dem och den ömsesidiga respekten för medborgerliga rättigheter. Eftersom lagen från 1867 proklamerar israeliternas **lika rättigheter** med alla andra medborgare i landet, vet **inte** regeringen, kan inte veta, och har därför **ingen** ståndpunkt att inta i den judiska frågan..." *3)*

Hans efterträdare, president **Koloman v. Tisza**, som tillträdde samma år, antog sin föregångares idéer till världsjudendomens fulla belåtenhet!

Först och främst bör det noteras att blodsoffret 1882 föregicks **av en hel kedja** av liknande brott i dessa regioner, brott som utfördes lika hemligt och ostraffat som den allmänna, nästan hopplösa judaiseringen av Ungern som redan hade börjat vid den tiden. Enligt Ónodys rapporter föregicks ritualmordet på Tisza-Eszlár av följande blodmord:

1. Kvällen före den judiska försoningsdagen (15 september) 1875 hade ett stort antal judar, de flesta från utlandet, samlats hemma hos raskamraten Horowitz i Zboró (i Sáros län), och herden hade redan kallats in. De attackerade den intet ont anande sextonåriga pigan Hanna Zamba, kastade henne till marken, klädde av henne och började slaktceremonierna medan de mumlade hebreiska "böner". I detta ögonblick stannade en fraktförare framför judarnas hus och krävde att få komma in för att slutföra en försenad affär. Judarna skingrades. Flickan, som var livrädd, flydde genom att vada genom en svullen ström för att skaka av sig sina förföljare. På hennes rop på hjälp rusade två kvinnor fram, som senare vittnade om flickans uppgifter. Som en följd av den dödsångest hon utstått blev flickan svårt sjuk och i april 1876 dukade detta offer för ett försök till rituellt brott under för sitt lidande. På sin dödsbädd svor flickan själv inför sin far, sin svärmor, den katolske sakristanen och flera bybor på nytt det tidigare uttalandet **om att herden för den lokala judiska religiösa församlingen på kvällen för den judiska försoningsdagen 1875 i huset på nr 165C i Zboró ville slakta henne i närvaro av flera judar**.

Klagomålet hade lämnats in till den tjänstgörande domaren. Ordföranden **Winkler**, som var helt oskyldig och därför till judarnas fördel och som redan tidigare hade mutats eller skrämts, försökte först med vackra ord lugna de klagande och hindra dem från att vidta ytterligare åtgärder; när detta försök misslyckades övergick han till att hota med att han skulle låta fängsla "förtalarna" eftersom de inte kunde bevisa sina anklagelser. På detta enkla sätt gick utredningen om intet. Som den ungerske parlamentsledamoten v. Ónody noterade ansåg denna illustre herre det inte alls nödvändigt att överlämna handlingarna till distriktsdomstolen i Szwidnik, vilket hade varit hans plikt.

2) Två år senare, år 1877, ägde ett dubbelt ritualmord på små barn rum i byn **Szalacs** i omedelbar närhet av byn Pér, där ett ritualbrott också ägde rum 1791 *4).* I dödsregistren från den romersk-katolska kyrkan i Szalac, den 13 juni 1877 på sidan 70 i volym II, läser vi: "Emerich, son till den tidigare Peter Szabó och hans fru Rosalie Keleman, nio år gammal, mördades och begravdes i evig vila den 15 juni 1877 av prästen Franz Kubowits. - Therese, barn till samma föräldrar, sex år gammal, mördades och begravdes av den tidigare nämnda pastorn ..."

Ingen misstänker ett rituellt brott bakom dessa nyktra anteckningar, och ändå är detta fallet: Fosterföräldrarna hade arbete att utföra på sin åker den 13 juni och lämnade de två barnen hos sin judiske svåger **Josef Klee** tills de kom tillbaka. Han gav barnen några kreuzer med instruktionen att köpa lite socker från Kramjuden **Ehrenfeld**. Syskonen gick till juden på kvällen och från och med då, trots ett desperat sökande, förblev de försvunna.

När den lokale kyrkvärden gick till kyrkan nästa morgon upptäckte han tydliga blodspår i sanden vid juden Alexander Ehrenfelds hus, som sträckte sig längs muren till ett vagnsskjul ca 50 steg bort. Vidare vittnade Ehrenfelds kusk att han kvällen innan (13 juni) hade sett de två små barnen leka med varandra i den välvda dörröppningen i sin arbetsgivares hus; samtidigt sade han att samma kväll och hela natten hade ett **fyrtiotal utländska judar** gjort sig hemmastadda på gården och i Ehrenfelds hus och ständigt kom och gick. Efter tre dagar spred sig en genomträngande lukt från vagnens rengöringsområde. Kropparna efter de två försvunna barnen hittades instängda i en stor rekvisitalåda i brandbilen, som inte längre var i bruk. Judarna lyckades genom vissa intriger få rättsläkarundersökningen utförd inte av distriktsläkaren i Székely-Hid, utan av den lokala **judiska** läkaren. Barnens **kroppar hade gapande skärsår på halsen och allt blod hade** avlägsnats **från kropparna.** När barnens fostermor, Anna Szabö, leddes till liken drabbades hon av kramper och blev senare sinnessjuk. Kvällen efter det bestialiska brottet sade svågern **Josef Klee** till sin hustru: "Jag tycker synd om de stackars barnen; flickan dog omedelbart, men pojken fick kämpa en lång dödskamp". Dessa ord hördes av brudgummen som satt på en bänk under det öppna fönstret i Klees lägenhet. Josef Klee arresterades, men släpptes snart igen **utan att de rättsliga myndigheterna gjorde några ytterligare efterforskningar**. Den judiska läkarens rapport hemlighölls, men domaren berättade öppet för alla som ville höra den **att båda barnens halsar hade skurits av och att allt blod tycktes ha avlägsnats från deras kroppar**.

3 Inte mindre än tre liknande fall inträffade **med samma roll för den judiske läkaren** 1879 i Tállya i Zemplin län, 1880 i Komorn och 1881 i Kaschau, där dottern till mästerbindaren Josef Kocsis plötsligt försvann under mystiska omständigheter och hittades efter två veckor i en brunn, **avhuggen och utan blod.** Géza v. Ónody säger: "Vad som är slående och samtidigt karakteristiskt är det faktum att alla de barn som försvann tillhörde **de lägre klasserna**, och därför var fattiga människors barn, vars judar kunde anta att deras försvinnande **inte skulle** orsaka **någon särskild uppståndelse**. Inte i ett enda fall försvann barn till respekterade familjer, och man kunde anta att om ett barn skulle försvinna, skulle de göra de mest ihärdiga efterforskningar efter det."

Under åren 1878, 1879, 1880 och 1881 försvann till exempel fyra flickor regelbundet efter varandra i den västungerska staden Steinamanger före de **judiska högtiderna** eller före **påsk,** nämligen två hembiträden anställda av judar vars föräldrar bodde på landet, dottern till en fattig skomakare och den åttaåriga dottern

till en kusk i judisk tjänst, vars spår aldrig återfanns. I samtliga fyra fall inleddes den rättsliga utredningen omedelbart, med **välgrundade misstankar riktade mot judar, men utredningarna avskrevs lika snabbt som "ogrundade"**!

4 År 1879 rapporterades följande fall från Piros i grevskapet Bätsch-Bodrogh: Den judiske godsägaren Hermann **Großmann** försökte bevisligen i flera månader att locka den tioåriga dottern till lantarbetaren **Peter Sipos** i sin tjänst med alla möjliga misstänkta löften, men föräldrarna vägrade bestämt. Eftersom Großmann med judisk envishet fortsatte sin begäran och flickans föräldrar fruktade judarnas hämnd, gick de till slut med på villkoret att deras dotter Lidi endast skulle få arbeta som piga i det judiska huset under en månad. Det skedde den 11 oktober 1879, men fyra dagar senare fick föräldrarna av en slump veta att deras dotter var försvunnen. Juden Großmann, som drivits in i ett hörn, förklarade plötsligt att flickans kropp **"möjligen" kunde** hittas i en gren av Franzenkanalen, Türrkanalen; den 21 oktober, en vecka efter försvinnandet, drogs flickan mycket riktigt upp ur den anvisade delen av kanalen med hjälp av en lång järnkratta. Kroppen var endast klädd i en kort skjorta. **Obduktionen** visade att kroppen omöjligen kunde ha legat i vattnet i sex dagar och att drunkningsdöd var utesluten. De närvarande kom till slutsatsen att Lidi Sipos hade dött en onaturlig död. Därför begärde man att distriktsdomaren Peák i Neusalz skulle inleda en utredning, vilket han vägrade att göra! Föräldrarna vägrades också **att få en kopia av obduktionsresultaten**.

Judarnas kusk berättade för vittnen att hans arbetsgivare hade beordrat honom till Neusalz den aktuella dagen (den 15 oktober) av en obetydlig anledning. När han skulle spänna för hästarna i stallet när han återvände på kvällen hörde han misstänkta ljud och smällar i källaren under stallbyggnaden. När han samma kväll berättade om sina misstankar för hovmästaren blev denne chockad och beordrade honom att omedelbart gå till sin sovkammare. Några dagar senare blev kusken avskedad från sitt arbete. Landets läkare som utförde obduktionen förklarade flickans död på följande sätt: **Ovanför naveln fanns ett cirkelformat sår stort som en dal, och under näsan fanns en mycket djup skada; offret hade troligen hängts med en krok som slagits in i köttet vid den senare punkten, och blodet hade sugits ut ur det iögonfallande såret vid naveln.**

Fallet med en flicka i Budapest, vars blod hade tappats innan Tisza-Eszlár-fallet blev känt, bekräftade att det ändå rörde sig om ett rituellt brott, med den enda skillnaden att detta offer klarade sig med livet i behåll. Hembiträdet som arbetade för en jude i Budapests judiska kvarter, Theresienstadt, berättade att hon strax före Purim (14 februari) *5)* hade blivit sövd med ett bedövningsmedel så att hon vaknade först efter en hel dag. Efter uppvaknandet kände hon sig så "krossad" att hon knappt kunde stå och kände konstiga smärtor i sina lemmar. När hon tittade på sin kropp fann hon liknande runda, blodröda fläckar på höger överarm, vänster lår **och ovanför naveln**, var och en med en liten öppning i mitten. Hon misstänkte att judarna hade sugit blod från henne i stora mängder under hennes dödsliknande sömn och lämnade därför sin tjänst omedelbart.

Håret på Lidis lik var trassligt, rufsigt och blandat med halm från sängen på ett sådant sätt att de två likkvinnorna hade svårt att få ordning på det. Allt detta pekar på en desperat kamp mellan offret, som attackerades i sin säng av det judiska mordiska avskummet, och mördarna. Distriktsdomaren Peák **förhindrade en rättslig utredning**.

Det intyg som utfärdades av de lokala myndigheterna om Lidi Sipos försvinnande och fynd av hennes kropp lyder: "Undertecknade lokala myndigheter intygar härmed officiellt att den femtonåriga dottern Lidi till den lokale invånaren Peter Sipos, efter att hon den 11 oktober 1879 hade börjat arbeta för den lokale juden Hermann Großmann, försvann spårlöst den 15 oktober samma år och att hennes kropp efter en lång tids sökande hittades den 21 oktober på botten av den s.k. Türrkanalen. Türrkanalen efter en lång tids sökande. - Piros, 31 maj 1882, Johann Fehér m.fl. domare, Julius Zsigmond m.fl. notarie, Georg Mayer m.fl. jurymedlem."

5 Strax före den **judiska påsken** 1882 skickade juden **Leopold Grünwald**, som bodde i Kovácsi i Bars län, den sjuttonåriga Barbara **Kleemann**, en saxiska från Spiš, som arbetade för honom, till grannbyn Pesz6r sent på kvällen under förevändning att hon skulle hämta hans plånbok, som hade glömts kvar på det lokala värdshuset. I salongen i det avlägsna huset fanns bara två gäster: Grünwalds bror och den lokala slaktaren. Flickan misstänkte att det var en fälla och ville vända om, men hennes arbetsgivare, som hade följt efter henne direkt, blockerade hennes väg. De tre judarna kastade ner flickan på marken, klädde av henne kläderna och band henne. Innan de hann sätta munkavle på henne utbrast flickan ett gällt rop på hjälp. Hennes äldre syster, som arbetade på värdshuset, bröt upp dörren och försökte befria den olyckliga flickan. Under tumultet släpade sig offret ut på gatan, där hon hittades av de invånare som hade rusat dit; räddarna kastade sig sedan över judarna, som slogs halvt ihjäl.

Tingsrätten i Aranyos-Maróth **frikände patrasket**, eftersom de anklagade judarna alla hade vittnat under ed (!) att de bara hade velat kroppsvisitera Barbara för att hon hade stulit sin arbetsgivares handväska!

Fyra dagar efter detta misslyckade mordförsök ägde det rituella offermordet rum i Tisza-Eszlár.

Den ungerske parlamentsledamoten Géza von öncdy var förmögen i Tisza-Eszlár; vi har honom att tacka för de exakta anteckningar som han kunde göra på plats. Men det finns ett annat skäl till att Ónodys arbete är särskilt värdefullt: i egenskap av parlamentsledamot hade han möjlighet att granska **akterna från förundersökningen.** Han utnyttjade dock detta i stor utsträckning, så att han kunde använda protokollen i sin fulla ordalydelse, till och med med ärendenumren. Hans skrift, som innehöll ovedersägligt material, var avsedd att göra hela kulturvärlden uppmärksam på den enorma judiska faran. Den publicerades på ungerska i december 1882 under titeln: "Tisza-Eszlár i det förflutna och nutiden" - och köptes snabbt upp av judarna och försvann. Samma öde drabbade den tyska översättningen, som gjordes av hans personlige vän och kontaktperson till de tyska vapenbröderna, riddaren **Georg von Marcziányi**, och som publicerades i Budapest i juni 1883. För övrigt publicerade **Georg von Marcziányi** själv en avhandling om detta blodmord sommaren 1883 under den preliminära domstolsutredningen: "Esther Solymosi. Syftet med denna skrift var att avslöja de judiska intrigerna och intrigerandet för att få till stånd en ordnad rättegång; denna pamflett översattes också till tyska (M. Schulze, Berlin, 1882). Judarna kunde inte motverka de två ungrarnas publikationer - den judiska pressen arbetade desto hårdare för att försvaga deras genomslagskraft.

Exakt 50 år senare, 1932, publicerade den dåvarande undersökningsdomaren, Dr Josef Bary, som senare blev ordförande i Ungerns högsta domstol, sina memoarer från denna rättegång i Budapest i en volym på 612 sidor. Tyvärr kunde hans "Tisza-Eszlár Criminal Trial" inte konsulteras när detta kapitel skrevs, eftersom Barys anteckningar endast finns tillgängliga på ungerska ("A tiszaeszlári bünper" - Budapest, 1933). En tysk översättning skulle vara mycket önskvärd, eftersom det utan tvekan finns avslöjande autentiskt material tillgängligt!

Den judiske fördunklingskonstnären **Paul Nathan** *6)* - vi har redan presenterat honom i förordet och kommer att behöva behandla honom i detalj - tog också upp detta "fall", om än **tio** år senare som en försiktighetsåtgärd. Han kunde räkna med att den icke-judiska mänsklighetens minne, i den mån det rörde deras mest grundläggande angelägenheter, var mycket dåligt, eftersom avbildningarna av Ónody och Marcziányi hade tagits bort - och artiklar i den judiska pressen övergrodde alla nationalistiska känslor som var fientliga mot judarna.

År 1892 publicerades "Rättegången mot Tisza-Eszlár - en antisemitisk kulturskildring" av **Paul Nathan** i Berlin. Det 400-sidiga verket är ett sofistikerat talmudistiskt mästerverk; Man kan inte låta bli att ibland le åt hur denne talmudistiske lärjunge, som dessutom hedrats med högsta värdighet av ett tyskt universitet (Heidelberg), i efterhand börjar förfalska tyngden i det dokumentära och faktiska materialet och till slut

lyckas göra det så till den grad att den skötsamme läsaren, som inte har någon aning om dessa infama avsikter, och i slutändan inte kan ha det, kan registrera ännu ett exempel på hur mycket de stackars och oskyldiga "medmänniskorna i det mosaiska trossamfundet", vars rastlösa törst efter aktivitet han själv kunde se varje dag, fick lida under misstankarna från "antisemitiska brushuvuden". Paul Nathan rasar också - man kan bokstavligen se honom tala med händerna: "Men det skulle behövas en hel bok för att i detalj beskriva den motbjudande korruptionen, den gränslösa lögnaktigheten, det blinda hatet, den överväldigande lättsinnigheten som antisemiterna utan att tveka använde för att inte behöva släppa sin anklagelse om ritualmord."

Men vi kommer att hålla oss till de rättsligt och historiskt bekräftade fakta, även om vi riskerar att inte bli övertygade om judarnas oskuld på grund av att vår "mentala disposition förhindrar det" (Nathan i sitt "Förord", s. VI!).

Tisza-Eszlár, en blygsam liten by vid övre Tisza i Szaboles län i Ungern, hade knappt ett dussin judar före 1848, men några decennier senare fanns det redan över 2oo, de flesta av dem på flykt från militärtjänstgöring, smugglade över den ryska gränsen med hjälp av judiska hemliga organisationer (Kahal), som nu "med outtröttlig flit och oförtröttlig uthållighet arbetade på att exploatera och **materiellt** såväl som **moraliskt** underkuva sina icke-judiska medborgare" (Géza v. Ónody).

Som redan nämnts hade området i Ungern mellan Donau och Tisza, inklusive provinshuvudstaden *7)*, praktiskt taget översvämmats av den mest motbjudande sorten, de kaftanklädda galiciska judarna. I sina "Memoirs of a Jew" *8)* som publicerades i S:t Petersburg 1880, beskriver J.G. Bogrow, själv jude, denna typ utifrån sina egna erfarenheter på följande sätt (s. 313): I det dystra, smutsiga förrummet... stod en luggsliten jude av ringa växt med ett uppsvullet, skrynkligt ansikte, ett rött skägg blandat med grått och långa rödaktiga peies ("lockar" vid tinningarna) som satt ihop. Hans överdrivet långa kaftan, med hål och revor i alla storlekar och former, var **täckt av en beige skorpa av torkad gatufekalier**, som bildade mycket märkliga tofsar och tofsar vid de trasiga kanterna. Vid första anblicken måste man ha tagit denna person för en tiggare av lägsta sort" - men det var en person som hedrades med förtroendeuppdrag!

Tisza-Lök, som ligger i omedelbar närhet av Tisza-Eszlár, hade utvecklats till ett slags Lilla Jerusalem, där de icke-judiska invånarna var hotade i ordets fulla bemärkelse i sin fysiska och andliga existens. Judarna i Tisza-Lök hade ett rykte om sig att vara "heliga" bland sina trosfränder och upprätthöll en oavbruten och mycket aktiv förbindelse med de polsk-galiciska hasiderna. Trådarna till alla ritualbrott i dessa regioner sträckte sig emellertid bortom Karpaterna till Galizien, eftersom kommandocentralerna för blodmorden i **Polna** (1898/99) och Konitz (.rgoo) bevisligen finns i detta mörka och hemska getto i Europa, kan man nästan tala om en organiserad judisk underrättelsetjänst som bestämmer tid och plats för människoslakten, samlar en delegation judar, instruerar slaktarna i olika judiska samhällen och sedan låter den mordiska pöbeln försvinna spårlöst igen. Men om oförutsedda händelser, som de i Tisza-Esziar, hindrade detta förfarande från att fungera, var judendomens världsorganisation, AJU, vars specialitet blev att undertrycka rättegångar, desto mer framgångsrik. I vilket fall som helst verkade det som om genomförandet av mordet och mördarnas straffrihet var tillräckligt säkrade.

Efter misslyckandet vid **Kovácsi** i Bars län utsågs Tisza-Eszlär till att betala blodavgiften.

Esther Solymosi.

Den 1 **april** 1882, tidigt på eftermiddagen, skyndade bondhustrun Andreas Huri genom den långa bygatan i Tisza-Eszlár och vände sig åt alla håll som om hon letade efter något. Hon hade skickat den fjortonåriga **Esther Solymosi**, vars mor, en änka, bodde i hennes närmaste grannskap, till en affär i motsatta änden av

byn mellan klockan elva och tolv för att köpa lite färg. Vägen till handlaren Kohlmayer ledde flickan förbi ett stort, då obebyggt område, byns äng, på vars västra sida, nära Tiszas fördämning, stod ett isolerat, rymligt hus, synagogan. Detta judiska tempel låg alltså inte inom den slutna raden av byfastigheter, utan på öppen mark och kunde därför aldrig överblickas från det omedelbara grannskapet. Denna omständighet är viktig och var en avgörande faktor i valet av Tisza-Eszlár som slaktplats!

Flickan tog vägen hem fram till korsningen med banvallen och därifrån en grusväg som gick nära synagogans **baksida**, förmodligen för att komma hem snabbare. Hon fick betala för detta med sitt unga liv.

Enligt den kristne specerihandlaren **Josef Kohlmayer** uppmanade Esther henne att skynda sig när hon handlade, "eftersom hon var tvungen att komma hem snabbt eftersom huset skulle vara nymålat till kvällen". Flickan packade ner färgerna och begav sig genast hemåt. Strax före avresan ringde Esther till sin sjuttonåriga syster Sofie och berättade glatt att hennes gudmor, fru Huri, hade lovat henne en ny klänning och fem gulden så att hon kunde köpa ett par skor till påsklovet... Sedan hälsade hon på den lokala magistraten Josef Papp, som stod framför sin kvarn, och växlade några vänliga ord med honom; han såg efter flickan tills hon hade svängt in på stigen.

Dessa och flera andra vittnen avgav senare sina vittnesmål under ed.

Esther var och förblev som om hon hade försvunnit från jordens yta. Fru Huri blev rastlös, hon antog att Esther fortfarande var på väg till livsmedelsbutiken och gick sedan till sin mors hus. Den gamla fru Solymosi rapporterade om detta i rätten: "Omkring klockan två på eftermiddagen kom fru Huri med orden: 'Har frun fått flickan att ta med sig något från valvet (hos livsmedelshandlaren)? Modern börjar genast: 'Är hon borta? Fru Huri: "Hon är borta! Jag skickade iväg henne för att hämta lite färg..."' (inspelat uttalande). Så började tragedin för en mor som knäcktes av sin dotters fruktansvärda bortgång.

Mördarna.

Mamman letade efter sin dotter och grät högt. Hennes syster, fru Gabriel Solymosi, hjälpte henne; de letade till solnedgången ... I synagogans omedelbara närhet tilltalade hustrun till tempeltjänaren Scharf dem hycklande: "Vad saknas?" och utan att vänta på svar: "Har Esther försvunnit? Hon har inte försvunnit. Hon kan ha fått **feber** och ligger någonstans." Nu dök **Scharf** själv upp och deltog i samtalet. Esthers mor gav följande redogörelse under rättegångens andra dag: "**Scharf**, tempeltjänaren, frågade mig vad det var för fel på mig; jag kunde inte säga ett ord, men min syster, fru Gabriel Solymosi, berättade för honom att Huri hade skickat flickan till byn och att hon inte hade hittats sedan dess; han sa då att det inte fanns någon anledning att vara så ledsen, det fanns **ett liknande fall** i Nänäs när han fortfarande var barn, även då var **judarna misstänkta**, de hade till och med sökt i sina ugnar ..." Denna judiska "tröst" - man kan än idag se de judiska ansiktena - fick motsatt effekt: kvinnorna blev alltmer rastlösa och plågades av en fruktansvärd föraning. Juden **Nathan** visste också mycket väl att paret **Scharf** begick en stor dumhet med sitt ogenomtänkta mummel. Därför blir han på denna punkt i sin bok om Tisza-Eszlár ganska sentimental, vilket alltid har varit ett effektivt sätt att göra narr av sina medmänniskor, i detta fall de icke-judiska läsarna: "**Denna scen, som utspelade sig så fridfullt** framför tempeltjänaren **Scharfs** hus när skymningen föll, blev kärnan till de mest fruktansvärda **konflikter**, till konflikter som skulle störa tusentals människors frid. De två Solymosierna gick hem; **vi vet vad som pågick i deras själar**..."

Ja, denne jude, alla judar visste det, men inte den ungerska staten, som lät många dyrbara veckor passera oanvända innan den rättsliga utredningen inleddes! Denna mellanperiod utnyttjades dock desto ivrigare av judenheten för att vidta de första försvarsåtgärderna, dvs. att sprida förtal, så att Ester, som till sin natur

var en lättsinnig varelse *9),* just hade flyttat den dagen. Medvetet eller omedvetet tog **Nathan** också upp denna "värdefulla" idé och skrev vidare: "Esthers försvinnande var trots allt ingen sällsynt **händelse; det händer oftare att ungerska flickor** försvinner **i hemlighet**, till och med i flera år..." *10)*

Senare blev judendomen mer aggressiv; med hjälp av den vanliga taktiken att göra käranden till svarande skulle en stämning väckas mot änkan Solymosi och de som spridit nyheten om mordet på Ester för att de "förolämpat hedern"! Men hoten stannade inte där, utan något annat hände: när främlingar oväntat anlände till byn, som i ett fall kejserliga och kungliga officerare som skulle utföra kartläggningsarbete, blev judarna genast skräckslagna, slog sina huvuden ihop, viskade sinsemellan på hebreiska, tittade oroligt på de nyanlända och sprang till kommunkontoret för att få reda på orsaken till främlingarnas ankomst. Det var **panik** i deras ansikten! (Géza v. Ónody i sin bok om Tisza-Eszlár.) Slutligen förklarade Nathan offentligt att offrets mor var "köpt" för att "skapa en stämning mot den inte obetydliga" judiska delen av befolkningen: "Kvinnan hade varit fattig, anemisk. När ett **sorgligt öde** drabbade hennes dotter och **antisemitismen med ett kärleksfullt hjärta** gjorde moderns sak till sin egen, förändrades också den **dyrbara** skyddslingens öde. Välgörenhet och partiintresse gav upphov till insamlingar till den stackars änkan... Någonstans ifrån fick gamla Solymosi **ett visst** stöd."

När modern förhördes om detta i rätten förstod hon först inte vad som frågades henne, men sedan avvisade hon indignerat dessa ökända förtal - men **Nathan** visste bättre: "Dessa uttalanden (av modern) stämde inte överens med fakta. I själva verket hade fru Solymosis livssituation förbättrats avsevärt. Hon behövde inte längre arbeta för sitt dagliga uppehälle... Hon var välklädd, mycket bättre än en Tisza-Eszlár-bondekvinna vanligtvis klädde sig; det saknades inte längre något kött i hennes gryta, och som det säkraste symptomet på en förändring i hennes omständigheter började **avundsjukan** hos de andra bondkvinnorna i Tisza-byn redan att riktas mot henne ... Vi ser alltså hur bondekvinnan också fängslades av **yttre fördelar**... Så triumferade **den världsliga fördelen**!"

Bara en jude kan skriva så! En änka, vars fjortonåriga dotter bokstavligen slaktades, upplever en "synlig förändring av sina yttre omständigheter" - hennes eget barns död blev alltså en "affär", "yttre fördelar" för de efterlevande! Detta stämmer för övrigt helt överens med det "erbjudande" som gjordes i form av ett affärsbrev till fadern till **Ernst Winter** från Prechlau-Konitz *11),* som också slaktades och skulle "kompenseras" med 20.000 mark för sin sons blod - barnets död som en affärsuppgörelse!

Den 3 april, två dagar efter Esthers försvinnande, lämnade modern in ett klagomål till justitierådet Fárkas i Tisza-Eszlár; hon begärde att synagogan skulle undersökas. Fárkas vägrade - vilket inte längre förvånar oss - med motiveringen att han inte på något sätt var behörig att göra det och hänvisade modern till magistraten Eugen Järmy. När fru Solymosi upprepade sina misstankar mot judarna svarade han: "Goda kvinna, hur kan du tänka något sådant? Sånt här kan inte hända **nuförtiden**!" *l2*) Han utfärdade till slut en order där det stod: "Den 1 april mellan kl. 9 och 10 försvann fru Solymosis 14-åriga dotter, som beskrivs mer detaljerat nedan." Det var allt till en början! Men tempelbetjänten **Scharfs** familj blev sedan den judiska regimens enfant terrible. Några dagar efter Esthers försvinnande berättade tempeltjänarens sexårige son, Samu Scharf, för sina lekkamrater om ett märkligt mordfall som han hade hört talas **om av sin äldre bror.** Elvaåriga Elisabeth Soós återberättade historien i ett protokoll enligt följande (Samu säger till de lekande barnen): "Fadern kallade in den kristna flickan i templet och fick henne att sätta sig i en fåtölj där; Moritz tog hennes hand, fadern hennes huvud, herden högg av hennes fot, och i den bar de henne dit där det stora trädet står." Samu pekade mot kyrkogården! Några dagar senare fick lille Soós mor, fru Andreas Soós, höra följande från Samu själv som hennes dotter (protokoll): "Fadern kallade in den ungerska flickan, band henne, tvättade henne och sedan skar slaktaren - Bácsi - av hennes hals" och även i denna version - "Fadern kallade in den ungerska flickan från gatan, modern tvättade hennes fötter**, slaktaren skar av hennes hals**. Bácsi slaktade också en höna på det sättet."

Det var bara några dagar efter att Esther Solymosi försvann. Paret **Scharf** fick senare höra talas om sin avkommas chattande. De gav honom en varning. Den 2 maj (1882) ropade Samu: "Nu ska jag inte säga vad min far gjorde med flickan." *13)*

23-åriga Elisabeth Tanyi talade också om detta den 2 maj i den offentliga utfrågningen *14)*: "Jag drev hem gässen mot kvällen när lille Samu från templet ställde sig framför oss. Jag sa till honom: 'Gå bort från mina gäss, annars får du stryk! Då sa Samu: "Då vill jag inte berätta för dig vad hans far gjorde med den ungerska flickan! Jag frågade honom vad det var? Då sa han: "Nu tänker jag verkligen inte berätta det för dig! -

Den 4 maj, mer än en månad efter förlusten av sitt barn, talade mamman återigen med kommundomaren i Tisza-Eszlär, Gabriel Färkas. "Den 4 maj kom Solymosi till mig igen och sa att hon inte hade någon frid..." *15)* Hon hänvisade till Samu Scharfs uttalanden. Färkas vägrade återigen. Han var inte ansvarig för detta. Domaren instruerade slutligen den lokala domaren att trots allt höra vittnena. **Hela 36 dagar efter Esthers försvinnande inleddes de första officiella undersökningarna!**

Protokollet vidarebefordrades till åklagarmyndigheten i Nyiregyháza, som i mitten av maj lämnade in en begäran om att inleda en utredning; allt tidigare aktmaterial vidarebefordrades till undersökningsdomstolen. Notarien vid domstolen i Nyiregyháza, Josef **Bary**, anförtroddes att leda brottsutredningen efter det att den utredningsdomare som ursprungligen utsetts till detta uppdrag, som brottades med allvarliga ekonomiska problem och hade **judar bland sina främsta fordringsägare**, hade satts under disciplinär utredning och begått självmord.

Den 19 maj anländer Bary till brottsplatsen och familjen **Scharf** häktas i förebyggande syfte. Samma dag vittnar sexåriga Samu inför undersökningsdomaren (protokoll): "Pappan kallade in Esther och hon kom in i lägenheten. Fadern stoppade en vit bit tyg i hennes mun, de tvättade henne i tråget och en stor jude skar hennes hals med en lång kniv så att huvudet föll av. Han hade bara gjort **ett enda snitt på henne...** Sedan tog de tag i Esther och bar henne genom korridoren till templet. De hade gripit henne i händerna, fötterna och huvudet: Abraham Braun och hans son, Samuel Lustig och hans son och **Moritz**. Det var många av dem... !"

Den 20 maj spelade Bary in det första förhöret med den av Samu namngivne brodern, den sextonårige **Moritz**. Moritz Scharf började med att berätta att lördagen före den judiska påsken, den 1 april, hade valet av ny shechita ägt rum i Jakob **Süßmanns** hus. Han påstår sig inte ha känt Esther ens till namnet; hans uttalanden i detta första förhörsprotokoll framstod som så konstlade och motsägelsefulla att han hölls kvar i häktet. Undersökningsdomaren lät också arrestera ett antal judar. Eftersom rummen i det blygsamma församlingshemmet inte räckte till för att inhysa de häktade var för sig, gick säkerhetskommissarien **Andreas Recsky** med på att tillfälligt inhysa den yngste, Moritz Scharf, i sitt kontor i **Nagyfala**. Separerad från sina trosfränder kollapsade Moritz plötsligt i sin främmande omgivning och samma kväll berättade han för kommissarien att han ville avge ett fullständigt erkännande; han gav detaljerad information om det rituella brottet och mördarna; på grundval av hans uttalanden kunde fyra judar åtalas för mord och fem andra för medhjälp. Moritz **Scharfs** bekännelse, som avlades på kvällen den 21 maj inför kommissarie **Recsky** och **Koloman** Pézely, undersökningsdomarens sekreterare, lyder ordagrant *16)*:

"Esther Solymosi kom till vårt hus på lördagen vid 12-tiden på min fars begäran på väg hem från **Eszlár-Altdorf**. Min far kallade in henne och sa åt henne att ta ljusstaken framför bordet. När **Esther Solymosi** kom in i vårt hus med min far hade hon en sliten, vitfärgad sjal på huvudet, en rödfärgad sjal runt halsen och var klädd i ett slags vitfärgad jacka och - om jag minns rätt - en blåfärgad kjol. Jag vet att flickans namn var Esther eftersom min far kallade henne det. Flickans arbetsgivare var fru Andreas **Huri**, eftersom hennes mor hade frågat henne var hon bodde, och hon sa med sitt namn att hon bodde hos fru

Andreas **Huri**. Esthers ansikte var nästan likadant som hennes syster Sophies. Så snart Ester hade tagit ljusstakarna från vårt bord ställde hon upp dem på byrån på min fars uppmaning. När flickan steg ner från fåtöljen skickades en judisk tiggare *17)* från templet för att hämta flickan. Den judiske tiggaren tog flickan i handen och lockade med sig henne ut i templet. Där i templets korridor tog den långe, brune judiske tiggaren tag i flickan och kastade henne till marken. Flickan började jämra sig och skrika, men **shaheederna** från Téglás och **Tarczal, som redan var på plats,** tryckte snabbt ner flickan på marken, och shaheeden **Solomon Schwarz,** som hade kommit från Tiszla-Lök, skar halsen av flickan och lät blodet rinna ner i ett rött lerkärl; när kärlet var fullt av blod hällde han blodet i en kruka.

Jag var inte i templet när det hände, utan såg på utifrån genom nyckelhålet i tempeldörren. Min far var inte där, men han var i vårt hus. När flickan hade förts in i templet låstes tempeldörren från insidan. Förutom de ovan nämnda fanns följande personer i templet**: Samuel Lustig**, **Abraham Braun**, **Lazar Weißstein** och **Abraham Junger**. De hade tidigare klätt av flickan ända ner till skjortan, och sedan lärde shechita henne snittet; flickan var barfota. När hon slutade röra sig band de hennes hals med en trasa och klädde sedan på henne igen. Vakterna rörde vid flickan, den judiske tiggaren klädde av henne; när hon var död klädde den judiske tiggaren på henne igen. Efter händelsen gick jag till min far och mor i vårt rum och berättade att flickan hade blivit dödad; sedan **förbjöd min mor mig** att tala om det för någon." - När **Recsky** frågade honom: "Vet din far att flickan dödades?" svarade han: "Han vet, för jag berättade för honom att flickan dödades!" - "Jag berättade det för honom utan något tvång. - Moritz Scharf m.p."

Detta protokoll, som hade färdigställts omkring klockan tio på kvällen, överlämnades till undersökningsdomaren **Bary** av en budbärare till häst under natten; strax efter midnatt anlände **Bary** till **Nagyfalu på Recskys** kontor. Moritz Scharf förhördes för andra gången. Eftersom den judiska pressen påstår sig ha lagt märke till motsägelser i protokollet och använt dem för att tolka Moritz **Scharfs** ogrundade uttalanden, ska det andra protokollet, som fördes samma natt av undersökningsdomaren själv, publiceras igen i sin fulla ordalydelse *18)*.

Den 22 maj vittnade Moritz **Scharf** som vittne inför undersökningsdomaren i Tisza-Eszlár: "Klockan ett kom den märklige tiggaren (Wollner) och sa åt mig att låsa synagogan. När jag skulle göra det såg jag att de tre främlingarna, Lustig, Braun och Weissstein, just hade gått hem. Vid den tidpunkten fanns kroppen inte längre i vestibulen, och det fanns inte heller några spår av blod. Jag vet inte var de gömde flickan. Det var inte i synagogan, för de kunde bara ha gömt den vid Torah. Men när jag tittade i lådan på eftermiddagen fanns det ingenting där. De kunde inte ha begravt den på gården, för då skulle jag ha varit tvungen att se den där, så de kunde bara ha burit den till Tisza. På eftermiddagarna och kvällarna såg jag inga vagnar vid synagogan, kanske var det någon i närheten efter klockan 10 på kvällen när jag gick och lade mig. Vid den tiden fanns fortfarande följande personer kvar i synagogan: Lichtmann, Rosenberg, Süßmann, Romer, Einhorn och min far. Jag vet inte när de gick. Jag tror inte att kroppen bars ut genom dörren, eftersom det vallades gäss i närheten, utan genom fönstret i vestibulen *19)*."

I det protokoll som fördes inför domstolen i **Nyiregyháza** den 23 maj 1882 för att bekräfta erkännandet förklarade **Scharf** slutligen, efter det att domstolens ordförande hade uppmärksammat honom på konsekvenserna av att avge falskt vittnesmål, att han **vidhöll** och bekräftade **hela omfattningen** av de erkännanden som gjorts natten mellan den 21 och 22 maj i Nagyfalu och samma dag (den 22 maj) inför undersökningsdomaren Bary i Tisza-Eszlár, och att han alltid var beredd att svära en ed på sitt vittnesmål. Han hade gjort sina erkännanden utan något psykologiskt eller moraliskt tvång och det faktum att han inte hade lagt fram eller förnekat fallet inför undersökningsdomaren den 20 maj hade varit **av rädsla för sina släktingar**.

Om vi granskar Scharfs allvarliga uttalanden, vars nästan oerhörda betydelse **Bary** omedelbart hade insett - inte bara detta blodmord, utan otaliga andra i den regionen skulle nu äntligen uppdagas - framträdde följande ögonblick, som den offentliga rättegången sedan var tvungen att närma sig:

1 På dagen för mordet på Esther var det **val av shechita.**

2 Flickan lockades till tempeltjänaren **Scharfs** hus intill synagogan när hon var på väg tillbaka från en shoppingrunda vid tolvtiden.

3 Barnet fördes från detta hus av en judisk tiggare till synagogan i grannhuset.

4 Flera **vakter som redan var på plats** övermannade flickan.

5 **Solomon Schwarz**, herden från **Tisza-Eszlár**, slaktade Esther.

6 Det fanns **flera andra judar** närvarande i synagogan.

7 Föräldrarna till vittnet Scharf var medbrottslingar.

8 Efter brottet dök **många andra judar** upp vid femtiden på eftermiddagen.

9 Flickans kropp försvann spårlöst, troligen dumpad i Tisza.

10 Tre utländska judar hade kommit till Tisza-Eszlár **dagen före** brottet och hade sökt skydd i Tempe ' Idieners hus.

Så mycket för unge **Scharfs** observationer. Vi måste nu avgöra vad domstolen gjorde med dem

Domstolen.

Som nämnts hade den gamla fru Solymosi den 3 april lämnat in ett klagomål till den kommunala domaren; eftersom denne inte gjorde något upprepade modern sitt klagomål en hel månad senare, den 4 maj. Den 19 maj, en och en halv månad efter förlusten av hennes barn, framträdde undersökningsdomaren **Bary** och tog upp ärendet med ännu större kraft. Denna förhalningstaktik, som förekom nästan kroniskt i alla länder när judendomen hade strängarna redo, var föremål för en **interpellation** av deputerade **Istóczy**, som han riktade till justitieminister Dr Pauler i den ungerska riksdagen den 24 maj 1882. **Pauler**: "Med anledning av vad min kollega **Géza von Ònody** sade vid gårdagens sammanträde om flickan **Esther Solymosi**, som mördades i synagogan **i Tisza-Eszlár** omedelbart före den judiska påskhelgen av den judiske herden **Salomon Schwarz**, frågar jag ministern:

1. Känner ni till att domaren i övre Dada-distriktet i Szabolcs län, till vilken modern till den mördade flickan anmälde fallet, i stället för att **plikttroget** göra fallet till **föremål för en förundersökning**, hänvisade modern till domstolen i Nyiregyháza, att den senare hänvisade modern tillbaka till domaren och att domaren och domstolen gjorde en **hel omotiverad kompetensfråga** av fallet, vilket är anledningen till att utredningen inte inleddes på flera veckor?

2. Har ministrarna för avsikt att ställa den ovannämnda domaren och de berörda ledamöterna av domstolen till svars för denna uppenbara försummelse av sina skyldigheter?

3. Har ni för avsikt att, med tanke på ärendets **oöverskådliga omfattning**, på grund av de rådande omständigheterna, driva det med uppmärksamhet och se till att den skyldige juden eller judarna får sitt rättvisa straff, trots de **stora judiska medel som nu mobiliseras**?"

När Istóczy i motiveringen till sin interpellation talar om en judisk ras får han en skarp reprimand av premiärministern och ledaren för det styrande judiska liberala partiet, **frimuraren Koloman von Tisza**, vars intriger i slutändan fick ett avgörande inflytande på rättegångens förlopp**. Tisza** svarade: "Min första anmärkning är att det är helt otillåtet att säga om någon **ras** eller något **samfund** i vårt fosterland att den är låg och förtjänar fullständigt förakt..." Förjudaiseringen av Ungern hade redan under förra seklets åttiotal gått så långt att det inte var tillåtet att tala om en fördärvad judisk ras!

Vi förstår nu följande händelser bättre.

Ämbetet som allmän åklagare innehades till en början av allmän åklagare **Melchior Both**. Den 18 maj 1882 överlämnades ärendet till behörig domstol, och den 3 juni samma år sköt Both sig själv. **Georg Ritter von Marcziányi** tolkar denna händelse, som väckte den största uppståndelsen vid den tiden, på följande sätt i sin bok (sidan 19): Ett av de viktigaste ögonblicken under den rättsliga förundersökningen var självmordet av den tidigare åklagaren **i Nyiregyháza**, **Melchior Both**, som sköt sig själv genom huvudet efter ankomsten av chefsåklagaren **i Kozma**, som hade rest dit för undersökningen. Det visade sig att **Both** under lång tid **hade haft nära kontakt med de lokala judiska matadorerna**. Efter att ritualmordet blivit känt skedde **hemliga insamlingar av pengar** bland de lokala judarna, och det gick rykten om att de var avsedda **att muta domstolen**. Faktum är att **Both gjorde allt för att kväva hela mordaffären i sin linda** ..."

Det var **både och**.

Ladislaus Egressi-Nagy fungerade som andre åklagare; han blev snart befriad från sina uppgifter i denna rättegång till följd av allvarliga meningsskiljaktigheter med undersökningsdomaren **Bary**, som var lika oförvitlig som han var energisk.

Till och med **Kozmas** chefsåklagare verkade snart inte längre vara helt säker på sin sak; saker måste ha spelat in här som inte hade klarlagts helt och hållet. Det är betecknande att chefsåklagaren i sin kritiska situation inte vände sig till justitieminister **Pauler**, som var känd för sin objektiva och oförvitliga inställning och därför kringgicks och förtalades av den judiska mobben och dess medhjälpare, utan till en judiskt inspirerad och därför inflytelserik grupp journalister i Budapest, den s.k. "Jókai-klubben", som glatt utfärdade **ett expertutlåtande** om chefsåklagaren, där det bokstavligen stod 20: "Med hänsyn till att chefsåklagaren Alexander Kozma under sin långa offentliga karriär aldrig har gett någon anledning att ens avlägset misstänka honom **för korruption** (!), uttalar skiljenämnden: **Szabó** har berört chefsåklagaren Kozma med en sådan **ovärdig misstanke**, som domstolen *21)* bestämt fördömer och förklarar vara **helt grundlös**."

Situation: En högt uppsatt åklagare måste stå ut med den mycket offentliga anklagelsen att han också har fallit offer för judiskt guld. Nu ställs inte denne angripare inför rätta, utan man söker hjälp hos en mycket inflytelserik judisk förening, som kallar sig "domstol", och ett intyg om oförvitlighet utfärdas av denna judiska Areopagus! Detta kunde ha skrivits i en skämttidning - om det inte hade varit så dystert; för nu basunerades denna rehabilitering ut i den judiska pressen - och kampen mot den "antisemitiska spetälskan" fick ett nytt uppsving, vilket i sin tur hade en avgörande inverkan på rättegångens förlopp!

I full känsla av All Judas makt kommenterade **Paul Nathan** detta på ett mycket avgörande sätt: "I ett land med parlamentarisk regering (!) är **pressen en enastående makt**, och i en nation som Ungern har **vissa** (!) **mäns ord** en betydelse som inte **kan jämföras med en kunglig domstols slutsatser**, även om de är fördömande... Sådana (!) män kan verkligen brännmärka en förtalare en gång för alla **för hela nationen** och återupprätta en heder som utan anledning misstänktes. **Efter att detta hade hänt tvekade inte hela den ungerska pressen ett ögonblick** att uttrycka sin avsky för förtalarna. Saken **var avgjord** (!), och

med undantag för **en liten grupp av nationens spetälska** vågar ingen annan göra samma sak. Attacker vars syfte var tydligt, men vars mål var ouppnåeligt."

Under dessa omständigheter kunde processen nu inledas. Tvärtemot förväntningarna stannade den dock upp igen - som jag sa fungerade inte riktningen riktigt.

Kozma stannade kvar, men han begick ett taktiskt misstag. Nagy efterträddes av den biträdande åklagaren **Koloman** von **Soós**, en man från chefsåklagarämbetet; han föregicks av ett alltför judevänligt rykte, så att han inte kunde få fotfäste på den heta marken i **Nyiregyháza** länge. Han lämnade också.

Den 11 oktober och den 15 november 1882 debatterade det ungerska parlamentet delegationen av en ny domstol. Regeringen avvisade detta.

Nu dök åklagare Ernerich **Havas** upp. Under tiden hade det blivit vinter. Dagen för domstolsförhandlingen skulle vara den 29 november. Detta datum mottog chefsåklagare **Kozma** en brådskande framställan från **Havas** med begäran om att han skulle "befrias från sina åklagaruppgifter i Tisza-Eszlár-affären", eftersom justitieministern hade inlett en "brottsutredning mot honom för att ha **uppmanat falska vittnen och missbrukat sin ställning**". Förfarandet mot **Havas** kommer inte att diskuteras i detalj här. Det gick också mycket illa. Hans efterträdare blev den "högste åklagarens ställföreträdare" Eduard von **Szeyffert**, den femte åklagaren som skickades iväg!

Mycket vatten rann fortfarande nedför Tisza innan rättegången faktiskt inleddes. Denna mellanperiod verkar dock vara fylld av incidenter som kastar ett betydande ljus över den judiska kampens taktik, så att åtminstone de viktigaste, sammanställda i kronologisk ordning, bör framträda ur avsiktligt framkallad glömska i ett nytt ljus.

Aktiviteterna fram till starten av huvudprövningen.

Redan innan den egentliga rättegången inleddes förekom ett antal klagomål om förolämpningar och dueller, vilka, eftersom de är oväsentliga, bör ignoreras.

Redan i april 1882 började de mest skiftande rykten dyka upp i alla distrikt i Ungern, som t.ex: Esther Solymosi hade setts här och där - en förväxling var omöjlig; men eftersom flickan inte kunde hittas fick judarna döda Esthers att dyka upp i stort antal. Inte heller detta nyhetsbluffverk fungerade; det mesta som uppnåddes var att utredningen gick runt i cirklar. Liksom senare, 1891 på Korfu och 1900 i Konitz, orsakade dessa klumpiga manövrer dock oro och starka antisemitiska rörelser bland befolkningen, som för tillfället kunde hållas nere genom att en full militärstyrka dök upp; men den här gången hade den lokala judiska administrationen misslyckats. Nu ansåg "Allianüe Israélite Universelle" att situationen för judarna i Ungern var så alarmerande att något måste göras för att hjälpa dem. Denna offensiv gick ut på att förbereda det judiska guldet genom att först erbjuda en "premie" på 5000 fl. för anskaffandet av flickan. Sedan fick juden Josef **Lichtmann** i Tisza-Eszlár order om att "erbjuda" modern **Solymosi** en summa på 1000 fl. om hon tog emot en **annan flicka i stället för sin dotter**. Detta skedde med orden: "Om flickan skulle dyka upp, hur bra skulle inte 1000 fl. vara för dig, och du kan få detta belopp från oss direkt." När denne jude sedan ställdes till svars för att ha försökt muta henne, förnekade han naturligtvis allt och medgav bara att han inte hade talat om 1000, utan bara om 300 fl. som kvinnan skulle få i ditt fall om hon lyckades föra den saknade Esther till platsen.

Ett liknande mutförsök gjordes av en judisk kvinna som vände sig till Esthers mor med orden: "Kära fru **Solymosi**, hur mycket pengar skulle ni inte få om **er dotter dök upp igen?**" - Åtta år senare skrevs ett

brev till en far vars artonårige son hade dödats av polska judar under deras klippkniv, där det stod att han skulle "kompenseras" med 5o ooo mark: "...Var äntligen förnuftig, det är till din fördel." *22)*

Gamla fru **Solymosi** var dock också "oresonlig" och kastade upprört ut judarna ur sitt blygsamma lilla hus och anmälde dem till polisen. Båda försöken till mutor avslöjar den tidigt etablerade avsikten att lura **på en falsk Esther.** I mitten av juni i år lämnade herden Tisza-Eszlár efter att upprepade gånger ha försäkrat judarna om att Esthers kropp skulle hittas inom tre dagar. Detta är nu den mest fantastiska bluff som det judiska internationella samfundet någonsin har försökt sig på i sådana rättegångar.

Den 18 juni 1882, 79 dagar efter flickans försvinnande, kastades ett kvinnolik i land av Tiszas ström cirka 20 km nedanför Tisza-Eszlár. Flottörer som lade till i närheten drog upp kroppen, som hade legat i videbuskarna, på land och begravde den utan att informera myndigheterna. Genom en fältskytt spreds dock nyheten om detta snabbare än väntat från by till by och nådde även undersökningsdomaren **Barys** öron. Den senare spetsade dock öronen. Med samma beslutsamhet som vittnesförhören genomfördes lät han distriktsläkaren dr **Kiß** bege sig till den plats där kroppen hade hittats på kvällen den 18 juni: **Kiß** beordrade att gropen omedelbart skulle öppnas; kroppen hittades mycket riktigt på 2,5 cfs djup; den undersöktes ytligt utan att lyftas upp ur gropen. Den detaljerade undersökningen eller obduktionen sköts upp till dess att domstolen anlände. Vakter lämnades kvar vid gropen. Redan vid middagstid den nya dagen, innan myndigheterna ens hade anlänt, "från alla väderstreck steg från avlägsna regioner, från avstånd på 15-20 mil, massor av judar flockades vid Tiszas stränder och triumferade över Israels senaste framgång, som en flock korpar som samlades över mullvadens lik**, med högljudda förbannelser från de kristna, och särskilt de onda antisemiterna**. Denna scen var mycket intressant och skulle ha varit värd att förevigas med målarens pensel" *23)*. - De judiska tidningarna i Budapest och Wien var fulla av telegram, som alla var undertecknade av Dr **Heymann-Levy**, en av de judiska försvararna." *24)*

Redan innan någon kunde se kroppen, som vaktades av beväpnade poliser, och den rättsmedicinska undersökningen hade ägt rum - den första rapporten från distriktsläkaren, som skrevs klockan ett på morgonen den 19 juni, var fortfarande på väg till domstolen - "basunerade de judiska posterna, som var uppställda som telegrafstolpar i alla riktningar, triumferande ut nyheten till alla områden: Esther Solymosis kropp hade hittats oskadd. Det var stor glädje, jubel, skadeglädje, hån och förlöjligande över de skamfilade antisemitiska vännerna, över vilkas påstådda skam Israel nu trodde sig kunna fira sina skamlösa orgier" *25)*.

Det är viktigt och måste noteras: Den judiska underrättelsetjänsten "visste" att den kropp som hittades minst två kilometer från Tisza-Eszlár var den fjortonåriga **Solymosi**!

Den 19 och 20 juni genomfördes med domstolens hjälp en ny inspektion på platsen där kroppen hittades. Liket, som var täckt av en skorpa av lera, dränktes med vatten och en kvinnlig person upptäcktes, omsorgsfullt **klädd i** den försvunna kvinnans **kläder.** Del efter del märktes av modern **Solymosi** som tillhörande hennes dotter, men det som uppenbarade sig under var inte den fjortonåriga bondflickan. Det är upprörande att läsa hur fru Solymosi uppmärksamt tittade på kroppen, som om hon fortfarande hoppades att ha sin dotter framför sig, men sedan kort och bestämt förklarade: "Det här är **inte Esther**!"

Syskonen, de närmaste släktingarna, grannarna, prästen, den lokala läraren och slutligen den försvunna personens mor samlades sedan var för sig och under uppsikt: Deras uttalanden kan sammanfattas på följande sätt: Det som ligger där är en fullständig främling!

De medicinska undersökningarna genomfördes parallellt med förhören av vittnena och de av domstolen utsedda läkarna, Dr Trajtler, Dr Kiß, Dr Horväth och Géza v. Kéri, infann sig samtidigt på fyndplatsen. Den 19 och 20 juni skrev dessa fyra experter var sin rapport om de **yttre och inre** fynden av kroppen.

De yttre fynden ger följande viktiga detaljer (obduktionsrapport från den 19 juni 1882, eftermiddag):

1. Håret ser ut att vara avrakat.

2. Ansiktet är insjunket, det finns ingen nötning och inte heller några tecken på yttre skada.

3. **Nacken är oskadad.**

4. Bröstet är avmagrad.

5. Händerna är anmärkningsvärt små och vackra. Naglarna är särskilt slående genom att de är vackert utvecklade och omsorgsfullt manikyrerade.

6 Fötterna är små och känsliga. Deras form tyder på att de alltid var klädda med skor.

Vid den inre undersökningen (obduktionsrapporten fortsatt från den 20 juni 1882 på morgonen) konstaterades bl.a. det viktiga fyndet att lungorna på ytan var täckta av kraftigt utstående knöliga luftbubblor och att de var blodfattiga. I den högra lungans övre spets hittades tuberkler och en hålighet (cavern) stor som en muskotnöt fylld med var.

De sakkunniga läkarna utarbetade ett expertutlåtande som svar på de frågor som ställdes av undersökningsdomaren **Bary** och som var viktiga för de fortsatta undersökningarna. Resultatet av deras undersökningar, som utgjorde grunden för Barys utredningar, kan sammanfattas enligt följande, varvid de detaljerade förklaringarna utelämnas:

1. Liket är **inte ett** offer för kvävning i vattnet, det kastades **redan i** vattnet **som ett lik.**

2. Kroppen är inte mer än tio dagar gammal. (Enligt Moritz **Scharfs** vittnesmål mördades Esther **Solymosi** för cirka elva veckor sedan).

3. Kroppen har inte legat i vattnet mer än tre till fyra dagar.

4 Kroppen är en artonårig persons, eller kanske till och med en tjugoårig persons.

5. Kroppen är inte en flickas, utan en person som har levt ett **utsvävande** liv.

6 Den omedelbara dödsorsaken var förtäring.

7 Liket **uppvisar inga spår av yttre skador** som skulle kunna orsaka blödning. Köttförlusten på höger arm tyder på att kroppen släpats iväg med ett rep.

8 Fötternas och händernas form och den omsorgsfulla skötseln av dem tyder på att personen inte ägnade **sig åt grovt arbete** under sin livstid, utan tillhörde den klass "som inte ägnade sig åt grovt **kroppsarbete**".

På grundval av dessa resultat, som **fyra** läkare var inblandade i att utarbeta, bestämde Bary sina fortsatta undersökningar. Han utgick från att det måste ha rört sig om en skamlös och sofistikerad kroppssmugglingsoperation - och lyckades fullständigt! Han lät arrestera alla Tisza-flottörer de följande dagarna; ett stort antal av dem släpptes omedelbart, eftersom de inte kunde betraktas som medbrottslingar från början på grund av deras fordons nuvarande position. En av de flottningsentreprenörer som hölls i förvar var **Jankel Smilovics**, en jude. Driven in i ett hörn och oförmögen att hantera domarens överlägsna

metodik kunde han den 26 juni 1882 göra följande uttalanden: Den 6 juni träffade Jankel Smilovics en annan försoningsdomare, Amsel **Vogel.** Den senare erbjöd honom en möjlighet att "tjäna mycket pengar" om han tog på sig uppgiften att på sina flottar frakta **ett lik ner till Tisza-Eszlár**. Juden David **Hersko** rekryterades som ytterligare en medbrottsling - klöverbladet var klart!

Den io. juni (den 20 juni förklarade läkarna att liket var högst tio dagar gammalt!) begav sig Smilovics enligt överenskommelse till färjan vid Tisza-Szeut-Martón; två judar, Martin Groß och Ignaz Klein, väntade redan där med en vagn och överlämnade till honom ett kvinnolik klätt i skjorta. Smilovics vidarebefordrade sin olycksbådande last till David Hersko, med instruktionen **att en bondkvinna väntade nedanför Tisza-Eszlár** och **skulle leverera kläder till liket.** - Allt gick enligt planerna. Liket kläddes på med hjälp av "bondkvinnan", som senare visade sig vara den judiska kvinnan Großmann från Tisza-Eszlár, och kastades sedan i vattnet. Den icke-judiske flottaren **Csepkanics** befann sig på den sista av flottarna. Nedanför Tisza-Eszlár såg han plötsligt en kropp, som han inte kände igen exakt, driva nerför Tisza mot hans fordon, sedan försvinna under det, dyka upp igen på andra sidan och nu styras av vinden mot den motsatta stranden. Där fastnade föremålet i videbuskarna och kunde nu identifieras som ett människolik.

Den slaktade Esthers kläder hade därför förvarats omsorgsfullt på brottsplatsen. Faktum är att barnets mor den 19 juni kunde känna igen vartenda plagg som tillhörde hennes dotter. Om vi minns den unge Scharfs vittnesmål var offret avklädd ända ner till skjortan ("...jag såg att Esther låg på marken i sin skjorta, medan hennes kläder låg på bordet"). Skjortan var naturligtvis kraftigt genomdränkt av blod, så den kunde inte användas om man inte ville förråda sig själv. En ny skjorta måste dock skaffas på något sätt; en talmudisk hjärna gav också råd om detta, vilket framgick av ett uttalande som gamla Solymosi gjorde i rätten: en viss **Roth** (judisk kvinna) kom till henne och bad henne enträget om **en skjorta som tillhörde Esther** eller bara en remsa av den, eftersom dessa saker var nödvändiga för att få information från en spåkvinna om flickans vistelseort! Så här behandlade den judisk-galiciska pöbeln denna gamla kvinna!

Tyvärr var det inte möjligt att fastställa det utländska likets ursprung; olika hypoteser har lagts fram. Men om man kontrollerar alla ledtrådar som de judiska kroppssmugglarnas uttalanden och den döda kroppens beskaffenhet ger, kommer den antingen från en dissektionssal eller från en judisk kyrkogård. Det är känt att ortodoxa judar har den rituella sedvänjan att noggrant raka av judiska kvinnors hår, inte bara när de gifter sig utan också efter deras död, och detta hade gjorts noggrant på liket.

Den till det yttre iögonfallande välvårdade (kosmetiska ingrepp), men i övrigt i alla avseenden desto mer försummade kroppen borde stödja den sista hypotesen - den tillhörde i alla fall inte en blommande, orörd fjortonårig bondflicka!

I själva verket kunde undersökningsdomstolen i slutet av juni 1882 konstatera att åtminstone **spåren** av detta nya brott ledde till provinshuvudstaden **Budapest.** Där skulle ett 30-tal "högt respekterade judar" gripas - bland dem en judisk medicinsk "auktoritet" - för att ge det slutgiltiga beviset för denna oerhört intrasslade judiska brottsorganisation - trots allt kunde man till och med fastställa kopplingar till **wienska** judar - när premiärminister **Tisza**, som i sista stund avbröt sin semester på sitt lantställe, hindrade justitieminister **Pauler** från att utfärda de nödvändiga instruktionerna till domstolen i **Nyiregyháza**...

Så dessa sista kopplingar förblev lika oklara som frågan om vad som hände med flickans kropp efter slakten den 1 april. Men även här har vi åtminstone en ledtråd: redan innan smugglingen av liket iscensattes drog fiskare nedanför Tisza-Eszlár **upp ett huvudlöst kvinnolik** ur floden, som redan hade börjat förmultna och därför inte gick att känna igen. Den ungerske magnaten Ónody, som bodde i Tisza-Eszlár, kunde senare konstatera att så snart ryktet om hennes upptäckt spreds, mutades dessa fiskare av bevisade **judiska** källor att inte överlämna kroppen till flodvakterna, utan att begrava den på en exakt överenskommen plats. Men något måste ha läckt ut, för domstolen **i Nyiregyháza** beslutade att skicka en

exhumeringskommission till platsen i fråga en viss dag. Den judiska underrättelsetjänsten hade anat oråd, för redan innan kommissionen kom till platsen hade judarna Heymann-Levy, Flegmann och Lichtmann dykt upp. Vad de gjorde där i detta extremt kritiska ögonblick är fortfarande okänt; allt som är känt är att högsta domstolens sändebud stod framför en nygrävd **tom grop**...

Den judiska regeringen var dock inte nöjd med dessa framgångar, utan ville nu "officiellt", dvs. journalistiskt, tillbakavisa blodanklagelsen. På Korfu 1891 tog reportern från "Berliner Tageblatt", Dr Barth, på sig detta briljant belönade "uppdrag", som misslyckades tack vare den störande elden från "Kreuzzeitung". Detta försökte man också göra i Ungern. Redaktören för den judiska "Politik" i Prag med det viktiga namnet **Puffke-Lipnitzki** fick i uppdrag att skriva en serie artiklar om Tisza-Eszlár i Krakow-tidningen "Csas", som naturligtvis också var judisk. I sin bok (sidan 179) bedömer parlamentsledamoten **Ónody** dessa utgjutelser på följande sätt: "Artikelserien är ett mästerverk av det mest utsökta slag, ett mästerverk **som bara** kan skapas av **en hjärna som har genomsyrats av den talmudiska moralens mest raffinerade ondska.**"

Som utgångspunkt för sina "anmärkningar" använde Lipnitzki "information" som han hade fått: "Det är omöjligt att anta att judarna, mitt **under 1800-talet, som genomsyrades av upplysningens och det kulturella framåtskridandets anda,** skulle ha begått **ett sådant mord** som de anklagas **för: Esther Solymosi mördades förmodligen av antisemiterna**!"

Där har vi det - allt upprepas: "upplysning", "kultur" och, om möjligt, "mänsklighet" som vapen i judiska händer för att kunna påtvinga icke-judiska värdfolk de mest fruktansvärda brott!

Liksom sin kollega **Barth** dök även denne Prag-"redaktör" upp på plats; den enda skillnaden var att Berlin-kollegan formellt togs emot av en ärkebiskop, medan **Puffke** visades ut av en "obildad" bondkvinna! **Puffke-Lipnitzki** försökte dra in Moder Solymosi i ett samtal. Han antydde att om hon var beredd att ge honom en del av den information han ville ha, skulle hon kunna "tjäna något". Hans fräckhet gick så långt att han "erbjöd" modern 5 fl. för några halmstrån från hennes mördade dotters säng! Den djävulska avsikten var tydlig: hans "press" skulle sedan glatt ha basunerat ut för världen att modern till och med sålde halmen från sitt barns säng för syndiga pengar som en "souvenir" för att sedan berika sig på sitt barns död - vi minns att **Paul Nathan** redan hade konstaterat att fru **Solymosis** livssituation faktiskt hade förbättrats avsevärt ..."

Men den gamla **Solymosi**, som "med ett modershjärtas instinkt kände igen **vem och vad för slags människa som** stod mitt emot henne" *26) så* fort han (**Puffke-Lipnitzki**) kom in, kastade ut 1800-talets judiska kulturpersonlighet; i gengäld fick hon mycket beröm för sin oklanderliga karaktär i hans artiklar, där hon beskrevs som en "vanhedrande och ondskefull kvinna"! För att skydda **Solymosi-godset** från ytterligare judiska intrång måste det övervakas av polisen. Dessa skandalösa händelser fick också eko i Tyskland.

Den 4 juli 1882 talade dr **Henrici**, som i egenskap av en av de första antisemitiska talarna - han hade sammankallat den första rasistiskt antisemitiska folkförsamlingen i Berlin 1881 - redan hade väckt stor uppståndelse vid ett stort antal möten *27)*, även i Berlin i "Sozialer Reichsverein": "Den lilla staden i Ungern har blivit en vändpunkt för hela den antisemitiska rörelsen, kanske utgör den gränsstenen för Israel... Om dessa människor döms för ritualmord har alla nationer den heligaste plikten att skydda oss från en pöbel **som inte bara slaktar oss ekonomiskt, utan kanske också i verkligheten**. Denna lilla plats (Tisza-Eszlár) kommer kanske att bli slutet för Israel. Feghet och blodtörst har alltid varit kännetecken för judarna. Det vore nationellt självmord om vi inte offentligt protesterade mot det faktum att medlemmar av den nation som står inför bloddomstolen i Ungern tillåts **sitta i sina ämbetsdräkter på en tysk domarbänk** och fördöma **tyskarna**..."

Vid ett annat möte krävde **Henrici** att de judiska domarna omedelbart skulle avsättas under stormande applåder - "Det som har uppdagats i Ungern kan också hända i Berlin! **Kontrollera bara statistiken över försvinnanden och se vid vilken tid på året som flest barn försvinner!** (Rop: **Passover**!) Må det böjas eller brytas, vi kommer inte att flacka eller vackla förrän vi har tryckt foten från nacken, tills vi har kastat ner judarna med deras blodiga fårkniv i dammet där de hör hemma ..."

En petition skulle riktas till regeringen med krav på polisövervakning av den judiska befolkningen, särskilt synagogorna. För att upplysa befolkningen och skaka den ur dess likgiltighet delades ett stort antal flygblad ut om detta blodmord, eftersom **de "tyska"** tidningarna hade vägrat att ta emot några uttalanden i detta avseende!

"Ordföranden för den judiska församlingen i Berlin", bankiren och "kungliga handelsrådet**"** **Meyer-Magnus**, blev så irriterad över dessa "extrablad" att han klagade hos den preussiske inrikesministern **von Puttkamer.** Ordalydelsen i hans svar återges här som ett nästan symboliskt samtida dokument:

"Berlin, den 13 juli 1882.
Inrikesministeriet.

Ers excellens

Jag vill tacka er så hjärtligt för ert vänliga brev av den 23 maj, i vilket ni skickade mig det extra bladet om det välkända fallet med en kristen kvinnas försvinnande i Tisza-Eszlár.

*Jag är **helt överens med Ers Excellens om att fördöma** detta konstverk, som är lika förkastligt till form och innehåll, och jag underskattar inte på något sätt de faror som spridningen av sådana pressprodukter kan medföra under de rådande omständigheterna.*

Enligt de utredningar jag beställt har den lokala polismyndigheten även i det aktuella fallet förfarit korrekt genom att omedelbart lämna in erforderliga ansökningar till Kungliga Åklagarmyndigheten. Den senare har redan väckt åtal mot den ansvarige utgivaren för brott mot § 166 i brottsbalken och samtidigt begärt beslag av extrabladet... Jag tar detta tillfälle i akt att meddela Ers Excellens min högaktning.

(undertecknad) v. Puttkamer.

Till
Kungligt Kommerskollegium och ordförande
Av styrelsen för den judiska församlingen
Mr Meyer-Magnus,

Ers excellens,
Här-W. Bellevuerstr. 8."

Men den högättade **Meyer** "den store" och hans gäng av skurkar kunde gnugga händerna med ett leende. Snart skulle de dock få ett nytt tillfälle att bli arga - den här gången på ett mer bestående sätt! Ledande män inom den antisemitiska rörelsen, bland dem den energiske dr **Henrici** som nämnts ovan och Otto **Glagau**, vars "Kulturkämpfer" hade förtjänsten att inte bara hänsynslöst avslöja de judiska börshyenornas och stiftelsebedrägeriernas metoder, utan också att tydligt erkänna de mest monstruösa friheter, blodmorden, och presentera dem som fakta för en fredlig borgarklass, gick samman för att bilda en **antijudisk allians**, till vilken även antisemiter från Österrike och Ungern hörde. Denna antijudiska allians sammankallade den första antisemitiska kongressen i **Dresden** den 11 och 12 september. Ordförande var

Otto **Glagau**. Max **Liebermann von Sonnenberg**, senare riksdagsledamot, på vars initiativ fakta om blodmordet i **Konitz** 1900 publicerades, Dr **Ammann**, grundare av "Sozialer Reichsverein", Dr **Hentschel**, hovpredikant och riksdagsledamot **Stöcker**, grundare av det kristligt-sociala partiet (1878), "en bländande talare både i predikstolen och i folkförsamlingen*" 28),* den senare riksdagsledamoten Prof. **Paul Förster**, med sin bror **Bernhard** - författare till den så kallade "antisemitiska petitionen" från 1881, **Ruppel**, **Pickenbach**, **Ernst Schmeitzner**, känd för sina "antisemitiska månadsskrifter", den ungerske riksdagsmannen **Istóczy**, vars "Manifest till regeringarna och folken i de kristna stater som hotas av judendomen" antogs, och **Ivan von Simónyi** bör nämnas som de ledande personerna på denna kongress.

På deras inbjudan talade den ungerske riksdagsledamoten **Géza v. Ónody** också i **Dresden** den 10 september 1882 om det rituella brott som begåtts i hans hemland och om verksamheten i Alliance Isra61ite Universelle i Ungern. Bilden av den mördade kvinnan, ritad av hans landsman Abränyi enligt modern och släktingarna, visades i mötesrummet. Det är samma, som **Ónody** publicerade i sin bok. Ännu tio år senare gjorde denna omständighet juden **Nathan** så rasande att han beskrev flickan som en glädjens flicka; han skriver på sidan 39 i sin bok: "...Det påstods att det var porträttet av en offentlig skönhet **från Nyiregyháza**, och sannerligen, den som gick genom de breda gatorna i den tidigare nämnda ungerska staden fick förmodligen av en infödd se en lång, kortväxt flicka med en löst hängande blå sjal runt sin nakna hals, som, även om hon inte var slaktad och även om hon fortfarande bedrev **en något lukrativ handel**, ändå antogs ha varit urtypen för den målade Esther. Hennes namn var **Ludowika Marossek**... Denna målade **Esther Solymosi, som var en nöjesflicka**, hade således byster av krönta huvuden i sin *29),* och partiets ledare, värdiga pastorer och stora män såg upp till denna bild, förmodligen med tro, och lyssnade till en förklarande deklamation av suppleanten Ónody ... Det frivola i scenen är unikt; en skara män i mogen ålder, några i viktiga positioner, som har dragit till sig allmänhetens blickar, som låtsas arbeta med samhällets moraliska pånyttfödelse och som vill lösa stora politiska problem, dessa människor samlades andäktigt framför bilden av en - **hora**..."

Några dagar senare talade Ónody om Tisza-Eszlár vid det första massmötet för antisemiter **i Berlin.** "Deutsches Tageblatt" publicerade följande rapport den 6 september 1882. September 1882 gav följande rapport: "Den oerhörda uppståndelse som befolkningen i vår huvudstad har kastats in i på grund av det ritualmord som judarna begick på den olyckliga Esther **Solymosi**, den judiska progressiva pressens envisa tystnad om händelsen, slutligen nyheten, nyheten att den ungerske riksdagsledamoten för Tisza-Eszlár, von **Ónody**, skulle infinna sig i Berlin på torsdagskvällen för att ge en omfattande rapport om det fruktansvärda brottet på grundval av **officiellt material**, hade dragit en enorm folkmassa till mötesplatsen. Utfrågningen visade sig vara en magnifik demonstration mot judendomen. Vi önskar att våra ärade judiska landsmän hade fått höra **den autentiska sanningen** om brottet från den oantastlige hedersmannens mun..."

Ónodys framträdande i Tyskland hade - som till och med **Nathan** måste erkänna - åstadkommit två saker:

1. "Den tidigare så vacklande mordhistorien hade fått en fast form - antisemitismen flöt åter ovanpå" och

2. "**Ónody** var personligen engagerad i ritualmord i Ungern såväl som i Tyskland, och med honom antisemitismen i båda länderna."

Med dessa framgångar, som till och med en judisk "intellektuell" betonade, kunde ungraren vara nöjd för tillfället!

Hur hade utvecklingen varit i hans hemland? Även i Ungern var den antisemitiska rörelsen på frammarsch. Oavsett om domstolen fattade sitt beslut på det ena eller andra sättet, var folket övertygat om att den judiska främmande kroppen inte bara hade fått dem att förblöda ekonomiskt, utan bokstavligen. De visste vad de kunde förvänta sig av tidningsreportrarna - jude och redaktör hade redan vid den här

tiden blivit identiska begrepp i Ungern[Alliansen Israffite, världsjudendomens paraplyorganisation, måste dock ha gett en vink, för samtidigt som antisemitiska talare dök upp och flygblad delades ut i Tyskland, dök antisemitismen den 5 juli 1882 plötsligt upp i **Budapest mot alla** odds. Samtidigt som antisemitiska talare framträdde och flygblad delades ut i Tyskland, sammanträdde plötsligt en generalförsamling av rabbiner under ledning av överrabbinerna **Menachem Itatz** och **Leopold Lipschitz i Budapest den 5** juli 1882 i fullständig tystnad och hemlighet, i strid med all annan praxis. För en gångs skull antogs inga rungande "resolutioner", men de kom på något helt extraordinärt! Rabbinerna skrev brev - denna "tysta propaganda" praktiserades redan på den tiden - men inte slumpmässigt till några personer utomlands, utan till mycket välkända internationella "auktoriteter som nästan uteslutande tillhörde **den teologiska fakulteten** (!) vid sina universitet, och bad dem att ge expertutlåtanden om möjligheten av rituella mord eller att "kasta historiskt ljus" över dem. Med stor skicklighet lyckades de hitta inte bara frimurare utan också döpta rasideologiska kamrater bland de "kristna" teologerna! Dessa lärda, som plötsligt fick denna förfrågan, hade med största sannolikhet ännu inte kunnat inspektera en oblodig, slaktad människokropp, som deras kollega **D. Johann Eck** på 1500-talet - de hade kanske först informerat sig om vad som menas med ett ritualmord eller blodmord - med undantag för sina döpta kollegor!

Följaktligen är deras svarsbrev ibland mycket krångligt formulerade; man får snart intrycket att "kollegorna av mosaisk trosbekännelse" skall ges någon slags förklaring så att de inte blir ännu mer upprörda och, för övrigt, att det är både smickrande och hedrande att bli kontaktad av en lärd rabbinsk församling från utlandet för ett utvärderingsbrev, så som bärare av ett till synes ganska välkänt namn får man inte under några omständigheter göra någon besviken. Ur denna synvinkel bör även dessa svarsbrev till de två ovan nämnda rabbinska överrabbinerna och deras representanter utvärderas!

Så skrev den teologiska fakulteten vid **Amsterdams** universitet: "Det är **tack vare** en resolution från den rabbinska församlingen som hölls i Budapest den 5 juli i år som den teologiska fakulteten för sin del också **vänligen** har **ombetts att** göra ett uttalande om en gammal **anklagelse som återigen har riktats mot judarna**.... instämmande i gamla experters omdöme är den också övertygad om att en laglig bestämmelse om att använda människoblod som erhållits genom en mordisk handling för rituella ändamål inte på **något sätt finns i judarnas religiösa böcker** ..."

Den teologiska fakulteten vid **Köpenhamns** universitet tillbakavisade "denna dåraktiga **uppfinning, född av blind fanatism**" genom att påminna om "hur strängt den mosaiska lagen förbjuder människor att ta del av blod; enligt denna lag skulle den som begår ovanstående **brott, som judarna anklagas** för, uteslutas ur judarnas religiösa gemenskap och vara skyldig till stränga straff (!). Klagomålet och missnöjet från judarna som helhet är därför fullt berättigat att en anklagelse riktas mot dem som, hur ofta den än har framförts, aldrig har underbyggts på **minsta sätt** ..."

De teologiska fakulteterna i Leiden och Utrecht är också helt övertygade "enligt sin kunskap om de mosaiska och talmudiska lagarna" att "båda inte på minsta sätt gynnar användningen av människoblod, än mindre föreskriver det". - Sådan var karaktären på dessa fakultetsutlåtanden!

Olyckligtvis var **Paul de Lagarde** också helt ovetande om denna judiska bedrägliga manöver och måste följaktligen låta sitt namn missbrukas av judiska skribenter decennier senare! I sitt svarsbrev från **Göttingen** den 7 oktober 1882 tackade han också "den vördnadsvärda rabbinska församlingen för det förtroende som den har visat mig (P. d. Lagarde) genom denna begäran". Vidare meddelar dock Lagarde att han på grund av tidsbrist inte kan ge den "önskade historiska belysningen" av (ritualmords)anklagelsen etc... "Men om det skulle framstå som lämpligt för den ärade rabbinska församlingen att jag framträder som vittne (!) i någon domstolsförhandling... är jag beredd att göra det."

Ordinarias vid Strasbourgs universitet, **Nöldeke**, rasar synbart missnöjd från sitt sommarnöje i Schwarzwald (10 augusti 1882): "Det är sorgligt att det fortfarande finns anledning att på allvar avvisa den anklagelse som **av illvilja och okunnighet** riktas mot judarna för att de använder mänskligt eller kristet blod vid någon religiös ceremoni. **Men anklagelsen är helt ogrundad; sådana styggelser är faktiskt helt i strid med judendomens alla principer (!).** Judar som skulle ha begått något sådant skulle behöva uteslutas ur judendomens religiösa gemenskap..." - Samme **Nöldeke** gav sedan också sitt "expertutlåtande" i Xanten-ritualmordsrättegången - vi är härmed redan förberedda! Men "Lic. theol. och titulärprofessor" **August Wünsche**, döpt jude och rektor för en flickskola i **Dresden** *30)*, vet uppenbarligen vad judendomen handlar om. I slutet av sitt annars mycket hjärtliga brev (31 oktober 1882) till överrabbin **Lipschitz** i **Budapest** skrev han: "Måtte en hög domstol lyckas kasta **ljus** över Tisza-Eszlár-affären **och bevisa de anklagade judarnas oskuld mycket snart, så att den antisemitiska rörelsens onda ande** inte får ny näring **från den** till förfång **för kristnas och judars samexistens**!"

De judiska kunderna kunde dock vara mycket nöjda med dessa **"kristna**" vittnesmål!

Dessa expertutlåtanden, totalt 22 stycken - bland dem expertutlåtandena från professorerna Delitzsch (jude!), Leipzig, och Strack, Berlin - samlades noggrant in och publicerades i **Berlin** i december 1882, redan **innan** ritualmordsrättegången i Ungern inleddes, under samlingsnamnet: "Kristna vittnesmål mot judarnas blodanklagelser" *31).*

Det är uppenbart att Juda visste hur han skulle dra nytta av sina kristna volontärers bidrag. I sitt svar föregrep Giessens universitetsprofessor **Stade** i praktiken dessa judiska avsikter - utan att kanske inse det - när han skrev: "Resultatet av undersökningen av Tisza-Eszlár-affären kan bli vad som helst: så mycket är säkert redan från början, att det varken får användas mot den judiska religionen eller mot den judiska nationalkaraktären. Handlingar som den som skylls på den lokala slaktaren är främmande för den senare och avskys av den förra."

Under de år som följde överöstes **Ónody** med hinkvis av skit från den judiska pressen. Den ungerske magnaten gjorde dock processen kort med en av dessa judiska skribenter; att utmana en jude skulle vara att göra honom för mycket heder. Så **Ónody** tog korrespondenten för den judiska "Wiener Extrablatt" ut ur hans hotellrum med en karbin. Pressjournalisten föredrog sedan att åka med morgontåget...

Men de **andra** fjädrarna fortsatte att skriva ... Dessa **blygsamma** män var reportrarna i de stora (judiska) ungerska och österrikiska tidningarna, de var det **organ genom vilket civilisationen såg ner** ... Där ansågs karbinen vara det mäktigaste av vapen, och man fick veta att **pennan var ännu mäktigare** ... Pressen avkunnade en förintelsedom, och antisemiterna kände att **en ny makt större än deras egen hade gjort entré**. Dessa stolta rika människor **var besegrade**..."

Detta är vad Paul **Nathan** skrev knappt tio år senare, och som en "man av yrket" borde han veta!

Under tiden tillämpades samma utmattningstaktik på undersökningsdomaren Josef **Bary** och företrädaren för den ungerska **nationella pressen**, **Verhovay**. Inte ens justitieminister **Pauler** skonades. Premiärminister **Tisza** hade tagit för vana att skicka sina instruktioner **direkt** till åklagarna, utan omvägen över justitieministeriet... **Ónody**, **Bary, Verhovay** och **Pauler** stod på sig. De var tvungna att komma upp med ett större vapen.

Ónody hade inga ekonomiska problem, men **Verhovay**, redaktör för den nationella tidningen "Függetlenség", var på gränsen till kollaps. Hans vänner hjälpte honom. **Bary**, som förvaltade det viktiga filmaterialet och trots alla ingripanden och intriger med kraft drev utredningarna, inte gav vika och vacklade, kunde slutligen elimineras mer radikalt. Detta försökte man också göra. Av redogörelsen från **Ónodys** vapenbroder, riddaren Georg von **Marcziányi** *32),* får vi veta att en attack mot **Bary** planerades

redan den 14 juli 1882. Den undersökande domarens kusk, som hade sovit i vagnsskjulet, undersökte fastigheten och väcktes av det ihållande skällandet från domstolens hund. I närheten av huset, inne på gårdsplanen, såg han tre personer som uppenbarligen hade placerats ut som vakter; de signalerade ut mot gatan. I korridoren som ledde till **Barys** rum mötte kusken två kaftanklädda judar som beväpnade med revolvrar på ett iögonfallande sätt höll på att mixtra med ytterdörren. På ett rop rusade hela det olycksbådande gänget mot innergårdens ingångar. Två kaftanjudar, förföljda av den jagande hunden, svingade sig över trädgårdsstaketet och tappade en bunt dubbla nycklar i processen. En köttbit hittades nära hundkojan i gryningen, men hunden hade inte tagit emot den. Kemisk analys visade att den var förgiftad med arsenik!

Efter denna incident följdes undersökningsdomaren på sina promenader och resor av hemliga poliser, och hans hus övervakades dag och natt. - Så mycket för **Marcziányis** rapport!

Detta attentat **mot Bary** hade misslyckats - ytterligare försök verkade hopplösa. Allt som återstod var huvudvittnet, den sextonårige **Moritz Scharf**!

På begäran av undersökningsdomaren togs **Scharf** Jr. i skyddshäkte eftersom han inte längre kände sig säker ens från sina raskamrater! Senare, i rätten, sade detta vittne, som tillfrågades om detta: "Jag fick höra att de skulle ta mig för att **jag sa sanningen** ..." - Undersökningsdomarens beslut av den 27 maj 1889 lyder ordagrant: "...med hänsyn till att det enligt tidningarnas vittnesmål har blivit allmänt känt att han (Scharf jun.) har gjort komprometterande uttalanden om sina trosfränder, enligt vilka han, med tanke på sina trosfränders **irriterade humör**... att de kommer att behandla honom illa eller försöka **korrumpera honom** *33)* och hindra honom från att avge ytterligare vittnesmål - med hänsyn till detta tillåts Moritz **Scharf, särskilt i sitt eget intresse och för att fullständigt skydda sin person...** att stanna kvar i de officiella lokalerna tills vidare och att vistas **fritt** på fängelsegården. "

Scharf fördes därför till länsfängelset i **Nyiregyháza**, där han stannade till augusti året därpå, inte som fånge utan som vittne under polisbeskydd, som i övrigt fick röra sig fritt, umgicks med familjerna till domstolstjänstemännen där, fick hyfsad mat och kläder och till och med privatundervisning. **Scharf** skulle ha hållits i en svinstia och misshandlats på ett sadistiskt sätt och slutligen ha förts nära vansinne - man kan redan här känna igen avsikten att beskriva **Scharfs** senare uttalanden som en psykiskt störd persons uttalanden - vilket är vad de faktiskt försökte göra!

Behovet av polisskydd **i Nyiregyháza** framgår av det faktum att upprepade attacker planerades mot detta vittne. Kastellanen Henter, som Moritz **Scharf** hade överlämnats till, kunde också göra avslöjande uttalanden om detta i rätten. Det skulle föra för långt att gå in på detaljer här.

Dessa levande vittnen kunde inte tystas - men de fyra läkarnas **protokoll från** den 20 juni 1882, som bidrog till att avslöja de judiska direktörernas skamlösa verksamhet, fanns fortfarande kvar och kunde därför fortfarande innebära mycket ofördelaktiga och oförutsägbara händelser för judendomen. Denna fara var tydligt erkänd, för bara fem dagar efter den första obduktionen av kvinnokroppen som spolats i land, ansökte den judiske advokaten **Heumann** hos domstolen om att kroppen skulle **grävas upp och dissekeras igen,** denna gång av "myndigheterna", eftersom det hade förekommit "uppenbara oegentligheter och lagbrott". Denna skandalösa framställning avslogs dock och en strid om utlämnandet av kroppen följde, i vilken domstolen förlorade. Den 7 december, nästan ett halvt år efter begravningen, ägde faktiskt uppgrävningen rum, denna gång i närvaro av de tre professors-"myndigheterna" **Scheuthauer**, **Mihálkovics** och **Belki** från Budapest. De förklarade att de saknade de nödvändiga vetenskapliga hjälpmedlen på platsen och begärde att kroppen skulle överföras till Budapest. Domstolens sheriff gick slutligen med på att en **del av** kroppen skulle överföras dit. Trots att kroppen befann sig i Budapest, vilket framgår av rapporten från utgrävningen den 7 december 1882. December 1882, kroppen var i ett fruktansvärt tillstånd av sönderfall, vilket uteslöt varje agnos, och "liket, som var allvarligt böjt i

höft- och knäleden, föll i bitar under försöket att sträcka ut det" *34)*, lyckades dessa mirakeldoktorer "bevisa**" Esther Solymosis identitet med det spolade liket "på ett mödosamt** omständligt sätt" *35)* efter Jangens "nödvändiga utvikningar med hänvisning till tidigare uttalanden*" 36)*! Rättsläkarnas expertutlåtande, d.v.s. **fyra läkares** arbete, skulle "ogiltigförklaras" genom att dessa läkare anklagades för "bristande sakkunskap och slapphet vid utredning av nödvändiga fakta", vilket också skrevs i universitetsprofessorernas nya expertutlåtande med den för rasen karakteristiska blygsamheten: - . . och det är **inte** omanligt om vi, inom våra **specialiserade ämnen, litar** på att vi har en **mer omfattande syn**, **en finare känsla** för sambandet mellan till synes avlägsna objekt, än de medicinska förtrogna **i den berömvärda Nyiregyháza-domstolen, som kan vara modiga läkare, men inte är specialister på** de ämnen som är aktuella här."

Denna berömda **kommittés** helhetssyn och fina känsla var emellertid häpnadsväckande egenskaper som gjorde det möjligt att rekonstruera en fjortonårig flickas kropp från den del av ett lik som hade spruckit och för länge sedan hade gått i förruttnelse; dessa märkliga förmågor hos utvalda kapaciteter hos ett lika utvalt folk fick till och med håret att resa sig på domstolen i den ungerska länsstaden! Den beordrade att ett antal lögnaktiga passager i denna professorsrapport, som nästan var ett slag i ansiktet på de rättsliga fakta, skulle strykas och beslutade samtidigt att vidarebefordra de tre professorernas rapport och de kvarvarande resterna av den uppgrävda kroppen till det **ungerska regionala medicinska rådet för en slutlig granskning.**

Detta superskiljedomsförfarande upprepade på de mest väsentliga punkterna resultaten av den **första** rättsmedicinska rapporten och orsakade, som Georg von **Marcziányi** kunde konstatera, "den **största bestörtning** i judiska kretsar". Den judiska pressen riktade emellertid en veritabel ström av misstankar och förbannelser mot medlemmarna i det ungerska statliga medicinska rådet!

Efter att dessa utredningar hade slutförts skickades akterna till chefsåklagarämbetet; chefsåklagare **Szeyffert**, som absolut inte kunde anklagas för några antisemitiska tendenser, tog över utarbetandet av åtalet och skickade det till **Nyiregyháza-domstolen**.

Den slutliga utfrågningen i Nyiregyháza.

Den stora slutförhandlingen inleddes den 19 juni 1883, efter att ha skjutits upp flera gånger. Utredningen hade pågått i över fjorton månader. Femton judar anklagades, nämligen

a) **för överlagt** mord, herdarna Salomon Schwarz och Leopold Braun, läraren (kantorn) Abraham Buxbaum och vagabonden Hermann Wollner, "tiggare utan bestämd hemvist, redan tidigare dömd",

b) för delaktighet **i mordet**: tempeltjänaren Joseph Scharf, markägaren i Tisza-Eszlár Adolph Junger, arbetaren Abraham Braun, köpmannen Samuel Lustig, arrendatorn Lazar Weißstein och omskäraren Emanuel Taub,

c) för **medhjälp**, "eftersom de försökt försvåra utredningen mot de ovan åtalade genom att hjälpa till", till de fem judar som var inblandade i smugglingen av lik: flottarna Amsel Vogel och David Hersko, samt Jankel Smilovics, Martin Groß och Ignaz Klein.

De hade inte mindre än fem, mestadels judisk-frimureriska "framstående" försvarsadvokater till sitt förfogande; två av dem var medlemmar av den ungerska riksdagen som hade utsetts till "försvar" eftersom de hade kopplingar till "storpolitiken" till följd av sina mandat!

"Det är en fråga som i viss mån kan **få allvarliga konsekvenser** för några miljoner människor; under dessa omständigheter kan man säga att antalet fem försvarare var inget mindre än för stort." *37)* - Inledningsvis ställdes 80.000 fl. till förfogande för att täcka "försvararnas mindre utgifter*" 38)*. Juden **Guttmann**, ordförande i Israelitiska förbundet (AIU.) i **Wien**, hade satt upp en egen telegrafapparat. På så sätt upprättades en separat telegrafförbindelse mellan **Nyiregyháza** och judarna i Wien, så att judarna direkt och så snabbt som möjligt kunde informeras om varje ord som sades, utan att omvärlden, inte ens myndigheterna, kunde få reda på något. - "Låt en kristen be om det! Jag frågar er, mina herrar ministrar, om ni skulle ge honom detta! Jag tror inte det ..." (Biträdande **Schneider** i det österrikiska riksrådet den io. November 1899.)

Utfrågningen av 138 vittnen var på gång. Domstolens ordförande var **Franz von Kornis**, åklagaren **var Eduard von Szeyffert**, som hade nämnts flera gånger. Han fick mycket specifika instruktioner från **Nyiregyháza**. Den judiska pressen var full av lovord om denne man; Paul **Nathan** gav honom också en mycket gynnsam rapport - vilket säger allt! Han skriver: "Eduard von **Szeyffert** löste denna svåra uppgift med fulländad takt och skördade **den bildade** (läs judiska!) **världens oreserverade erkännande och**, för att säga samma sak, antisemiternas dödliga hat ..." *39)* Denna jude framställer offrets mor än mer cyniskt, utan ett spår av medlidande: "Gamla **Solymosi** var en lång, mager, benig kvinna med en kantig kropp. Under de offentliga förhandlingarna framträdde hon i rättssalen klädd i **mörka** kläder, och hennes pergamentgula**, uttryckslösa** ansikte var inramat av en svart huvudduk. **Det var något märkligt sorgligt** med att titta på dessa **mumieliknande** drag. Det fanns inte ett pip att se i det ansiktet, och det enda som verkade leva var ett par små blå ögon som tittade ut i fjärran med en blick **som på samma gång var så dum och så vidskepligt from**. Det rådde ingen tvekan om saken: den olyckliga kvinnans karaktärsdrag var en blandning av hårdhjärtad**,** orubblig **gudstro och vidskepelse**. **Det måste ha varit lätt** att väcka tanken hos henne att hon var ett **Guds verktyg**. Åtminstone trodde hon att hon stod i ett mycket speciellt förhållande till den Högste. **Idéerna om hennes dotters död kom till henne från Gud.**.." *40)* - Så kunde en jude skriva år 1892 i det av Gud gynnade Wilhelminska Tyskland!

Åtalet grundade sig i huvudsak på de uttalanden som den sextonårige sonen **Moritz** till tempeltjänaren Joseph **Scharf** gjorde den 21-22 maj 1882. Under den offentliga domstolsförhandlingen upprepade Moritz **Scharf** också bestämt och självsäkert de uttalanden som han redan hade gjort till undersökningsdomaren. Redan under rättegångens första dag förekom våldsamma utbrott: "När Moritz Scharf hade berättat om mordet började den anklagade fadern nästan rasa mot pojken; det var en fruktansvärd scen när männen, varav några var gamla, stod mitt emot pojken, som de såg som den **enda upphovsmannen** till all deras olycka." *41)* - Gamle **Scharf** försökte plötsligt kasta sig över sin son, men knuffades tillbaka in i dockan av fångvaktaren. Var och en av de åtalade ombads kommentera vittnets utsaga. Den judiske läraren **Buxbaum** rasade: "Det är inte sant vad han säger, den där hunden, den där Lauskert!" - Moritz lugnt: "Du var också närvarande när Esther mördades!" - Buxbaum: "Vilken tid var det?" - Moritz: "Mellan klockan elva och tolv." - Buxbaum, utom sig: "Jag var där? Ugh!" (Spottar Moritz Scharf i ansiktet.)

Dessa framträdanden upprepades under de följande rättegångsdagarna och antog allt hårdare former. På rättegångens åttonde dag tillfrågades Moritz av den judiske försvarsadvokaten **Heumann** varför han alltid bara gick ut under bevakning; Moritz svarade: **"För att judarna skulle döda mig om jag sa sanningen..."** - "Om du inte hade 'skällt*' 42)* sådana lögner hade vi inte varit här", konstaterade **Scharfs far** uppgivet en annan dag. - "Av en helt annan anledning kunde detta (utredningen) inte avslutas", försvarade sig sonen. En försvarsadvokat för judarna svarade: "Jag frågar vittnet Moritz Scharf varför utredningen inte kunde avslutas och varför den pågick **i tretton månader** av ett mjukt skäl." - Den judiske domaren gav honom en reprimand: "Av den anledningen att de judar som **stannade** kvar i Tisza-Eszlár klädde ett lik med Esther **Solymosis** kläder!"

Efter att ha bevittnat de fruktansvärda händelserna i synagogan sprang **Moritz** till sina föräldrar för att berätta vad han hade sett utifrån sin egen fruktansvärda upplevelse. President **Kornis**: "Vad sa du när dina föräldrar satt vid bordet?" - Moritz: "Jag berättade för dem om det fall jag hade sett." - Ordföranden: "Vad var svaret?" - Moritz: "Min mamma sa åt mig **att hålla tyst**!" Men lille **Samu** hade hört några saker och skvallrade, vilket satte bollen i rullning!

Paul **Nathan** bortser från vad hans stamfrände, som har blivit knockad, har sagt: "Herregud, ett mord kan inte förstöra din lunch om du har god aptit... Så familjen äter sin måltid i lugn och ro, och som **trevlig bordsunderhållning** berättar **Moritz** om **det lilla skämt** han just bevittnat... Nu är middagsmåltiden över; far, mor och son har inte haft någon anledning att bli upprörda **över det lilla mordet**; de låter sig inte störas i sin **sabbatsstämning**... Det **är ett verkligt idylliskt mord** som har ägt rum, utan ängsliga förberedelser, utan noggranna överväganden, allt är helt och hållet överlämnat till den goda försynen. Om en skrymtare skulle beskriva ett mord på Moritz **Scharfs** vis på **ett** lämpligt ställe **i en operett**, skulle folk brista **ut i skratt**." - **Det** är "författaren" Paul **Nathan**!

Som svar på sin fars förebråelser ("Jag har hört att du tycker bättre om fläskkorv än koshermat" *43)*) förklarade **Moritz** till slut att han inte längre ville vara jude, han hade blivit **äcklad av den judiska religionen**... Han kunde bara förklara mordet på Esther med att judarna var tvungna att agera på detta sätt **enligt religionens stadgar** *44)*. Den mördade kvinnans bror, Johann **Solymosi**, märkte kvällen efter **Esthers** försvinnande hur **ett stort antal judar**, bland dem många utlänningar, kom ut ur templet och gick till juden **Lichtmann**. Först efter midnatt lämnade de hans egendom **i grupper** och rörde sig försiktigt mot templet.

Fru **Bátori** och hennes dotter **Sophie** lade märke till att det på kvällen den 1 april brann i synagogan *45)* nära där de bodde till sent på kvällen, vilket inte brukade vara fallet. Den **bakre** delen av templet var fortfarande starkt upplyst vid midnatt.

På rättegångens 16:e dag berättade bondhustrun **Cseres** från Tisza-Eszlár om sina iakttagelser: "Den natt Esther försvann var det mycket oväsen i vårt kvarter... Jag tittade ut genom fönstret och såg **många judar** komma och gå. Senare kom juden **Grossberg**, vred sina händer och ropade: "Gud, vad har vi gjort, vad har vi gjort?" En utländsk jude**, en galicier** till utseendet, svarade Grossberg: "Var inte rädd, det kommer inte att hända något!"

Vittnet **Sipoß**, som bodde hos Großberg vid tiden för **Esthers** försvinnande, vittnade om att det hade varit många judar på Großbergs gods den kvällen, som hade talat upphetsat på judisk jargong; hon hade inte förstått ett ord. När hon kom in i rummet hade gamle Großberg omedelbart skickat ut henne igen och sagt att de hade "något" att diskutera.

Dessutom var det ställt utom allt tvivel att judarna **Schwarz**, **Braun** och **Buxbaum** hade anlänt till byn redan den 31 mars, **en dag före mordet på Esther,** och hade inkvarterat sig hos den tidigare **vakten Taub** och Jakob **Süßmann**.

Moritz **Scharf** hade i rätten upprepat sitt vittnesmål om att han hade sett mordet genom nyckelhålet i den inre synagogdörren; på presidentens fråga om hur länge han hade sett det svarade vittnet: "Trekvart eller till och med en timme." Omedelbart efter att ha förhört Moritz **testade** undersökningsdomare **Bary** på plats om han verkligen hade sett det han hade vittnat om: det hade han. Resultatet antecknades på plats. Nu genomförde domstolen, biträdd av åklagarsidan och försvaret, en undersökning i detta ärende; **Moritz** och hans far togs med. Och hör och häpna: genom nyckelhålet syntes nästan ingenting, bara en smal remsa på cirka en halv meter mitt i rummet! Vittnet hade i protokollet uppgett att han bara hade tittat genom nyckelhålet lite böjt, det hade gått ganska bra. Men nu konstaterades att nyckelhålet bara var 85 cm över golvet, vilket innebar att **Moritz** bara kunde titta igenom det i några minuter på huk; men han

hävdade, vilket framgår av protokollet från denna inspektion, att han inte behövde böja sig ner på det sättet när Bary ledde honom igenom. Huvudresultatet av denna lokala inspektion var: "...Det fastställdes vidare att Moritz **Scharf inte såg** platsen under inspektionen." En av de judiska försvarsadvokaterna anmärkte: "Vi borde ha inlett hela målet med denna inspektion av brottsplatsen, då skulle vi inte ha behövt förhandla i fem veckor!"

Försvaret hade klokt nog varit försiktigt med att inte planera in en lokal inspektion vid ett tidigare datum, eftersom det olycksbådande nyckelhålet i synagogan under tiden hade **flyttats på ett mycket sinnrikt** sätt, så att till och med Ungerns chefsåklagare, när han tittade igenom det vid den senare inspektionen, enligt egen utsago, faktiskt "inte såg någonting"! *46)*

Allt som återstod att göra var att ogiltigförklara Landessanitätsrats expertutlåtande om det uppspolade liket så att de judar som arresterats för att ha smugglat lik också kunde släppas fria.

I sökandet efter en "europeisk auktoritet", vars namn ensamt kunde upphäva alla tidigare expertutlåtanden, föll valet på professorn och föreståndaren för patologiska institutet vid Berlins universitet, **Rudolph Virchow**, som också hade fördelen av att vara en liberal "progressiv" riksdagsman**.** I sitt "expertutlåtande om post mortem-undersökningarna i Tisza-Eszlár-fallet" av den 15 juni 1883 tog Virchow, "judarnas store vän" *47),* faktiskt sista ordet genom att fördöma "**osannolikheten** i dr Trajtlers och dr Kißs post mortem-protokoll från den 19 juni 1883". **Trajtler** och **Kiß** från den 19 och 20 juni 1882", trots att han inte hade fått se någon kroppsdel utan endast kunde förlita sig på Budapest-experternas utlåtanden. Detta innebar också att det provinsiella medicinska rådets superarbitrium av den 16 mars 1883 föll!

Motiveringen till domen i första instans löd också: "Detta är sådana indikationer som, med tanke på att det medicinska rådet inte meddelade den motivering som dess expertutlåtande grundades på, det är därför omöjligt att veta på grundval av vilka anatomiska uppgifter det avvek från professorernas expertutlåtanden när det gällde att fastställa likets sannolika ålder, och även med tanke på att liket hittades i **Esthers otvivelaktiga kläder** (!), tillåta antagandet att **kroppen i fråga skulle kunna vara Esther Solymosis kropp**."

Allt var i sin ordning: den försvunna kvinnan hade gått vilse - trots att hon var barn i byn och kände till gångbron och stigen i fullt dagsljus -, fallit i Tisza och hittats flera månader senare som ett välbevarat, välvårdat lik i oklanderligt ordnade kläder. ...

Men offrets mor hade förblivit lika opåverkbar som den första dagen i dessa aktiviteter; hon hade svarat på alla frågor: "Domstolar, mitt modershjärta säger mig att judarna som sitter på anklagelsebänken har mördat min dotter. Judarna har kommit till mig och erbjudit **mig en stor summa pengar** om jag skulle tysta detta mitt hjärtas röst - jag kan inte..." (H. Desportes, s. 239).

Det blev plötsligt bråttom att döma**: alla åtalade frikändes**, och om de hade lidit **ekonomiska förluster till följd av** den långa häktningstiden **fick staten betala för allt**! "**Efter stora övergrepp och misstag lät domstolen i Nyiregyháza rättvisan segra fritt**, ja, den föraktade att kasta ens **skuggan av misstanke på de oskyldigt fängslade**." *48)*

Domstolens ordförande Kornis avslutade med följande "försonande ord" till den hånfulla mordiska pöbeln: "Jag måste uppmana er att återvända till er hemliga härd och till era kristna medborgare, att ta med er lugn och blygsamhet och att avstå från varje provokation som kan leda till att de redan upprörda sinnena blir upprörda och till att den fredliga samexistensen störs. Ni bör inte tillskriva domaren, domstolen eller ens enskilda medborgare **de prövningar och vedermödor** (!) som ni **har utstått**, utan ett sammanträffande av omständigheter. Ni kan bli vänner med ödet, som ofta obevekligt och med svårighet

visar sig på livets väg och som ofta är nästan omöjligt att undvika, även med största hövlighet och anständighet." *49)* Men ingen hade ett tröstande ord till offrets mor; tvärtom utsattes hon hjälplöst för judiska övergrepp och misstankar även under rättegången; enligt hennes egna utsagor hade judarna till slut hävdat att hon hade misshandlat Esther och att det var därför hon hade gått i vattnet. ... Tio år senare kunde Paul **Nathan** fortfarande spotta på henne på det mest vedervärdiga sätt!

"En kuslig fasa kryper över en människa när hon lugnt betraktar judenhetens uppträdande i denna cause célèbre: judarna, som ständigt slänger sig med fraser om mänsklighet, upplysning, mänskliga rättigheter, tolerans etc., som med dumdristig cynism åberopar lagen, samma lag som de hånar och trampar på mest. som med **dumdristig cynism** i alla fall där de med rätta angrips åberopar lagen, samma lag som **de hånar och trampar på mest**, dessa judar begår först ett grymt ritualmord och förnekar det sedan fegt med en oseriös panna, **riva sönder den sörjande moderns sorg, misshandla henne med svepande** ursäkter, vilseleda domstolen, svekfullt klippa av utredningens omsorgsfullt spunna trådar, gräva upp halvdöda lik ur sina gravar som hyenor, byta ut dem, klä falska döda kroppar i de slaktades kläder, lura varandra på syndens lön, skicka **dödshot till domarna i ämbetet, planera mordförsök** på dem för att få kontroll över de domstolshandlingar som är farliga för dem, och slutligen, när inget av detta hjälper dem och järnringen dras åt mer och mer, blir de likskändare i ordets mest motbjudande och vidriga bemärkelse för att skrämma bort de orosmoln som tornar upp sig över judarna! Det **är deras** mänsklighet, deras upplysning, deras moral, som de proklamerar med sådan glöd, på vars postulat, bildat av lögner och bedrägeri, de har mage att förespråka religiös tolerans, tolerans för religiösa seder, varav en kom i dagen i det rituella offermordet på Tisza-Eszlár ..." *50)*

De två högre domstolarna bekräftade den frikännande domen i sin helhet. Som på beställning försvann alla de anklagade judarna omedelbart från Ungern; **Moritz Scharf**, "förrädaren", åkte till **Amsterdam** som diamantslipare; försvarsadvokaterna stannade dock kvar i landet och fortsatte att livnära sig "ärligt". Försvararna stannade dock kvar i landet och fortsatte att livnära sig "ärligt". En av de första "försvarsadvokaterna" var frimuraren **Karl Eötvös**, som redan hade fått ett "förskott" på 80.000 fl. Han blev en stor ungersk jordägare...

Epilog.

Friandet av de åtalade hade orsakat en enorm upprördhet bland det ungerska folket. **Eötvös** och hans gode vän, chefsåklagare **Szeyffert**, tvingades kort efter domen lämna Nyiregyháza i all hast och i en stängd bil, under folkets förbannelser och ett hagel av stenar. I alla större städer i landet, särskilt i **Pressburg**, **Kaschau**, **Ödenburg**, i **Budapest** och i själva domstolen, förekom allvarliga sammanstötningar, judiska butiker stormades och i länen sattes enskilda judiska fastigheter i brand. Men allt detta gav bara mer bränsle till Judahs kvarn... Den 11 september 1883 talade den tidigare nämnde hovpredikanten **Stöcker** om utgången av denna rättegång vid ett möte med sitt kristligt-sociala parti i **Berlin**, där han bl.a. sade *51)* "Rättegången mot Tisza-Eszlár har avgjorts, de åtalade frikändes... Kompetenta advokater, däribland två allmänna åklagare, har försäkrat mig om att de före rättegången trodde på de tilltalades oskuld, men efter beslutet trodde de **på deras skuld**; personligen var de **helt övertygade om de tilltalades skuld**."

"Jag var i landet en tid efter domen. Jag fann inte någon som hade det minsta tvivel om den anklagades skuld ..." skrev Edouard **Drumont** 1889 i sitt förord till "Mysteriet med Henri Desportes blod!

Bondehustrun **Cseres** vittnade i samband med sitt förhör i den offentliga utfrågningen att "det var vanligt i Tisza-Eszlár att de kristna förlorade och judarna vann"; byborna hade samlats och diskuterat de judiska intrigerna på ett upprört sätt, och till slut hade de bara lugnats av militären. - Deras outbildade instinkt hade sagt dem att vissa krafter var i farten för att ändra även denna dom!

Dessa rykten fick en fastare form i ett "öppet brev" som en senare försvarare av mordkomplotten, juden **Bernhard Friedmann,** skickade till de stora ungerska judiska tidningarna. I detta brev daterat ig. september 1882 heter det bl.a.: "Två saker anses möjliga beträffande utredningens resultat. Den ena säger att den allmänna åklagarmyndigheten kommer att studera frågan och **helt enkelt begära att rättegången ställs in efter det att det inte finns några godtagbara bevis**. Men sedan sägs det också att ärendet kommer att tas bort från vesir **Bary** och anförtros åt skickligare (läs judisk! författaren), mer erfarna händer, så att de **misstag som begåtts** i utredningen om möjligt kan **repareras**." På ett annat ställe i detta brev stod det vidare: "En annan fråga som nu också kommer att avgöras är om, om den kungliga åklagarmyndigheten anser att en kompletterande utredning är nödvändig, **Bary** också ska anförtros den, trots de många misstag han har begått - **eller någon annan?**"

Bary hade dock lyckats hålla stånd med samma energi som han hade använt under förundersökningen. Därmed återstod bara det första av de två alternativ som Jud **Friedmann** föreslagit. Denna väg togs. Men vilka är de stora okända **"män"** som visste allt detta nästan ett helt år före domarens beslut? Paul **Nathan** själv kan delvis användas för att besvara denna avgörande fråga genom att bortse från sina talmudiska rävsmartheter vid ett tillfälle i sin behandling av den judiska triumfen **i Nyiregyháza** och skriva *52)*: "Det fanns ett antal människor i Ungern som tog upp kampen med mod och genialitet; de ensamma skulle naturligtvis ha besegrats; men **i allians med den allmänna opinionen i det bildade Europa vann de, och sanningen triumferade**."

Vi känner redan till det "utbildade Europa" från Damaskus: den gyllene internationalen, som skapar "allmän opinion" och förbereder den judiska "segern": Tisza-Eszlár-rättegången blev en **ekonomisk-politisk maktkamp** mellan den judiska storfinansen och det av den beroende landet Ungern, som redan på 1980-talet var svårt skuldsatt till den internationella storfinansen och förhandlade med huset **Rothschild** om att reglera **sin statsskuld, som belastades med en alltför hög ränta**, just när den lilla byn Tisza var på allas läppar. Genomförandet av denna pensionsomvandling skulle ge det ekonomiskt krisdrabbade landet en årlig räntebesparing på 2,5 miljoner gulden. Några dagar innan Hatipt-förhandlingarna inleddes i **Nyiregyháza** skickade baron Albert **Rothschild** ett brådskande meddelande till greve **Szapary**, den ungerske finansministern, där det stod att penningmarknaden, som huvudsakligen bestod av judiska element, ville använda de medel som stod till dess förfogande för att minska de ungerska statspapperen till en nivå som motsvarade **den ungerska jurisdiktionens**." - Detta meddelande publicerades också i pressen!

Under huvudförhandlingen i brottmålet talade Rothschildhusets representant i Budapest, juden **Goldschmidt**, till den ungerske ministern baron Bela **Orczy** som representant för "Alliance Israélite" - efter att "Anglo-Jewish-Association" i **London** redan hade blandat sig i på ett okänt sätt - och sade kategoriskt till honom att anklagelserna mot skakarna skulle läggas ned. Vidare hotade han med en **interpellation som** skulle **läggas fram i det engelska parlamentet** och ställde det skandalösa kravet att **frikännandet av de anklagade** skulle ske **omedelbart vid rättegången,** i **stället för i första instans**!

Den 20 juli 1883 fick justitieminister **Pauler** ett telegram från premiärminister **Tisza** där denne bad sin justitieminister att "strikt kontrollera domstolens ordförande **Kornis** och om nödvändigt hota honom med avsked!"

Premiärministerns tidning tog fasta på denna inspiration och skrev: "Tisza-Eszlár-fallet kompromitterar Ungern! Utländska länder pekar finger åt Ungern. **Världspressen** skäller ut oss dagligen. **Utländska länders domar är suveräna, du kan inte överklaga dem till någon.** Vem förde **denna skam** över Ungern? De som förde Tisza-Eszlár-rättegången! Så vi frågar helt enkelt: Quo usque tandem? *53)* och kräver av dem ett svar, inte i ord **utan i handling**."

Denna uppståndelse var sedan tillräcklig för att få domstolens ordförande, som dittills hade hållit sig objektiv, att fullständigt kollapsa och för att frikänna de judar som redan hade dömts med nästan ursäktande ord. Judendomen hade fått "**moralisk** tillfredsställelse", men den ungerska staten hade fått ett judiskt statslån! Som framgår av justitieminister **Paulers** dagboksanteckningar den 26 september 1883 krävde finansjuden Goldschmidt efter rättegångens slut att de höga åklagarna **Kozma** och **Szeyffert** skulle dekoreras på uppdrag av Rothschilds. Karl **Holz** skrev om denna skändlighet: "De två allmänna åklagare som hade varit i judendomens tjänst, som hade lagt de största hinder i vägen för en rak rättegång, som hade böjt lagen, borde hedras för denna nedrighet av Hans Kejserliga och Kungliga Apostoliska Majestät inför hela den ariska världen till Israels glädje!"

Och den judiska tidningen "Egyenlöseg" vågade efter rättegångens slut skriva: "Skulle det vara ett under om Europa efter så många fasor skulle vända sig bort från en nation som var så svag att den inte kunde stå emot antisemitismen?"

Sexton år senare, 1899, inträffade en sensationell händelse i det österrikiska kejserliga rådet. I ett långt tal, där han också hänvisade till Tisza-Eszlár-massakern, hävdade den antisemitiske deputerade **Schneider att** den ungerske premiärministern greve **Andrassy**, som hade dött 1890, själv hade erkänt, när han tillfrågades, att det hade förekommit **en judisk massaker** i Tisza-Eszlár. En tumultartad föreställning följde; de judiska parlamentsledamöterna ropade: "Det är lätt att säga nu när Andrassy är död. Vem sa han det till?" - Då reste sig deputerade prins **Liechtenstein** och förklarade sakligt att i ett samtal mellan honom och Andrassy om Tisza-Eszlár hade den senare sagt följande: "Ja, judarna mördade Esther **Solymosi, men vi kunde inte erkänna det, för då skulle 17 000 judar ha slagits ihjäl i Ungern häromdagen - och var skulle vi få pengarna ifrån**!"

Eftersom deputerade **Liebermann von Sonnenberg** *55)* åter rapporterade denna händelse i den **tyska** riksdagen den 7 februari 1901 som ett politiskt faktum, vars innebörd han måste ha varit medveten om, har vi ingen anledning att betvivla den historiska äktheten i Andrassys uttalande. Vi har ingen anledning att betvivla den historiska äktheten i Andrassys uttalande.

De ansvariga männen i en stat skulle hellre se sitt folks barn blöda ihjäl ostraffat under galiciska judars klippknivar än att klara sig utan pengar som lånats från judiska banker, som de först hade sugit ut ur sitt värdfolk!

Enligt Paul **Nathans** klassificering tillhör denna kategori av människor ert "utbildade Europa". Vi kommer att få rikligt med tillfällen att titta närmare på detta Europa!

I detta sammanhang bör ett rituellt brott som också ägde rum på **ungersk** mark 1895 nämnas som ett **tillägg.** Tidigt på morgonen den 6 september det året i **Garam-Kis-Sallo i Honter** County skickade bonden Johann **Balars** sin fem och ett halvt år gamla dotter **Juliska** till spritjuden **Ignatz Adler** med en beställning. Flickan återvände inte. Den 10 september, strax före den "stora försoningsdagen", hittades barnets fruktansvärt stympade kropp utanför byn. - Judarna hade "försonats" med Jahve!

En katolsk präst skrev en rapport om detta, där den tyska översättningen lyder ordagrant *56)*: "Huden på flickans huvud och bröst hade skurits **av**. Man kunde se **spåren av en lång, vass kniv.** Hela kroppen var **täckt av stickskador**. Obduktionen visade att barnet hade svultit i flera dagar; sedan började tortyren, som måste ha gått till så att den lilla flickan **hängdes upp i fötterna med järnkrokar** och uthärdade tortyren **levande**!

Det fanns **inte en droppe blod** i offrets kropp eller hjärta. Det fanns inga blodfläckar på kroppen eller på kläderna.

Vid tidpunkten för flickans försvinnande hade, enligt många vittnen**, tre vagnar med judar**, däribland en **herde**, anlänt till Ignatz **Adlers** hus."

Som alltid i Ungern gick judarna fria; juden Adler blev bara tillfrågad om han hade någon fiende i byn, varpå han nämnde en rik bonde. Han och hans son, en slaktare, arresterades, den senare eftersom man hittade ett blodigt förkläde på honom, vilket var hans yrke! Hela befolkningen anklagade enhälligt judarna för mord. Även om de två fångarna snart släpptes visade händelsen hur långt Ungern hade kommit. Ignatz **Adler** var dessutom så säker på sin sak att han kunde väcka förtalstalan mot prästen som "uppviglande präst" och mot den ungerska tidning som hade publicerat hans rapport! För övrigt hade även icke-judiska slaktare i **Skurz** (1884) och **Konitz** (1900) anklagats för dessa bestialiska slaktningar; även dessa anklagelser grundade sig på ett beprövat system!

1) Géza v. Ónody i sitt arbete om Tisza-Eszlár, som kommer att diskuteras i detalj senare.

2) Horodezky (s. 180): "Den galiciska chassidismen representerar den mest konservativa trenden av alla" ("Religiöse Strömungen im Judentum" - Bern, 1920).

*3) **Otto Glagau**: "Kulturkämpfer", Berlin, 1880 - Den ungerska pressen undertryckte för det mesta Istóczys tal, överöste honom med skällsord och misstankar och försökte på sedvanligt sätt framställa honom som "mentalt störd". - I det ungerska parlamentet betraktades Istóczy som "enfant terrible som vräker ur sig de mest fruktansvärda och farliga saker". Man gjorde allt för att hindra honom från att tala eller, om detta inte lyckades, för att göra hans uttalanden obegripliga genom tumultartade interjektioner! (Otto Glagau.)*

4) se sid. 50.

*5) Jfr fallet med **Marie Pernicek**, som hade varit tjänsteflicka hos rabbinen Goldberger i Polna, se s. 273.*

*6) **Paul Nathan** (1857/1927) kom från en vittförgrenad judisk bankirfamilj, vars otroliga uppgång var ett praktexempel på judisk frigörelsepolitik! Nathans far, "en köpman med konstnärliga böjelser och starka spekulationsintressen", var den typ av judisk börssvindlare som dock spekulerade så kraftigt att han, om man får tro den judiske biografens berättelse, berövade sig själv "sin" förmögenhet.*

*Hans son Paul föddes i **Berlin**, Unter den Linden 18, i samma hus som - genius loci! - 21 år senare sköt juden **Nobiling** kejsar Wilhelm I. Pauls liv som "historiker, politiker, journalist" var den evige judens. Till hans intima vänkrets hörde alla de "ledande judiska politikerna", den tyske vetenskapsmannen **Mommsen** och på senare tid den judiske "poeten" Ernst **Toller**. Efter Tysklands sammanbrott 1918 erbjöds Fr Nathan posten som sändebud i **Wien.** Nathan avböjde dock, "eftersom antisemitismen var för stark i Wien!"*

*År 1929 tillägnade juden **Feder** Nathan sin egen biografi, som bär den signifikativa titeln: "Politik och **mänsklighet** - Paul Nathan, ett livsporträtt". - Vi kommer fortfarande att ha möjlighet att lära känna "mänskligheten" hos denne "vise man i Juda"!*

*7) Enligt Ónody "ägde" Budapest 7721 judar år 1840 och 16 512 år 1848, en ökning med över 100 % på bara några år! I numren av "Weltkampf" (nr 173 och 188) finns avslöjande information om den pågående judaiseringen av Ungern. Enligt denna är huvudpressen till 80% judisk, alla handelsgrenar är till 80-90% judiskt ägda, varvid de procenttal som anges alltid endast avser den judiska **rasen**! I själva verket kan man inte längre tala om en ungersk ekonomi eller press. På det sistnämnda området verkar dock den*

nya ungerska presslagen från 1939 vilja åstadkomma en förändring - om regeringen har möjlighet att göra det.

8) Ingår i Brafmanns "Buch vorn Kahal", utgiven av S. Passarge, Leipzig, 1928.

*9) Ett annat ritualmordsoffer, den 18-åriga gymnasieeleven **Winter** Konitz, hade också förtalats som en perverterad livsnjutare (se sid. 296). Under rättegångens fortsatta gång blev den 14-åriga Esther stämplad som en "njutningsflicka"!*

10) Ungerska flickor försvann verkligen spårlöst - om ni minns de fall som nämnts ovan!

11) se s. 311.

12) Uttalande av rättens ordförande på rättegångens nionde dag.

13) Uttalande av Josef Pásztor.

14) 3:e rättegångsdagen.

15) 26:e rättegångsdagen (1883).

*16) Protokoll I, upptaget på natten i Nagyfalu av Péczely och skickat till **Bary** med anmärkningen "most urgent".*

17) Tiggaren juden Woliner!

18) Protokoll II i appendix, se sidan 426.

19) Synagogans vestibul vette mot ett stort, obebyggt område vid Tisza och kunde därför inte observeras.

20) Publicerad av Paul Nathan sidan 61.

21) Detta hänvisar till de judiska skribenterna!

22) Se sid. 311.

23) v. Ónody, sidan 172.

*24) Georg v. **Marcziány**, sidan 22.*

25) v. Ónody, sidan 172.

26) V. Ónody, sidan 180.

27) Se Theodor Fritsch, Handbuch der Judenfrage, 1938, s. 526.

28) Willi Buch, "Fünfzig Jahre antisemitische Bewegung", München, 1937.

*29) I samlingssalen fanns byster av kejsarna av Tyskland och Österrike och kungen av Sachsen! - Nathan åtalades **inte** för lèse majesté!*

30) Rohling: "Polemik und Menschenopfer" 1883, sidan 4.

31) Utgivare. WaIther & Apolant, Berlin.

32) Georg von Marozián yi, "Esther Solymosi", Berlin, 1882, s. 30.

*33) Jfr fallet med **Moses Abu-el-Afieh** i Damaskus 1840!*

*34) Paul **Nathan**, sidan 385, protokollsbilaga.*

35) Samma, sidan 393 i Appendix.

36) Samma, sidan 415: Bilaga svar.

37) Paul Nathan, s. 54.

38) Georg von Marcziää, s. 27 - Enbart den judiska församlingen i Frankfurt a. M. hade skickat 80.000 mark för "stödändamål", den i Berlin skickade 23.000 mark; Paris och andra franska städer skickade 55.000 fr. (Enligt H. Desportes, s. 235.)

39) Paul Nathan, s. 64.

40) Samma som på s. 104.

41) Paul Nathan, s. 238.

*42) Moritz hade degraderats till **en hund**, dvs. **en icke-jude**!*

43) 2:a rättegångsdagen.

44) 8:e rättegångsdagen.

*45) Även efter blodmordet i **Konitz** var det ljust i synagogan! - Se s. 310.*

*46) **Ónody** gjorde dessa uttalanden. - Paul Nathan sa klokt nog inte ett ord om det!*

*47) Otto Glagau, "Kulturkämpfer", vol. X, 1885, s. 10 - I den judiska "Berliner Zeitung" (nr 149, 1893) hyllades **Virchow** på sämsta tänkbara sätt som "vetenskapens furste". Det stod: "Virchow förkroppsligar **ensam** den lärdes gestalt i dess mest fulländade form. Dessa genomskinliga drag återspeglar arbetet under långa nätter av forskning. Och hur mjukt och utdraget orden än flyter över de **visdomsfyllda läpparna**, så säger det sarkastiska leende som ständigt omger dem tydligt att den skarpt spetsiga pilen härifrån också träffar motståndaren, hur stor och stark han än må vara." - År 1893 grundade "furst" Virchow von Judas Gnaden tillsammans med sin "frisinnade" kollega **Rickert**, som vi får återkomma till i ett annat sammanhang, den högst politiska "Verein zur Abwehr des Antisernitismus" (Föreningen för försvar mot antisernitism).*

48) Paul Nqthan, sidan 362.

49) Paul Nathan, sidan 363.

50) Ritter Georg v. Marcziányi i "Esther Solymosi", Berlin 1882.

51) Enligt en rapport i "Reichsbote" från september 1883.

52) Paul Nathan, sidan 366.

53) Hur mycket längre?

54) geMeint är bindningen!

55) Se sid. 318 och 435 f.

56) "Deutsch-Soziale Blätter", utgiven av Max Lieberrnann v. Sonnenberg, 10:e året, nr 374, Lpz. okt. 1895.

Skurz 1884.

Det blodiga mordet på Tisza-Eszlär och händelserna vid domstolen i **Nyiregyháza** var fortfarande färska i allas minne när ett helt liknande brott ägde rum på **tysk** mark. De medföljande omständigheterna avslöjade en ytterligare och helt logisk ökning av judisk makt och inflytande efter triumfen i Ungern, eftersom judendomen nu kunde se till att de verkliga mördarna lämnades ostraffade och att en icke-jude sattes på anklagelsebänken i stället!

Den 21 januari 1884 omkring klockan åtta på kvällen lämnade den fjortonårige **Onophrius Cybulla** värdshusvärden **Gappas** hus i byn Skurz (Danzigs distrikt), där han hade tvättat flaskor, för att åka till sina föräldrar som bodde i samma by. Trots att pojken bara hade en kort hemresa kom han inte fram till sina föräldrar. Vittnen uppgav under ed **att Onophrius** lockats till den judiske köpmannen **Boß** egendom; det konstaterades också att **många judar utanför staden** hade samlats på Boß egendom den kvällen, där ett iögonfallande, annars okänt liv och aktivitet rådde under hela natten. Det icke-judiska hembiträdet hade fått ledigt den kvällen utan att ha bett om det. Följande morgon var stallbyggnaden på den judiska egendomen en kaotisk röra; flytande och koagulerat blod var tydligt synligt i Boß stall och på gödselhögen på gården, och vissa säckar hade också blodfläckar.

Herden **Josephson** observerades tidigt på morgonen på en bro utanför byn med en tung säck på ryggen. En tid senare hittades pojkens **styckade** kropp under bron. De två låren saknades och förblev saknade. Underbenen låg nära det oklädda, **blodlösa** liket.

Enligt **de medicinska experternas** rapport lossades låren från bäckenhålorna och knälederna med stor expertis och skicklighet. **Med ett enda snitt** träffades **rätt ställe** där benet kunde frigöras. Trots att den mördade mannen hade varit mycket stark och fullblodig var den döda kroppen **helt tömd på blod**. **Det fanns ett tvärsnitt i nacken som sträckte sig till ryggraden**, vilket hade orsakat döden genom **blödning**. Buken hade skurits upp.

Obduktionen avslöjade ytterligare viktiga fakta: skador hittades på fingrar, händer, rygg, näsa, pannben och båda ögonen; det fanns blodiga underskärningar på många delar av kroppen. Dessa skador tydde på att pojken hade kämpat våldsamt. Som ett resultat av slag mot huvudet hade det uppstått allvarliga hematom i skallgropen. Det fanns också **otaliga** andra skador som hade tillfogats **liket**. Dessa skador **hade släta kanter** och hade också utförts med stor skicklighet med hjälp av ett **mycket vasst instrument.** Styckningen av liket måste ha utförts i ett **slutet** rum och i fullt ljus.

Inga blodspår eller spår av kamp hittades på platsen där kroppen påträffades. Enligt expertvittnenas utlåtanden verkade ett lustmord vara **helt uteslutet**; antagandet om ett rånmord var också uteslutet från början, eftersom pojken som dödades var helt utblottad.

Kriminalinspektör **Richard** kallades från Gdansk till **Skurz**. Efter ett mycket grundligt förarbete identifierade han de misstänkta mördarna som handelsjudarna **Boß, far** och **son**, samt koscherslaktaren **Josephson**. Utländska judar som hade setts i staden på morddagen kunde inte längre identifieras. Judarnas kläder undersöktes av en kemist, dr **Bischoff,** som kallats in som expert. **Spår av människoblod** upptäcktes på en jacka som tillhörde **Josephson**, och läkaren Dr **Lindenau** fann också avtryck av framtänder på slaktarens vänstra pekfinger. Läkaren föreslog att det kunde röra sig om ett bitsår. Undersökningarna gav ytterligare bevis som belastade judarna extremt tungt. Dessutom fortsatte de att trassla in sig i motsägelser och använde de mest otroliga ursäkter.

I denna kritiska situation återkallades plötsligt den tidigare undersökningskommissarien **Richard** utan att ange några giltiga skäl. Den preussiske inrikesministern **von Puttkamer**, som vi redan har träffat, skickade kommissarie **Höft**. Befolkningen visste att **Höft** hade räddat ett stort antal judar från **Neustettin** från en hotande dom 1881, då de anklagades för att ha tänt eld på sin egen förfallna synagoga med hjälp av petroleum - till och med bönböckerna hade dränkts i petroleum - för att få ut det höga försäkringsbeloppet. På den tiden skylldes mordbranden på "antisemiter" som ville hämnas; befolkningen kunde därför inte ha blivit förvånad över det fortsatta händelseförloppet! Först släpptes de fängslade judarna. Sedan började man leta efter den skyldige. Med en misstänkt stor uppsättning av de mest tvivelaktiga medel skulle rättegången genomföras enligt det förutbestämda spåret. Höft kom också fram till att styckningen av kroppen bara kunde ha utförts **av en** experthand, men det var den enda punkt där han höll med sin föregångare.

Den 10 maj 1884 arresterades den kristne, sedan länge etablerade slaktmästaren **Behrendt** från **Skurz**, som var känd för sin antijudiska inställning, och hölls häktad i nästan **ett helt år**! Hans tillgångar hade inte gjort det möjligt för honom att få ett juridiskt ombud från början. Den 22 april 1885 inleddes rättegången inför jurydomstolen i Gdansk, med en mycket upphetsad publik. Förfarandet var skandalöst redan från början; Skurzer-judarna framträdde som "åklagarens vittnen". Det icke-judiska vittnet **Zilinski** gjorde följande uttalande **under ed: Blumenheim**, den judiske koscherslaktaren, hade kommit till honom för att undersöka honom. För att ta reda på vad judarna höll på med hade han låtsats ta parti mot **Behrendt**. **Blumenheim** bad honom sedan att följa med honom till en **herre från Berlin och** berätta allt **dåligt** (!) han visste om **Behrendt**. "Herrn från Berlin" hade presenterat sig som kommissarie **Höft**, som sedan oavbrutet hade övertalat honom **om att judarna absolut inte kunde vara förövarna** etc.; **Zilinski** skulle vittna mot **Behrendt**. Under en tågresa uppmanade **Höft** honom än en gång att vittna mot **Behrendt** och inte mot judarna!

Olika vittnen uppgav också att **Behrendt** den 21 januari, samma dag som pojken försvann, hade kommit hem klockan sju på kvällen; eftersom han hade druckit för mycket alkohol var han tvungen att klä av sig och bäras till sängs; först nästa morgon steg **Behrendt** upp igen och gick till jobbet.

Efter allt detta måste vi i dag fråga oss själva: Hur var det ens möjligt att **hålla Behrendt** fängslad i ett år och anklaga honom för detta fruktansvärda brott?

Kommissionär **Höfts** agerande förklarar mycket, men inte allt. Vi måste också ta hänsyn till att domstolens ordförande under juryrättegången i **Danzig** var distriktsdomare **Arndt**, under vars ordförandeskap judarna **från Neustettin** som anklagades för att ha bränt synagogan frikändes under juryrättegången i **Konitz**. Åklagaren i **Behrendt-rättegången var juden Preuß** av alla människor! Denne judiske åklagare pläderade för Behrendts skuld och sina judiska medkumpaner **Boßs** och **Josephsons** oskuld, trots att bevisningen, som hade avslöjat de judiska intrigerna på ett närmast

förödande sätt, hade misslyckats, även om **Preuß** själv måste medge att det inte kunde framstå som iögonfallande om Volksstimme var riktat **mot judarna, i synnerhet som ett helt liknande "mystiskt**" mord hade ägt **rum i samma område** 1879, vilket än idag är olöst; Utredningen mot judarna inleddes dock inte på den tiden för att man antog att det rörde sig om ett ritualmord, utan på grundval av helt andra bevis!

Enligt "Nationalzeitung" har denna åklagare, som måste bevisa vad som drev den anklagade **Behrendt** till att begå detta brott, sagt följande: "Jag kan dock inte ge något bestämt motiv för brottet, och det blir svårt för mig att ge ett sådant, men jag måste nämna **det: det är hat mot judarna** (!). **Det är mycket möjligt** (!) att **Behrendt fick betalt** av någon **för dådet för att kunna skylla det på judarna**. Man har sett i samband med Tisza-Eszlár-rättegången och synagogbranden i Neustettin **hur långt hatet mot judar går**!" - **Preuß** lade fram förslaget att förklara den anklagade **Behrendt** skyldig till **dråp**!

Den så kallade bevisföringen av denne jude mot en oskyldig man, som slitits ner och ruinerats affärsmässigt av ett år i häkte, och som satt på anklagelsebänken i stället för judarna **Boß** och **Josephson**, fick genom sin överdrivna djärvhet motsatt effekt: juryn frikände de "anklagade" efter bara en halvtimmes överläggning.

Efter ett år i häkte släpptes Behrendt; hans tidigare tillvaro hade förstörts, inte minst genom hans judiska konkurrenters verksamhet i **Skurz**, och han fick börja om på nytt, nästan som tiggare! Som tysk medborgare hade han inte samma tur som de judiska blodsmördarna i **Damaskus** och **Tisza-Eszlár** att rehabiliteras i någon form och få ekonomisk kompensation!

Även denna rättegång hade utvecklats till en fars, en fars! **I judiska rättegångar** av alla slag upprepades detta för rättvisan ovärdiga skådespel så ofta att folket alltmer förlorade förtroendet för den. En samtida röst, "kulturkämpen" Otto Glagaus ("Zeitschrift für öffentliche Angelegenheiten", Berlin, 1885, nr 118), konstaterade uppgivet: "...Man ser hur judarna **har övertaget överallt**, och hur mycket sämre det alltid är med infödingarna. Inte ens lag och rätt är gratis, utan **kostar mer eller mindre pengar**. Om den fattigaste jude hamnar i rättvisans händer kommer han aldrig att sakna en kompetent advokat: det ser hans välbärgade trosfränder till, men ingen kristen själ bryr sig om den stackars okunniga infödingen!"

Den judiskt redigerade Berlintidningen "National" tycktes inte ha haft helt fel när den efter avslutandet av ritualmordsrättegången i **Tisza-Eszlár** triumferande skrev i sitt nummer 363 den 5 augusti 1883: "Om undersökningen av Tisza-Eszlär av många i rättfärdig indignation beskrevs som en skam för vårt århundrade, så har avslutandet av rättegången **gjort en anklagelse för religiöst ritualmord juridiskt och vetenskapligt omöjlig för framtiden**." - I ett nötskal betyder detta: en anklagelse om ritualmord måste utelämnas i framtiden på order av en internationell judenhet!

Följande fall av ritualmord kommer att ge bevis.

Korfu 1891.

Året 1891 kan beskrivas som ödesdigert eftersom två **helt likartade** ritualbrott under likartade omständigheter inom loppet **av ett kvarts år** i två olika delar av Europa riktade allmänhetens intresse mot dessa två platser: **Korfu** och **Xanten**. Detta intresse hade i sig varit ett bra sätt att äntligen lätta på det mörker som trots Damaskus, Tisza-Eszlár och Skurz fortfarande verkar ogenomträngligt för den borgerliga världen.

Om det judiska guldet bidrog till att bereda marken för frigörelsen, så bidrog världsjudendomens andra stora makt, dess **press**, till att systematiskt utvidga dessa landvinningar. Den hjälpte också till att lägga en tjock slöja över de "blodiga scenerna" - och de glömdes bort!

Snart fanns det inte längre någon nationell tidning i Grekland som hade modet att presentera händelserna på Korfu på ett rent faktamässigt sätt. Judendomen fruktade dock **saklig** rapportering och visste hur den skulle förhindras. Så de nationella grekiska kretsarna hade inget annat val än att lämna över sina rapporter för publicering till **den enda** utländska tidning som hade modet att kalla dessa saker vid deras rätta namn.

Dessa originalrapporter från de ärliga män som visste exakt var mördarna och deras arbetsgivare befann sig, men som var för svaga för att vidta åtgärder, är chockerande i sitt återhållsamma, sakliga sätt. Men efter fyra decennier av glömska har vi nu en skyldighet att offentliggöra dem igen!

I början av maj 1891 skickade regeringarna i Frankrike, England och Grekland örlogsfartyg till den helt obevakade ön **Korfu**; Greklands kung reste dit personligen, ministrar avgick, höga och högsta tjänstemän avskedades, de europeiska stormakternas regeringar vidtog **diplomatiska** åtgärder i Aten, not efter not utväxlades och de gamla hederliga posttjänstemännen på Atens huvudpostkontor suckade förvissade om att aldrig tidigare under deras långa tjänstgöring hade ett så stort antal chiffrerade försändelser tagits emot och postats dag och natt som under dessa dagar!

Slutligen hände det mest effektiva: Grekiska skuldpapper föll alarmerande på alla världens börser, det sista motståndet från regeringen i ett litet land bröts. "Alliance Israélite Universelle" hade använt sina gamla metoder även här - judisk storfinans och internationella expeditioner, All Judas skarpaste vapen, förhindrade genomförandet av en rättsprocess, som hade till uppgift att sona ett ritualbrott mot en åttaårig flicka, under rent monstruösa omständigheter!

"Vi är i en position där vi efter detaljerad information kan rapportera att det inte finns några synliga spår av skador på den mördade kvinnan; att anta ett mord av rituella skäl skulle vara att tro på en befolkning som är lika fanatisk som den är outbildad; dessutom är det ett fattigt **judiskt** barn." - De judiska tidningarna i alla länder skrev enhälligt i linje med detta; i Tyskland anammade AIU:s ledande pressorgan, "Berliner Tageblatt", med en upplaga på en kvarts miljon, det sofistikerade systemet med förfalskningar.

Lyckligtvis hittades en **tysk** tidning som försökte avslöja denna infama judiska taktik och den storskaliga lögnkampanjen och undersöka sanningen, utan att dock kunna åstadkomma en rättvis och objektiv rättegång, eftersom den tyska regeringen redan hade böjt sig för judiska intressen! Från slutet av april till slutet av maj 1891 publicerade "Neue Preußische Zeitung" ("Kreazzeitung") kontinuerligt de sensationella "Korfu-breven", vars innehåll baserades på uttalanden av högt uppsatta, nationellt sinnade grekiska politiker och vetenskapsmän som tydligt hade genomskådat den internationella judenhetens intriger. Ett antal av dessa brev var skrivna av en parlamentsledamot från Korfu själv och skickades till "Kreuzzeitung" för publicering genom mellanhänder. Dessa artiklar i "Kreazzeitung" var mycket irriterande för de judiska tråddragarna vid den tiden; inte undra på att deras klans hat först och främst riktades mot denna modiga tidning, men sedan mot tyskheten i allmänhet.

Vad hade hänt?

En fullständigt **blodlös, knivhuggen och till oigenkännlighet styckad** kropp av en åttaårig flicka hittades under mystiska omständigheter natten till den 12/1 april 1891 i en husentré **intill synagogan** på Korfu.

Den medarbetare på "Kreuzzeitung" som skickades till Korfu för att rapportera fick en rapport från en korfiotisk vän som, skriven under intryck av händelserna, var autentisk i alla detaljer och publicerades i en ledare *1)* av tidningen i fråga. Detta brev från Korfu lyder ordagrant:

"På kvällen den 12 april vid tio och en halv-tiden meddelade en utropare att juden **Salomon Sarda** saknade sin åttaåriga dotter **Rubine** och att den som visste något om var hon befann sig skulle höra av sig. Nästa dag fick man med fasa veta att barnets kropp hade hittats i en säck i dörröppningen till ett judiskt hus. **Fadern** hade hittat henne **själv när** han klockan två på morgonen gått hem från kaffedrickandet (!) och letat efter den försvunna kvinnan i portarna. Han snubblade plötsligt över kroppen och tillkallade genast nattvakterna. De senare vittnade om **att Sarda** inte hade visat **någon förvåning eller smärta vid** åsynen av kroppen. **Obduktionen, som utfördes av fyra av Europas bästa läkare, visade att kvinnan hade ett sår i halsen, ett i hjärtat och ett i armen samt en knöl på huvudet. Döden måste ha berott på blodförlust efter att barnet troligen hade blivit bedövat av ett slag. Det fanns inte en enda bloddroppe kvar i kroppen, tvärtom tydde många nålstick på olika ställen på att mördarna noga hade sett till att allt blod hade runnit ut.** Såren - liksom hela liket - hade tvättats rena och täppts **till med flickans hår. Det fanns inte heller minsta spår av blod på tvätten**.

De märkliga omständigheterna under vilka dådet och upptäckten av kroppen hade ägt rum, i kombination med det faktum att den judiska påsken hade firats kort dessförinnan **och att liknande händelser från slutet av förra seklet och början av detta** fortfarande var färska i allas minne, fick folkmassan att tro att det rörde sig om ett av dessa rituella människooffer för blod, som trots allt som **skrivits emot det** existerar och alltid har existerat i **alla folks** fantasi, och som **alltid** påminns **på nytt av händelser av detta slag....** Ryktet spreds att den avlidna inte alls var judinna, utan en kristen flicka vid namn **Maria Dessyla** som hade stulits från **Janina** och ofta hade beskrivit sig själv som sådan. Den uppståndelse som uppstod bland folket går inte att beskriva. Men med tanke på korfioternas allmänt fredliga sinnelag skulle rättvisan ändå ha fått fritt spelrum om inte judarna enhälligt, som om de hade gett sitt ord till det, hade uttalat den skandalösa anklagelsen att **kristna** hade mördat barnet på detta sätt för att hetsa folket mot judarna..."

En medarbetare i "Staatsbürgerzeitung", som hade många kopplingar till Grekland genom sin långa vistelse i **Aten** och Orienten, skrev också till tre olika personer i Aten med en begäran om information om händelserna på **Korfu**. Från alla tre - bland dem historiker och filologer - fick han ganska omfattande rapporter som innehöll nästan överväldigande material!

Juden **Vita Chajim Sarda de Salomon** hade ursprungligen hävdat att det var hans **egen dotter som** hade fallit offer för detta fruktansvärda brott, men flickans identitet kunde inte omedelbart bevisas, eftersom den lilla kroppen var styckad på det mest fruktansvärda sätt och liknade **ett enda sår.** Enligt en särskild rapport från **Aten** den 15 maj 1891 visade den **officiella rättsmedicinska obduktionen** att döden hade orsakats av **ett snitt i halsen** och efterföljande **blödning**. Detaljer visade att **halspulsådern och halsvenerna** hade öppnats till ett djup av 10 cm med hjälp av **kirurgiska instrument. Artärer och vener i båda armarna** hade också skurits. **Hjärtat hade fått ett knivhugg. Förutom otaliga stygn** i alla delar av kroppen hittades ett tjugotal mindre, **mycket djupa** skärsår; enbart flickans huvud hade **sju knivhugg**. Benen verkade krampaktigt dragna upp och böjda *2)*. Kroppen **var helt tömd på blod**!

Georgios Zervos, ledamot av **Korfus** parlament och ledande korfiotisk medborgare, framförde en fruktansvärd anklagelse i sin rapport. Fyra judar anklagades för det bestialiska mordet: den judiske skräddaren **Sarda**, som enligt uppgift hade tagit hand om den **icke-judiska** flickan **Maria Dessyla** från **Janina** och slaktat henne tillsammans med synagogans tjänare **Naxon**, den judiska församlingens dödgrävare och en judisk tiggare vid namn **Ephraim.** Den sistnämnde anklagades också för att medvetet ha begått mened.

Fyra romersk-katolska nunnor som drev en flickskola på **Korfu** framträdde som vittnen för åklagarsidan. Barnet hade förts till denna skola när hon var omkring sex år gammal; vid detta tillfälle hade skräddaren **Sarda**, trots upprepade förfrågningar, undvikit att ge några ytterligare detaljer om barnet, så att skolan var tvungen att förlita sig på elevens uppgifter om att hennes namn var Maria **Dessyla** och att hon hade fötts i **Janina** 1883. Nunnornas uppgifter ifrågasattes häftigt av rabbinen på **Korfu**, som visade upp ett födelseregister skrivet **på hebreiska**, där den mördade kvinnan påstods vara registrerad som **dotter** till skräddaren **Sarda**! Vid närmare granskning visade sig registret vara **förfalskat**. Ingenstans i de **officiella grekiska folkbokföringsregistren** fanns barnet angivet som dotter till **Sarda**, trots att han hade bott på **Korfu** i över tolv år! Alla dessa omständigheter gjorde det klart att det påstådda föräldralösa barnet hade hamnat i klorna på denne jude för flera år sedan under vissa omständigheter, för att vid behov kunna försvinna spårlöst igen, och att alla ytterligare personliga detaljer noggrant hade undvikits!

Huvudvittnena, två grekiska poliser, observerade den mordiska pöbeln när de försökte begrava en kropp i en säck på den judiska kyrkogården den aktuella natten; judarna lyckades dock fly. För att avleda misstankarna om mord från sig själva var judarna de första att "rapportera" mordet, enligt samma procedur som de hade praktiserat i **Trento** många århundraden tidigare. Efter att juden **Sarda** hade använt sig av de offentliga roparna på kvällen den 12 april, infann han sig på morgonen den 13 april på poliskontoret på **Korfu** och förklarade fräckt, utan ett spår av sorg, att "hans barn" hade mördats och kroppen kastats i en säck in i entrén till huset framför hans lägenhet bredvid synagogan. Den ansvarige poliskommissarien fann dessa uttalanden mycket misstänkta och höll **Sarda** i förvar. På grundval av vittnesmålen blev bevisningen alltmer solid. Efter tre dagar framträdde ett "friande vittne" inför undersökningsdomaren i form av den halvblinde judiske tiggaren **Ephraim**. Han påstod sig ha **sett** fem bönder med barnets lik den aktuella **kvällen**, trots sitt dåliga syntillstånd! Eftersom han fortsatte att trassla in sig i allvarliga motsägelser gjorde han sig själv starkt misstänkt inte bara för mened utan också för delaktighet i det bestialiska brottet.

Vad hände med de anklagade judarna?

Statsmakterna försökte till en början - som i alla länder - att behandla hela affären som en "saga", men måste snart inse att saken inte längre kunde döljas! Ändå hade regeringen varken mod eller kraft att öppet ta hänsyn till folkets rättskänsla, vilket ledde till att befolkningen blev alltmer upprörd för varje timme som gick. För att vinna tid kallades först prefekten på **Korfu** och sedan den allmänna åklagaren som ansvarade för fallet till **Aten** för att rapportera till regeringen. Denna rapport tog lite tid. Under tiden hade den internationella, judiskinspirerade diplomatin arbetat vidare. Den grekiske premiärministern **Delyannis** svarade på Englands, Frankrikes, Italiens och Österrikes ingripanden för att skydda judarna att "den officiella undersökningen hade stött på **vissa element som sannolikt skulle uppmuntra** den kristna befolkningen att anta att det rörde **sig om ritualmord**". Han försökte därför "**skjuta upp inledandet av rättegången mot de mordanklagade judarna så att de skulle få tid att lägga fram de nödvändiga bevisen för sin oskuld**".

För att uttrycka det enkelt: **Delyannis** själv är övertygad om att ett barn av hans folk har slaktats - men hans händer är redan bundna för att vidta åtgärder!

För att motbevisa "Kreuzzeitungs" rapporter skickade "Berliner Tageblatt" sin egen reporter, Dr **Barth**, till Grekland. Vi måste gå in på denna omständighet mer i detalj, eftersom den judiska pressens skrupelfria beteende måste hållas ansvarigt för oroligheterna på Korfu. Det har inte varit möjligt för oss att avgöra om dr Barth själv var en internationell pressjude eller bara en betald judisk tjänare; hans taktik var dock så avslöjande att den än i dag kan bidra till historien om den judiska presskampen!

Väl på **Korfu** utvecklade **Barth** en febril aktivitet för att förvirra den allmänna opinionen med ett antal tendentiöst förvrängda och avsiktligt förfalskade rapporter och telegram. Han lyckades t.ex. få till stånd

ett beordrat uttalande från den grekiske ärkebiskopen på **Korfu** och från prefekten. Efter dessa "framgångar" övergick dr Barth till huvudattacken mot ställföreträdaren **Zervos**. Hans autentiska rapporter stämplades som "helt fiktiva", vittnesmål förvrängdes enligt beprövade metoder; slutligen **fejkade Barth** ett samtal med premiärminister **Delyannis** för att slutligen kasta ljus över "fallet" - men låt oss följa denna presskamp med hjälp av "Kreuzzeitungs" rapporter!

"Berlin den 16 maj 1891 *3)* - Som svar på Wie, ner Fremdenblatts 'dementi', som sägs ha rapporterat från Rom att vår tidigare rapport om ritualmordet var felaktig, och som den lokala judiska pressen naturligtvis är utom sig **av glädje över,** har vi följande att säga: Vi har informerats av auktoritativa källor att den grekiska regeringen **ännu inte har utfärdat någon dementi** av det telegram som publicerades i Kreuzzeitung. Enligt den grekiska kolonins bedömning här är det också absolut omöjligt att **Delyannis**, utan att rubba sin ställning som premiärminister, skulle kunna förneka **det faktum att** den kristna flickan **Maria Dessyla** mördades av judar innan **rättegången** mot de judar som anklagas för mordet har avslutats inför full offentlig insyn.... och om den grekiska regeringen hade haft minsta bevis för judarnas oskuld skulle den för länge sedan ha offentliggjort detta i de organ som står till dess förfogande; men inte nog med att detta **inte** har skett, utan hittills har alla tidningar **i Aten** framställt mordet som bevisat. Vi vill därför råda tidningar som "Kurier" och "Berliner Tageblatt" att vända sina utbrott till andra adresser. - För övrigt kan vi försäkra de - **judiska** - **ledarna** för dessa organ att vi är väl medvetna **om de ansträngningar som gjorts av några av deras stamfränder för att få till stånd en dementi mot** "Kreuzzeitung"**.** Dessa ansträngningar var dock förgäves i Berlin; det är naturligtvis lättare att göra detta i Wien, där det officiella 'Fremdenblatts' relationer till den judiska högfinansen inte är okända för någon."

Den 21 maj 1891, på de första sidorna i nr 230 av "Kreuzzeitung", under rubriken. "Om frågan om ritualmord på Korfu":

"Den fruktansvärda skräck som drabbade hela den internationella judenheten när vi genom vår senaste rapport förstörde **de under judiskt inflytande stående** telegrambyråernas **mörkläggningsförsök** och öppet visade att i Grekland inte bara massorna **utan också de auktoritativa kretsarna trodde på existensen av ett ritualmord på Korfu**, ledde bland annat till att judarnas lokala huvudorgan, "Berliner Tageblatt", sände sin egen reporter till **Korfu**. Denne kunde omedelbart och utan vidare bevisa att alla de rapporter som "Kreuzzeitung" dittills hade publicerat i denna fråga var "påhittade" genom att låta den grekiske ärkebiskopen på **Korfu** bekräfta att den mördade flickan **var av judisk** härkomst och att det troligen rörde sig om ett lustmord. - Det kan vara sant att "Berliner Tageblatts" uppdragsgivare faktiskt fick denna information från ärkebiskopen, men det var bara den senares **personliga** åsikt. Ärkebiskopen är emellertid inte en undersökningsdomare, så att hans dom inte kan grundas på några faktiska bevis; han måste också, av nödvändighet, försöka lugna folkets vilt upphetsade passioner, så att han förståeligt nog talar så förlåtande som möjligt inför allmänheten. Denna uppfattning bekräftas också till fullo för oss av en part som vi har anledning att tro är kompetent, och det påpekas **att prefekten** på **Korfu**, **som** sedan dess har **fråntagits sitt ämbete**, ursprungligen hade hävdat samma sak som ärkebiskopen nu gör. **Men eftersom alla omständigheter som blev kända motsade detta påstående**, var det just detta påstående som ledde till det extraordinära folkliga raseriet och slutligen till uppploppen. Och det faktum att regeringen **återkallade prefekten** på massornas begäran visar också att den förra inte på något sätt betraktade de mördades judiska ursprung som bevisat.

Men för att vara helt säkra och för att kunna ge åtminstone en likvärdig rapport till reportern på "Berliner Tageblatt" har vi bett redaktören för den mest lästa **atenska** tidningen, "Akropolis", att telegrafiskt informera oss om sin åsikt om i **Korfu-affären**. - Vi har bett redaktören för den mest lästa atenska tidningen, "Akropolis", att per telegram meddela oss sin uppfattning om läget i Korfu-affären, för att få en ytterligare kontroll av rapporterna från vår ständige **korrespondent i Aten**. Vi har nu mottagit följande telegram från ovannämnda herre:

Aten, den 20 maj i kväll. 'Kreuzzeitung' har helt rätt när den **talar om ett rituellt mord. Alla de resultat av utredningen som hittills har kommit fram kan ses som bevis för detta.**"

Så mycket för "Kreuzzeitung". Dess rapportering var vattentät. När allt kommer omkring var det så här germanismen som sådan måste drabbas! Dessa perfida metoder verkar inte föråldrade ens idag!

Den 16 maj 1891 rapporterade "Kreuzzeitung", i samband med den grekiske premiärministerns påstådda dementi, att den judiska pressen hade gjort det ytterligare osanna påståendet att "antisemitiska" bilder med tysk text hade dykt upp på Korfu. "Antisemitiska" bilder och broschyrer **med tysk text** hade dykt upp på Korfu. I själva verket rörde det sig om harmlösa grekiska tidningar som regelbundet gavs ut som dagstidningar i **Aten**, **Patras** och **Korfu**. De innehöll en mängd olika illustrationer om händelserna på **Korfu**. Flera grekiska tidningar innehöll naturligtvis också bilden av den mördade flickan, ett "Extrablatt" från **Korfu**, juden **Sardas** hus, framför vilket liket hittades liggande i en säck, samt den om än **inte särskilt sympatiska** bilden av denne man, som hade haft det mördade barnet "i sin vård" i flera år. En annan bild föreställde en nattlig scen på den judiska kyrkogården, där de mordanklagade försökte begrava kroppen. Under denna bild fanns verser skrivna på Joniska öarnas dialekt, som lästes på tyska:
"Är det inte en skam, är det inte ett brott?
De hade fört Maria till den judiska begravningsplatsen.
Mary var kristen och lät döpa sig,
och de hade begravt henne på den judiska kyrkogården.

"Kreuzzeitung" avslutade med att skriva: "Med **hänsyn till våra 'judiska medborgare'** vill vi inte ge ytterligare exempel på texter från dessa tidningar: förhoppningsvis räcker dessa verser för att skingra myten om de 'tyska' hattidningarna!"

När uppploppen på **Korfu** började upprepades denna ökända lögn. Den 21 maj 1891 fick "Kreuzzeitung" ett telegrafiskt meddelande från **Aten** att **samtidigt som uppploppen på Korfu började** hade telegram skickats **från Konstantinopel** (!) till **Wien**, **Berlin** och **Paris**, dvs. världsjudendomens centra, om att antisemitiska bilder med **tysk text** hade spridits i **Smyrna**. Som svar på ett omedelbart telefonsamtal utfärdade det grekiska konsulatet där ett kortfattat uttalande om att **ingenting alls hade blivit känt** om detta i **Smyrna**. "Man tror därför att judar **från andra städer** också kände till mordet på **Korfu**, varför **förnekelsesystemet** *4)* **redan hade arrangerats i förväg**. Ärkebiskopens uttalande är en **privat åsikt**, som också delas av **diplomatiska** (!) **Representanter**. Trots många förfrågningar har regeringen dock **inte på något** sätt **bekräftat** denna åsikt. Om det fanns några bevis för detta skulle den gärna göra det... Minister **Deliorgis** förklarade **att närvaron av de utländska örlogsfartygen försvårade regeringens ställningstagande och att en regeringskris därför var sannolik**."

Dessa skamlösa och provokativa manövrer av de judiska agenterna ledde till en oförutsedd vändning i händelseförloppet, trots all deras sataniska list. Den annars så fredliga befolkningen på **Korfu**, som blivit misstänksam av dessa aktiviteter, mindes **liknande, olösta mord från tidigare år**! Dessutom hade nunnorna sedan under ed vittnat om att den lilla flickan hade varit **Maria Dessyla**, som de själva hade undervisat. - Dessutom hade den **judiska påsken** firats strax före brottet. "Faktum är att folket hittar bevis för denna judiska sedvänja nästan varje år. Vid tiden **för föregående års påsk** utbröt ett judiskt upplopp i **Smyrna** på grund av att en liten kristen flicka hade försvunnit, vars kropp senare påstods ha **hittats i vattnet av de turkiska myndigheterna** *5)***. Bland de kristna var dock alla övertygade om att barnet hade slaktats av judarna....** Man bör också komma ihåg att det judiska samhället på **Korfu** går tillbaka till den tidigare venetianska perioden **och** att ön under nästan århundraden **var transitplats** för alla judar som migrerade till Sydeuropa från Mindre Asien, Arabien och Nordafrika, vilket innebar att de mest efterblivna sederna från den "mosaiska trosuppfattningen" fanns här. Än i dag är ett hebreiskt och arabiskt språk blandat med spanska och italienska inslag det vardagliga språket för judarna på **Korfu**, och deras religiösa sedvänjor är stängda för **alla icke-judar**. Om det därför någonstans i Europa finns någon som

helst misstanke om att judarna, i enlighet med **gamla talmudiska stadgar**, till och med kan gå så långt som att döda kristna barn och använda kristet blod i sitt hat mot kristendomen, erbjuder **de säregna invånarna i det judiska kvarteret på Korfu** de mest omfattande möjligheterna till detta." *6)*

De upplopp som bröt ut på Korfu redan i slutet av april 1891 överdrevs kraftigt av den judiska pressen: Starnmes kamrater "slaktades en masse" - man behöver bara påminna sig om juden **Pieritz** grymhetsrapporter från **Damaskus** 1840! -.

Naturligtvis rann också det dyrbara judiska blodet "i strömmar". De judar som var instängda i sitt ghetto skulle ha lämnats att "svälta ihjäl". Å andra sidan, enligt **officiella regeringsrapporter**, fanns det fakta: Fönsterrutorna i vissa hus krossades, vissa judar som hade visat sig vara alltför trotsiga slogs med käppar, inte en enda jude skadades allvarligt eller dödades under dessa dagar! Befolkningen på Korfu litade till en början på den rättsliga utredningen och upprätthöll därför ordningen på eget initiativ - den lilla militära division som var stationerad på **Korfu** skulle inte ha kunnat göra det till en början.

Men när det stod klart att regeringens kurs uppenbarligen redan från början var underordnad utländska intressen, blev folket misstänksamt. Myndigheterna anklagades öppet för mutbrott. Den allmänna åklagaren hade t.ex. inlett sina tröga undersökningar först **många timmar efter att** kroppen hade **hittats** och hade upprepade gånger letts in på fel spår och därmed förlorat mycket dyrbar tid. **Gettot hade inte genomsökts alls**, medan många icke-judar hade gripits för påstådda övergrepp och förts bort framför judarna.

Rabbinen på Korfu, som uppenbarligen hade fått instruktioner, gick till ytterligheter: han publicerade en deklaration undertecknad **av ärkebiskopen på Korfu**, som han redan hade gett till den ökände dr **Barth**, om att barnet var av judisk härkomst och den biologiska dottern till skräddaren **Salomon Sarda**. Den franske konsuln **Danloux** accepterade denna förklaring enligt begäran. Ärkebiskopen av **Zante, Dionysius Latas**, delade också helt och hållet uppfattningen hos ärkebiskopen av **Korfu** *7)*. Vid den **internationella** religionskongressen **i Chicago** uttalade Latas senare följande: "...bland den okunniga massan av befolkningen är tron utbredd att judarna använder kristna barns blod för sina religiösa riter och inte drar sig för att begå mord för att få tag i det. Som en följd av denna tro utbryter ofta judeförföljelser och de **oskyldiga offren** utsätts för många våldshandlingar och faror. Med tanke på att sådana falska idéer också är förhärskande bland de **okunniga massorna** i andra länder, och att **Tyskland och Österrike** under det senaste decenniet har varit skådeplats för rättegångar **mot oskyldiga judar**..., vädjar jag som kristen präst till denna kongress att notera vår övertygelse **att judendomen förbjuder mord av alla slag, och att ingen av dess heliga** auktoriteter **och böcker** uppmanar eller tillåter **mord eller användning av människoblod för rituella ändamål** eller religiösa ceremonier**.** Att sprida sådant **förtal** mot bekännarna av den monoteistiska tron är **okristligt**. Det är oförenligt med kristnas plikt att låta en så fruktansvärd anklagelse stå oemotsagd, och kristendomens goda namn kräver att jag ber detta **parlament** att förklara att judendomen och judarna är lika **oskyldiga** till det brott som tillskrivs dem som de kristna under de första århundradena ..."

Den konsekventa fortsättningen på dessa provokationer var sedan: korfioterna dödade barnet för att kunna misstänkliggöra judarna för att vara förövarna!

Detta var slutet på befolkningens tålamod. En långfredagsprocession försökte ta sig in i gettot för att tvinga fram överlämnandet av det mordiska spöket. En förstärkt militär kontingent, som hade satts in för att skydda gettot, sköt mot den försvarslösa processionen: tre deltagare sköts ihjäl, omkring tolv, varav några senare dog, lämnades allvarligt skadade på torget, till hån för en rasande mobb av judar! För att skydda den **judiska** delen av befolkningen anlände utländska makters örlogsfartyg till hamnen. ....

En rapport från **London** den 15 maj avslöjade dessa förbindelser: "**London** den 15 maj 1891 - Underhuset. Understatssekreteraren i Colonial Office, baron von **Worms** (!), förklarade att den engelske representanten i Aten hade gjort framställningar till den hellenska regeringen angående övergreppen mot judarna på **Korfu**. **Den kommenderande amiralen** för Medelhavsflottan hade instruerats att skicka ett örlogsfartyg till **Korfu** för att samarbeta med den engelske konsuln där för att skydda de **brittiska undersåtarna av judisk religion** (!). Worms läste sedan upp ett telegram som hade kommit till utrikesdepartementet, enligt vilket en jude hade dödats av några greker efter upproret. Den grekiska regeringen hade beviljat hjälp till de **fattiga judarna som led av hunger**."

Situationen tillspetsades i mitten av maj 1891. Den 15 maj rapporterades från Aten: "Igår avgick ett örlogsfartyg till **Korfu**. Avgick", och enligt en rapport från **Wien** hade belägringstillstånd införts och guvernören och borgmästaren på **Korfu** hade avskedats för påstått "obeslutsamt uppträdande". - **I Aten** hade "både det lokala **tyska sändebudet** greve **Wesdehlen** och det engelska sändebudet långa **konfidentiella diskussioner** med minister **Delyannis**". *8)*

Den internationella judendomen involverade inte bara en befälhavande amiral, ministrar och departement, utan också en kung i sitt politiska maskineri, utan att den senare kanske hade insett de slutliga sambanden.

Under dessa för judendomen kritiska majdagar sändes kung **Georg** av Grekland till **Korfu**. Den judiska pressen var mycket entusiastisk över detta "fria" beslut av kungen. "Kreuzzeitung" kommenterade denna nyhet på följande sätt *9)*: "Rapporten om att kung Georg av Grekland hade beslutat att personligen resa till **Korfu** för att stanna där i några veckor och med sin närvaro lugna den kristna befolkningens upprördhet kan bara ses som ytterligare ett bevis på att judarna på Korfu hittills **inte har kunnat lägga fram några friande** bevis mot det brott de anklagas **för**. Det är därför lätt att förstå den pinsamma situation som de officiella kretsarna i Grekland befinner sig i. **Hela nationen är övertygad om att mordet begicks av det judiska samfundet,** och varje ytterligare försening av rättegången inför allmänheten måste med nödvändighet öka massornas raseri. **Men eftersom det finns nästan överväldigande bevis mot de mordanklagade judarna**, är ett frikännande otänkbart. Den internationella judendomen är därför angelägen om att **rättegången** över huvud taget inte skall komma till stånd, och därför kräver den att den grekiska regeringen på **något annat sätt skall** få befolkningen på Korfu och de andra öarna att lugna ner sig. Eftersom detta naturligtvis blir svårt att åstadkomma med våld, bör kungen själv bege sig till Korfu för att lugna folket, uppenbarligen genom vänlig övertalning och sin suveräna auktoritet." Tidningen avslutade sin rapport med orden: "I vilket fall som helst skulle **kung George göra en mycket stor uppoffring** för den internationella judenheten genom att fatta ett sådant beslut." - I dessa, liksom i de tidigare rapporterna, har det redan hänvisats till de grekiska myndigheternas uppfattning. Ytterligare information gavs av ett brev från Georgios **Zervos**, en parlamentsledamot som redan nämnts flera gånger, som är nästan chockerande att läsa och som ger en inblick i den judiska pressens verksamhet. Zervos skrev till "Kreuzzeitung" från **Korfu** *10)*: "...**Allt hade gått förlorat** för myndigheterna, som fortfarande inte tycks ha hittat några spår efter mördarna, Något avskyvärt hände. Många atenska (läs: judiskt inspirerade) tidningar startade **ett veritabelt korståg** mot **Korfu** och dess 'antisemitiska' invånare för att orsaka svårigheter för **Delyannis-regeringen** både hemma och utomlands. Alla incidenter var fruktansvärt överdrivna, otaliga lögner trycktes och skickades ut över hela världen. Den utländska (läs internationella!) pressen tog sig an fallet, och eftersom den till stor del är **i judiska händer**, återtrycktes allt som förekommit i atenska tidningar från tendentiösa rapporter, eller som skickats in av korfiotiska judar av **rädsla och hämndlystnad**, med nya överdrifter. Wientidningar och Pest Lloyd *11)*, som till och med hade fräckheten att påstå att överdrifterna fortsatte, trots att det var bevisat att de kristna hade mördat barnet av fanatiska avsikter. Sådana skamliga förtal sprids över hela Europa, **och vi kan inte göra något åt dem** förrän sanningen kommer fram i ljuset genom domstolarna. Under tiden har regeringen återkallat undersökande domare**, nomarker** och andra tjänstemän och utsett nya, som nu har utfört sitt arbete utan fördomar. Samtidigt har nya militära förstärkningar **och pengar till de fattiga judarna** anlänt; under tungt skydd tillåts de nu att utöva sina vanliga yrken i **tullhuset** och i

butikerna. En fanatiker bland folket knivhögg en jude till döds. Så bara en jude har dödats, jämfört med så många kristna som har dödats eller skadats i **Zante**. **Ingen jude sitter häktad, medan våra fängelser är fyllda av kristna på grund av detta.** Så det är en lögn, en infam lögn, när engelska tidningar skriver att nio judar knivhöggs till döds och att många andra svalt ihjäl. ....

Om man sammanfattar allt, förklaras folkets upprördhet tillräckligt av själva mordet och dess följdfenomen, av myndigheternas slappa hantering av utredningen och av den israelitiska befolkningens insinuationer, som tillskrev de kristna mordet, och det är bara att beundra att folket som helhet iakttog en så måttfull attityd. Blodsutgjutelse har noggrant undvikits, inte av rädsla för armén, för den var alldeles för fåtalig, särskilt i början, och korfioterna har vid tidigare tillfällen visat att de inte räds vapen. Gettot blockerades inte för att svälta ut judarna, utan för att tvinga dem att överlämna mördarna. Inte en enda dog av svält. Men detta fall har än en gång tydligt visat **hur stor den Gyllene internationalens makt redan är!** En jude är död, och alla Europas regeringar gör framställningar till vår; ett engelskt och ett franskt krigsfartyg ligger i vår hamn, och **de grekiska skulddokumenten har sjunkit avsevärt i Berlin**. Det bör också nämnas att judarna på **Korfu** har levt ostörda i minst sex århundraden, trots att **ett liknande brott bevisligen** begicks 1812. På senare tid har de dock gjort sig mycket avskydda **på grund av det hänsynslösa utnyttjandet av de privilegier** som **Trikupisministeriet** beviljat dem för valändamål."

De judiska nyhetsbyråernas spärreld, eller - som **Zervos** kallar denna presskampanj: "Korståget mot allt icke-judiskt", blev i längden för mycket även för den länge lidande grekiska regeringen. I mitten av maj 1891 konstaterade "Kreuzzeitung*" 12)*: Från det grekiska ministeriets sida har information inkommit om att de telegram som hittills publicerats har varit **kraftigt överdrivna**. Mordet på en ung flicka som ägde rum före påsk har av folkopinionen **skyllts** på **judarna**. Som en följd av detta har befolkningen på de två öarna (**Korfu**, **Zante**) blivit något irriterad och vissa upplopp har inträffat. ... En viss oro råder fortfarande på den senare ön (**Zante**); men regeringen har omedelbart förstärkt de offentliga myndigheterna, beordrat rättsliga åtal och vidtagit stränga åtgärder, så att det inte längre råder något tvivel om att fullständigt lugn kommer att återställas inom en mycket snar framtid. Judarna i Grekland har alltid åtnjutit **fullständig jämlikhet** med den övriga befolkningen...

Åtta dagar efter denna regeringsförklaring återvände kyrkogårdsfriden till Korfu. - **Korfu**, 23 maj 1891: "Freden förblir ostörd. Flera personer som delade ut provokativa affischer arresterades ..."

Dina egna undersåtar är "**individer".**

Och de judiska mördarna?

"Förundersökningen" förklarades plötsligt vara nedlagd. Detta resultat kan inte ha kommit som en överraskning efter de tidigare uppståndelserna. - **Aten** den 24 maj 1891: "Även de som av intresse eller filantropisk entusiasm är benägna att beskriva ritualmordet på **Korfu som en "saga**", måste öppet erkänna att de här står inför en gåta. Alla frågar sig: Hur har regeringen kommit fram till en sådan inställning? Utredningen i ärendet har varit nedlagd sedan den 15 maj; åtminstone inga vittnen har hörts sedan den dagen; **alla de anklagade judarna släpptes ur häktet**, varpå de omedelbart emigrerade från **Korfu**. Och om regeringen tillåter de judar som anklagats för ett så monstruöst brott att emigrera, skulle den då inte vara tvungen att öppet förklara **för nationen** och Europa att de var falskt anklagade? - Situationen är som följer: utredningen har lett till ett resultat som regeringen anser att den måste **dölja under alla omständigheter.** Därför har myndigheterna ännu inte offentliggjort något i någon officiell form; å andra sidan är det tillåtet att enskilda personer som helt och hållet står under judiskt inflytande försöker sprida budskapet att judarnas oskuld har bevisats. I motsats till detta påstående uppmanade **två läkare och andra vittnen** på **Korfu**, på grundval av vars uttalanden **som registrerats** i domstol **ritualmordet måste betraktas som bevisat**, offentligt den allmänna åklagaren att ställa dem inför rätta

för att ha lämnat falska vittnesmål. Men **inte** heller detta skedde." Bara en sak hände: De korfiotiska judarna lämnade landet i stora skaror, och när de gjorde det gav de själva det uppenbara beviset på sin skuld. Till och med under de rättsliga utredningarna kom enorma summor i bistånd från hela Europa till de "förtryckta, misshandlade judarna på Korfu", men dessa betalades bara ut till dem som bestämde sig för **att emigrera**. De gjorde sig av med sina ägodelar för några drachmer; på anklagelserna om att denna **massutvandring** var det bästa sättet att dokumentera **sin skuldkänsla** svarade emigranterna enhälligt att de hade blivit lovade det mest omfattande stödet i **Turkiet**, **Mindre Asien** och **Palestina** (!). "Kreuzzeitung" skrev på sin förstasida den 30 maj 1891: "...För när judarna väl har lämnat **Korfu** kommer de att följas av dem i **Zante, Chalcis och Thessalien**, och det grekiska folket kommer att bli av med dessa obehagliga gäster för en tid... ... Det är uppenbart att anhopningen av judar i de turkiska delarna av landet bara kommer att underlätta upprepningen **av liknande brott**, eftersom de muhammedanska rättsliga myndigheterna och den svaga turkiska regeringen, som **alltid är i behov av pengar,** verkligen inte kan förväntas kräva till förmån för kristendomen **vad kristna stater avstår från att göra av rädsla för judendomen**."

Redan under den andra veckan i maj detta år, vilket var så pinsamt för Grekland, lämnade goo judar **Korfu**; detta tidigare judiska paradis skulle vara utrymt i slutet av juni!

Under dessa händelser var bankirerna **i Berlin** och **London** i ständig dialog med den grekiske finansministern **Karapanos**, så till den grad att de gamla telegrafisterna **i Aten** tappade hörseln! Till slut gick den grekiska regeringen med på att avstå **från vidare rättsliga åtgärder och** att omedelbart släppa de mordanklagade judarna ur fängelset om alla judar emigrerade. ... **I Aten** höll man dock envist fast vid följande version: Den grekiske premiärministern **Delyannis** hade öppet uttalat sig om sannolikheten för ett **rituellt brott** som svar på stormakternas första gemensamma presentationer. Detta uttalande hade emellertid slagit ner som en bomb i alla kretsar **inom den europeiska finansjudendomen**! Från alla håll försökte man nu genom hot och våldsamma åtgärder få premiärministern att **ta tillbaka** sitt uttalande. **Delyannis** förblev orubblig och beskrev uppfyllandet av detta förmätna krav som en fullständig omöjlighet. Han hade påpekat att ännu större övergrepp mot de judar som bodde i Grekland då troligen skulle inträffa och att han själv skulle skakas i sin ställning. Hans efterträdare skulle dock ta över genomförandet av processen. Under dessa omständigheter beslöt man att göra denna uppgörelse. ...

Till denna uppgörelse, och detta är det mest skamlösa, var Greklands regering också tvungen att bidra med 120.000 franc! Rabbinen på **Korfu** tackade **Delyannis** per telegram: "Israeliterna *13)* på **Korfu** uttrycker genom min förmedling sin uppriktiga tacksamhet för de medel som den grekiska regeringen har ställt till förfogande för de lidande israeliterna. Samtidigt uttrycker de sin djupa uppskattning för de **åtgärder** som har vidtagits för att återställa freden; dessa kommer säkert att uppnå det **önskade syftet**" (meddelande från Aten daterat den 23 maj 1891).

Den Gyllene Internationalens **börskrig** visade sig vara mest effektivt i kampanjen mot **Delyannis.** Vi får också utmärkt information om detta i ett telegramutdrag från Aten daterat den 19 maj 1891 *14)*: "**Prisfallet på grekiska värdepapper på** de europeiska börserna har orsakat panik i alla kretsar, vilket fortfarande pågår. Regeringens ställning har försvårats mycket av detta; utrikesminister **Deliorgis** har lämnat in sin **avskedsansökan**. Hela pressen krävde att resultaten av undersökningen omedelbart skulle offentliggöras**, och regeringens tvekan sågs** av **befolkningen som en bekräftelse på de anklagelser som riktats mot judarna.** De inblandade tjänstemännen på **Korfu**, nomarken, kommendanten, åklagaren och undersökningsdomaren, **avsattes från** sina **ämbeten**, enligt uppgift på uppmaning av makthavarna, men i själva verket för att blidka de kristna, som stämplade tjänstemännen som **mutade**. ..."

"Kreuzzeitung*" 15)* kommenterade avslutningsvis: "...Man kan dock inte lägga alltför mycket skuld på **Delyannis** kabinett. Om alla stormakter hotar en liten, svag stat med europeisk avrättning vid första antydan om judisk **högfinans**, hur skall då det lilla Grekland våga ta upp kampen mot den **stora**

judendomen? Och ändå fanns här ett sällsynt tillfälle att avslöja denna semitiska stams **sanna** karaktär; om bara **en** av makterna hade varit för att rättegången på **Korfu** skulle genomföras helt opartiskt, skulle Grekland inte ha kapitulerat. Det talades till och med om att begära en gemensam europeisk undersökningskommission för att klargöra fakta - som naturligtvis redan fanns framför allas ögon - men företrädarna för makterna avvisade detta förslag helt och hållet, naturligtvis på **judarnas initiativ**. ..."

Den judiska internationalen offrade ghettot på **Korfu** - om än bara till synes, som det senare skulle visa sig - och gav därmed till en början upp sin **nyckelposition** i en av de viktigaste antika handels- och omlastningscentralerna mellan Orienten och Occidenten, och offrade också flera miljoner för att möjliggöra emigrationen av 6.000 stamfränder, spenderade enorma summor på mutor och gjorde allt för att förvirra och vilseleda den allmänna opinionen i Europa, och till och med organiserade demonstrationer till sjöss - för att dölja detta enda brott som ett **rituellt** brott så att den icke-judiska mänskligheten kunde fortsätta att slaktas utan att ifrågasättas!

När "världssamvetet" väl hade vaggats till sömns nöjde sig inte längre storfinansen med framgångarna i Grekland 1891.

För att i efterhand glorifiera de judiska emigranterna som **offer** för fanatiska invånare iscensattes **ett återupptagande** av de rättsliga utredningarna. Vi ska inte gå in på detaljer - det skulle bara leda till upprepning!

Endast det slutgiltiga **resultatet** är känt: De fyra judar som fortfarande var anklagade på det allvarligaste sättet frikändes officiellt **på statens bekostnad** och fördes utomlands under **grekisk eskort**! Nu återvände också de stamfränder som hade emigrerat för ungefär ett år sedan till sina viktiga positioner på **Korfu** och de Joniska öarna, efter att den grekiska regeringen, i likhet med den egyptiska (1840), hade åtagit sig att ta över skyddet av sina "judiska medborgare"! En respekterad och populär grekisk politiker skrev emellertid i ett "öppet brev" till tidningen "Kreuzzeitung", vars publikationer avslöjade det judiska sättet att kämpa in i det sista: "Vi måste förbli tysta, även om det är med blödande hjärta. Grekland är för svagt för att försvara sina rättigheter i detta, ja, bara för att säga sanningen. ... Fallet **Korfu** har än en gång visat oss allt vårt beroende, så vi måste **hålla tyst om** hela saken, även om vi genom att göra det begår **ett brott mot vår nationella heder** och förvandlar **vår rättvisa till en affärsverksamhet** i ögonen på alla oberoende män i Europa. ..."

En liten tröst återstod för denne grek: rättsväsendet i de andra europeiska länderna var också redan på judendomens nåder...

1) Nr 245 i "Neue Preußische Zeitung" (Berlin den 30 maj 1891).

*2) Jfr ritualmordsfallen i **Polna**, se sid 267 och sid 270.*

3) "Kreuzzeitung", nr 224.

*4) Det är intressant att författaren till rapporten från Aten ("Kreuzzeitung", nr 230, 1891) blev övertygad om att ett helt judiskt **"system"** tillämpades!*

*5) Vid tidpunkten för denna rapport sjöngs till exempel fortfarande en folksång på den grekiska ön **Zante** om ett ritualmord från slutet av 800-talet. Århundradet hade som ämne l*

6) Rapport från Aten den 30 april 1891 ("Kreuzzeitung", nr 197).

7) "Österr. Wochenschrift" (1893, nr 44, s. 864).

8) "Kreuzzeitung", nr 219, 1891.

9) "Kreuzzeitung", nr 222, den 15 maj 1891.

10) "Kreuzzeitung", nr 245.

11) Vi känner honom redan från Ungern!

12) Nr 220.

*13) Termen **israeliter** är fortfarande mer acceptabel för judarna än det senare uttrycketc De blir mycket känsliga när människor talar om den judiska **rasen**! De föredrog när de kallades "medborgare av den mosaiska trosbekännelsen". - När allt kommer omkring hade de också genomdrivit denna beteckning i det wilhelminska Tyskland!*

14) "Kreuzzeitung", nr 226.

15) Nej. 245.

Xanten 1891

Sällan har en ritualmordsrättegång resulterat i en så omfattande litteratur och rapportering som förhören inför **Kleve** jury court med anledning av pojkmordet i **Xanten**. Om denna litteratur också ger oss viktig information om det dominerande judiska inflytandet och de antijudiska strömningarna i breda befolkningslager, som växte sig allt starkare som en reaktion på detta men förblev utan inflytande på grund av avsaknad av ett enhetligt ledarskap, så kommer vi i första hand att använda de stenografiska rapporterna från juryrättegången *i* **Kleve** *1)* när vi skriver detta kapitel, eftersom dessa skriftliga rapporter fortfarande är lättillgängliga för alla idag.

Den 29 juni, på Peter- och Paulsdagen 1891, en måndag, hade snickaren **Hegmann** i **Xanten** vid nedre Rhen saknat sin fem och ett halvt år gamla son Johann sedan klockan halv tolv på förmiddagen. Barnets mor, som senare förhördes om detta av rättens ordförande, sade följande på rättegångens andra dag (5 juli 1892): "Jag väckte barnet innan jag gick till kyrkan (på S:t Peter och Paulsdagen 1891) och tog honom ur hans spjälsäng, sedan lät jag honom gå ner; sedan gick jag till kyrkan. När jag kom tillbaka satte jag på honom ett litet förkläde, sedan gick han iväg och jag såg honom aldrig mer. Vi drack kaffe till frukost klockan ett och en halv elva. När jag gjorde i ordning smörgåsarna till de andra barnen sa jag: "Var är Schängchen", det var så vi kallade Johann. ... Nu var det lunchdags... Klockan var två och han var fortfarande inte där. Barnet stannade aldrig ute längre än så."

Hon tillbringade hela dagen med att leta efter sitt barn - hennes man var fortfarande allvarligt sjuk; här och där kom folk med en stol så att hon kunde vila. På kvällen, vid sextiden, dök hustrun till shechita **Buschhoff** upp och svarade på moderns klagan: "Be Fader vår, det kommer nog tillbaka." - Vi minns cynismen hos den judiska familjen **Scharf** i **Tisza-Eszlär**!

Mamman gick tillbaka till kyrkan: "Jag tände ett ljus i kyrkan framför St Anthony's, det hade ännu inte brunnit ut, när jag hörde folk komma och säga att barnet hade hittats. Jag gick hem och platsen var redan

full av människor. **Buschhoff** och hans fru kom också." - Fru **Hegmann** var höggravid. Den judiska kvinnan ropade: "Trösta henne, hon kommer att få **en ersättare**..."

Buschhofs tog sig in i Hegmanns lägenhet på det mest påträngande sätt. Väktaren Buschhoff stödde fadern Hegmann, som några månader tidigare hade drabbats av en nervös chock, så att han inte skulle ramla ur sitt stål: "Min man kämpade förfärligt, han ville inte bli hållen, han sa att det verkade som om Buschhoff hade blodiga händer och hade smutsat ner honom med dem." Fadern **Hegmann** i rätten (rättegångens andra dag): "Så fort Buschhoff lade sin hand på mig kändes det som om jag hade en blodig hand på ryggen.... Buschhoff höll mig hårt, vilket jag inte ville acceptera, jag ville alltid komma bort från hans sida..." - Rättens ordförande: "Du fick väl för dig att han hade dödat barnet, och det var då du började tycka illa om honom?" - Vittnet: "Ja, han (Buschhoff) var mycket påträngande..."

Paret Buschhoff köpte för egen räkning lite sorbetpulver på apoteket och ville göra en stark kopp kaffe till He-manns. Fru Buschhoff mumlade: "Jag vill göra en god kopp kaffe, och eftersom Gud bor i himlen tog jag tre lod för en kanna!" Fru Hegmann tackade henne: "Nej, jag vill ha tillbaka mitt barn först, jag dricker inte ..." Till slut går judarna. Familjen Hegmann drar en lättnadens suck: "Tack gode Gud att vi är ensamma nu!" (Rättegångens andra dag.)

Samma kväll, vid halv två-tiden, hade stadsrådet **Küppers** hembiträde, **Dora Moll**, hittat barnets lik i en gång i **Küppers** ladugård, liggande på sidan med benen isär, **förblött** till följd av ett fruktansvärt snitt genom halsen, som sträckte sig i en cirkel från ena örat till det andra och hade skurit av mjukdelarna **upp till halskotorna**. "Jag såg något ligga där", sade vittnet sedan i rätten, "jag trodde att det var kycklingar och ville jaga bort dem. När jag tittade närmare såg jag kroppen ligga där. ... Hon låg där med benen mot ladugårdsdörren och med huvudet mot Wannmühle. ... När jag kom närmare såg jag genast att det var Hegmanns barn ..." (Första dagen av rättegången.)

Alla ögonvittnen som kallades till platsen märkte omedelbart att det, bortsett från små blodspår, inte fanns någon blodpöl eller blodstänk någonstans!

Den pensionerade stabsläkaren Dr **Steiner**, som **samma kväll** hade undersökt kroppen i närvaro av hovrättsassessorn **Buchwald** och borgmästaren Schleß och konstaterat att blodkakan (det koagulerade blodet) var mycket liten, ungefär lika stor **som ett litet ägg,** lämnade följande **expertutlåtande** i rätten:

1. Alla mjukdelar i nacken skars av, från höger öra genom halsen till vänster öra, även musklerna som ligger på halskotorna skars av, snittet gick igenom till **halskotorna**.

2. Detta kompassnitt har utan tvekan gjorts av en skicklig hand med ett mycket vasst och stort instrument.

3. En blodstråle, en skarpt markerad våg av blod, tycktes ha runnit över kläderna.

4) De blodspår som fanns var **ytterst små**: "Enligt min uppfattning har **inte allt blod** som kunde ha runnit från liket påträffats på platsen. Jag anser att det är det blod som, efter att det första blodet hade runnit ut, fortfarande rann ut efter **att döden hade inträffat**."

5. Det fanns inga tecken på onaturlig våldtäkt. (Dr Steiner under den första rättegångsdagen i Kleve.)

De två andra vittnena gjorde följande uttalanden:

"Efter att inspektionsrapporten om själva kroppen hade registrerats undersöktes den omedelbara närheten av kroppen; jag kunde inte upptäcka några blodspår varken på Wannmühle eller på en stolpe som låg i

närheten ... Vi tittade med en lykta och två lampor för att försäkra oss om att **vi kunde se** enskilda blodspår**, men hittade inga**." (Ass. **Buchwald** på rättegångens första dag.)

"När vi inspekterade kroppen hittade vi det här fruktansvärda snittet; vi hittade barnet med halsen avskuren från ena örat till det andra. Det såg fruktansvärt ut, det gjorde ett fruktansvärt intryck, och jag måste säga att jag först sa till mig själv: 'Det här kan bara ha gjorts av en skicklig hand som vet hur man hanterar en kniv; det måste ha varit en **mycket stor** kniv. Jag får inte dölja att jag vid den tidpunkten misstänkte de judiska slaktarna **Buschhoff** och **Bruckmann**, som bodde i närheten... " (Borgmästare **Schleß** på rättegångens tredje dag.)

Rättsläkarna **Bauers** och **Nüninghoffs** obduktionsrapport från den 30 juni 1891 bekräftade också att barnkroppens inre organ **var helt tömda på blod.** Punkt för punkt kommer beskrivningarna: "Helt blodlös", "utomordentligt blodlös", "blek och tom", "blodlös", "absolut blodlös" etc.

Vidare måste det separata expertutlåtandet från Dr **Bauer av** den 25 juli 1891 i sina mest väsentliga punkter medge att barnets blodmassa drevs ut på mycket kort tid, ungefär inom en minut, av hjärtats pumpkraft, så att liket verkligen tömdes **på blod. ....** Det var med största sannolikhet en lång, stark och vass slaktarkniv som snitten gjordes med."

Det fanns ett mindre snitt över hakan, höger sida av hakan var genomskuren i området, snittet fortsatte på klänningens högra axel och överförklädet, som var avskuret "tråd för tråd" vid denna punkt. - På den tiden var folk särskilt förbryllade över dessa märkliga drag, även om förklaringen var mycket uppenbar: när barnet såg kniven komma mot sig försökte han instinktivt skydda sig i sin dödsångest genom att rycka till med huvudet i greppet på mördaren som stod bakom honom och dra upp axlarna så att kniven först skar in i hakan och den **högra** axeln, som skyddades av kläderna!

Avsaknaden av blod på platsen övertygade omedelbart alla ögonvittnen om att barnet hade dödats någon annanstans och först förts till ladan efter att ha förblött, inte minst i syfte att dölja spåren efter brottet och eventuellt belasta andra med mordet. - En djävulsk plan!

Distriktsdomaren **Riesbroeck** i **Xanten** vittnade senare inför juryrätten i **Kleve**: "Kroppen gav mig intrycket att hon **inte** hade dödats där, utan hade **förts** dit." (Första dagen av rättegången.)

Men nu hade den tioårige Gerhard **Heister** - av chefsåklagaren själv beskriven som en "intelligent pojke" - lagt märke till hur en vit, oklädd arm på morddagen vid tiotiden på morgonen drog den lille Hegmann från gatan in i Buschhoffs butik. På grund av dess särskilda betydelse vill vi här ordagrant återge den avgörande passagen från hans förhör.

Talmannen: "Minns ni söndagen i S:t Peter och S:t Paul förra året, vad såg ni där?"

G. Heister: "Jag låg på stenen i hörnet av Kleverstraße och Kirchstraße."

Pr: "Kom det några barn till Kirchstraße?"

G. H.: Ja, de kom från Portenweg."

Pr: "Vart var de på väg, mot Klever Straße?"

G. H.: "Ja, det var två pojkar."

Pr: "Och sen drog de in en med armen vid Buschhoff? Vet du vad det var för barn?"

G. H.: "Das Schängchen Hegmann."

Pr... "Såg du inte vad de andra gjorde?"

G. H.: "De sprang iväg. Stephan **Kernder** gick mot sitt hus och Peter **Venhoff** gick också mot sitt hus."

Pr: "Hur var armen som kom ut ur huset?"

G. H.: "Han var naken. Han kom ut upp till axeln."

Pr: "Kom han ut genom ytterdörren?"

G. H.: "Ja, ut genom dörren."

Pr: "Vet du vilket hus armen kom ut ur?"

G. H.: "Från Buschhoff hans hus."

Pr: "Var det hängningen som drogs in?"

G. H.: "Ja - jag har inte sett den lille pojken längre." Heisters mor hade förhörts av kommissarie **Verhülsdong**. Hon berättade för honom att hennes son hade haft ett mycket mysigt samtal, att han hade suttit på Prellstein vid Klever och Kirchstraße på Peter och Paulsdagen och ville se om pappa skulle gå till kyrkan, och vid det tillfället hade han sett sina två bekanta Stephan **Kernder** och Peter **Venhoff** gå mot Buschhoffs hus med Schängeheii Regmann, och sedan hade han plötsligt märkt en hand som kom ut ur huset och Schängchen var borta...

Den lille femårige **Kernder** som nämnts ovan hade gått hand i hand med den jämnårige Hänschen på gatan utanför Buschhoffs hus. Några dagar efter mordet på Hänschen berättade han för sin mor att han hade gått över gatan när fru **Buschhoff** hade stått bakom dörren och ropat: "Schängchen, vill du gå ut åt mig? Kom in här!" Men lille Hegmann gjorde motstånd och hon drog in honom i huset. "Jag och Peterchen Venhoff stannade och fru Buschhoff sa: 'Gå och lek du bara'." - Lille Stephan sa då att fru Buschhoff hade sagt det "ganska fräckt"! (Vittnesmål av fadern Heinrich Kernder på rättegångens fjärde dag.) Den tredje lekkamraten, lille Peter Venhoff, gjorde ett så skrämmande intryck att detta också mycket viktiga vittne inte kunde förhöras!

En trädgårdsmästare vid namn **Mölders** hade gått förbi Buschhoffs fastighet vid ungefär samma tidpunkt; han hade sett en arm sträcka sig ut från den judiska butiken och dra in en liten pojke. Han kunde dock inte känna igen barnet själv eftersom han såg honom bakifrån. "I riktning mot katedralen var barnen framför mig, och när jag var vid **Buschhoffs** kom en vit arm ut. Ett barn drogs ut. Jag såg det tydligt..."

I samband med offrets begravning försökte paret Buschhoff uppenbarligen återigen erbjuda "tröstande" ord i Hegmanns lägenhet; omedelbart därefter hördes dock ett skrik. - "Baschhoff och hans fru kom förbi vår dörr och var helt förvirrade, de kom ut från Regmanns, de var helt bleka och sa ingenting alls..." (Vittnet Venhoff på rättegångens andra dag.) Fadern Hegmann hade slungat en enda mening mot Buschhoff**: "Du är mördaren av mitt barn!"** - Buschhoff hade inte försvarat sig...

Eftersom det inte fanns några ytterligare ledtrådar till var barnet befann sig, måste misstankarna riktas mot familjen Buschhoff. Buschhoff själv var koscherslaktare och dessutom "böneledare" i synagogan - hans far hade varit starkt misstänkt för ett ritualbrott ett antal år tidigare!

Från judarnas slakteri kunde man gå in i **Küppers** ladugård direkt genom en bakdörr, som Buschhoff också regelbundet använde som passage.

Den rättsliga utredningen led redan från början av stor slapphet. Den förste åklagaren i **Kleve**, **Baumgardt**, skickade en assessor som hade överlämnats till honom för att **utbildas** till undersökningsledare för tillfället; **Baumgardt** själv anlände först en vecka senare. En kort tid senare dök styrelsen för den judiska församlingen och överrabbinen från **Krefeld** plötsligt oanmälda upp i distriktsdomaren **Riesbroecks lägenhet** i **Xanten** och frågade med judisk fräckhet "om läget". Domaren avfärdade dem dock kort och gott med förklaringen att han inte kunde säga något, eftersom akterna låg hos åklagarmyndigheten (distriktsdomare Riesbroeck som vittne under rättegångens första dag). Redan från början ansåg **Baumgardt** att antagandet i alla kretsar av befolkningen **i Xanten** att ett ritualmord hade ägt rum var rent nonsens, ovärdigt en "bildad man" och - som han senare sade - "vidskepelse på landsbygden". För denne åklagare var den anklagade judiske slaktaren därför helt oskyldig omedelbart efter de första rapporterna attackerades vittnen som vittnade mot Buschhoff på ett oförskämt sätt - samma skrämseltaktik användes senare i ritualmordsrättegången i **Polna** av den judiske undersökningsdomaren **Reichenbach** liksom i **Konitz**! Däremot genomfördes inte ens en ordentlig husrannsakan i Buschhoffs hus - trots extremt allvarliga omständigheter! Förmodligen hade Buschhoff själv på högre ort krävt att han skulle gripas "för att kunna bevisa sin oskuld"! Denna manöver verkar inte ny för oss, eftersom judarna i några tidigare ritualmordsrättegångar redan hade haft denna smarta idé!

Åklagare **Baumgardt** verkade inte vilja se någonting. Han slösade bort dyrbar tid genom att följa upp misstänkta spår som redan från början var hopplösa.

Den 30 juli, en hel månad efter blodmordet, beordrades kriminalinspektör **Verhülsdong** till **Xanten.** Han kom till den helt opartiska slutsatsen att barnet hade försvunnit från den judiska slaktarens egendom och ansökte till åklagarmyndigheten om att arrestera familjen Buschhoff. **Baumgardt** vägrade! Efter att nästan två månader hade gått och hela förfarandet hade orsakat uppståndelse och bitterhet bland befolkningen - judarna hade inrättat sin egen "hemliga polis" - dök kriminalisten **Wolff** upp från Berlin. Även han ansåg mycket snart att det material han hade funnit var tillräckligt - vilket han själv senare vittnade om som edsvuret vittne i **Oberwinder** *2)-rättegången* - för att genomdriva arresteringen av Buschhoffs.

I sin rapport av den 6 oktober 1891 konstaterade **Wolff** bland annat att indicierna endast kunde läggas fram om Buschhoff arresterades **omedelbart**, eftersom denne skulle fly över den närbelägna gränsen "så snart han genom förhör och vidare utredning fått kännedom om de nya fakta".

Judarna, som ett kvarts år efter mordet inte längre hade väntat sig denna händelseutveckling, i synnerhet som den judiska församlingen i **Xanten** själv hade begärt och **bekostat** att denna detektiv skulle sändas ut *3)*, satte himmel och helvete i rörelse. Synagogans föreståndare Abraham **Oster**, i spetsen för den judiska församlingen, ansträngde sig ivrigt för att rentvå sin vän Buschhoff. Efter en kort tid var de så säkra på sin sak att man i judendomens högborg **Frankfurt** am Main samlade in pengar för att ge familjen Buschhoff ett "nytt hem" - och mycket riktigt, på julafton samma år (1891) släpptes Buschhoff ur fängelset **utan att saken hade klarats upp i en riktig rättsprocess**!

Den 20 januari 189,2 skrev "Kreuzzeitung": "Dessutom hänger dock alla möjliga människor som också var inblandade i urspårningen av förfarandet omkring här i **Kleve** och **Mayen**, uppenbarligen med officiella masker men utan tvekan **på uppdrag av synagogan**. Ytterligare avslöjanden på denna punkt och om rabbinen i **Crefelds** kontakter med chefsåklagaren i **Köln** *4)* och andra personer i **Kleve** kommer att följa från tid till annan."

Buschhoff hade deporterats till **Köln** med rika tillgångar. Protestmöten i alla större städer i riket lyckades till slut få utredningen mot Buschhoff återupptagen. En tysk socialistisk petition från dessa dagar till justitieministern von Schelling löd:

"**Buschhoff**, slaktaren i **Xanten** som var starkt misstänkt för mord, har släppts ur häktet, trots att kriminalinspektör **Wolffs** undersökningar har gett överväldigande bevis för att han är skyldig. Deutschsoziale Verein zu Elberfeld beklagar denna frigivning, eftersom den kan få till följd att de chocker för det juridiska medvetandet som orsakats av fallen Paasch, Manch6, Bleichröder, Liebmann, Morris de Jonge *5)* och andra sprids till ännu större delar av befolkningen. Därför ber den tyska socialföreningen i Elberfeld enträget Ers Excellens att utöva sitt inflytande så att utredningen av Buschhoff-fallet återupptas. Det tyska folket har rätt att kräva att varje tillstymmelse till rättsosäkerhet och rättslig ojämlikhet undviks. ..."

Den 9 februari 1892, när molnen åter hopade sig kring Buschhoff, inledde plötsligt suppleanten **Rickert**, ordförande i "Föreningen för försvar mot antisemitism", utgivare av den ökända "Antisemitiska spegeln", "pensionerad statsdirektör från Danzig", "förtjänt general i den judiska skyddsstyrkan", en beordrad och inspirerad "rentvåningsoffensiv" under ett sammanträde i preussiska representanthuset, som egentligen var planerat för helt andra frågor. Hans "djupsinniga" kommentarer kommer inte att diskuteras i detalj här. Vi har dock återgivit utdrag ur detta tal, som inte bör vara utan intresse som ett samtida dokument, i bilagan *6)*.

Den 8 februari 1892 "arresterades" Buschhoff för andra gången - hela förfarandet gav befolkningen intrycket av en beställd och fräckt spelad komedi! Undersökningsdomare var den åldrade **Brixius**. Men när det läckte ut att han hade utsett sin svärson, advokaten **Fleischhauer**, av alla människor, till Buschhoffs **försvarsadvokat**, överlämnades åtalet i det påstått så svåra rättsfallet till tingsrättsdomare **Birk.** Redan från början var hela utredningen nästan kusligt invecklad. På grund av dessa händelser blev den preussiske justitieministern von Schelling upprepade gånger interpellerad i representanthuset och skarpt angripen av framför allt konservativa, men allvarliga anklagelser om den vacklande och osäkra rättegångsprocessen förblev obesvarade.

Ett helt år efter brottet - analogt med Skurzer-fallet - inleddes rättegången inför **Kleves** jurydomstol (4/14 juli 1892). Domstolen leddes av tingsdirektör **Kluth**, åklagarsidan företräddes av statsåklagare **Baumgardt**, samma person som ursprungligen hade vägrat att arrestera Buschhoff och som under rättegången agerade som hans nitiska försvarsadvokat. Dessutom hade han i denna uppgift biträtts av **Kölns** överåklagare **Hamm,** så att det faktiskt var överflödigt för mördaren att ha tre "berömda" försvarsadvokater (**Stapper/Düsseldorf, Gammersbach/Köln, Fleischhauer/Kleve**) vid sin sida.

Således välutrustad gick Buschhoff till rättegång! I åtalet av den 20 april 1892 hade man återigen sammanfattat alla de belastande fakta som ledde till Buschhoffs arrestering och på en avgörande punkt sagt: "Familjen Buschhoff måste därför uppge var pojken **Hegmann** befann sig. Det faktum att de inte **kan** göra det och att de blankt förnekar att de skulle ha tagit med sig pojken Hegmann till huset den morgonen och att de skulle ha haft honom i huset gör dem **mycket misstänkta**."

167 vittnen hördes. Alla grunder för misstankarna mot Buschhoff bekräftades till fullo! Bortsett från **Mölders** och barnen **Heisters** och **Kernders** vittnesmål, som redan har återgivits ordagrant i ett annat sammanhang, gav den flera dagar långa juryrättegången ett överväldigande material!

Strax **innan** den lille Hegmann försvann såg flera vittnen **Buschhoff** gömma sig i sitt hus tillsammans med en märklig, påfallande ful jude som bar på en svart läderväska.

Ordföranden: "På S:t Peter Paulsdagen förra året promenerade ni genom Kirchstrasse? När var det?"

Vittnet Peter Dornbach: "Ungefär fem minuter i tio. Jag gick till högmässan. Buschhoff kom emot mig 25 steg från sitt hus med en annan **konstig** man, tydligen en **israelit**. Han hade en defekt kostym, hans hatt var bucklig. Han förde ett mycket intimt samtal med Buschhoff." (Femte rättegångsdagen.)

Mellan klockan elva och tolv lämnade denne jude, som enligt andra vittnen återigen beskrevs som "konstig" och "ful", Buschhoffs egendom och gick tillbaka till järnvägsstationen!

På morddagen, strax före klockan tio, hörde Buschhoffs granne Wilhelm **Küppers** ett påfallande sorl av röster genom dörren till slakteriet, som stod på glänt; ett annat vittne tyckte att ljudet var "kusligt". Även klosterbrodern van den **Sandt**, som passerade förbi, hörde flera röster.

Efter att den utländske juden hade lämnat **Xanten** vandrade Buschhoff uppenbarligen planlöst och slumpmässigt genom gatorna i en fruktansvärd uppståndelse. Många vittnen, som annars kände Buschhoff som en lugn man, lade märke till denna ovanliga upprördhet. Strax efter klockan elva möttes han för första gången av vittnet **Brandts**: "Buschhoff kom emot mig; något extraordinärt måste ha hänt, han såg **helt galen** ut..." (Rättegångens andra dag.)

Den 72-årige Peter **Kempkes** träffade också Buschhoff: "Han (Buschhoff) kom springande så fort, så frenetiskt, han skakade på huvudet så där. Jag tänkte för mig själv att han måste ha gjort det..." (Fjärde rättegångsdagen.)

Några timmar senare var Buschhoff tvungen att skriva under något affärsrelaterat. Hela hans kropp skakade så illa "att han måste ledas i handen". - På kvällen, strax innan kroppen hittades, hade han återfått kontrollen över sig själv i sådan utsträckning att han gick och bowlade på en pub, något som aldrig hade hänt tidigare, och tog en drink där ("Buschhoff, vad gör du?") så att han med låtsad likgiltighet kunde ta till sig nyheten om upptäckten av den slaktade barnkroppen.

Tidigt på eftermiddagen, omkring kvart i tre, kom en märklig, yngre man med judiskt utseende in i Küppers trädgård mittemot Buschhoffs hus. Tyvärr kunde vittnet i fråga inte beskriva denna figur mer i detalj i rätten. Men hon vittnade med säkerhet om att det måste ha varit en för henne helt okänd främling som stannade länge i trädgården och ständigt gick fram och tillbaka som **en vaktpost**; när han kände sig iakttagen av vittnet gömde han sig bakom staketets spjälor. "...Jag antog att det var en jude snarare än en kristen; jag ville se vem det var, det var ganska iögonfallande för mig under gudstjänsten." (Vittnet **Windhues** på rättegångens sjätte dag.) Den person, utan tvekan en jude, som måste "hålla utkik" efter vad som sedan hände, försvann plötsligt från jordens yta!

En kort stund senare gick Hermine Buschhoff, styckarens vuxna dotter, över porten mot ladan och höll sin högra sida tydligt mot sina föräldrars hus; på denna sida bar hon ett mycket tungt, långt, spetsigt föremål inlindat i en stor, grå säck. (Vittnet **Mallmann** på rättegångens tredje dag.)

Tre och en halv månad efter brottet fann polisen **Schloer**, **som ibland** sökte igenom familjen Buschhoffs lägenhet - det var inte fråga om någon systematisk sökning - en säck längst ner i köksskåpet, som hade stora, mörka fläckar. Den togs med till stadshuset tillsammans med andra saker och lades ut på ett bord. Borgmästare **Schleß** sade följande om den (på rättegångens sjätte dag): "När fru Buschhoff senare kom in i salen för att förhöras av distriktsdomaren **Riesbroeck**, var hon **synbart upprörd**, och jag lade märke till att hon sa: 'Herr borgmästare! Gud, tog du den gamla säcken med dig, vi behövde den för att lägga över tunnan när vi rökte? Men hon var mycket upprörd och jag berättade det genast för herr **Wolff**. Jag visade henne inte säcken, hon hittade den själv bland föremålen på bordet." - Borgmästaren var misstänksam mot de stora mörka fläckarna, han trodde själv att det var blodfläckar Under rättegången hävdade Buschhoff sedan att det var "köttfärsfläckar" En rättskemist och en professor menade att det inte var någon idé att

undersöka säcken mer, på sin höjd kunde man konstatera att det överhuvudtaget fanns blod i den... Någon grundlig undersökning gjordes faktiskt inte!

Sent på eftermiddagen gick Buschhoff till synagogan och sedan till en närbelägen pub för att spela kägelspel. Redan innan hans bowlingbröder fick veta att lille Hegmann hade hittats i ladan visste juden om det - den trettonårige judesonen Siegmund kom springande och viskade något i sin fars öra!

På vägen hem frågade Buschhoff iögonfallande nog sin granne **Küppers** om det inte fanns "något vasst föremål i hans lada som barnet kunde ha ramlat ner i, en kniv eller något annat?" Följande dag städades Buschhoffs egendom, särskilt källarutrymmena, noggrant och diverse tvätt tvättades. Slakteriets bakdörr mot porten hade spikats igen kvällen före mordet, vilket särskilt Küppers hade lagt märke till; nu var spikarna borttagna igen...

Ungefär åtta veckor efter mordet gick Buschhoff med Siegmund från rådhuset genom centrumporten när den judiske pojken sade något till sin far, som var hörselskadad *7).* Vittnet **Roelen**, som gick några steg bakom de två, hörde tydligt Buschhoff svara: "Åh, vadå**, om de inte har några bevis kan de inte göra oss något**!" - Senare, när detta vittne gick förbi shackerns fastighet, hällde han smutsigt vatten på henne (Boelen på rättegångens fjärde dag).

Men Siegmund blev, liksom barnen till tempeltjänaren **Scharf** i **Tisza-Eszlár**, det judiska folkets enfant terrible - förutom att det inte fanns någon **Bary** i Xanten! En annan Xantenmedborgare, Anna **Mauritz**, gick bara två eller tre steg framför far och son Buschhoff på Klever Strasse. Plötsligt utbrast Siegmund, som tydligen visste allting mycket väl: "Pappa, om det bara inte kommer ut." Den judiske fadern, mycket generad, drog sin son nära sig, såg sig förskräckt omkring och försvann runt nästa hörn!

Strax efter mordet **reste Remy** med tåg från Goch till Büderich för ett bröllop. "När jag steg på tåget i Xanten steg två judiska herrar på tillsammans med mig. Jag var ensam i kupén, vi hade några minuter där. Båda herrarna talade om att Xanten höll på att bli en motbjudande plats för dem. En av dem sade: "Ja, jag skulle ha gått ut om det hade varit möjligt. Jag skulle inte ha varit så dum, det var det dummaste han gjorde, **att han tog den till ladan**'." Men när de två judarna hörde vittnets namn vid en rastplats stötte de ihop och fortsatte att tala på ett främmande språk.

Eleven **Hölzgen** gjorde ytterligare ett allvarligt uttalande under rättegångens näst sista dag. För ett år sedan såg pojken hur en ko slaktades på ett annat judiskt slakteri på Mühlstraße. Han närmade sig osedd för att "ta en titt på historien". Det fanns tre slaktare i slakteriet som talade om barnets död Hegmann: "Vi måste bara hålla det hemligt och inte säga något och inpränta i Buschhoff **att han inte låter sig ryckas med**." ... "De har redan fått reda på mycket, **men det här ska de inte få reda på**!"

Den intelligente pojken gick omedelbart till borgmästaren för att berätta om det samtal han hört. Borgmästaren rådde vittnet att skriva ner vad han hade hört. Pojken kunde visa upp anteckningen i rätten och läsa upp sitt vittnesmål från den Vakten Bruckmann skriker: "Ingenting sades om mordet. Nej, ingenting sades om det, ingenting alls!"

Under ett åtta dagar långt vittnesförhör hade det trots alla förtiganden visat sig vara ytterst kritiskt för Buschhoff - det var då läkarna skickades till hans hjälp - samma förfarande hade också använts i Tisza-Eszlár! Efter ett år kom en lärd panel bestående av fyra läkare fram till det grundläggande förslaget, som i allt väsentligt avgjorde utgången av rättegången, att blodspåren, som de visserligen **inte ens hade sett** i Küppers lada, var tillräckliga för att hävda att slakten av barnet hade ägt rum i ladan, dvs. att **fyndplatsen var densamma som brottsplatsen**, medan det expertutlåtande från stabsläkaren Dr Steiner, som gjordes på kvällen på morddagen, gav de avgörande resultaten. **Steiner** hade kommit till den avgörande slutsatsen att det, när kroppen var **helt tömd på blod, endast fanns mycket små** blodspår i närheten av den plats

där kroppen hittades, så att barnet omöjligen kunde ha förblött i ladan - domstolen godtog ändå panelens åsikt! Halsskärningen kunde ha gjorts med vilket knivliknande instrument som helst, t.o.m. med en fickkniv (!) - en s.k. klippkniv, som den som hittades i Buschhoffs lägenhet, var inte nödvändig!

För att rentvå judendomen som sådan från misstankarna om ritualmord åberopades det s.k. "expertutlåtandet" av Strasbourgprofessorn **Nöldeke** - vi har redan träffat honom -. Detta märkliga "expertvittne" framträdde under rättegångens andra dag och medgav på fråga att "lagarna i Tatmud är mycket svåra att förstå". Nöldeke lät meddela att han inte var helt beläst, att Talmud var mycket omfattande, "den består av tolv tjocka volymer, som man bara närmar sig med stor motvilja", men kunde ändå förklara: "Såvitt **jag vet finns det ingen som helst hänvisning i** den (Talmud) till ritualmord". - Nöldeke kallade det "genom och genom oseriöst" "när det gång på gång upprepas att judarna behövde kristet blod för rituella ändamål".

Redan under rättegången i **Kleve** skickade dock "professorn i hebreiska antikviteter vid det tyska universitetet i **Prag**", **Rohling**, ett kraftfullt brev till domstolen den 10 juli 1892, där han skarpt angrep Nöldekes fräcka uttalanden och beskrev blodmorden **som historiska sanningar**! I sitt brev förklarade Rohling att **de historiska fakta** inte kunde förnekas. Trots **"neutraliseringen**" av vissa rabbinska verk finns det fortfarande texter här och där "som anspelar på ämnet (de rituella brotten) och innehåller anspelningar **som, trots all försiktighet från utgivarnas sida, talar mycket högt i ljuset av historiska händelser". -** På grund av dess betydelse vill vi återge hela texten i **Rohlings** brev i appendix!

För att slutligen skaka vittnesmålet från huvudvittnet **Mölders**, som hade sett en arm släpa ut ett barn ur Buschhoffs butik, hävdade åklagaren **Baumgardt** att Mölders **inte alls** kunde **ha sett** detta på grund av platsen; därefter tvivlade chefsåklagaren på huvudvittnets trovärdighet - ett skamligt hand i hand-samarbete för judiska intressen! **Ett lokalt möte** i **Xanten** rättfärdigade emellertid på ett lysande sätt Mölders uttalanden, vilket åklagaren själv till slut tvingades erkänna!

Detta steg för att rentvå Buschhoff måste betraktas som ett misslyckande. Men något annat konstruerades! Åklagarmyndigheten kunde kortfattat förklara i senare plaidoyers: Den viktigaste och mest osannolika friande faktorn **för Buschhoffs oskuld** är **alibibevisningen**!

Så hur är det med detta "bevis"? - Det hade tillhandahållits! Ett tvivelaktigt ämne, Buschhoffs granne Ullenboom, som av en borgmästare utanför staden och olika vittnen beskrevs som en lögnare och notorisk skvallerbytta, en skrytmåns och tjuv, som av kriminalinspektör **Wolff** förklarades vara en regelrätt lögnare, "han hängde överallt i alla möjliga fabriker vid Rhen; Jag fick också intrycket att det inte stod riktigt rätt till med honom sexuellt", ansågs "halvgalen" av en jurymedlem, agerade **"skyddsvittne"** åt Buschhoff genom att uppge att han hade bott hos sitt fosterbarn - det kan ha varit barnet som försvann i Buschhoffs butik! - hade stannat hos Buschhoff. Trots att han med detta vittnesmål hopplöst trasslade in sig i motsägelser, så att rättens ordförande själv måste konstatera att ett av vittnena måste ha begått **mened**, och trots att det från alla håll uttrycktes tvivel om **Ullenbooms** tillförlitlighet eller förstånd, godtog åklagarmyndigheten hans uppgifter, ansåg honom endast vara "något nervös" men ändå "tillförlitlig" - och konstruerade alibibevisningen!

Men inte ens den allmänna åklagaren **Baumgardt** verkade helt tillfreds med detta mästerverk! På en avgörande punkt i hans plaidoyer finns de talande orden, av vilka man kan dra alla möjliga slutsatser: "Det har väl inte undgått er att vittnet Ullenboom är **ett nyckelvittne**, kanske det **viktigaste** vittnet, och det var mycket viktigt för dem som inte riktigt ville tro på Ullenboom att bevisa att han faktiskt inte var trovärdig. **Vittnet Ullenboom** har framställts **som helt otrolig**. Ja, om så vore fallet, då skulle bevisningen om Buschhofs vistelseort och aktiviteter, som de i huvudsak presenteras med **huvudstöd** av vittnet Ullenboom, **ha blivit kraftigt skakad**..."

Frågan är nu: hur uppträdde samma domstol mot åklagarens vittnen? Några exempel kan räcka: Vittnet **Mallmann** anklagade den judiske koscherslaktaren. Därmed väckte han chefsåklagarens extrema missnöje: "Det mest opålitliga av alla vittnen är **Mallmann**, denne märklige man som alltid talar så hastigt och aldrig kan fasthållas på en punkt med sina påståenden, som är behäftad med en så livlig fantasi, som anser sig kallad att stödja anklagelserna mot Buschhoff... Detta vittne förtjänar inte den minsta tilltro..." - Dessa uttalanden behöver inte kommenteras! I samband med ett ansträngande vittnesförhör tappade Mallmann dock till slut tålamodet och förklarade för presidenten: "Det verkar som om ni vill **förvirra** mig. Jag ber er att visa mig utskriften!" (Rättegångens sjätte dag.)

Vittnet **Mölders**, en stillsam, äldre arbetare med ett utmärkt rykte, skulle stämplas som alkoholist för att ogiltigförklara hans vittnesmål, eftersom han inte kunde förklaras vara mentalt störd på något sätt! Det infama förfarande som användes mot detta mycket viktiga åklagarvittne kan bara beskrivas som skamlöst! En kort scen från rättssalen bör belysa detta. Mölders ger sin redogörelse för hur barnet släpades in i Buschhoffs hus.

President: "Vilket hus släpades barnet in i? In i Buschhoffs?"

Mölders: "Ja."

Pr: "Såg du det tydligt?"

M.: "Ja."

Pr: "Du måste komma ihåg att ditt uttalande är mycket viktigt, du måste kunna motivera det inför Gud och ditt samvete. Har du sett det med all säkerhet?"

M.: "Ja!"

Pr: "Var du fortfarande helt nykter då?"

M.: "Ja, jag hade bara ätit ett korn."

Pr: "Du är inte full av det, eller hur, av en snaps?"

M.: "Nej, det är sällan jag dricker en snaps nykter på morgonen, jag dricker bara kaffe på morgonen."

Pr: "Jag hoppas att du inte redan dricker en snaps när du är nykter. Jag menar, när du dricker en snaps är du fortfarande så fullständigt medveten... ?"

Ett annat vittne, Anton de **Groo**, som i egenskap av Ullenbooms tidigare arbetsgivare ger ett mycket ofördelaktigt omdöme om honom, avbryts av chefsåklagare **Hamm** med de taktfulla orden: "Mannen verkar vara sjuk, han verkar vara apoplektisk (benägen att få slaganfall)..." Å andra sidan var de judiska vittnena "herrar": Juden Isaac förhörs, han är inte bara "Isaac" för rättens ordförande, som "Mölders", "Mallmann" och alla de andra icke-judiska vittnena, utan "herr Isaac": "Herr Isaac! Kommer du fortfarande ihåg det?"

Även den mest opartiska och harmlösa läsaren av protokollen måste slås av den utsökta artighet med vilken hela gänget av judar behandlas i rätten i detta drama, och till och med uppmuntras i sin brottslighet!

I början av eftermiddagssessionen på den femte rättegångsdagen blir rättens ordförande **Kluth** upprörd över att han bland annat har fått ett brev där det står att de äntligen vill gå snabbare fram och **inte så vänligt** mot juden Buschhoff!

Kaplan Bresser ville ha en lugnande effekt på den upprörda befolkningen i **Xanten** för att förhindra oöverlagda överdrifter. I rätten sade han att dessa ansträngningar hade gett honom smeknamnet "judisk kaplan". Detta skulle i och för sig vara helt irrelevant för våra slutsatser, men rättens ordförande svarade: "Du (kaplan Bresser) kan hänvisa till Sankt Bernhard, **som också skyddade judarna**..."

Den boende **Beekmann** sägs ha kommit ut ur synagogföreståndaren Osters lada i Xanten en natt och var sanslöst berusad nästa dag. En av hans släktingar ska ha sagt: "Gud, om det här bara går bra, mannen har ju alla de där pengarna..." - Överåklagaren beslöt att inte kalla vittnet med den lika slarviga som upprörande motiveringen: "Om Beekmann ska vittna om något och **den judiska sidan ger pengar för det, har det inget värde för målet**!"

Flera vittnen hade lagt märke till en främmande jude på morddagen. Dessa vittnen betonade då uttryckligen att det var en **främling**, eftersom de få judiska familjer som bodde i Xanten, en liten stad med knappt 4ooo invånare vid den tiden, naturligtvis var kända av alla. Det förefaller oss idag obegripligt att åklagarmyndigheten inte följde upp dessa ledtrådar. Det är högst troligt att det rörde sig om den holländske tiggaren juden **Vellemann**, som tillsammans med några mellanhänder smugglade offrets blod över gränsen i den välkända svarta påsen.

Vi har nu jämfört alla relevanta förhörsutskrifter ännu en gång. Redan från utsidan är deras litenhet slående: de tar alla upp bara några rader, sedan avbryts förhöret plötsligt - medan helt irrelevanta frågor fyller många sidor! Man får en pinsam känsla:

Buschhoff ska inte behöva belastas ännu mer!

Vittnet Lenzen ger en kort beskrivning av den utländske juden och anger den exakta tidpunkten. Överåklagaren svarade bara: "Jag tror inte att det är troligt. Det var väl dagen innan, det var en jude hos Buschhoff?"

Vittnet slog fast: "Nej, på S:t Peter och Pauls dag!"

Vittnet **Bernsmann** tillfrågades också: "Har du inte misstagit dig, förväxlade du inte söndag med måndag?" - Vittnet: "Jag såg honom definitivt på måndagen!"

Just som vittnet **Dornbach** ska göra detaljerade uttalanden om "Aen fremden Mann", blir han skickligt avbruten och tillfrågad: "Var du nöjd när du köpte ditt kött (från Buschhoff)?"

Borgmästaren i Xanten, **Schleß**, ville höra ett vittne igen som hade gjort viktiga uttalanden om en främlings uppträdande i Xanten den 29 juni 1891, "som hon trodde var en jude". Åklagarmyndigheten hade dock ingen anledning att begära att vi skulle kalla vittnet igen" ...

På rättegångens sjätte dag fick jurydomstolen i **Kleve** ett meddelande från åklagarmyndigheten i **Dortmund**, enligt vilket **Reinhard,** en tryckare, hade trätt fram för att vittna om att flera flickor för 30 år sedan i **Wesel** hade fått sitt blod från judar genom nålstick. - Åklagare **Baumgardt**: "Jag finner ingen anledning att lämna in ett yrkande om detta." - "Domstolen anser att frågan **är oväsentlig** och anser därför inte att det är nödvändigt att kalla Reinhard."

Stabsläkaren dr **Steiner**, som långt utanför Xanten var känd som en skicklig läkare och lokalhistoriker - han gjorde Xantens **historieforskning** de största tjänsterna - men som var så "taktlös" att han förklarade att den funna blodmängden var alldeles för liten för att slakta barnet i ladan, fick stå ut med den offentliga anklagelsen i rättssalen att han överhuvudtaget hade gett folket det "vaga antagandet om ett ritualmord"! I sitt plaidoyer på rättegångens näst sista dag gick även chefsåklagare **Hamm** till angrepp mot honom: "Den fullständigt felaktiga instruktionen av människorna på platsen bygger på det misstag som de, **förförda** av dr **Steiners** uttalanden om att det inte bara fanns blod, trodde på: Barnet dödades inte på plats, utan fördes dit som ett lik..."

Det fanns överhuvudtaget "ingen bra tråd" kvar på Dr **Steiner**: "Det är en olycka (aha!) i sammanhanget att den förste läkaren (dvs Dr Steiner!) inte var en tillräckligt rättsmedicinskt utbildad privatläkare. Det har ofta beklagats i läkarkretsar att privatläkare är så dåligt informerade om rättsmedicin. Detta **har gett upphov till hela missuppfattningen** ..." (Chefsåklagare Hamm).

Åtta år senare, igen, efter ett helt liknande blodmord i **Polna**, "saknades" - enligt judisk "bedömning" - "positiv kunskap och kritiska färdigheter, särskilt bland de lokala medicinska experterna, som, avskurna från vetenskapens framsteg, ledde en praktik i en grov stil ..."

När det gällde **motivet** till det fruktansvärda brottet ansåg chefsåklagaren att frågan om huruvida det rörde sig om ett ritualmord eller inte inte hörde hemma i detta sammanhang; för honom var det bara en "läkarfråga"! En av Buschhoffs försvarsadvokater, advokat **Stapper**, försökte med stöd av medicinska "experter" framställa lille Hegmann som offer för en onaturlig våldtäkt. Enligt detta synsätt hade mördaren "låtit sig ryckas med av den stora upphetsningen till stor allvarlig misshandel" och skurit halsen av barnet !!! - President- "Dr Steiner, håller du med om professorernas åsikter?" - Dr Steiner: **"Det kan jag inte göra!"**

Åhörarna väntade i spänd förväntan på åklagarnas inledningsanförande på rättegångens näst sista dag. Efter domstolens tidigare ställningstagande var det ingen som trodde att Buschhoff skulle fällas för mord och dömas till fängelse. Åtminstone hoppades man på ett ställningstagande i frågan om Buschhoff skulle betraktas som medhjälpare eller medgärningsman.

Men det som allmänheten fick höra överträffade till och med de tyskmedvetna klassernas värsta farhågor!

Chefsåklagare **Hamm var** den förste som tog till orda. Han övervägde inte ens på långa vägar att väcka åtal mot Buschhoff, utan höll redan från början ett ytterst skickligt och talmudiskt försvarstal. De grunder på vilka han baserade sina slutsatser stod i direkt motsats till de klara och tydliga uttalandena från de viktigaste och mest trovärdiga vittnena, vars uttalanden chefsåklagaren viftade bort **som meningslösa** med en djärvhet som hade en nästan häpnadsväckande effekt på publiken. På detta sätt kom **Hamm** till slutsatsen: det har bevisats att Buschhoff inte kunde ha begått brottet, och den allmänna åklagaren **måste** (!) komma till slutsatsen att den tilltalade ska förklaras icke skyldig... Min kollega **Baumgardt** kommer med matematisk precision att bevisa att Buschhoff inte kan ha begått brottet klockan tio och släpat in barnet..."

Efter den äldre allmänna åklagaren agerade den allmänna åklagaren med samma iver **som försvarsadvokat** för de tilltalade. Han utvecklade den ovan nämnda "alibibevisningen" med hjälp av den tilltalade Ullenboms uttalanden. Denne åklagare lade också fram den grundläggande tesen att fyndplatsen **också var** brottsplatsen, dvs. att mordet hade begåtts i Küppers ladugård. Hans minnesvärda och lyckligtvis överlevande plädering avslutades med orden: "Jag förklarar därför att Buschhoff varken är mördaren eller medhjälparen till mordet eller medhjälparen till mordet, han **måste** (!) lämnas helt utanför misstanken. Jag kommer därför till slutsatsen att det inte alls rör sig om ett non liquet; det står klart att Buschhoff inte kan ha varit gärningsman i någon riktning, men tyvärr är det oklart vem som gjorde det... I

enlighet med min plikt och mitt samvete kan jag inte stödja yrkandet om Buschhoffs frikännande. Jag begär att han frikänns."

Alla stenografiska rapporter noterar det meningsfulla ordet "rörelse".

De tre egentliga försvarsadvokaterna, eftersom åklagarna redan hade åtagit sig denna uppgift, tillförde faktiskt inte något väsentligt nytt i sina långa uttalanden - deras huvuduppgift verkade vara att sprida ett slags gloria kring Buschhoff; de rörde sig alla exakt i den riktning som åklagarna pekade ut!

Advokat **Stapper**: "Mina herrar jurymedlemmar! Utgången av rättegången kommer **inte** att ifrågasättas, och ni själva, mina herrar, kommer att minnas denna dag med tillfredsställelse under resten av era liv, den dag då ni uppmanades att återge friheten till en fattig, olycklig man, till en förföljd familj, som i månader hade utsatts för hat och hets **från en omdömeslös mobb**, till dess överhuvud, till barnen deras far, till samhället dess medlem... På kvällen den 29 juni 1891 trädde **ritualmordets blodiga spöke** fram ur det mörker där det hade varit förvisat i årtionden... Det finns ett system bakom det, mina herrar, det är kampen mot antisemitismen som tog tag i Buschhoff-fallet ... Ja, mina herrar, det fanns en risk att en oskyldig man skulle ha förlorat sitt liv och sin lem om vi inte hade haft de **plikttrogna tjänstemännen**..."

Advokat **Fleischhauer**: "Mina herrar! Jag har övertagit försvaret, genomsyrad av advokatens ädla uppgift att ge skydd och bistånd ... Jag är glad över att efter bästa förmåga ha bidragit till **det arbete** vars grundsten ni i dag skall lägga. Jag kan säga att jag under min tid som försvarare har lärt känna en man som varje människa, vare sig hon är kristen eller har en annan tro, måste ha den **största respekt för.** Buschhoff kan aldrig någonsin vara förövaren..."

Fru Buschhoff, som i närvaro av fru Hegmann hade ropat - "Trösta henne bara, hon får en ersättare" och som hade uppträtt på det mest motbjudande sätt, fick följande "omdöme" av denne advokat: "...På vilket rörande sätt fru Buschhoff beklagade gärningen, hur hon träffade **rätt, tonen** av djupaste medkänsla **och äkta moderskärlek**! Mina damer och herrar! Dessa uttryck för mänsklig medkänsla, sann och oförfalskad medkänsla, dessa vittnen vågar kritisera, dessa toner av **ett gott hjärta.**.."

"Mina herrar i juryn! Om jag ber er att ta med er bilden av denna rättegång efter i dag, så ber jag er också att ta med er bilden av den man som levde blygsamt men fredligt och lugnt med sin familj och sina grannar, som hittills har åtnjutit vänskap från alla och har gett dem vänskap ..., som från och med nu måste äta allmosornas bittra bröd, eftersom hans civila existens, som han grundade i ett klanderfritt liv *8)*, har förstörts för lång tid ... Denna rättegång är för oss, som har upplevt den, och förhoppningsvis också för andra kretsar av vårt folk under många år, om inte för alltid, en trevlig förlossning från den kärlekslösa agitation som fläckar det senaste årets historia!"

Advokat **Gammersbach** gick in på religionens område: "Mina herrar i juryn, det skulle inte finnas något skarpare vapen mot anklagelsen om ritualmord än den grundläggande lagen: 'Du skall icke dräpa! Men om vi kan åberopa detta bud, som har gällt för oss i 1800 år, kan judarna åberopa samma bud, som har gällt för dem i mer än 3000 år, och lagen om att judarna är förbjudna att förtära blod ..." - "Vad var det som fick Buschhoff att fortsätta? Hans fasta förtröstan på Gud! När jag sade till den anklagade Buschhoff: 'Du kommer nu inför din domare', svarade han: 'Jag litar på Gud! Gud kommer inte att låta mig bli dömd som oskyldig! Mina herrar i juryn! Den tilltalade har bevarat denna förtröstan på Gud ända fram till denna timme... Jag är övertygad om att vi alla kommer att enas i ert ord: På heder och samvete inför Gud och människor: Den anklagade Buschhoff är **inte skyldig**!"

Innan domen avkunnades sade domarordföranden: "Vid slakten av ett femårigt oskyldigt barn ropar blodet till himlen" (han glömde bara att tillägga att det inte kunde ropa till himlen eftersom det inte längre fanns där)...

Redan från början var jurymedlemmarna hänvisade till en fråga som var skickligt formulerad under hycklande förespeglingar, och som redan som sådan betecknade katastrofen i **Kleve-tragedin**. Den löd: "Är Adolf Buschhoff skyldig till att avsiktligt ha dödat pojken Johann Hegmann i Xanten den 29 juni 1891 och till att ha begått detta mord med uppsåt?" Juryledamoten greve Loe begärde en saklig **uppdelning** av frågan, så att juryledamöterna även skulle kunna ta ställning **till medhjälp** till brottet**.** Rättens ordförande avvisade detta, eftersom medhjälp och anstiftan inte var aktuellt; åklagaren hade inte ställt någon fråga om detta! "Ni har bara rätt att svara på den fråga som ställdes om mord. Om ni anser att det inte är mord, utan medhjälp eller kanske misshandel med dödlig utgång, **måste ni frikänna** eftersom ni inte fått någon fråga om det..."

Juryns dom måste därför ha varit "icke skyldig"!

Talmannen: "Med hänsyn till att den tilltalade **Buschhoff** har förklarats icke skyldig genom juryns utslag, anses det av denna anledning vara rätt:

Den tilltalade **Buschhoff** ska frikännas, arresteringsordern ska upphävas och rättegångskostnaderna ska betalas till statskassan. Förhandlingen är avslutad."

Buschhoff släpptes omedelbart fri. Judar och frimurare från alla fakulteter hade gått samman för att hitta ett hål i det nät som höll på att dras åt kring den lille juden som anförtrotts dem, trots deras desperata ansträngningar att motverka det, genom vilket han kunde fly!

Detta sista och avgörande steg till förmån för Buschhoff väckte den största förvåning i alla kretsar, även i juristkretsar! I det preussiska representanthuset sade **Stoecker**, med hänvisning till skandalen i Kleve: "Visst finns det en stor oro i juridiska kretsar över denna ökning av det judiska elementet i rättsväsendet, eftersom man fruktar att influenser som de jag har beskrivit här kommer att växa ju mer det judiska elementet tränger in i vårt rättsväsende.

Även ur en annan synvinkel är det nödvändigt att tala om dessa saker och klargöra dem, eftersom det finns människor i vår nation - kanske unika på jorden och i världshistorien - som i dag, när **judendomen** tar sig rätten och utövar **ett oacceptabelt inflytande** på vårt folk, känner sig tvingade - jag vet inte av vilka skäl - att agera som **beskyddare** av den övermäktiga judendomen och att erbjuda världen det **sorgliga skådespelet** av en nation som överges, inte skyddas**, av sina egna medborgare**, inklusive respekterade medborgare. Det är så den så kallade Schutztruppe, denna förening för försvar mot antisemitism, agerar. Vi vill föra upp saker på dagordningen mot bakgrund av denna blindhet och, herr **Rickert**, var övertygad om att jag vet, jag vet att mitt folk, tre fjärdedelar av vårt tyska folk kommer att stå på vår sida, inte er. (Skratt till vänster. Livligt bravo till höger.)

"Att en nation inte skyddas av sina egna medborgare" - **frimureriet** hade så mentalt och moraliskt förjudifierat dessa "medborgare, även respekterade sådana" att de inte längre ens insåg att de handlade och måste handla i strid med sitt folks mest elementära vitala intressen, att de förrådde sitt folk - de hade blivit viljelösa, försvagade verktyg för den internationella juden!

Här är en liten illustration från juryrättegången i Kleve: En judisk tidning i Berlin, som hade skickat sina egna reportrar till Kleve, anklagade befolkningen i Xanten för bristande utbildning, fanatism, vidskepelse, etc., etc. - vi känner igen dessa toner väl. Domstolens ordförande uppmanades att återkalla biljetten för den judiske skribenten i fråga "eftersom det inte ansågs rätt att någon som åtnjöt en privilegierad plats **som gäst** skulle använda tillfället för denna rättegång för att uttala sådana nedsättande och avvisande omdömen om lokalbefolkningen". - Vad gjorde ordföranden? Lät honom tala för sig själv: "Jag svarade

inte på detta förslag **eftersom jag vill låta var och en ha sin egen åsikt...**" Hans pressade kommentarer om "rehabilitering" av befolkningen kunde bara ha haft en pinsam effekt på publiken!

Precis som i **Tisza-Eszlár** var för övrigt Paul **Nathan** också en av domstolsreportrarna...

Sammanfattningsvis skulle vi vilja karaktärisera "den bittraste komedin under det sista decenniet i det åldrande århundradet" *9)* på följande sätt:

1. en president, två allmänna åklagare, tre försvarsadvokater, åtta medicinska "experter" inklusive "Royal College of Medicine" och, naturligtvis, den judiska pressen, som alla arbetade för juden **Buschhoff** - utan hänsyn till de mest elementära juridiska och faktiska principerna, medan

2. Inte en enda medlem av domstolen stod upp för det oskyldiga **icke-judiska** offret, den lille **Johann Hegmann**! - När offrets mor kom in i rättssalen och grät ymnigt, hälsades hon av ordföranden med orden: "Du måste acceptera det oundvikliga, det finns inget du kan göra åt det..." Sedan började korsförhöret! Familjen Hegmann var försvarslöst utlämnad till judisk utpressning och hot. Som den allmänna åklagaren Baumgardt själv var tvungen att erkänna i Oberwinder-rättegången som senare väcktes, var familjen Hegmann belägrad av hotbrev av alla slag!

3. Den enighet och konsekvens med vilken **alla** faktorer samverkade i domstolen med det enda syftet att skingra alla tungt belastande faktorer till förmån för den tilltalade framstår som nästan kuslig för oss som är vana att se dessa saker mer skarpt idag.

4) Som huvudorsak till det ofullständiga genomförandet av rättegången ser vi det enorma judiska inflytandet och den skickligt föreslagna åsikten att något sådant som "ritualmord" inte kunde förekomma bland judarna och aldrig gjorde det - judarna, som ett uråldrigt "kulturfolk", är etiskt sett alldeles för högtstående!

5 Åklagarmyndigheten spelade rollen som försvarsadvokat! Dr **Schwindt** sade i Oberwinder-rättegången: "...hela åklagarens förfarande, både under förundersökningen och i huvudförhandlingen, visar att **åklagarmyndigheten** spelade **rollen som försvarsadvokat**."

Och pressen? Den bröt ut i frenetiskt jubel över Buschhoffs frigivning - om den var judisk eller judiskt smittad - och överträffade sig själv i överdrivna utbrott mot alla oliktänkande. "Kölner Volkszeitung" deltog också i insamlingen av pengar till "kompensation" för den "oskyldige" Buschhoff! Som "Dresdener Nachrichten" rapporterade den 30 september 1892 hade 51.282.145 mark samlats in till familjen Buschhoff enbart vid ett insamlingsställe i Berlin fram till den 28 september 1892! Endast ett fåtal tyska tidningar som "Kreuzzeitung" och "Staatsbürgerzeitung" höll med om att Buschhoff-rättegången hade visat fler avvikelser **än någon annan** rättegång i Preussen dittills. De yrkade därför på att **hela rättegången** skulle **ogiltigförklaras**. Buschhoff själv, "den böjde, halvdöva, vithårige juden med de milda dragen" (Paul Nathan), levde dock en behaglig pensionärstillvaro i **Köln** i flera år till utan att något överklagande någonsin gjordes, välförsedd med pengar som judar från hela världen ständigt skickade honom som "martyrlön"; de preussiska myndigheterna hade villigt tillåtit honom att använda ett annat namn! - Buschhoff "flyttade" senare till **Amerika**, till de "obegränsade möjligheternas" land även i detta avseende...

Redan i början av 1893 talades det om att en halv miljon mark hade överförts till Buschhoffs: enligt försvarsadvokaten Fleischhauers profetia skulle "Buschhoff hädanefter kunna äta allmosans bittra bröd". För övrigt måste Buschhoffs ha förväntat sig en betydande förbättring av sin ekonomiska situation en **tid före mordet.** En dag, när man diskuterade affärer, berättade fru Buschhoff för Mallmann - ett av de vittnen som, eftersom de var åklagarvittnen, var "ogillade" - att de, makarna Buschhoff, snart ville flytta

från Xanten, men att de först hade en "bra affär" i sikte; när de hade gjort det skulle de sälja sin fastighet och flytta. MaUmann berättade detta för domstolen och tillade: "Det är allvarligt. Är inte det en bra affär?" - President **Kluth**: "Vad menar du med det? Hur kopplar du detta uttalande till detta ärende? Vad har det att göra med att Buschhoffs vill göra en bra affär?"

Som så ofta upplevde Mallmann ett grundligt avvisande vid den tidpunkten; det fortsatta händelseförloppet gav dock hans uttalanden, som domstolen **uppenbarligen** inte förstod, en mycket speciell betydelse!

År 1892 jublade juden Paul Nathan i sina "Reflektioner över Buschhoff-rättegången": "**I Kleve** kämpade det tyska (!) folkets **avancerade kultur** återigen **mot nationens andligt och moraliskt efterblivna element**. Och vem är det som nu försöker ifrågasätta de **landvinningar** som vi besitter? Uppenbarligen bara en skara skrupelfria människor utan någon intellektuell prestige och utan **någon moralisk ställning, som** har placerat **sig i spetsen för dumhet och råhet**; detta gäng borde ha stannat i det mörka hörnet där de hör hemma ..."

Oberwinder-rättegången.

Enligt filosofen Nathan tillhörde även ägaren till "Vaterländische Verlagsanstalt" i Berlin, redaktören och förläggaren **Oberwinder**, de "andligt och moraliskt efterblivna elementen i nationen", "skaran av skrupelfria människor". Efter avslutningen av juryrättegången i **Kleve** publicerade han en broschyr som han själv hade skrivit med titeln: "Der Fall Buschhoff. - Utredningen av pojkmordet i Xanten", där Oberwinder återigen sammanfattade och fördömde hela rättegången som omöjlig. Han ställdes därefter omedelbart inför rätta i Berlin för att ha **förolämpat** åklagarna **Brixius** och **Baumgardt** och dömdes till två månaders fängelse!

Denna "Oberwinder-rättegång", som kan beskrivas som en fortsättning på Xanten-mordrättegången, kastade ett både betydande och avslöjande ljus över hela förloppet i processen mot Buschhoff.

Bland de "vittnen" som kallades till rättegången fanns bland andra kaplan Bresser från Xanten, överrabbin Horwitz "tillsammans med sin fru" (Kleye) och synagogföreståndaren Oster (Xanten)!

I rätten vidhöll den tilltalade sina angrepp mot undersökningsdomaren Brixius och åklagaren Baumgardt i sin helhet och förklarade också att underlåtenhetssynderna i Xanten var av mycket allvarligare karaktär än han tidigare hade antagit. - Oberwinder: "Jag är dock av den uppfattningen att de personer som anförtrotts utredningen av mordet i Xanten **var partiska**. Jag anser, och fick det bekräftat när jag var i Xanten, att Baumgardt inte genomförde någon grundlig undersökning, utan bara en promenad genom Buschhofs hus. Vad som också bevisar undersökningsledarens partiskhet till förmån för Buschhoff är behandlingen av åklagarens vittne **Mölders**, som direkt förolämpades och förmodligen kallades in tjugo gånger för att övertala honom att **göra ett annat uttalande.** Respektabla medborgare anklagades till och med för att ha lärt sina barn osanna uttalanden som kunde kosta en person huvudet...

Det var en partiskhet som berodde på rädsla för judendomens makt. Förfarandet var nästan pyramidalt." Presidenten: "Jag vet vad du säger om de enskilda delarna (av Kleyer-filerna). Jag har studerat frågan i sex dagar och har nästan blivit galen över den." - Oberwinder: "Jag tror det! Jag skulle vilja säga några ord till om **försöken att dölja**. De har gjorts. Dr Hirsch-Hildesheimer har varit hos justitieministern, andra rabbiner har varit hos inrikesministern. Advokaten **Fleischhauer** hade folk överallt som gav honom nyheter, till och med en detektivbyrå i Berlin. De personer som först såg det mördade barnet - de var fjorton stycken - förhördes inte under förundersökningen. Den allmänna

åklagaren Baumgardt visste inte ens något om säcken, det var nyheter för honom! - Endast justitieministern var tvungen att beordra en lokal inspektion, som avslöjade motsatsen, trots **Brixius edsvurna** vittnesmål. Utredningen genomfördes endast med motvilja... Den 24 september 1891 förklarade den förste allmänna åklagaren Baumgardt i Kleve offentligt att utredningen mot Buschhoff inte hade lett fram **till minsta bevis.** Detta gjorde naturligtvis folket i Xanten mycket arga."

Bevisupptagningen i Oberwinderrättegången inleddes med att den förste allmänna åklagaren Baumgardt förhördes. Han förklarade: "Jag avvisar anklagelsen om trakasserier som osann och felaktig. Låt någon bevisa det för mig först. Jag är kavat mot alla, inte bara judiska flickor. För övrigt motsätter jag mig på grund av min officiella ställning redan från början alla inkvisitoriska förhör, som om jag skulle behöva rättfärdiga mig mot anklagelser..."

Ordföranden för domstolen i Berlin uttryckte öppet sin förvåning över att jurymedlemmarna i Kleve inte hade fått några frågor om deltagande, anstiftan eller medverkan. Baumgardt, som satt på vittnesbänken i denna rättegång, gav det avslöjande huvudskälet att hänsyn till hans överordnade, chefsåklagaren, hade hindrat honom från att göra det!

Oberwinders försvarsadvokat, advokat Dr **Schwindt**, sade i öppen domstol: "Det framgick tydligt av greve **Loës** fråga att åtminstone några av jurymedlemmarna var av uppfattningen att det åtminstone förelåg medhjälp. I ett sådant fall är det åklagarens skyldighet, om inte rättens ordförande gör det, att begära en underfråga." Enligt Dr Schwindts mening borde åklagaren i detta fall ha tvingats att ställa en följdfråga! Dr Schwindt fortsatte: "Det har bevisats att åklagare Baumgardt **endast med tvekan** tog sig an utredningen och åsidosatte de mest elementära kriminalistiska reglerna... Det är självklart att den förste åklagaren **själv** måste träda fram när ett mord inträffar, och det kan i varje fall inte rättfärdigas att han skickar en bedömare som har överlämnats till honom för utbildning." Vi kommer att gå igenom de ytterligare, mycket allvarliga anklagelserna från denna rättsliga myndighet här.

Den biträdande domaren, tingsrättsdomaren **Curtius**, uttalade sig också mycket tydligt: "Datumen **för alibibevisningen** i Buschhoffrättegången **ser mycket fina ut** i **handlingarna**, men jag anser att det är mycket vågat att redan från början grunda Buschhoffs **oskuld** på dem. Det är för mig slående att en allmän åklagare, som väckt åtal och därför måste vara övertygad om den tilltalades skuld, redan från början, innan ett enda vittne har uttalat sig, gör en så positiv bedömning av värdet av utsagorna från en tilltalad som åtalats på grundval av indicier... Men varför skulle juryn rösta till förmån för den tilltalade innan vittnena har uttalat sig?" - Baumgardt: "Om det var i mina ord så var det oavsiktligt." Curtius: "Så det var oavsiktligt. Tack så mycket för det... Du måste ju trots allt ha varit övertygad om Buschhoffs **skuld** när han arresterades. Gripandet kan inte ha skett mot din vilja och åtalet kan inte ha skett mot din övertygelse... **Jag skulle vilja veta när** din själ blev övertygad om Buschhoffs oskuld mellan tiden för Buschhoffs arrestering och början av juryrättegången, som du sa första gången du tog till orda. Du arbetade inte för att komplettera utfrågningen av den anklagade." Baumgardt: **"Jag ville inte förvirra den bild som Buschhoff gav ..."** - Trots dessa skandalösa metoder i juryrättegången mot Kleyer, som senare bekräftades i en annan domstol, dömdes förläggaren Oberwinder till två månaders fängelse av åklagarmyndigheten vid regiondomstolen Berlin I! Straffets storlek motiverades med att "nödvändigheten hade uppstått att skydda domstolens **auktoritet, som hade blivit allvarligt skakad** av den anklagade (Oberwinder)..." - Det var alltså inte Bau-rngardt, Brixius och deras kamrater som genom sina judevänliga metoder hade dragit den tyska rättsskipningen i värsta möjliga vanrykte, utan en man som hade påtalat ohållbara förhållanden i just dessa domstolar!

Som svar på detta skrev "Staatsbürgerzeitung" från det tyska folkets själ: "Domstolens auktoritet och anseende bevaras bäst genom ren objektivitet och **opartiskhet,** noggrann noggrannhet och orubblig rättvisa. **Ve det folk** vars domstol skulle behöva skyddas genom hårda straff; **dess öde skulle vara beklagligt**!

I Buschhoff-rättegången har dessa typiska företeelser kommit i dagen, vars allt vanligare förekomst måste fylla hjärtat på varje vän av fosterlandet med ängslig oro. Det värsta av allt är den allt mer uttalade **skillnaden mellan** vårt folks naturliga rättsbegrepp och de rättsnormer som gäller i vårt land och deras tillämpning. Detta är följden av att vår lag inte har sitt ursprung i **en nationell synvinkel**, utan att en **utländsk** lag har ympats på vår jord, och denna utländska lag, som fortfarande påverkas och omformas av en **utländsk anda** som tyvärr råder för närvarande, kommer aldrig att bli begriplig för vårt folk. Men indignationen flammar upp till en ljus låga när saker och ting inträffar **på grundval av denna rätt**, vilket har blivit allt vanligare på senare tid. Och när detta förvärras av det faktum att det utländska element som lever bland oss i dessa incidenter uppenbarligen har en fördel gentemot medlemmarna av vårt folk, kan man inte låta bli att inse att det allmänna missnöjet växer sig allt större ..." - Buschhoff-Xanten/Kleve och Oberwinder-Berlin: två rättegångar som resulterade i att en judisk slaktare som stämplats som ritualmördare å ena sidan frikändes av folkets röst och å andra sidan dömdes en tysk som med risk för sitt eget liv hade försökt avslöja ohållbara förhållanden på ett sakligt sätt - i sig en helt logisk utveckling i "odlingen" av rättvisa i det wilhelminska Tyskland! Stoecker höjde än en gång rösten i representanthuset: "Jag anser att hela denna diskussion (om Buschhoff-fallet) är desto mer nödvändig, eftersom vi, trots att sådana rättegångar stör den allmänna opinionen, står inför det faktum att Schelling-ministeriet kraftigt utvidgar **judarnas** karriärmöjligheter inom rättsväsendet. **Ministeriet kommer att gå till historien som ett ministerium under vilket judarna, i strid med det tyska folkets uppvaknande känsla, har tagit högre steg i den rättsliga karriären än någonsin tidigare.** Det råder ingen tvekan om att detta oroar oss. Det är inte tankar från "antisemitiska, agiterande kretsar", det är tankar som rör hela vår nation, ända upp till de mest försiktiga domarnas och advokaternas kretsar. (Livlig opposition till vänster.) Om ni förnekar detta gör ni det mot bättre vetande." (Uppståndelse och rop till vänster.)

1) "Mordet på pojken Xanten inför jurydomstolen i Kleye den 4-14 juni 1892." Fullständigt stenografiskt protokoll. Berlin, 1893.

2) Se sid. 260 f.

*3) Enligt kommissarie **Wolffs** vittnesmål inför jurydomstolen i **Kleve** den 6 juli 1892, talade en judisk mellanhand med polishögkvarteret i Berlin och begärde att en kriminalkommissarie skulle skickas, "eftersom mordet på barnet skulle skyllas på judarna, som var i stor nöd". Den 25 september lämnade **Wolff** Berlin i ett officiellt ärende, efter att ha fått sin sändning finansierad av judarna! Dessa frågor togs bland annat upp av **Stoecker** i preussiska representanthuset den 9 februari 1892: "...sedan rapporterade den judiska pressen själv att kriminalkommissarie **Wolff** fick 700 mark - något som jag finner nästan obegripligt, men som jag kommer att tro på först när ministern medger att så är fallet." Vid samma möte svarade justitieminister von **Schelling**: "Synagogförsamlingen i **Xanten** har ordnat med kriminalpoliser, först med distriktspresidenten och sedan med inrikesministern, och om jag har rapporterat rätt har synagogförsamlingen till och med ställt **medel till förfogande** för dessa poliser, och de 700 mark som vice Stoecker nämnde kan mycket väl bero på detta." (Livligt "Hör! Hör! Hör!")*

*4) Detta är den högsta allmänna åklagaren **i Hamm**, **Köln**!*

*5) Mestadels bankjudar! **Manché** var "hovråd" och "kabinettschef" hos kejsar Willleln I anklagad för bedräglig handel med order och titlar, men frikändes!*

6) Se bilaga s. 428 f.

*7) Kriminalkommissarie **Wolff**, som hade förhört B. flera gånger under förundersökningen, karakteriserade denna hörselnedsättning under sitt förhör den tredje dagen på följande sätt: "B. hade*

*redan då svårt att höra, särskilt när det gällde **kittlande frågor; det** var svårt att kommunicera med honom...".*

8) Buschhoff hade redan åtalats för bedrägeri 1884, men frikändes i Kleve! (Från anklagelseakten.)

9) A. Fern: "Jüdische Moral und Blutmysterium", s. 12.

Polna 1898/99.

Marie Klima.

De två ritualmorden i **Polna** 1898/99 hade föregåtts av ett ouppklarat blodmord i samma böhmiska distrikt **Tschaslau** några år tidigare. År 1894 hade ett icke-judiskt hembiträde, Hlawin, "försvunnit" från juden **Bretters** hus i **Kolin**. Ungefär en månad senare hittades hennes kropp på Elbes högra strand. Hon var inte uppsvälld, trots att hon förmodligen hade legat i vattnet i fyra veckor; alla tecken tydde på att kroppen hade kastats **i** vattnet **i uttorkat tillstånd.**

(Rapport av deputerad **Schneider** i det österrikiska riksrådet den 10 november 1899).

Fyra år senare, den 17 juli 1898, mördades den 23-åriga Marie **Klima**, dotter till den lille torparen Franz **Klima** från Ober-Wieschnitz nära Polna, men kroppen hittades inte förrän den 27 oktober 1898, vilket gjorde vidare undersökningar, särskilt av mördaren eller mördarna, extremt svåra. Marie **Klima** hade deltagit i en utflykt till det så kallade Herrschaftswald den 17 juli, en söndag, och hade sedan dess försvunnit från jordens yta. Den 27 oktober 1898 fann **Chalupa**, en jägare från Herrschaftswald, kroppen under en buskbacke, liggande med huvudet nedåt, armarna utsträckta, **fötterna våldsamt** uppsträckta och hälarna vända mot ryggen. - Vi skall se att dessa omständigheter också kommer att vara av stor betydelse vid behandlingen av följande mordfall!

I slutet av maj 1899 hittade en bonde en kniv gömd i mossan inte långt från mordplatsen, och senare hittades strimlor av kläder som tillhört Marie **Klima.** De tydde på att de hade slitits av från offrets kropp. De undersökningar som inleddes av en rättslig kommission var inte entydiga. På grundval av flera vittnesmål växte sig misstankarna allt starkare mot en av de många judiska invånarna i byn, den judiske Vaolabunden **Leopold Hilsner**, vars person vi kommer att behöva ta itu med mer i detalj. De ansvariga myndigheterna i **Polna** och **Kuttenberg** gick dock obegripligt nog inte vidare med ärendet, trots att ett nytt, **helt likartat** mordfall, bara några meter från den första mordplatsen, under tiden hade orsakat stor bestörtning och uppståndelse bland befolkningen.

Leopold Hilsner.

I den böhmiska distriktsstaden **Polna** betraktades denna 23-åring, som redan var en typisk representant för östjudendomen, som en arbetsskygg, degenererad pojke som dock alltid var rikt begåvad med medel vars ursprung han inte kunde ge några specifika detaljer om. Han bodde tillsammans med sin bror **Itzig** och sin mor i källaren till den nedgångna judiska skolan i **Polna**, som också fungerade **som synagoga**. Familjen **Hilsners** "lägenhet" liknade "mer en grotta än en människobostad", enligt domarens husrannsakningsrapport från den 13 april 1899. Domaren fann två rum fyllda med mänsklig avföring (!). Gamla Hilsner "tjänade" sitt uppehälle genom att tigga gamla kläder och sälja dem vidare. Trots sin ungdom hade **Hilsner** upprepade gånger kommit i konflikt med domstolarna. Då och då begav han sig ut

på "WanderSchaft", dvs. som medlem av det judiska tiggarroletariatet reste han runt och tiggde och - som hans biograf **Nußbaum** förskönande uttrycker det - "här och där tog han förmodligen också ett jobb". Strax efter mordet på Marie **Klima var Hilsner** plötsligt "bortrest" och återvände till **Polna** först många veckor senare.

Det finns bevis för att **Hilsner** också reste till Wien. Det är möjligt att det var där han etablerade kontakter med sina hemliga kunder, som förblev oupptäckta tack vare de officiella utredningarnas lurendrejeri. När denne vagabond var hemma igen strövade han vanligtvis omkring i de omgivande skogarna och antastade unga flickor som var på väg till sin arbetsplats - prototypen för den rasistiska förövaren! Som senare fastställdes i domstol hade han skamlöst utnyttjat en ung flicka, pigan **Anna Benesch**, som bodde i **Polna**, och lovat att gifta sig med henne och låta **döpa** sig. När hon till slut rymde ur hans grepp förföljde han henne med hotbrev, varav ett senare lästes upp i rättssalen. Olika vittnen vittnade om att **Hilsner** redan hade förföljt och trakasserat flickor offentligt när de var mycket unga. När sökandet efter Marie **Klima**, som mördades den 17 juli 1898, länge förblev resultatlöst, utropade en annan ung flicka, **Agnes Hruza**, en gång instinktivt i vittnens närvaro: "Det är möjligt att **Hilsner** mördade henne. Han följde alltid efter henne!" - Hon kunde inte veta att hon redan var utvald som nästa offer för ritualmordet.

Agnes Hruza.

Agnes Hruza, en sömmerska som bara var 19 år gammal, promenerade dagligen från Klein-Wieschnitz, en liten by som bara var åtskild från **Polna** av fält och en tät skogsremsa, den så kallade Brezinawald, till sin arbetsplats i **Polna**. I denna lilla landsortsstad i distriktet Tschaslau (Böhmen) bodde vid den här tiden över 200 judar bland de nästan 5.000 invånarna, huvudsakligen i ett särskilt område, den "judiska staden". Den 29 **mars** 1899 tog sig flickan hem vid sextiden på kvällen, men har sedan dess varit försvunnen. Befolkningen greps av en enorm upprördhet, eftersom Marie **Klima** hade försvunnit spårlöst bara åtta månader tidigare. Det judiska samfundet förblev irriterande likgiltigt. Tre dagar senare, på den **heliga söndagen** (!) 1899, upptäckte en grupp gendarmer det fruktansvärda brottet: I utkanten av Brezinaskogen, bara sex meter från gångstigen, påträffade **de Agnes Hruzas** kropp, gömd under tät sly och färskt ris, som endast täckt av klädrester bjöd på en ohygglig syn. Liksom **Marie Klima,** som hade hittats några månader tidigare, låg hon på mage med en bit skjorta dragen över huvudet. En djup strypningsfåra på höger sida av halsen tydde på att en snara hade kastats över offrets huvud på samma sätt som en rånare. På vänster sida av halsen övergick denna fåra i ett fruktansvärt gapande sår, som löpte från nedre högra diagonalt till övre vänstra i riktning mot örat och hade skurit av all mjukvävnad upp till ryggraden. Huvudet låg på de korslagda händerna. Benen var böjda i en skarp vinkel vid knäna och märkligt nog fanns det bara mycket obetydliga spår av blod. Den mördade kvinnans försvunna kläder låg utspridda på ett märkligt sätt i alla riktningar på platsen. I omedelbar närhet hittades en stor bit grov canvasduk, i vars mitt det fanns en blodig fläck, som om någon hade torkat bort en blodig kniv!

Rättsläkarna Dr **Michalek** och Dr **Prokes konstaterade vid obduktionen** att dödsorsaken **var förblödning** och att det dessutom fanns hemska detaljer, även om **det som sagt bara fanns små** spår av blod. Blodet måste därför ha samlats i ett kärl. I **Marie Klima,** liksom i detta mordfall, hade knäna böjts kraftigt för att den sista bloddroppen skulle rinna ut, enligt expertens bedömning. Vid rättegången konstaterade dr **Michalek** att **Hruza** "var som gjord av **vax** på över- och underkroppen" (stenografiskt protokoll *1)*. Det skavande såret i halsen kunde bara ha tillfogats med en stark och lång kniv - precis som brottet hade begåtts med ovanlig grymhet. Ett av de vanliga mordfallen: sexualbrott, lustmord eller rån, enligt de inre och yttre fynden på kroppen. - "**Hruza** var **underhuggen** som ett stycke boskap", sa folket!

Tvingande skäl till misstanke ledde inledningsvis till ett förhör med **Hilsner** den första påskhelgen 1899. Enligt flera vittnesmål hade han förföljt sitt offer under en längre tid. Eftersom han trasslade in sig i

motsägelser lät den lokala gendarmeripostchefen **Klenovec**, i samförstånd med stadsfullmäktige, arrestera **Hilsner**. **Klenovec** fick sedan ett "erbjudande" på 25.000 fl. från den judiske fabriksägaren Sim från Deutsch-Schützendorf om han, gendarmen, lyckades "identifiera den verklige förövaren" (Nußbaum, s. 64). - **Klenovec** bildade sig en egen uppfattning om judarnas uppdrag och lämnade in en rapport...

Undersökningsdomaren **var den döpte** katolske juden **Reichenbach**, av alla människor, som inte hade något mer angeläget att göra än att släppa **Hilsner** fri igen - han förde inte ens ett protokoll med honom!

Ungefär en vecka efter att kroppen hade hittats skrev den tjeckiske redaktören **Jaromir Husek** följande brev till den (antisemitiske) parlamentsledamoten **Schneider** *2)* i Wien:

*"Käre herrn! I **Polna** mördades en 19-årig flicka, **Agnes Hruza**, av en jude. Eftersom det finns en judisk domare* 3) *där, har han redan försökt att **hålla** hela historien **tyst**. Den judiske mördaren sågs av fru **Hruza*** 4), *hustru till samhällets ledare, och var en viss Leopold **Hilsner**, en 22-årig jude. Juden tog tag i kvinnan och efter att ha insett att hon inte var den han väntade på släppte han henne och omedelbart därefter mördades den ogifta **Agnes Hruza**. Juden arresterades på grund av allas insisterande, men släpptes snart av den judiska domaren. Be justitieministern att omedelbart ingripa så att en opartisk rättslig kommission anförtros fallet, annars kommer den judiske domaren att kunna utplåna alla spår av mördaren och hjälpa honom; vi har redan **många** exempel på hans uppenbara partiskhet. Jag publicerade detta i "Ceske Zajmj", men numret konfiskerades som vanligt, så jag har inget annat val än att vända mig till er och be er att ingripa kraftfullt. **Faran är överhängande!***

***Jaromir Husek**."*

Parlamentsledamoten såg till att brevet publicerades i de enda två tyska dagstidningarna i Wien, "Deutsche Zeitung" och "Deutsches Volksblatt", och att det vidarebefordrades till justitieminister **Ruber.**

Det var dock först efter en lång tid som **Hilsner** beordrades att fängslas - i vilket fall som helst hade mördaren fått tillräckligt med tid på sig att dölja spåren efter sitt brott. Följden blev att judarna **i Polna** med omnejd emigrerade i massor, främst till **Prag** och **Wien**! Befolkningen bojkottade de judiska butikerna, den kommunala sparbanken i Polna drog in judarnas krediter. I ett samhälle nära **Polna**, som mestadels beboddes av tyskar, fördes den sista juden till slut till porten under musik! Som svar på en reporters fråga om **Polna** skulle lida ekonomisk skada av att judarna försvann, gjorde borgmästaren Sad-it den träffande jämförelsen: "Det är precis som när en person blir av med skabb" (Nußbaum, s. 37).

Den fem dagar långa juryrättegången i Kuttenberg
(12/16 september 1899).

Hilsner förnekade inledningsvis allt inför jurydomstolen i Kuttenberg. Han gick till och med så långt att han hävdade att han inte alls hade känt den mördade kvinnan. Under rättegången, som väckte stor uppståndelse, framkom också det avslöjande faktum att **Hilsner** måste ha utfört mordet tillsammans med två andra judiska medbrottslingar **från utlandet.** Detta mordiska slödder hade dykt upp i **Polna först kort före ert brott**, hade funnit skydd i den judiska skolans Winkelherberge, där inga rapporteringsregler följdes, och hade försvunnit spårlöst igen.

Marie Pernicek, som arbetade för rabbinen i **Polna**, Dr. **Goldberger**, uppgav i rätten (protokoll 30 av den 29 juli 1899) att dagen efter mordet på **Hruza** hade en märklig "krokig" jude med ett kusligt utseende, ett långsträckt, pokalmärkt ansikte och ett mörkt helskägg - han beskrivs mycket detaljerat av detta vittne i enlighet med andra vittnesmål - ätit lunch hos sin arbetsgivare och var mycket hungrig. Fru

Rabbi lät flickan tvätta soffan där denne "krokige" jude hade ätit "så att barnen inte skulle bli sjuka, eftersom främlingen skulle ha haft blå ådror!"

Enligt en annan passage fortsatte detta vittne sedan att berätta att hon under sina sex år i tjänst hos rabbi Goldberger regelbundet hade serverats vin **före påsk;** hon hade då somnat som om hon var medvetslös; nästa morgon hade hon varit mycket svag och hade märkt många **stickmärken** på sina armar. Flickan antog att hon hade blivit förblödd!

Rabbi **Goldberger** förnekade naturligtvis också allt i rätten, även om **Pernicek** förklarade att hon ville svära på sina uttalanden.

Detta vittnes vidare öde bör betraktas som ett bevis på riktigheten i hennes allvarliga uttalanden. Hon blev till en början uppsagd utan förvarning av **Goldberger**; nöden tvingade henne att ta anställning hos en annan jude. Efter bara några dagar togs hon in på Deutschbrode-sjukhuset med svåra **förgiftningssymtom**. Den icke-judiske överläkaren , som omedelbart tog hand om den olyckliga kvinnan, kallades över land genom ett **fiktivt** telefonsamtal, och den **judiske** underläkare som vikarierade för honom dödade sitt offer på mycket kort tid! Den rättsmedicinska obduktionen visade på luftemboli och att magsäckens väggar förstörts av **syror**. Vittnet Marie **Pernicek** hade blivit offer för judiskt **feme**! I utgiftsboken för den judiska religiösa församlingen i Polna finns följande anteckning för denna dag: "Idag 500 fl. till en from person för ett gudstjänstarbete". -"Det gudstjänstliknande arbetet var att avlägsna vittnet!" (Karl Holz). Modern till den mördade kvinnan, stugägaren Maria **Hruza**, vittnade sedan i rätten om att okända män, enligt uppgift från **Wien** och **Prag**, hade dykt upp i hennes lägenhet i **Wieschnitz** under förevändning att de skulle inspektera dotterns färdiga kläder. De fixerade dottern skarpt och sade att hon var lång och stark - ett bevis på att brottet hade planerats under lång tid, systematiskt förberetts och sedan utförts på order av ett judiskt centrum. - Två dagar före mordet hade rabbinen i **Polna** sagt till **Hilsners** mor: "Din son är fortfarande utvald för stora saker!" (Vittnesmål av vittnet Anna **Pokorna**.)

Dagen före brottet (28 mars) noterade vittnen en lång och bred s.k. klippkniv i ett läderfodral **på Hilsner.** På frågan om vad han ville göra med den svarade han undvikande. Kvällen före brottet träffade **Hilsner** vittnet Josepha **Vytlacil** på Ringplatz. Han gjorde först några anmärkningar om Agnes **Hruza** och frågade sedan vittnet om hon var rädd. När hon svarade nekande förklarade juden att han inte heller var rädd och drog fram en stor kniv ur en läderslida som han bar i innerfickan på sin rock. Vittnet uppgav att hon tydligt hade sett både kniven och slidan i ljuset från lyktan.

Denna kniv hade han fått utifrån. Under rättegången i **Kuttenborg** uppträdde **Hilsner** själv på ett ytterst oförskämt och arrogant sätt, helt säker på sig själv och på världsjudendomens allmänna stöd. Redaktören för "Deutsches Volksblatt" i Wien, Hanns Arnold **Schwer**, som vi i huvudsak har att tacka för det skriftliga referatet av rättegången, som bygger på stenografiska uppteckningar, beskrev vid den tiden **Hilsner** som "prototypen för en Quaijüngel, dessa fräcka arroganta judiska pojkar som vi också har blivit bekanta med i **Wien***" 5)*.

En tredjedel av auditoriet bestod av judar från pressen, vars oförskämda häcklande upprepade gånger försökte störa rättegångens gång, särskilt vittnesmål som inte var gynnsamma. Domstolen bombarderades bokstavligen dag och natt med telefon- och telegrafförfrågningar, brev och interpellationer - enligt beprövad judisk taktik. Den judiska världspressen och det judiska finansväsendet arbetade febrilt, parlamentssessioner sammankallades. För att i sista stund avleda **Hilsners** morddom och världsopinionens uppmärksamhet från ett ritualmord kom det judiska försvaret på det skrupelfria förfarandet att låta bokbindarassistenten **Janda** från **Polna**, som hade varit internerad på ett **sinnessjukhus** i Prag och vars medicinska resultat, som registrerats under tio dagar, otvivelaktigt visade på allvarlig **psykisk sjukdom**, förklaras normal över natten av en annan (!) att förklara honom normal över en natt, så att han faktiskt arresterades och därefter skickades till **Kuttenberg** för att dömas för

mord! Men eftersom det var omöjligt att göra något med denna psykiskt sjuka man, lämnades **Janda**, som hade förklarats "frisk", omedelbart tillbaka till sinnessjukhuset. (Ur ett tal av Dr **Baxa**, medlem av det böhmiska parlamentet i **Prag** den 17 maj 1899). Domstolens ordförande, president Dr **Jezek**, behöll dock lugnet med överlägsen fattning, så att dessa infama manövrer förblev resultatlösa, åtminstone fram till dess att domen meddelades. Naturligtvis använde den judiske försvarsadvokaten **Aurednicek** också alla sina talmudiska knep för att rädda sin raskamrat. Hans okunnighet, med vilken han försökte ogiltigförklara de två läkarnas expertutlåtanden, framkallade bara skratt!

Efter att bevisföringen avslutats, efter fem stormiga förhandlingsdagar, som med överväldigande majoritet hade belastat **Hilsner**, bevisade familjen **Hruzas** privatjurist, den tidigare nämnde dr **Baxa**, i sitt sensationella tal *6)*, som än idag kan betecknas som grundläggande och är lärorikt att läsa, att man på grundval av de medicinska expertutlåtandena kunde utesluta ett av de vanliga mordbrotten som motiv för det fruktansvärda brottet. **Liksom i en lång rad tidigare fall** hade mördarna räknat med att förbli oupptäckta. Agnes **Hruza** var en martyr. Mördaren hade inte velat ha flickans liv, inte hennes obetydliga ägodelar, inte hennes heder, utan hennes **blod,** som omsorgsfullt hade samlats in. "Från salen i Kuttenbergs tingsrätt ljuder det idag i alla distrikt att det i det mänskliga samhället finns människor som vill ha sina medmänniskors **blod**." - Med detta slog den oförvitlige advokaten **huvudet** på spiken. Det var myndigheternas och statens plikt, ja hela mänsklighetens plikt, att ta reda på vilka dessa brottslingar var för att avslöja den fruktansvärda hemligheten! **Polna** var inte slutet, utan bara början på en utredning som skulle kasta **ljus över denna fruktansvärda hemlighet så att hela den icke-judiska mänskligheten kunde dra en lättnadens suck!**

Hur mycket den internationella judendomen fruktade detta slutanförande framgår av att det kort dessförinnan hade utfärdats en paroll om att talet skulle åtföljas av applådåskor för att få salen att utrymmas. Till följd av disciplinen hos den icke-judiska delen av auditoriet misslyckades dessa försök. Efter dr **Baxas** avväpnande kommentarer begränsade sig försvarsadvokaten **Aurednicek**, som fick 15.000 fl, till att försvaga antagandet om ett ritualmord genom att hänvisa till **påvliga dekret** som beskrev sådana mord som osannolika!

Domstolens dom den 16 september 1899, som dömde Hilsner till döden genom hängning, mottogs med jublande bifall av den folkmassa som förväntansfullt väntade utanför tingsrätten i Kuttenberg. Den 16 september 1899, då **Hilsner** dömdes till döden genom hängning, mottogs med **jublande** bifall av den tusentals människor stora folkmassa som förväntansfullt väntade utanför tingsrätten i Kuttenberg, men inte bara för att en **jude** hade dömts, utan en av dessa förbannade "tyskar", precis som den tidens tjeckiska antisemitism hade gått in i en mycket märklig kombination med **antityska** attityder, eftersom judar, som dessutom bar "tyska" namn och använde det tyska språket, om än oftast i en nästan grotesk rappakalja, inte tydligt hade erkänts som en judisk **ras**. "Det (tjeckiska) folkets naturliga rasmässiga försvarsinstinkter hade ännu inte **kommit till klart medvetande**." *7)*

I det österrikiska riksrådet uttalade ledamoten Schneider vid sammanträdet den 10 november 1899 följande om den brottsliga verksamhet som judarna bedrev under tysk flagg: "I mitt partis namn och i alla mina väljares namn i Wien, alla österrikare och tyskar, motsätter jag mig bestämt att vi tyskar förväxlas med judarna eller att judarna överhuvudtaget betraktas som tyskar.

Det är nödvändigt att detta för en gångs skull klargörs så att **fred** mellan nationaliteterna och **förståelse mellan** nationaliteterna kan få fäste, för så länge denna **skillnad** inte görs mellan oss och judarna kommer judarna alltid att lyckas hetsa **upp nationerna**..."

En ritualmördare tycktes ha blivit oskadliggjord för all framtid. **Hilsner** hade uppträtt fullständigt likgiltigt, han visste redan att hans avrättning aldrig skulle äga rum!

Medan judendomen redan under förundersökningen och särskilt under rättegången, då **Hilsner** alltmer dömdes för mord, med alla medel hade försökt påverka utgången av rättegången, Men för att åtminstone förhindra att någon misstanke om ett ritualbrott uppstod - man var fortfarande alltför tyngd av tidigare brott av samma slag - iscensattes nu angiverier av otrolig djärvhet för att bli av med ritualmördarens för judendomen mycket ödesdigra bekännelse och för att slutligen förklara **Hilsner** som en hedersman. Den judiske undersökningsdomaren **Reichenbach** hade redan under förundersökningen spelat en mycket tvivelaktig roll. Denne jude hade till en början lyckats släppa den arresterade **Hilsner** fri igen tills han slutligen måste säkras. Vittnen som hade erbjudit sig att lämna viktig information och uppgifter i mordfallet blev utskällda av honom och visade ut genom dörren. Å andra sidan var han nästan provocerande tillmötesgående mot judarna i **Polna**. Under juryrättegången i **Kuttenberg** framförde ett av huvudvittnena mot honom, skomakarbiträdet Franz **Vesely** i **Polna**, den allvarliga anklagelsen att hans inspelade vittnesmål hade förfalskats i efterhand. - Trogen den judiska principen att det inte är mördaren utan den mördade eller dennes släktingar som är skyldiga, vågade samme **Reichenbach** anklaga Agnes **Hruzas** mor, som hade lidit svårt till följd av den fruktansvärda ödesdigra händelsen, samt hennes syster och bror, muraren Johann **Hruza**, för det ohyggliga mordet **även efter det att** domen hade meddelats. Att **Agnes på** grund av sin dåliga ekonomi ville sluta sitt arbete på en syateljé i **Polna** och hyra ut sig som hembiträde tolkades av judarna som att hon hade haft gräl i hemmet, vilket så småningom kunde ha tagit sig sådana former (!) att familjen ville "göra sig av med" flickan! Vid sin systers begravning sägs Johann **Hruza** ha "påfallande nog alltid haft en hand i fickan" (Nußbaum, sid. 86). Denna hand "skrapades" - även om detta osanna påstående snart måste dras tillbaka - och modern hade också ett blåmärke! Masaryk-konstruktionen närmade sig blygt: flickan hade inte mördats där hennes kropp **hittades,** utan någon annanstans, sedan packats in i ett fordon och körts ut! - Och **det faktum att** halsen skars av? Det hade man gjort först **senare** på liket "för att anklaga judarna för ett rituellt brott!" (Masaryk och Bulova.)

Allt var i sin ordning: juden Reichenbach hade ivrigt tagit fasta på dessa "avslöjanden". Han lät genomsöka familjen Hruzas hus på ett brutalt sätt, väggar skrapades, golvbrädor slets upp, kläder beslagtogs för att upptäcka blodspår! Släktingarna till den mördade kvinnan arresterades faktiskt! Efter gripandet bröt sig slaktaren från **Polna** in i **familjen Hruzas** hus för att med pensel och **ko-blod** applicera "blodspår" (vittnesmål i arkivet!).

Muraren **Hruzas** fru, som var på väg att föda barn och vars tillstånd påverkades allvarligt av den fruktansvärda uppståndelsen, fick kramper när hennes man fördes bort av landets gendarmer. På kvällen födde hon en flicka, på morgonen var både mor och barn döda - även de hade fallit offer för judisk feme De judiska tidningarna hade redan rubriker som: "ffilsner är oskyldig" eller: "En djurisk mor mördar sitt eget barn!" - Modern till den olycksaliga **Esther Solymosi** anklagades också för dråp på sitt barn!

De dagstidningar som **objektivt** rapporterade om **Polna-rättegången** eller fördömde juden Reichenbachs brutala uppträdande konfiskerades på det mest hänsynslösa sätt och dömdes till dryga böter, medan den pro-judiska pressen tilläts publicera förfalskning efter förfalskning eller skandalösa förolämpningar till och med mot juryn och domstolen. - "De senaste händelserna i denna affär är nästan i stånd att ställa den österrikiska rättvisan på huvudet" - detta är ämnet för en interpellation från flera parlamentsledamöter till den kejserliga och kungliga premiärministern greve Clary i Wien. Efter **Hilsner-rättegången** avskedades åklagarens representant, statsåklagare Dr Schneider-Swoboda, Kuttenberg, från sitt ämbete för "rättsvidrigt uppträdande" och pensionerades med halva sin pension. Reichsrats ställföreträdare professor **Schlesinger** hävdade därför för justitieministern att ingen jude följaktligen borde dömas av en domare..., att judendomen stod över domstolarna och kunde avsätta domare som hade blivit obehagliga för den..., att de högre rättsliga myndigheterna hade förnedrat sig själva till **tjänst för** de judiska ledarna... (Inlaga till hans excellens justitieministern daterad den 25 oktober 1899). Samma sak hände med ordföranden för domstolen i **Kuttenberg**, tingsrättspresidenten Hofrat Dr **Jezek**. Ett förtalande, rent tendentiöst klagomål från några rabbiner från **Brno**, **Prag** och andra platser till justitieministeriet i **Wien** räckte för att ett disciplinärt förfarande skulle inledas mot en beprövad och högt respekterad domare för påstått icke-

objektivt beteende! Dessutom anklagades han för att ha tolererat närvaron av "pöbeln" (dvs. den icke-judiska delen av publiken, som till största delen bestod av personer från höga och högsta kretsar! "Med tanke på detta skandalösa och olagliga förfarande från det kejserligt-royala justitieministeriets sida... ... ställer de fullbordade frågan: Hur kan justitieministeriet rättfärdiga dessa olagliga förfaranden ...?" (Interpellation av deputerade **Breznovsky** och kamrater av den 26 oktober 1899.)

Juryrättegången i Pisek

(25 oktober/14 november 1900).

Hruzas kropp hade hittats helt avblodad; eftersom det inte fanns någon blodpöl på själva brottsplatsen måste blodet ha samlats in som från ett slaktat djur. Men vart hade det tagit vägen? På morddagen, den 29 mars 1899, observerade två vittnen hur en jude (den s.k. "krokjuden", en av **Hilsners** okända medbrottslingar) i stor upphetsning bar ut en behållare på ca sex liter packad i vaxad duk från Polna-rabbinen **Goldbergers** lägenhet. Ungefär en och en halv månad efter mordet - i mitten av maj - konfiskerade postverket ett paket som den judiske **kantorn** Moriz **Kurzweil** i Goltsch-Jenikau hade postat till rabbi **Goldberger** i **Polna** och som hade deklarerats som en "parfymförsändelse". Paketet innehöll dock en liten flaska inlindad i kraftigt parfymerad bomullsull och fylld med brunröda pellets, uppenbarligen **pulveriserat** blod. För att vara på den säkra sidan skickade tingsrätten i **Polna** det mycket misstänkta innehållet till **Prag** för analys, men resultatet av undersökningen vidarebefordrades aldrig! Redan då, vid sekelskiftet, var den medicinska fakulteten starkt befolkad av judar.

Judarnas försvarsadvokat**, Aurednicek**, hade inför flera vittnen förklarat att domen mot **Hilsner** hade upphävts av kassationsdomstolen i **Wien** och att det inte skulle bli någon ytterligare process mot honom! Det bör i detta sammanhang nämnas **att Aurednicek** hade uppvaktat kejsaren i Wien tillsammans med rabbinern i **Kuttenberg**. Judendomen i det gamla Österrike var så säker på sin sak att den ansåg att till och med en dödsdom mot en raskamrat efter en utdragen rättegång var orealiserbar! Vad hjälpte det att några modiga riksdagsmän i interpellationen av den 21 oktober 1899 föreslog att "lämpliga försiktighetsåtgärder vidtas för att döpta och odöpta judar inte skall kunna utöva något inflytande i kassationsdomstolen!"

Som svar på den judiske försvarsadvokatens "ogiltighetstalan" krävde kassationsdomstolen i **Wien** ett "expertutlåtande" från den tjeckiska medicinska fakulteten i **Prag.** Detta - vi känner redan till universitetsrapporterna från dessa år, om vi minns tidigare rättegångar - måste också fastställa att halsskadan, utförd med ett vasst instrument, var den dödliga skadan, och att självmord eller mord på annan plats kunde uteslutas från början, i detta avseende var fallet så klart att det var onödigt att lägga fram bevis. Gärningsmannen stod - vi citerar ordagrant - "bakom Agnes Hruza när han skar; en situation där snittet kan göras". En snara hade tidigare kastats över offret. På dessa punkter var fakultetens expertutlåtande helt i överensstämmelse med rättsläkarnas utlåtande; men om de endast kunde upptäcka mycket små, snävt definierade spår av blod på platsen, som mer liknade blodstänk (Dr **Prokes**, enligt rättegångsstenogrammet), trodde Pragprofessorerna, även om de inte längre kunde fastställa detta i efterhand, att det blod som hittades **motsvarade** den förmodade blodförlusten och att rättsläkarnas utlåtande var **felaktigt** (Nußbaum, sidan 2). Detta beror på att "positiv kunskap och kritiska färdigheter alltför ofta saknas, särskilt bland lokala medicinska experter... Ofta rör det sig om **enkla** landsortsläkare som, **avskurna** från den medicinska vetenskapens **framsteg**, driver sin praktik på ett **primitivt** sätt **och inte** ens **på långt när** besitter den kompetens som krävs för svårare rättsfall, vilket dock endast specialisten kan göra anspråk på här; de (landsortsläkarna) valdes av domstolen därför att andra inte fanns att tillgå..." (Nußbaum, s. 52). (Nußbaum, sidan 52). Låt oss tänka på de tidigare rättegångarna: "obildade" tjänstemän som var så råa att de eftersträvade besparingar som pekade på judar ersattes lika

snabbt som "enkla", "primitiva" landsortsläkare som hade fastställt att en människokropp hade förblött under ett fruktansvärt halshugg!

Kassationsdomstolen i **Wien** upphävde Kuttenbergdomen av den 16 september 1899 och hänsköt rättegången till jurydomstolen **i Pisek** ett år senare (25 oktober/14 november 1900). Här i **Pisek** var "antagandet om ett ritualmord nu officiellt **uteslutet**, så **shechita-kniven** hade inte längre någon betydelse" ... "Sammantaget är antagandet att **Hilsner** skulle ha begått ett **ritualmord på Agnes Hruza** helt **absurt**. Den allmänna åklagaren erkände detta uttryckligen och förbehållslöst, om än bara i **Pisek** - och inte mindre inför kassationsdomstolen. Men vilket motiv kan ha motiverat **Hilsner** att begå denna fruktansvärda handling?" - Nußbaum fortsätter hycklande *8)*.

Motivet till brottet verkade också vara förutbestämt av fakultetsrapporten *9)*: "Motiven kan vara olika. Möjligheten måste också övervägas att mordet och manipulationen (!) av liket... är en handling utförd av en person som hemsöks **av sexuell perversitet**."

Flickan föll offer för någon libertins "perversa-sadistiska" böjelser - gymnasisten **Winter** i **Konitz** framställdes också som offer för ett perverst beteende samma år! - Detta "motiv" togs girigt upp i de judiska tidningarna!

Men de hade räknat fel: Även om antagandet om ett **ritualmord** slopades, eftersom den tidigare rättsmedicinska rapporten helt ignorerades **i Pisek** efter att fakultetsrapporten hade mottagits, kunde judarna utan tvekan räkna detta som en framgång. Men denna domstol lyckades också bevisa mordet på **Marie Klima**. **Leopold Hilsner** dömdes ännu en gång till döden genom hängning för bevisat **dubbelmord**!

Den 14 november 1900, dagen för domen, hade också en folkmassa på flera hundra personer samlats framför tingsrätten **i Pisek**. Jurymedlemmarna hälsades med jubel. När advokaterna för de privata parterna, **Baxa** och **Pevny**, framträdde bröt folkmassan - enligt en samtida redogörelse **i Prags** "Bohemia" - igenom avspärrningarna och gav dem ett jublande mottagande; de ville bära advokaterna på sina axlar till sina hotell! **Hilsners** två försvarsadvokater, **Aurednicek** och **Vodicka**, kunde endast räddas från överfall av en poliseskort. Vid åsynen av dem utbröt folkmassan i öronbedövande rop på "Ner". Samma sak hände, precis som i Kuttenberg, med de närvarande tyskarna, särskilt de tyska reportrarna - men kanske visste de också att reporter och jude i allmänhet var identiska termer! - På gårdarna till de två kasernerna stod militären redo, och många officerare dök upp i själva tingsrättsbyggnaden. Dr **Baxas** lugnande ord lyckades skingra folkmassan och återställa ordningen efter en kort stund. **Aurednicek** blev dock i fortsättningen utfryst av sina tjeckiska klienter och tvingades flytta sin praktik till **Wien**!

Men en ny bransch öppnade sig för **Hilsners** mor: med sin rasinstinkt tog hon tag i den situation som uppstått efter domen mot sonen **Leopold**, som hade dukat under för ett "rättsligt brott", och drev - en blomstrande **tiggarbrevsverksamhet**! (Denna term kommer från A. **Nußbaum** själv!)

"Revision, revision!"

Om det bara var tack vare icke-judiska människors försiktighet som judarna klarade sig oskadda, uppträdde judendomen desto mer provokativt, ledd av överrabbin **Güdemann** i **Wien**. Han lät dela ut hundratusentals exemplar av en flerspråkig broschyr i den österrikiska huvudstaden och i alla monarkins större städer, där han vädjade till icke-judarna att "i Kristi och Jungfru Marias namn" kräva att den gode, oskyldige **Hilsner** skulle friges! Han hade den ofattbara fräckheten att i slutet av denna utgjutelse bokstavligen skriva: "Om ni fortfarande vill vara kristna, tänk då på er mor Maria, som också fick en son

korsfäst! De vill också mörda den stackars moderns son Leopold **Hilsner**! Kristendom, visa nu att ni är gärningar och inte bara ord!" - Vi har inte kunnat hitta något herdabrev som fördömer denna hädelse. Kyrkan förhöll sig tyst. Desto våldsammare var världspressens trumeld. Det var tumult och skandal i parlamenten. Domare och åklagare förblev dock oförvitliga och stod fast vid sina domar. I detta kritiska läge dök judenhetens räddare upp: halvjuden Thomas Garrigue **Masaryk**, en gång professor vid **Prags** universitet och ledare för det tjeckiska folkpartiet, hade alltid haft intima relationer med judendomen; under sin studietid **i Wien** hade han bott i Leopoldstadt, som huvudsakligen beboddes av judar, och hade så småningom blivit förmyndare för de judiska familjerna **Schlesinger** och **Stern** (A. **Rosenberg**, "Sions vises protokoll"); han rörde sig huvudsakligen i inflytelserika judiska kretsar, som han var särskilt tacksam mot. - Han var därför rätt man att ta sig an "fallet" i Judas anda. Trots att han varken hade varit på platsen för de fruktansvärda brotten eller bevittnat de avslöjande domstolsförhandlingarna, "analyserade" han **Polna-mordet** i en broschyr för att, som det stod i förordet, "gottgöra den skam som den tjeckiska pressen hade dragit över Böhmen och Österrike genom att anta att det rörde sig om ett ritualmord" ("Münchener Neueste Nachrichten", 8 november 1899, sid. 2). Han fortsatte med att skriva: "Jag erkänner öppet att jag blev djupt rörd **av Hilsners** fördömande. Jag, som känner en hänförd tillgivenhet och kärlek till det **överlägsna folket** judarna, som alltid har skilt sig från andra folk genom sin **höga etik** ... Åklagarsidan, vittnen, domare och läkare har fallit offer **för suggestionen om ritualmord.** Men om **Hilsner** själv hade begått mordet, vilket jag aldrig kommer att tro, så är detta inte på något sätt ett **ritualmord**, utan en handling i självförsvar, den spontana explosionen av det ackumulerade lidande och den plåga som det judiska folket under århundraden har utsatts för på det grymmaste sätt." - Han lyckades - som undersökningsdomaren **Reichenbach** redan hade försökt - att anklaga den mördades mor som ett resultat av sina "undersökningar"! **Masaryk** avslutade: Jag kräver ett **överklagande** för **Hilsner**, som oskyldigt dömdes till döden! Jag tvivlar inte på att denna revision kommer att komma!"

"Revision, revision, som i Dreyfuss-rättegången, så ropar nu också hela gänget av judar och deras medhjälpare i **Polna-mordrättegången**. En judisk tjänare, professor **Masaryk** i **Prag**, har skrivit en broschyr full av de mest lögnaktiga redogörelser för ritualmordet i **Polna**, ur vilken Alliansen Israels organ i München, "Neuesten Nachrichten", publicerade ett utdrag. Medan denna tidning publicerade alla nyheter om rättegången sedan dess helt dolda under linjen, ägnar den det största utrymmet åt Masaryks skamliga arbete, eftersom de judiska lögnerna måste föras fram till folket!" *10)*

Masaryks fördömande agitationsbroschyr togs entusiastiskt upp av den internationella judiska pressen och utdrag publicerades på alla de viktigaste platserna: i **Wien**, **Berlin**, **Paris, London, Budapest**, **New York**; den senare konfiskeringen av denna ökända broschyr kunde inte göra något för att ändra på detta. "Münchener Neueste Nachrichten", tillsammans med "Berliner Tageblatt", det inflytelserika organet för AIU för Tyskland vid den tiden, tryckte en hel sida från denna broschyr! Theodor Fritsch skrev i sin "Handbook of the Jewish Question": "AIU försökte utöva ett avgörande inflytande på alla rättegångar i världen som riktades mot judar. Som en osynlig kraft **kunde den kännas överallt** ..."

Samma år som Pisek-domen **kom Masaryks** bok "Polna-brottets betydelse för den rituella vidskepelsen" som ett "tillägg och konsolidering" av hans broschyr. "I slutsatsen står det: "Jag ville avsluta dessa Polna-studier med önskan att de skulle bidra till **utrotandet** av rituell vidskepelse. Under mitt arbete har det blivit allt klarare för mig: den rituella vidskepelsen är en anklagelseakt mot det böhmiska folket. Judarna i Böhmen och de böhmiska länderna i allmänhet tillhör **eliten** inte bara inom den österrikiska judenheten utan inom judenheten i allmänhet. - Hur kan de anklagas för barbariska ritualmord! Och om dessa högutbildade **och moraliskt överlägsna judar** i Böhmen - även om de bara hade en ritualmördarsekt i sin mitt - hur barbariska måste inte de allmänna kulturella förhållandena för oss kristna vara, under vilka en sådan sekt skulle ha kunnat utvecklas och överleva? Ju mer man tänker på rituell vidskepelse, desto mer absurd och farlig måste den framstå för vårt folk. **Kuttenbergs** kulturella, religiösa, medicinska och juridiska fläck kan endast avlägsnas genom en kraftfullt genomförd **faktagranskning** av processen!"

"Tre berömda rättslärda, professorerna i straffrätt Geh. Justizrat Dr. Franz von **Liszt** (Berlin), professor Dr. G. Stoß (Wien) och f.d. presidenten i Wiens högsta regionala domstol, excellensen Dr. von **Krall**, uttalade sig för nödvändigheten av en **revision** av rättegången, ... den framstående advokaten Dr **Nußbaum** i Berlin och professor G. **Masaryk i Prag** bevisade i omfattande böcker domens ohållbarhet, och den tjeckiske **poeten Machar** uttalade sig också till förmån för **Hilsner**. ... Den 28 januari 1907 lämnade den välkände samvetsgranne medlemmen av Reichsrat, dr Julius **Ofner** - tillika framstående jurist - och hans kamrater in en till innehåll och formulering **lysande** interpellation till justitieministern om en ny rättegång enligt § 36-9 i straffprocesslagen; den 26 maj 1907 höll den djärve advokaten till **Hilsners** mor, dr. **Elbogen**, **ett medryckande** föredrag om detta ämne i Verein zur Abwehr des Antisemitismus (Föreningen för försvar mot antisemitism), och den 8 mars 1908 ytterligare ett i Sophiensaal inför en stor publik, som hade inbjudits av **en framstående kommitté som hade** inrättats av Verein 'zur Abwehr' (Föreningen för försvar mot antisemitism), efter att en vädjan **till det allmänna samvetet**, skriven av **honom i form av en majestätisk petition**, hade skickats till alla läsare som en bilaga av 'Neue Freie Presse' i december 1907." *11)*

Ännu en gång har vi presenterat det goda sällskapet från Europa!

Dessa judisk-frimureriska krafter, även om de av vissa skäl inte var fullt utvecklade under de båda rättegångarna, var ändå helt framgångsrika **efteråt**. Även om vi idag inte längre är informerade om detaljerna, så **benådades Hilsner** faktiskt inledningsvis till livstids fängelse! Han hade det inte så illa här. Han, analfabeten, placerades i en s.k. "underrättelsecell" och fick koshermat. Då och då fick han besök av flickor. Men det faktum att en myndighet överhuvudtaget hade vågat fördöma den judiske vagabonden och ritualmördaren **Hilsner** gjorde Berlinjuden **Nußbaum** djupt upprörd. I en avslutande betraktelse över de båda "fallen" **Hruza/Klima** skrev han 1906 i sin "kriminalpsykologiska undersökning" av ritualmordsrättegången i Polna, som på grund av "redogörelsens vetenskapliga innehåll" försetts med ett "förord" av den tidigare nämnde **Franz v. Liszt**, följande: På det hela taget måste Hilsnerprocessen räknas till de sorgligaste avvikelserna i den moderna straffrätten. Bland ritualmordsrättegångarna, dit den trots sin avvikande etikett absolut hör, är den den mest beklagansvärda eftersom **den ensam** ledde till en juridiskt bindande fällande dom mot den anklagade. Men **rättsväsendet** - ett tydligt tecken på att man misstrodde juryns dom - verkställde inte domen, utan lät benåda dubbelmördaren och dömde honom till livstids fängelse. **Hilsner** förblev därför vid liv. Så han kan och måste hjälpas... Men detta handlar inte alls bara om **Hilsner**. En seger för rättvisan skulle förbli **en lysande milstolpe** långt bortom det enskilda fallet: den skulle bidra till att skydda rättsskipningen från liknande **avvikelser i framtiden**. Och framför allt: ett fruktansvärt **justitiemord** har begåtts och det är en obestridlig **moralisk plikt att sona** det."

Nitton år senare, efter Donaumonarkins sammanbrott, betalade "judarnas övermänniskor" judaslönen till sin förtrogne: **Masaryk**, som var en höggradig frimurare, blev president i den tjeckoslovakiska republiken, som grundats av judar och frimurare. Den tid var förbi då Pragstudenterna fortfarande kunde demonstrera mot **Masaryks** skandalösa skrifter, så att han under lång tid måste avbryta sina föreläsningar; bortglömd är också händelsen ungefär ett år efter **Polna-rättegången**, då **Masaryk** i en liten böhmisk stad blev "oförskämt förolämpad" för att han var erkänd (Nußbaum, s. 26). **Masaryk** uppfyllde nu sin "moraliska plikt": En av den nybakade presidentens första "gärningar" var att **släppa Hilsner** ur fängelset. Han åtnjöt ytterligare ett decennium av frihet under pseudonymen Heller, vid bästa hälsa och med stöd av rika ekonomiska medel. Inskriptionen på hans "**hedersgrav**" på den judiska centralkyrkogården i **Wien** lyder: "**Leopold Hilsner** (Heller), död 8 januari 1928 vid 51 års ålder. Som **oskyldigt offer för ritualmordslögnen försmäktade** han i fängelse i 19 år. "

1) Jfr Evangelio Fornachi, s. 126: "Liknar en vaxstaty."

2) se sid. 182 och sid. 194.

3) Reichenbac är menat!

*4) måste vara **Vomela**, hustru till överhuvudet för församlingen Klein-Wieschnitz!*

*5) **Schwers** anteckningar är, såvitt vi vet, de enda användbara dokumenten; därutöver finns inte mindre än sex "verk" av judiska författare, liksom en "redigering" av dokument av juden Maximilian Paul **Schiff** ("Der Prozeß Hilsner", aktutdrag, Wien 19o8) och utelämnanden av frimuraren Thomas Garrigue **Masaryk**, som behandlade "fallet" på sitt eget sätt - de är alla elever till den ökände Paul **Nathan**! År 1899 skrev "filosofiprofessorn" **Masaryk** i all hast "Nödvändigheten av att revidera **Polna-rättegången**", trots att han, som han själv erkänner, aldrig hade varit på brottsplatsen eller platsen för rättegången, och år 1900 "Polna-brottets betydelse för rituell **vidskepelse**". De två broschyrer som 1900 och 1901 publicerades av den judiske läkaren J. Ad. **Bulova**, som för övrigt redan hade "företrätt" det judiska mördarparet Moses och Gittel **Ritter** i **Lutza**, var så slarvigt och framför allt förvirrat skrivna att de inte ens av judiska kolleger blev allmänt väl mottagna. År 1906 publicerades "Der Polnaer Ritualmordprozeß - Eine kriminalpsychologische Untersuchung" (Rättegången om ritualmordet i Polna - en kriminalpsykologisk undersökning) av den judiske advokaten Arthur **Nußbaum** i Berlin, och 1911 - också i Berlin - en hjälplös anonym broschyr. "Fallet Hilsner - ett europeiskt **rättsligt** brott."*

6) Bifogat som en bilaga i utdraget! Se s. 432 f.

7) Jfr Dr Fritz Karl Lehmann i hans essä om den tjeckiska antisemitismen. ("Weltkampf", nr 194, 1940.)

8) Nußbaum, s. 126 och s. 148.

9) "Meritförteckning", punkt 8.

10) Från en broschyr från "Bavarian Reform Party".

11) "Der Fall Hilsner" - "Ein europäisches Justizverbrechen" (Anonym, Berlin, 1911, s. 21).

Konitz 1900.

I slutet av april 1900 - dvs. fortfarande under året för **Hilsner-rättegången** - kan följande offentliga meddelande läsas:

*"**Mord i Konitz.** Inrikesministern har utlovat en belöning på tjugotusen mark till den privatperson som lämnar avgörande upplysningar för att identifiera mördaren eller mördarna av Obertertianer **Ernst Winter.** Ministern förbehåller sig rätten att besluta om utbetalningen av belöningen. - Marienwerder, den 27 april 1900.*

Distriktsordföranden."

Eftersom mördarna var judar behövde ministern inte bekymra sig om hur denna bonus skulle fördelas!

Vid midsommartid samma år skrev en judisk-liberal tidning att den kinesiska turbulensen var mycket besvärande för antisemiterna eftersom den skulle skjuta **Konitz mordhistoria** i bakgrunden och gradvis

göra den "bortglömd". Judendomen måste dock ha varit mycket angelägen om att den offentliga debatten skulle tystna!

Eftersom utredningen hade urartat till en offentlig skandal bildades i slutet av november 1900 i Konitz en "förening för utredning av Konitzmordet", undertecknad av det katolska och protestantiska prästerskapet och stadsfullmäktige i staden samt flera ledamöter av landdagen och riksdagen *1)*. I ett upprop från denna förening hette det att det "fortfarande verkar möjligt att det mystiska mordet kommer att lösas och sonas". - Under tiden uppmanade man till självhjälp: "...och eftersom man för närvarande kan befara att byråkratin i Tyskland i allt högre grad kommer att fyllas av judiska och judisk-juridiska åsikter och idéer, måste **självhjälp** rekommenderas. Mordet på **Konitz** gör att oron för våra barns välbefinnande kommer först och främst i våra hjärtan. Är kristna barn fortfarande säkra från slakt? Där statens makt sviker måste hjälp komma från familjens sköte. Vi vänder oss också till prästerskapet, till lärarna, till hemmets fäder."

Efter detta gavs följande råd: "Föräldrar bör i god tid göra sina barn förtrogna **med gymnasieeleven Winters öde.** Våra barn skall vara försiktiga så att de inte blir vänner med judiska barn och inte går in ensamma i judiska hus. Prästerskapet och lärarna bör varna landsbygdsbefolkningen, särskilt de unga drängarna och pigorna. **I trakten av Konitz har det under de senaste decennierna förekommit fall där hembiträden som arbetat i judiska familjer plötsligt försvunnit spårlöst.** När de reser i affärer, där det är oundvikligt att gå in i judiska hus, tar de med sig en eskort..." "Om ett mord liknande dem i **Konitz** och **Xanten** har inträffat, bör de kristna invånarna i staden omedelbart bilda en rättsskyddsförening, som öppet tar itu med åtalet mot mördarna, samlar in pengar och om möjligt förhindrar **att 'ingenting kommer ut igen'**. Rättsskyddsföreningen bör kontakta pressen och enträget varna lokalbefolkningen för upplopp och våld, som bara gynnar mördarna och deras medbrottslingar."

Judarnas makt var fullständig: Rättsinstanserna misslyckas, pressen tjänar uppenbarligen judiska intressen eller förhåller sig åtminstone likgiltig - så modiga och ansvarsfulla män gick samman, utfärdade en appell och var tvungna att be om privat penningstöd för att trots allt få till stånd en rättegång mot judiska mördare - det tyska folket visste inte längre hur de skulle hjälpa sig själva annat än genom att vidta åtgärder för att hjälpa sig själva!

En medlem av den tyska riksdagen, den tyske socialistiske antisemitiske deputerade **Liebermann von Sonnenberg**, lät en erfaren kriminolog sammanställa autentiskt material. I början av 1901 presenterades resultaten av dessa undersökningar för allmänheten, vilket måste ha varit desto mer betydelsefullt eftersom "den judiska förväxlingskommittén nyligen har varit upptagen med arbetet igen" - som **Liebermann von Sonnenberg** betonade talande i början. Ställföreträdaren gav rådet att organisera folkmöten i alla tyska distrikt på temat "**Konitz**" och att därifrån skicka petitioner till rikskanslern, riksdagen, den preussiske justitieministern och kejsaren. Det tyska folkets samvete skulle inte få vila förrän blodmordet i **Konitz** hade sonats!

Vi vill i huvudsak hålla oss till Lieberrnann von Sonnenbergs publikation, eftersom den var utomordentligt noggrant utarbetad - utan att dock uppnå sitt mål att helt avslöja blodbrottet. Detta verk, som gavs ut av det tysknationalistiska förlaget i Berlin, verkar trots allt ha blivit ganska obekvämt för judarna, så att det blev alltmer sällsynt och till slut försvann helt och hållet!

Ernst Winter.

Den mördade mannen, den artonårige gymnasieeleven Ernst Winter (född den 27 september 1881 i församlingsbyn **Prechlau** nära **Konitz** i Västpreussen) hade gått på gymnasiet i **Konitz** sedan 1894 och bodde här i andra hand. Hans far var byggnadsentreprenör i **Prechlau**. Ernst **Winter** var populär överallt,

med en frisk och livlig karaktär och en mycket vacker och stark fysik. Han ansågs vara den bäste gymnasten på gymnasiet och hade också fått mycket goda betyg i naturvetenskap. Ernst **Winter** hade träffat judarna **Tuchlers** och **Casparys** döttrar i **Konitz** på danslektioner. De verkar ha haft till uppgift att hålla kvar gymnasieeleven **Winter** i **Konitz**. Det faktum att **Winter** inte kom från staden gjorde honom dessutom särskilt lämplig som offer, eftersom man inte väntade sig att en försvunnen utländsk elev skulle efterlysas förrän två eller tre dagar senare, vilket också skedde. I vilket fall som helst hade Winters vanor varit under systematisk övervakning under en längre tid. Söndagen **den 11 mars 1900**, morddagen, besökte **Winter** kyrkan på morgonen. Därifrån gick han till **Fischers** cigarraffär, pratade en stund med affärsinnehavaren och promenerade sedan längs marknaden till sin lägenhet hos bagarmästare **Lange** för att äta lunch. Klockan ett gick han till sitt rum, som han delade med två andra gymnasieelever; han berättade för dem att han hade blivit inbjuden till en födelsedagsfest på eftermiddagen. En timme senare lämnade han huset för att aldrig mer återvända. Vittnen såg honom senast framför den judiske köpmannen **Casparys** hus - han har inte setts i livet sedan dess.

På eftermiddagen måndagen den 12 mars fick byggnadsentreprenören **Winter** i **Prechlau** beskedet att hans son **Ernst** hade varit försvunnen sedan söndag eftermiddag. Han reste genast till **Konitz** och rapporterade händelsen till förste borgmästaren **Deditius**, som var polischef. **Polisen gjorde dock ingenting. Fadern var därför tvungen att själv** söka efter sin försvunne son! Med hjälp av bagarmästaren Lange sökte man också igenom **Mönchsjöns** stränder som gränsade till staden. På eftermiddagen den 13 mars upptäckte sökarna att istäcket på den kommunala sänkan, i vars omedelbara närhet **synagogan** låg, var märkbart trasigt på ett ställe. En pinne kördes in under isen och ett stort paket som var inslaget i omslagspapper kom till synes. Efter att ha tagit bort papperet fann de ett föremål som var omsorgsfullt insytt i packlinne. Sömmarna revs upp och avslöjade en ung mans överkropp utan huvud eller hals, utan armar, bara överkroppen ner till revbenen, ryggraden hade sågats igenom. Fadern **Winter** kände igen sin sons överkropp från vissa drag. Till slut spärrade polisen av området. De första att inspektera den ohyggliga upptäckten var domstolsläkaren, överläkare Dr **Müller**, åklagare **Settegast** och borgmästare **Deditius**. Vittnen noterade att en jude hade följt händelsen noga från synagogan mittemot och bara försvunnit när uppmärksamheten riktades mot honom.

Polisen blev nu mer intresserad - efter att två värdefulla dagar hade gått! De fiskade upp de två nedre delarna av överkroppen ur sjön. Kroppsdelarna fördes till det kommunala sjukhuset. Torsdagen den 15 mars, fyra dagar efter mordet, hittades den högra armen vid grinden till den protestantiska kyrkogården. Några privatpersoner erbjöd polisen sina duktiga jakthundar för att söka efter de saknade kroppsdelarna. Polischef **Deditius** tackade nej. Herrarna gav sig då iväg ensamma med sina hundar för att söka. I själva verket hittades det högra låret, från vilket underbenet **skickligt hade skurits av** vid knäet, i en annan del av Mönchsee.

Fyra veckor senare, den 15 april 1900, den första påskhelgen, upptäcktes gymnasieelevens fortfarande igenkännbara huvud med nackdelar av lekande barn i **andra änden** av staden på ängarna nära stadsskogen. En stor folkmassa förde det ohyggliga fyndet till sjukhuset - den mördade mannens övriga kroppsdelar förblev oupptäckta.

Spänningen i staden växte - människor drog slutsatser om brottsplatsen och gärningsmännen utifrån de fakta som blev kända; det var bara myndigheterna som ännu inte insåg någonting. Befolkningen uttryckte öppet sin övertygelse: Ingenting får komma ut!

I slutet av mars, **två och en halv** vecka efter brottet, verkade polisinspektör **Wehn** från Berlin sätta Konitz-polisen på rätt spår. Han förde med sig övertygelsen att mördarna **inte på något sätt gick att** finna **bland judarna. I månader förhörde han vittnen för** att kunna fälla en **icke-judisk** invånare för mordet. Vittnen som uttalade sig mot judar blev genomgående illa behandlade - tänk bara på **Xanten** och **Skurz** -, oförskämt tilltalade och korsförhörda tills **Wehn** ansåg att de hade gjort sig skyldiga till

motsägelser; "fallet" i fråga lades sedan ned! Den icke-judiska befolkningen i byn sammanfattade sin egen uppfattning om kommissariens verksamhet med att säga att denne tjänsteman på förhand betraktade varje icke-jud som högst opålitlig, men varje jude som en mycket sanningsälskande och anständigt sinnad person. Vid det första mötet frågade kommissarie **Wehn** en före detta polisman från Konitz - vittnet i fråga var tillgängligt - som på grund av sin långa erfarenhet fortfarande var inblandad i brottsutredningen: "Kollega, vad tycker du om saken?" När han talade om spår som pekade mot judarna förklarade Welm: "Du tror också att judarna kan vara mördarna? Då kan vi inte arbeta tillsammans." Faktum är att polismannen inte längre kallades in!

Följande förlopp av ett vittnesförhör av denna kommissionär kan betraktas som typiskt: En fru **Borchardt** ville vittna inför **Wehn** om ett samtal hon hade hört från den judiska familjen **Meyer**, **Konitz**, angående den unge Winter. I slutet av utskriften skrev **Wehn** med egen hand att vittnet till slut hade tagit tillbaka hela det uttalande hon just hade gjort. Detta vittne förhördes dock senare på nytt i juryrättegången mot arbetaren **Masloff** *2).* Hon förklarade då med stor förvåning att det inte hade fallit henne in att ta tillbaka sitt vittnesmål. **Wehn** hade bara frågat henne om hon kunde ge honom det exakta **datumet** för det samtal som hon hade hört. Hon hade nekat till detta, men omedelbart velat tillägga "Jag kan inte säga dagen". Men så snart hon sagt "nej" hoppade **Wehn** upp och skrek åt henne: "Så om du inte vet något, så stick härifrån". - Trots dessa metoder gjordes inga framsteg, men **Wehn** ville åstadkomma **något** positivt - att rentvå judarna i Konitz. Han kom plötsligt till slutsatsen att endast homosexuella kunde ha begått mordet. Judarna visste skickligt hur de skulle misstänkliggöra en ung skräddarmästare vars far, som hade dött ett år tidigare, hade varit den enda öppna antisemiten i **Konitz** - skäl nog att tro att hans son var skyldig till alla skändningarna. Juden **Klausner** skrev uttryckligen i sin tidning "Israelitische Wochenschrift" (nr 27, 1900): "I **Konitz** är det ännu värre för antisemiterna. Här är misstanken befogad att mordet planerades och utfördes från början med avsikt att skylla det på judarna. Hela beteendet hos de antisemitiska talesmännen och den antisemitiska pressen leder till detta antagande... Autisemitism och brottslighet **är identiska** begrepp såtillvida att det mycket väl kan finnas brottslingar som inte är antisemiter, men det kan inte finnas antisemiter som inte är brottslingar. Staten har ännu inte kommit till insikt om att den har anledning att ägna särskild uppmärksamhet åt just denna brottslighet. I stället låter den den fortgå med ett till synes outsinligt tålamod."

Den unge skräddaren kom dock snart till rätta med sina synliga och osynliga motståndare. Han kunde bevisa att han på morddagen hade åkt på en nöjesresa med flera herrar in på natten. På hans begäran förhördes alla dessa vittnen under ed av undersökningsdomaren vid distriktsdomstolen i **Konitz**, och han fick frid från ytterligare förtal.

Begravningen av den mördade gymnasieeleven ägde rum under den tid då denna mycket märkliga kriminalinspektör arbetade. Den 22 maj offentliggjorde åklagarmyndigheten de kroppsdelar som hittats. Söndagen den 27 maj 1900 förde en upphetsad folkmassa på flera tusen personer kvarlevorna till graven på den protestantiska kyrkogården i **Konitz**. **Winters** begravning beskrevs av judarna som en "djurföreställning"! (Enligt "Germania" nr 127, 6 juni 1900.)

Vid den här tiden anlände polisinspektör **Braun**, också från Berlin, för att ytterligare stödja polisstyrkorna. Han delade **Wehns** uppfattning att judarna kunde uteslutas som gärningsmän, men överträffade vida sin kollega från Berlin i hänsynslöshet. Braun skrev bokstavligen vid den tiden: "Jag avstår **naturligtvis** från att använda blodanklagelsen - ritualmord - som motiv, vilket är skamligt för hela kristendomen och som tas upp av fanatiker eller ignoranter under utredningarna, eftersom ett sådant motiv bara kan uppstå ur ondska eller den mörkaste vidskepelse." - Detta var den vägledande principen bakom hans handlingar, som var bland de mest skamliga pro-judiska manövrerna. Efter att flitigt ha studerat akterna sammanställde Braun ett formellt åtal mot den **tyske** slaktmästaren och stadsfullmäktigeledamoten i **Konitz**, **Hoffmann,** och hans fjortonåriga (!) dotter och överlämnade det till åklagarmyndigheten i **Konitz**. Den förste åklagaren **Settegast** begärde att en förundersökning skulle

inledas mot **Hoffmann** och att han skulle gripas! Undersökningsdomaren Dr **Zimmermann** inledde förundersökningen efter att den tidigare mångårige undersökningsdomaren Rat **Schulze**, som tydligen inte hade befunnits vara helt "pålitlig", plötsligt skickats till **Gdansk**. Kommissarie **Braun** förklarade att han mycket snart skulle få slaktmästaren **Hoffmann** och hans dotter att erkänna mordet, och den skamliga processen mot en sedan länge etablerad och respekterad medborgare och stadsfullmäktigeledamot i **Konitz** inleddes, vilket väckte stor indignation i hela Tyskland.

I sitt försvarstal *3)* beskrev **Hoffmann i** detalj hur judar och deras medhjälpare genom **konstlad agitation** ville stämpla honom som mördare. Brauns anklagelse var i själva verket bara en återspegling av vad judarna långt tidigare hade planerat och spridit mot familjen **Hoffmann**: **Hoffmann** hade hotat Winter med dråp! Denna anklagelse grundade sig på följande triviala händelse: En kväll vintern 1899/1900 stod dottern **Anna** tillsammans med två ungdomar vid dörren till sin fars affär, som låg i den mest trafikerade delen av staden. **Hoffmann** tyckte inte om detta och kallade in sin dotter. De två unga männen ska ha blivit kallade för lymmel av **Hoffmann** - de gick i alla fall genast - och en av dem **ska ha varit** den unge **Winter**. En lärare **Winters**, en gymnasielärare, uppgav att han på kvällen den 11 mars, dvs. morddagen, hörde ett fruktansvärt skrik från en man som **kom från synagogan** omkring klockan ett och ett halvt. Av detta **drog Braun** följande skarpsinniga slutsatser: Bredvid synagogan låg Hoffmanns vagnsskjul; i detta skjul hade Winter och den fjortonåriga **Anna Hoffmann** mellan klockan sju och åtta på kvällen ett oanständigt förhållande; **Hoffmanns** far överraskade dem, drog fram en stor slaktarkniv och högg av Winters huvud! **Winters** huvud var avhugget!

Nu hade **Hoffmann**, pinsamt nog, inte haft någon anledning att leta efter sin dotter, eftersom hon befann **sig i sina föräldrars** lägenhet vid den aktuella tidpunkten! Till sitt försvar sa **Hoffmann** på den avgörande punkten: "...min dotter tog en promenad in till stan, men var redan hemma igen före klockan sju för att förbereda middagen... Vi, det vill säga jag, min dotter och de andra familjemedlemmarna, åt kvällsmat tillsammans runt klockan ett och ett halvt. Efter klockan åtta satte min dotter lärlingarna till bords för att äta middag. Sedan dess har vi alla stannat hemma **utan avbrott** och somnat. Jag märker att jag själv inte har rört mig från min lägenhet." Trots att vittnen kunde bekräfta dessa uppgifter åtalade åklagarmyndigheten **Hoffmann för dråp** och beslutade om förundersökning och **omedelbart anhållande**.

De intriger som utspelade sig bakom kulisserna för att få till stånd aktionen mot **Hoffmann** har aldrig kommit fram i ljuset. Det blev först känt att **Braun** stod i ständig kontakt med en judisk agent i **Konitz** vid namn **Rauch.**

I vilket fall som helst kom den **tyska delen** av befolkningen av sig själv till slutsatsen att "icke-judarna i Preussen endast betraktades som andra klassens medborgare" (Liebermann von Sonnenberg).

Den stora bitterheten mot myndigheterna, som så småningom antog tumultartade former, kunde inte till minsta del förklaras med att nästan alla uttalanden av icke-judar betraktades som opålitliga, medan de judiska uttalandena alltid betraktades som invändningsfria och följaktligen utnyttjades!

Men hur gick det till när **Hoffmann** greps?

Han skrev själv om det: "Tisdagen den 29 maj 1900 förde de två poliskommissarierna från Berlin, **Braun** och **Wehn**, efter att tidigare ha gjort en mycket noggrann **husrannsakan** i mitt hem, mig och min fjortonåriga dotter till poliskontoret och anklagade oss båda för att ha begått mordet på gymnasisten **Winter.** De två kriminalpoliserna hävdade att jag hade saknat min dotter den 11 mars vid sjutiden på kvällen, letat efter henne och träffat henne i bilskjulet bredvid min glassbar vid Mönchsee, där hon hade samlag med gymnasieeleven **Winter.** Av ilska skulle jag ha strypt och knivhuggit **Winter**. Denna **skandalösa anklagelse** riktades mot mig. Dessa tjänstemän berättade samma historia för min **dotter** och

försökte till och med **övertyga henne om att allt redan var uppdagat, att hon bara skulle erkänna och att jag, hennes far, då skulle få ett lindrigare straff**."

Dottern, som fortfarande är ett barn, ska pressas att komma med en osann anklagelse mot sin egen far!

I själva verket var händelserna ännu mer skandalösa:

HoffMann och hans dotter behandlades **som brottslingar**! Dottern hölls åtskild från sin far från klockan åtta till klockan ett på en polisstation under överinseende av en polisman och togs ut två gånger för förhör. Men allt hon kunde få fram var: "Men herregud, jag vet ingenting, jag kan inte säga någonting!" - **Hoffmann** fördes tillbaka till sin lägenhet för att närvara vid ytterligare en grundlig **husrannsakan**. Han fick sedan följa efter poliserna till ett skjul nära synagogan, ca 200 steg bort. Sedan transporterades **Hoffmann**, omgiven av en **poliskontingent**, genom en stor folkmassa tillbaka till polisstationen för att korsförhöras!

Under tiden hade Konitzborna samlats framför poliskontoret och intagit en hotfull attityd. Under dessa omständigheter ansåg kommissarie Braun att det inte längre var tillrådligt att upprätthålla gripandet och släppte far och dotter.

Om det fortsatta förloppet, som var en skam för den kejserliga rättvisan, skrev **Hoffmann** i sin skrift: "På kvällen samma dag spred judar **och andra judar** ut budskapet till hela befolkningen att jag skulle gripas under natten. Det stod klart för mig och mina vänner att avsikten var att skapa oro under natten, och det lyckades. Hittills hade bara några omogna pojkar ropat "Hepp, Hepp" på gatorna i mörkret fram till klockan tio, och då och då hade de i hemlighet kastat in en fönsterruta. Men vid nyheten om min arrestering samlades flera tusen vuxna och mestadels gifta män helt frivilligt för att förhindra det slag som var avsett mot de kristna som helhet genom att arrestera mig. Var och en av de tusentals allvarliga män som fyllde gator och torg var medveten **om att han lika gärna** kunde ställas **inför mr Brown som mördare i morgon som jag i dag.** De ropade öppet till gendarmerna: "Judarna slaktar våra barn, judarna skändar våra gravar, och nu skall ännu fler kristna dödas och misshandlas! De gifta männen ställde sig lugnt framför gendarmerna och krävde att de skulle slå till mot dem. Endast ett folk som är djupt övertygat om min oskuld och som djupt känner det monstruösa i att stämpla mig som mördare kan bete sig på det här sättet."

Under dessa kritiska dagar ansåg borgmästaren att det var lämpligt att gå på semester. Tidningsnotisen den 5 juni 1900 lyder: "Borgmästaren har gått på **semester**". Först en hel månad senare, den 30 juni, avslutar undersökningsdomaren förundersökningen. Brauns åtal kollapsade. Den 19 juli 1900 informerades slaktmästare **Hoffmann** officiellt om att förfarandet hade avbrutits. Av viktiga skäl återges nedan huvudpunkterna i de skäl som domstolen i **Konitz** angav för beslutet att lägga ned förfarandet:

"Enligt distriktsläkaren Dr **Müllers** och allmänläkaren Dr **Bleskes** läkarutlåtande av den 29 juni 1900 skedde mordet på gymnasieeleven **Winter** mellan klockan tre och fyra och senast klockan ett och ett halvt på eftermiddagen. Enligt detta förefaller det dock helt omöjligt att den tilltalade skulle ha varit gärningsmannen, eftersom den tilltalade söndagen den 11 mars 1900 först var i kyrkan på eftermiddagen och sedan med sin dotter **Anna** etc. hos slaktarmästaren **Ziebarth** och hans hustru till efter klockan sex.

Enligt sakkunnigutlåtandena från de sakkunniga Dr Müller och Bleske är det dessutom helt uteslutet att gärningsmannen skulle ha utfört brottet utan överväganden; tvärtom tyder kroppens beskaffenhet, **sättet** på **vilket den styckades och sättet på vilket kroppsdelarna** lades **åt sidan på** att brottet utfördes **av fler än två personer och enligt en väl genomtänkt plan**. Inte heller av detta skäl **kan** den åtalade **Hoffmann** betraktas som gärningsman..."

Hoffmann-episoden i Winters mordtragedi hade nått sitt slut. **De verkliga** segrarna här var också judarna: även om de inte hade lyckats, som 1884 i **Skurz**, att ställa en lika oskyldig, icke-judisk slaktare inför rätta, kunde de ändå säga: ingen rättslig undersökning hade inletts mot någon av "vårt folk" för mordet på **Winter**, men den hade inletts mot en icke-jud, så myndigheterna måste ha trott att gärningsmannen eller gärningsmännen bara kunde finnas bland icke-judar. Judiska och judiskt ägda tidningar och veckotidningar skrev förvisso i dessa banor - men framför allt hade judendomen **en stor framgång** att rapportera: Misstankarna hade avletts från de **verkliga** mördarna under tillräckligt lång tid för att spåren efter ett blodmord skulle kunna döljas ordentligt!

Mördarna.

I domstolsbeslutet av den 19 juli 1900 antogs flera mördare - det var utan tvekan korrekt. Det krävdes ett stort antal personer för att binda och munkavla den unge, exceptionellt starke **Winter på ett sådant sätt** att halsen kunde skäras av medan han fortfarande var vid liv. Mördarna måste ha hittat ett lämpligt rum med lämpliga faciliteter som kunde vara starkt upplysta. Instrument och ett bord måste finnas redo för att **stycka** offrets kropp. Förpackningsmaterial för kroppsdelarna måste också ha funnits tillgängligt. - Mördarna hade också **medbrottslingar** i staden **Konitz**. Detta bevisas av att armen senare flyttades till den protestantiska kyrkogården och huvudet till ängsmarkerna i andra änden av staden.

På grundval av vittnesmålen, som kommer att behandlas mer ingående i ett separat avsnitt, kan mordet på Winter rekonstrueras på följande sätt: Dagarna den 14, 15, 20 och 21 april 1900 hade judarna sin påskhögtid, som krävde icke-judiskt blod. Den här gången valdes **Konitz** ut för att tillhandahålla offret och rummet för slakten. Den judiske slaktaren **Adolf Lewys** hus och **källare**, med dubbla ingångar från två sidor av gatan, valdes som en i alla avseenden lämplig plats! **Det finns bevis för att** insamlingar av pengar organiserades bland de judar som bodde i **Konitz** "för att täcka kostnaderna"...

Mördarna kom till **Konitz** från alla håll. En jude kom från Ryssland via **Strasburg** (Västpreussen). Resvägen för flera andra rysk-polska judar gick inte längre att fastställa. Dessutom anlände ett antal judiska **herdar** från **olika** platser i Västpreussen och Poznan. De rysk-polska judarna var också **kosher-** eller **religiösa tjänstemän**. En man utmärkte sig särskilt, han haltade och hade fickmärken i ansiktet *4)*. Han verkade vara ett "lysande ljus i Israel" enligt de hedersbetygelser som andra judar gav honom. Redan på lördagskvällen hade några av mördarna samlats vid de två ingångarna till **Levys** hus och väntade på att offret skulle dyka upp. Tre unga icke-judar gick inte i fällan; endast den harmlöse och intet ont anande **Winter**, som hade varit fångad under lång tid, gick in i **Lewys** egendom på söndagen vid sextiden på kvällen och övermannades! Han hölls i ett munkavlat tillstånd fram till den **rituella** slakten som ägde rum lite senare, när **alla** mördarna samlades vid mörkrets inbrott. Slaktaren använde en kniv för att skära av halsen och halspulsådrorna alldeles intill bålen. Efter att blodet helt hade runnit ur kroppen styckades liket på rätt sätt.

Samtidigt hände något i **synagogan**. På natten mellan den 11 och 12 mars, mellan klockan elva och tolv, tändes ett ljus där och röster hördes. -Samma sak hade uppmärksammats i Tisza-Eszlär! - Under natten och följande dag avvek mördarna själva från **Konitz** i alla riktningar med sitt byte**, vinterblod**.

Det som är slående är likheten mellan Winters mord och ritualmordet på pojken **Cybulla** i **Skurz** 1884: Vid båda morden utfördes avlägsnandet av låren med största skicklighet, öppnandet av bukhålan utfördes också med största precision, och i båda fallen med ett snitt som gjordes förbi navelns högra sida; frånvaron av enskilda delar av liket är också karakteristisk - dessa matchningar, som går in i detalj, gör det möjligt att anta att **båda offren styckades av en och samma person, som** hade stor expertis och erfarenhet av den skickliga styckningen av människokroppen!

På begäran av åklagarmyndigheten **genomförde** Berlinläkarna Dr **Mittenzweig** och Dr **Störmer en obduktion** av Winters kroppsdelar i Konitz; båda läkarna var helt överens med **Konitzläkarna**, men utvidgade sitt expertutlåtande på den viktigaste punkten: att kroppsdelarna hade blivit **fullständigt avblodade**! Läkarna i Berlin konstaterade:

1. att Winter dödades av **ett snitt i nacken och ett snitt genom de stora kärlen i nacken,**

2. att Winter avled genom **extern blödning** från de avskurna kärlen i halsen,

3. att styckningen av kroppen med hjälp av kniv och såg utfördes **av en skicklig hand och**

4. att kroppsdelarnas **fullständiga blodlöshet** redan förelåg när delarna förpackades och dumpades i sjön.

Utifrån dessa fynd antog läkarna vidare att Winters död hade framkallats på ett sådant sätt att han först hade varit nära att kvävas i den första akten **genom att stänga näsan och munnen och att hans** liv sedan hade tagits ifrån honom i den andra akten **genom att skära halsen av honom** och **suga ut blod.**

Enkelt uttryckt var kärnan i expertutlåtandet följande: **Ernst Winter slaktades på rätt sätt!**

Vittnena.

Planen att slakta en människa i staden **Konitz** och i synnerhet i den judiske slaktaren **Lewys** hus hade utan tvekan förberetts månader i förväg i enlighet med vissa direktiv. Förutom Winter hade tre unga ledare *5)* valts ut som offer och redan snärjts - men de kände instinktivt faran och undkom slakten. De var

1. Bonden H. I januari sa den judiske köpmannen C. till den ogifte bonden H., en ung man med ett välmående utseende, efter att han först hade frågat om H. verkligen var helt frisk: "Du har bra blod, du är bra för det ..."; när H. frågade vad det betydde, svarade C.: **"Blodet är dyrt i år, det kommer att kosta oss en halv miljon mark;"** *6)*

2. Handlaren S. i Zempelburg: Under veckorna före mordet besökte Moritz **Lewy** påfallande ofta den unge handlaren S. i Zempelburg, av vilken paret **Lewy** hade köpt en cykel. Juden frågade vid varje tillfälle om S. var helt frisk, tryckte sig mot honom, böjde sig ner för att mäta längden på dem båda och bad honom flera gånger enträget att komma till **Konitz** för att ta emot pengarna för cykeln. - Det verkar rent ut sagt skrämmande

3. Fallet med arbetaren **Laskowski** från Frankenhagen: Åtta dagar före mordet på Winter hade Moritz **Lewy** bytt till sig en ko av bonden **Grabowicz** i Frankenhagen och krävde särskilt enträget att en ung och tålig dräng, **Tucchinski, skulle leverera kon till Konitz söndagen den 11 mars**. På morgonen på morddagen den 11 mars, då vintern ännu inte hade gått i fällan, gick de två unga **Lewys** till bonden **Grabowicz** och fick höra att det inte var **Tucchinski** utan arbetaren **Laskowski** som hade fått i uppdrag att ta kon till **Konitz**. Paret Lewy gjorde nu allt för att få ordern ändrad, men det var inte längre möjligt. Moritz **Lewy** instruerade arbetaren att ta med sig djuret **till värdshuset** och sedan inkassera förarens lön. Han skulle dock gå in **genom bakdörren.** Eftersom **Laskowski** inte var bekant med området gick han av misstag in i Lewys fastighet genom ytterdörren och undkom därmed det öde som skulle drabba gymnasieeleven **Winter** några timmar senare. I sitt vittnesmål till domstolen förklarade arbetaren **Laskowski** ordagrant: "...jag kände mig mycket rädd, det verkade **så kusligt**, hela familjen **Lewys** beteende ingav mig en **skräck**, som om de ville göra mig illa. I salongen (bakom butiken) hörde jag

gamle **Lewy** mumla till de andra. Jag hörde orden: "Är saken ordnad? ... Knyt benen ... Mönchsee! När jag hörde dessa ord överväldigades jag av en stor rädsla. Jag blev nu tillfrågad om jag var gift. Jag sa ja, jag hade fem barn. Då hörde jag orden i salongen: "Att gifta sig snart ... Det skulle inte ta lång tid..." - Det var bara tack vare att en kund plötsligt kom in i butiken och judarna hindrades från att angripa **honom som Laskowski** kunde gå levande på gatan igen!

Flottmästaren **Steincke** från **Prechlau**, Winters födelseort, hade i **oktober 1899** ett mycket uppseendeväckande samtal med den judiske slaktaren **Eisenstädt** där. Han köpte kött från denna slaktare och nämnde familjen Winter. När han sa att gymnasieeleven **Winter** var en trevlig kille, sa **Eisenstädt**: "Ja, han är bra på att slakta!" **Steincke** svarade med ett skratt: "Han är för ung för det, han har ju inget kött!" Varpå Eisenstädt svarade: "Det gör ingen skada, men han ger **blod**! " I och för sig skulle man kunna betrakta denna kommentar som ett dåligt skämt, men fallet får en helt annan aspekt när man betänker att **Winter** faktiskt slaktades några månader senare, och att **Eisenstädt** själv dök upp i **Konitz** på slaktdagen, den 11 mars 1900, och återvände till **Prechlau** först på måndagen. Han hade med sig en liten låda med ett mycket illaluktande innehåll, men den försvann omedelbart när främlingar lade märke till den!

På grundval av **edsvurna** vittnesmål var det också möjligt att fastställa att, förutom **Eisenstädt-Prechlau**, följande andra utländska slaktare deltog i mordet **på Winter:**

1. Brodern **till Prechlauer Eisenstädt**, **Schlochauer** Schächter Eisenstädt, försvann från det katolska sjukhuset (Borromäus-Stift) i **Konitz** på kvällen den 11 mars och stannade, enligt anteckningarna i klosterböckerna, bevisligen borta hela natten mellan den 11 och 12 mars! Några dagar senare krävde han ett intyg från klostrets systrar om att han hade tillbringat den aktuella natten på **sjukhuset** (edsvuret uttalande av systrarna i fråga);

2. Schächter **Hamburger** från **Schlochau** anlände till **Konitz** vid middagstid den 11 mars, återvände till **Schlochau** på kvällen kl. 20.40 med tåg .212, tog en vagn där, körde tillbaka till **Konitz** och hade vid sin återkomst den 12 mars lastat en låda, som han släpade in i skogen nära Schlochausjön. Efter en tid återvände han utan lådan och satte sig i sin bil i riktning mot Schlochau;

3. Herden **Haller** från Tuchel anlände till **Konitz** från Tuchel med middagståget den 11 mars;

4. herden från **Czersk** anlände till Konitz den 11 mars, liksom

5. slaktaren från R. (ortnamn ej utskrivet!). Han hade helskägg, men återvände utan det och med ett stort blåmärke i ansiktet.

Några dagar före den 11 mars klev fem **utländska judar** av middagståget i **Konitz**. De mottogs med stor ära av synagogbetjänten **Nosseck** på stationen och kördes till den judiske handlaren **Lewinski** i **Konitz**. Den 10 och 11 mars noterades dessutom bevisligen mer **än tio utländska judar**, troligen **judiska religiösa ämbetsmän**, framför och innanför ytterdörren till en judisk invånare i **Konitz**!

Stationsbiträdet **i Konitz** vittnade senare också under ed att **det aldrig tidigare hade kommit så många judar** till byn som på morddagen!

Måndagen den 12 mars såg vittnen hur rabbinen **Kellermann** från Konitz **och slaktaren Kellermann från Konitz**, som en kort tid senare **flydde till Amerika**, båda med höga hattar på huvudet, inspekterade en köttbit (lever?) i rabbinens rum, skar snitt i den med en kniv och utförde mikroskopiska undersökningar. Detta måste ha varit ett slags **rituell handling**, för annars skulle det ha varit svårt för koshervakten att behålla sin höga hatt på i sin "överordnades" salong, för seden att ha huvudet täckt i ett

rituellt rum eller under en rituell handling är utpräglat judisk" (Schwartz-Bostunitsch, "Die Freimaurerei", s. 137).

A skräddare K. uppgav under ed att hon lördagen den 17 mars bevittnade ett samtal mellan rabbi **Kellermann** och en annan jude, okänd för henne och troligen från en annan stad, utan att hon märkte det. Hon hörde tydligt följande meningar: "Har du lagt märke till något?" - "Att **det är så många djävlar** som kryper omkring här?" - "Så att ingenting kommer ut!"

Vi har också hört samtal med andra judar som tyder på en **utbredd medbrottslighet** och **medbrottslighet**!

Som redan nämnts hittades den mördades högra arm den 15 mars på den protestantiska kyrkogården och hans huvud den 15 april på ängarna vid stadsskogen. Nu sågs den judiske köpmannen **Israelski**: på morgonen den 15 mars omkring klockan sex och en kvart gå till kyrkogården med en säck innehållande ett avlångt föremål som liknade en limpa, och klockan sex och trekvart återvända med den hoprullade tomma säcken. - På långfredagen den 13 april sågs samma jude gå i riktning mot stadsskogen med en säck som innehöll en rund kropp - som en kål - och återvände efter en stund med helt nedsmutsade stövlar och den tomma säcken under armen.

Israelski anklagades för det senare fallet, men frikändes av de fem domarna **i Konitz** brottmålskammare, bland dem den **judiske** domaren Bohm! - **Israelskis** hustru sade till fogden: "**De ryska judarna är borta** och nu ska min man vara syndabock!"

Huvudvittnet, arbetaren **Masloff**, befann sig emellertid i mordkällaren vid tidpunkten för brottet och kunde på nära håll iaktta mördarnas aktiviteter utanför källaren. De viktigaste punkterna i de allvarliga uttalanden som han gjorde den 8 juni 1900 inför undersökningsdomaren vid **Konitz** tingsrätt, Dr **Zimmermann**, ska återges ordagrant. **Masloff** berättade följande: "Söndagen den 11 mars vid tiotiden på kvällen var jag ensam på väg hem från min svåger **Bergs** lägenhet. På Danziger Straße tappade jag proppen från mitt snusglas. Jag böjde mig ner för att leta efter det, det var precis utanför ett källarfönster (i Lewy-fastigheten); jag hörde flera röster i källaren, men kunde inte förstå någonting, och jag kunde inte heller se in i källaren eftersom det var helt mörkt och fönstret verkade vara täckt. Jag gick till nästa fönster i samma hus, som inte hade någon gardin. Ett svagt ljus sken in genom det. Samtalet fortsatte i källaren; jag tänkte att jag kanske kunde höra mer från bakgatan och gick mot den. Jag svängde in på Mauerstrasse vid **Hoffmanns** *7)* och lyssnade vid var och en av portarna. Där jag hörde röster bakom gräsmattan knäböjde jag ner på marken och lyssnade. Jag hörde röster från många människor, med ett **skramlande** ljud emellan. Det var i alla fall ett gurglande ljud. Efter ungefär fem minuter öppnades en dörr inne på gården och en man klev ut genom dörröppningen och ut på gården. Jag kände tydligt igen den här mannen som den jag senare kom att kalla gamle Lewy. **Lewy** stod kvar på gårdsplanen med huvudet utsträckt i en lyssnande ställning. När **Lewy** hade stått där i cirka fem minuter kom två andra män in genom dörröppningen. Medan gamle **Lewy** och de två andra stod på gården pratade andra människor fortfarande bakom dem. Ännu nu kunde jag höra det **gurglande ljudet**..."

Masloff väntade i ungefär en och en halv timme; efter en tid upphörde det misstänkta ljudet, men röstmyllret, som måste ha kommit från **många människor,** fortsatte. "Plötsligt öppnades porten och tre personer klev ut, **två bar på ett paket och** en gick omedelbart bakom dem; en av paketbärarna kan ha varit **Kneifer-Lewy** (smeknamn på Moritz Lewys son). Personerna bar mycket tunga buntar... De gick längs Rähmstraße och svängde av mot Mönchsee, där stigen leder till diskbänken och där kroppsdelarna senare hittades..."

Masloff stannade på gården under en kort tid:

"...medan jag var på gården hörde jag ett sorl av röster från husets källare, och jag hörde också ett ljud som om någon skrubbade i källaren." - **Masloff** rörde sig sedan bort.

På kvällen samma dag, vid elvatiden, märkte flera personer att det kom en konstig lukt från synagogan, som om det var brända trasor.

Samtidigt såg dessa vittnen ett rörligt ljus i **synagogan**. När ett vittne rapporterade denna iakttagelse till kommissarie Wehn, sade denne: "Nu är det dags igen, **den dumma fördomen, den dumma sagan**... "

Den judiske köpmannen Samuel **Rosenthal** från **Kamin**, en liten stad i omedelbar närhet av Konitz, sade kort efter mordet på **Winter** i närvaro av **icke-judiska** vittnen: "Om jag kommer till **Konitz** ska jag namnge alla de människor som var **närvarande när Winter slaktades**." - Följande dag **begick Rosenthal** enligt uppgift **självmord**...

En släkting till **Lewys** i **Konitz** bodde i **Polzin** (Pommern). Han var bevisligen närvarande i **Konitz** den 11 mars. När han återvände hade han med **sig en flaska med blod.** Han blev inte arresterad!

Den 11 juni 1900 fick offrets far i **Prechlau** ett brev vars handstil pekade på en "ledande" jude från **Konitz** - men även denne jude lämnades ostraffad!

Brevet, av vilket en **fotokopia** har bevarats, har följande lydelse efter att ett stort antal stavfel har rättats till:

"Till mr Winter i Prechlau.

*Eftersom åtalet mot H. (alltså Hoffmann!) har inletts ber vi er att hålla tyst, vi försäkrar er att mordet inte kommer att komma ut. Fallet har redan kostat oss 200.000 mark. Om ni från och med idag tiger om era misstankar mot oss, **som var tvungna att agera på detta sätt**, kommer ni också att få 50.000 mark. Om ni vill tiga, måste ni omedelbart låta sätta in orden "Tystnad, vinter" i "Gesellige"-Graudenz, och de 50.000 mark kommer att skickas till er inom en månad, från olika platser och i **olika** summor, så att det inte märks. **Var äntligen förnuftig, det är till din fördel.** - Om du åker tillbaka till Konitz med det här brevet, så får vi reda på... (oläsligt!) ...och du får inte ett öre. **Vi judar gjorde det, men vi var tvungna att göra det, det är er tröst!**"*

På grundval av dessa fakta, som bara var en **bråkdel** av de fall som redan undersökts i domstolsakterna, ansökte fadern till den mördade mannen i november 1900 till åklagarmyndigheten i **Konitz** om att inleda **ett brottmålsförfarande** mot den judiska slaktaren Adolf **Lewy** och hans son Moritz **för delaktighet i mordet på hans son.**

Domstolen.

Undersökningsdomaren dr **Zimmermanns** förfarande mot slaktmästaren **Hoffmann** har redan behandlats mer ingående; man minns att i slutet av maj hade fallet med **Hoffmann** som påstådd gärningsman kommit så långt att den formella förundersökningen mot detta offer för judisk avledningsmanöver inleddes! Men efter att förundersökningen tvingats läggas ned, fortsatte utredningen under namnet "Winters mordfall". Eftersom alla spår oberoende av varandra **helt** klart pekade mot den judiske slaktaren Adolf **Lewys** hus, borde den rättsliga undersökningen slutligen också ha behandlat familjen **Lewy**, men skonat judendomen. Till stadens och landets stora förvåning tog undersökningsdomaren Dr **Zimmermann** vägar som gick direkt emot folkets känslor. För att **bara lyfta fram några** särskilt

betydelsefulla kapitel i denna korrupta "utredning" arresterades flera vittnen på det mest hänsynslösa sätt, nämligen vittnen som hade svurit på fakta som starkt belastade familjen **Lewy**.

a) **Speisigerprocessen**.

Detta öde drabbade först den unge sjuttonårige förberedande studenten **Speisiger**. Efter att ha blivit förhörd totalt fem gånger - varav tre gånger under ed - arresterades han under skandalösa omständigheter för påstådd mened. Det sista förhöret inför distriktsdomare Zimmermann varade från tio på morgonen till tio på kvällen, med en två timmar lång paus under vilken **Speisiger** var inlåst i domstolsbyggnaden! Under hela denna dag fick han inte någon mat och arresterades slutligen på natten på order av dr **Zimmermann**! Den 6 oktober - **Speisiger** hade under tiden suttit häktad i ett helt kvarts år - hördes **Speisiger-rättegången** av brottskammaren vid **Konitz** distriktsdomstol; **Speisiger** blev fullständigt rehabiliterad under rättegången! Moritz **Lewy**, som förhördes som "vittne", arresterades i rättssalen för att medvetet ha begått mened! - En oskyldig ung man som snart skulle tillträda ett offentligt ämbete hade trots allt lyckats orsaka den allvarligaste skadan. Dessutom kompenserades inte detta offer ekonomiskt på något sätt!

b) **Masloff-rättegången**. De utomordentligt viktiga uppfattningarna hos arbetaren **Masloff** skulle i sig ha varit tillräckliga för att gripa **Lewys**. Följaktligen måste **Masloff** tystas, eftersom mutorna inte hade varit framgångsrika!

Zimmermann försökte nu trötta ut åklagarens vittne genom att använda sin egen metod med upprepade förhör under flera timmar. Även här arresterades vittnet, återigen för mened! För att skrämma andra vittnen som hade anmält sig frivilligt gick man hela vägen. Familjemedlemmarna till huvudåklagarens vittne arresterades också! Den förste åklagaren **Settegast** väckte åtal för mened mot:

1. arbetaren **Masloff**, 2. hustrun **Masloff**, 3. systern till hustrun **Masloff** och 4. svärmodern till **Masloff**.

Juryrättegången mot dessa fyra icke-judiska åtalade ägde rum mellan den 26 oktober och den 9 november 1900 inför jurydomstolen i **Konitz**. Försvaret försökte lägga fram en del bevis som talade för judiska gärningsmän i mordet på Winter, med överraskande framgång, eftersom både juryn och åhörarna blev övertygade om att mordet bara kunde ha begåtts **av judar i rituella syften, och bara i slaktaren Lewys källare**!

De lokala förhören, ett på dagen och ett på natten, avslöjade att de uppfattningar som **Masloff** uppgav verkligen var möjliga - juryns utslag **förfalskades** och mörkades av den judiska pressens representanter, så att **Masloff-familjens** försvarsadvokater kände sig tvungna att till "**Konitzer** Tageblatt" **överlämna** Masloff-makarnas uttalanden, som juryn trodde var sanna, för allmänhetens kännedom *8).*

Efter utfallet av denna juryrättegång - kvinnorna frigavs omedelbart, **Masloff** själv senare - rådde det inget tvivel om att om myndigheterna hade förföljt de **verkliga** mördarna och deras medbrottslingar med samma nit som de använde mot vittnen som gick emot åklagarsidan, skulle de ha ställts inför rätta omedelbart. Dessa intriger hade emellertid lett till att en veritabel panik utbrutit bland de icke-judiska vittnena - var och en var tvungen att frukta att han efter de tidigare händelserna åtminstone skulle anklagas för mened - om inte värre, som i fallet **Hoffmann**!

Undersökningsdomaren **Zimmermann** agerade som en veritabel spöke: under timslånga sessioner förhördes de vittnen som han en gång hade i sin sax tills de var helt demoraliserade och skrämdes till att påstå motsägelser och riskerade fängelse!

Vid sidan av den ansvarige förste åklagaren **Settegast** företräddes åklagarsidan av överåklagare **Lautsch** från det västpreussiska distriktet Marienwerder. Även för honom gällde meningen: "Icke-judar är misstänkta, judar däremot är trovärdiga och hedervärda vittnen." I **Masloff-rättegången** tog han sig friheten att vid ett avgörande tillfälle beskriva **hela familjen Lewy** som trovärdig, trots att en medlem av detta gäng, **Moritz Lewy**, den så kallade **"Kneifer-Lewy"**, inte ens tre veckor tidigare, i samband med **Speisiger-rättegången**, hade arresterats för att medvetet ha begått mened i rätten! Att denna representant för den "tyska" rättvisan dök upp upprörde också den icke-judiska delen av befolkningen djupt! Och vad blev resultatet av dessa rättsliga ansträngningar?

Trots att hela den judiskt inspirerade rättegångens infama taktik var inriktad på detta, var det inte möjligt att sätta dit en icke-jude för det bestialiska brottet - men **ingen** förundersökning hade ens inletts mot **någon jude** för mordet på **Winter**, och det var den avgörande faktorn, den verkliga triumfen för judiskt inflytande och påverkan! Än i dag kan man skämmas över att "tyska" domare, som kom från sitt folk och som hade utbildats vid tyska universitet för att tjäna just detta folk, hade dukat under för den judiska andan utan något som helst sunt förnuft eller förståelse: **Xanten**, **Skurz**, **Polna** och **Konitz är historiska** och **rättsliga** fakta som inte kan förnekas!

Dessa skandalösa händelser skulle kunna begravas om vi, som tillhör en generation som en gång blev slagen och utblottad, inte insåg att dessa händelser bidrog till att förbereda den moraliska kollaps som inträffade knappt två decennier senare!

Varför kom det inte heller ut något från **Konitz**? - Vi kan nu formulera svaret i en enda mening: **för att ingenting skulle komma ut på den tiden!**

Förutom de tidigare nämnda brottsutredarna dök ett antal höga, mycket höga tjänstemän och mycket lärda och hemliga herrar upp i **Konitz** under dessa minnesvärda månader för att "diskutera" fallet i långa, mycket långa konferenser, som alla ägde rum bakom stängda och bevakade dörrar! Vad de mycket mer okunniga och mindre hemlighetsfulla borgerliga medborgarna i Konitz fick veta i tysthet var att ministerdirektören **Lucas,** justitierådet **Przewlocka**, justitierådet **Maubach** - alla från Berlin, naturligtvis - senatens ordförande **Hasenstein** (se!) och överåklagare **Wulff** från Marienwerder (Västpreussen) underförstått instämde i **Deditius**', **Wehns**, **Brauns**, **Zimmermanns** och **Settegasts** åsikt, dvs. att endast de helt "obildade människorna" kunde ta till sig den "medeltida sagan" om blodmord, medan juridiska koryféer befriade sig från denna fördom, dvs. att de återigen var tvungna att förkasta judiska gärningsmän från början!

Man hade nått det önskade stadiet, vilket ett judiskt organ uttryckte med följande ord: "Utredningen av **Konitz-mordet** tycks komma allt närmare sitt slut. Med all sannolikhet kommer lösningen att bli ett **brottmål** (!), som endast har ett visst intresse på grund av mördarens tillvägagångssätt och de misstankar och heta debatter som är knutna till hans person...", med andra ord ett brottmål som endast hade ett "visst intresse" var allt som återstod av detta %mord i slutändan!

Deditius.

I detta sammanhang är det nödvändigt att titta närmare på borgmästaren i **Konitz** person och beteende för att **avslöja** hans katastrofala inflytande på processens gång. **Deditius**, tidigare borgmästare i den schlesiska staden **Strehlen**, hade med tiden gjort sig omöjlig där genom sin alltför öppet pro-judiska inställning och hade föredragit att göra den västpreussiska staden **Konitz** lycklig som stadens överhuvud. Utredningens öde låg i stor, om än inte avgörande, utsträckning i händerna på denne man, som i sin

egenskap av stadsöverhuvud också fungerade som **polischef**, eftersom de **lokala** polismyndigheterna, som hade befogenhet att agera självständigt, var ansvariga för att inleda upptäckten av brott.

Hur uppförde sig **Deditius**? - Hela **Konitz** var av den åsikten att om denne herre omedelbart hade vidtagit lämpliga åtgärder, skulle brottet ha **lösts omedelbart**! Praktiska förslag och hjälpinsatser ignorerades eller avvisades bryskt. Staden **Konitz** - som framgår av stadsplanen - kunde med sin enkla och överskådliga struktur (gamla stadsmuren, läget vid en sjö etc.) avspärras med minsta möjliga truppstyrka utan att kalla in militär personal utifrån. Brandkåren, krigarföreningen, skyttegillet och stadens medborgare erbjöd sin hjälp för detta ändamål: **Deditius vägrade!**

Nästa steg, **husundersökningarna**, genomfördes på ett nästan provocerande ytligt sätt när det gällde **judiska** fastigheter! När man inte kunde undvika att undersöka **Lewys** fastighet, mordgropen, lät man den judiska kvinnan **Lewy**, som påstods må dåligt, ligga stilla i sängen, trots att just denna omständighet måste ha verkat mycket misstänkt, eftersom denna judiska kvinna kunde dölja extremt komprometterande material! Naturligtvis hittades ingenting vid senare husrannsakningar, eftersom de första, ytliga "besöken" nästan kunde beskrivas som varningssignaler! Som vi minns erbjöd några herrar från Konitz sina goda jakthundar att hjälpa till med sökandet, särskilt för att hitta kroppsdelar från den mördade mannen: **Deditius vägrade** och sa att herrarna själva kunde gå in i husen med sina hundar och söka om de ville! - Man kan anta att borgmästaren fortfarande var medveten om bestämmelserna om huslig myndighet! -

Samme **Deditius** slog dock med sina egna händer ungdomar som otvetydigt hade uttryckt sin åsikt offentligt i samband med att **Hoffmann** arresterades med en piska i polishuset, efter att de tidigare hade blivit försvarslösa! Samme **Deditius** förde själv in högst subjektiva anmärkningar i protokollet med sin egen hand, i stället för att överlåta denna bedömning till de **rättsliga** myndigheterna!

För att avrunda denna bild bör fallet med ett **vittnesförhör** kort beröras, vilket kan beskrivas som typiskt. -- En respekterad och hedervärd medborgare i **Konitz gjorde mycket betydelsefulla iakttagelser** på morddagen och följande dag, vilka rörde närvaron **av polska judar, shachers** och **rabbiner** i staden **Konitz** samt flera Konitz-judars **medverkan.** Han berättade om sina upplevelser vid stamgästernas bord och en åhörare rapporterade vad han hade hört till domstolen. Medborgaren i fråga kallades som vittne. Under den mellanliggande perioden på bara några dagar hade den hemliga judiska underrättelsetjänsten, som följde varje vittne med största uppmärksamhet och sedan försökte behandla dem i enlighet därmed, fått reda på detta. Judarna hotade med ekonomisk ruin, olika order som vittnet tidigare hade fått från judiskt håll drogs tillbaka med insinuationer som inte gick att missförstå, allt gjordes för att skada mannen. På poliskontoret förhördes han gemensamt av **Deditius** och den ökände kommissarien **Wehn**; borgmästaren försökte göra klart för honom, denna gång på ett skickligt jovialiskt sätt, att hans uppfattningar trots allt kunde grunda sig på bedrägerier, utan att vittnet ens förhördes till slutet! Men denna mysiga hantering av ärendet lugnade inte samvetet hos denna medborgare i Konitz, och han fortsatte att tala. Men nu tog **Wehn** fram det tunga artilleriet och förklarade att vittnet var partiskt, att hans uttalanden var motsägelsefulla och helt opålitliga! Vittnet förstod knappast vad som skrevs ner och tog bara med sig övertygelsen om att uttalanden mot judar **inte skulle få** den uppskattning av myndigheterna som förväntades och dessutom skulle vara **mycket farliga.**..

Den goda viljan hos en del samvetsgranna tjänstemän i Konitz, som också ville ta en närmare titt på judendomen, dämpades märkbart efter dessa fruktansvärda upplevelser och förlamades till slut helt. Det fanns dock fortfarande några modiga tyska män kvar, som den antisemitiske riksdagsledamoten **Liebermann von Sonnenberg** som nämndes i början, som hade modet att ta upp frågan om blodmordet i **Konitz** i riksdagen - om än utan framgång - vilket inte får glömmas *9),* och den lilla del av pressen som ännu inte hade förlorat sitt nyktra sinne och sin tyska karaktär.

En artikel i "Germania" av den 6 juni 1900 (nr 127), som träffade mitt i prick och följaktligen ledde till ett allmänt jubel från judarna ("Berliner Tageblatt"), framstår som högst anmärkningsvärd. Den ska återges i sin ordalydelse, med utelämnande av obetydliga passager. - "Germania" skrev: "Snart ett kvarts år har gått sedan den mördade Winters kropp hittades i Mönchsee, och fortfarande har mördaren inte hittats, och det finns **välgrundade skäl** att tro att han inte heller kommer att hittas. De nuvarande, mycket märkliga omständigheterna får oss att ta en närmare titt på mordhistorien. **Rädsla och oro för våra barns liv har gett** oss pennan i handen. Vi är väl medvetna om att staten inte kan förhindra mord, men vi vet också att den har en skyldighet att **söka upp** och straffa **mördaren** och därigenom i förebyggande syfte skydda sina undersåtars liv, inklusive kristna barns. Kan vi **fortfarande** ha **förtroende** för att mord på kristna barn kommer att bestraffas och sonas efter de nuvarande resultaten i **Skurz** och **Xanten** och efter det förmodligen förväntade resultatet i Konitz? Redan från början har undersökningen tagit en mycket märklig riktning; enligt allt som hittills varit känt om den och som också har rapporterats i pressen med uttrycklig hänvisning till fakta som har förblivit oemotsagda till denna dag, avslöjar undersökningsproceduren en **märklig motvilja** mot energiska åtgärder så snart de riktas mot judarna." - Och vidare: "Slående **är behandlingen av alla personer** som trädde fram för att göra uttalanden **som anklagade** judarna, slående är **fördömandena** eller försöken **att skada** alla dem som osjälviskt försökte bidra till klargörande på officiell begäran; **slående är den älskvärda behandlingen av de allvarligt anklagade judarna; slående är eftergiften till utländska sändebud** som försöker ge **saken en annan vändning i de anklagade judarnas intresse.** Nu har fallet tagit en sådan vändning att den allmänt respekterade kristna slaktaren **Hoffmann** anklagas för mord på grund av absurda motiv. **Vad som är slående** är de desto mer kraftfulla åtgärder som vidtogs mot **Hoffmann**, den grundliga husrannsakan i hans hus och den energi och uthållighet med vilken **Hoffmann** och hans dotter förhördes. **Hanterades de anklagade judarna och judiska döttrarna på samma sätt?**" "De upplopp som uppstod är i första hand judarnas fel - judarna i **Schlochau** kallade **Winters** begravning för en 'djurföreställning' - och i andra hand polisens fel. Nu försöker man i **Konitz** upptäcka antisemitisk agitation. Om det finns sådan agitation, som inte är olaglig, så är judarna och polisen dess initiativtagare, som **inte kan se frukterna av sin verksamhet** och därför vill skylla den på andra. Vi har försökt att beskriva situationen öppet och tydligt här, men tyvärr har resultatet av hela affären hittills varit en objektiv **underminering av folkets rättsmedvetande och rättssäkerhet, liksom deras tro på rättsväsendets opartiskhet**! Man får inte ge efter för hoppet att ärendet kan förblöda, att **Konitzers** kommer att nöja sig med en uppgörelse i **Skurz-stil**. Mordet måste sonas. Och om delstatsregeringen fäster vikt vid att folket återfår förtroendet, då är det nödvändigt att ta utredningen ur händerna på **alla dem som** hittills har anförtrotts den, särskilt **Berlinkommissionärerna** ..."

"Deutsche Volksblatt", som gavs ut i München, beskrev situationen i **Konitz** och begravningen av offret i detalj i en artikel med rubriken "Den stora döden i Konitz" den 17 juni 1900 och drog sedan slutsatsen: "En bataljon soldater har anlänt till Konitz, som förmodligen kommer att få det 'fördömda boet' att vila med pistoler och bajonetter. Det finns fred! Kyrkogårdens frid! -Vem är den store döde mannen i Konitz? Är det vintern? Nej, det är inte han. Den andre, en mycket större, som de har begravt där: **Det är folkets tro på rättvisa och lag.**"

Liberté, den ledande tidningen i det fransktalande Schweiz, skrev i början av januari 1901: "Det ökända mordet på **Konitz** har ännu inte sonats. Om det förblir utan försoning kommer det tyska folkets tro på den **hebreiska blodsritualen** att öka i samma utsträckning **som deras förtroende för rättsväsendet** minskar..."

Och Theodor **Fritsch** skrev 1911 i "Hammer" *10)*: "Mordet har förblivit olöst till denna dag ... Händelserna vid rättegången var **så märkliga att man måste säga: myndigheterna gjorde nästan desperata ansträngningar för** att undvika att hitta de skyldiga."

Dessa pressrapporter återspeglade bara stämningen hos ett folk som såg sina barn försvarslösa och försvarslösa i händerna på judiska skrämmare; de upprepar i slutändan samma sak som redan kunde sägas när man tittade på ritualmorden i Damaskus: "Rättvisan hade gett upp sin kurs."

I september 1901 lades åtalet mot makarna **Lewy** ned helt och hållet; i juni 1902 avvisades **slutligen Winters** fars klagomål av Marienwerders högre regionala domstol **"och med det blodanklagelsen mot judarna**" (Jüdisches Lexikon III), och i oktober 1903 blev **Moritz Lewy**, som hade arresterats i Speisiger-rättegången för att medvetet ha begått mened och dömts till fyra års fängelse, slutligen "benådad"! Jewish Encyclopaedia (III, 842/843) drar följande slutsats: "**Sanningen** om mordet på Winter har förblivit olöst, trots att åklagarmyndigheten utfäst en belöning på 20.000 mark. Till följd av den växande **antisemitiska stämningen** i **Konitz** i samband med detta mord lämnade många judar staden." - Det stämmer, för år 1903 hade inte mindre än 130 judar emigrerat från Konitz...

En judisk kvinna visste dock mer om **Winters** öde än "tjänstemännen" i "**Konitz-fallet**": Under rubriken "Ritualmord löst efter 38 år" rapporterade Dresdens "Freiheitskampf" i sitt nummer 349 år 1938: "Dirschau, 18 december 1938 - Mordet på gymnasieeleven Ernst **Winter** i **Konitz**, som orsakade stor uppståndelse och en våg av indignation i Tyskland och runt om i världen vid sekelskiftet på grund av de mystiska omständigheterna kring brottet, har nu, efter 38 år, överraskande lösts. Vid en golvröjning i ett hus som varit i judisk ägo sedan 1900 upptäcktes ett brev från en av brottets förtrogna, som tydligt visar att Ernst **Winter** föll offer för ett judiskt ritualmord. "- Juden **Hartwig** hade köpt denna fastighet i **Konitz** vid sekelskiftet. I brevet, som av en slump hittades vid upprensningen av husets golv, står det: "Ernst **Winter offrades i Konitz**, ve Israel, tre gånger ve, om det inte stoppar **blodsoffret**. Vi kommer att förbli parias så länge det varar. Det är ju trots allt mord! ... **En judinna och en medbrottsling**, men **en olycklig sådan**. M 1900."

1884: Skurz, **1891**: **Xanten**, **1898** och **1899: Polna, 1900: Konitz** - fem ritualmord på tysk mark, fem blomstrande människoliv, däribland två barn, som förblödde i händerna på judiska bödlar, fem ritualmord som förblev **ostraffade**, eftersom inte ens en **Hilsners** mysiga fängelsevistelse kan ses som en försoning. Men det som förblev ostraffat **kunde i slutändan betraktas som tillåtet och kunde upprepas**!

Eller är det bara en tillfällighet att tre ritualmord ägde rum inom tre år efter de judiska "framgångarna" i **Skurz** och **Xanten**?

Vi har blivit övertygade om att alla dessa blodiga mord utfördes **enligt mycket specifika instruktioner från ett hemligt judiskt centrum, en högsta myndighet**! Trådarna gick från **Polna** via **Prag** till **Wien**, och från **Konitz**, på grund av dess speciella läge, direkt till **Polen - ghettot** för denna infernaliska pest! Det råder ingen tvekan om att det haltande och pokalmärkta judiska monstret i **Polna-rättegången** är en och samma person som den haltande, apliknande juden, som också väckte uppmärksamhet i **Konitz** på grund av sin speciella fulhet och de utmärkelser som tilldelades honom. Denne jude beskrevs mycket målande av skräddaren **Josef Strnad** från **Polna** i hans nedtecknade vittnesmål *11)*: "...plötsligt såg jag en främmande jude komma emot oss på gatan, och när jag kände igen hans ansikte gick jag fram till **Cink** och sa: 'Han har ett ansikte som en apa'... Juden hade en ljus lång kjol, en svart hatt och mörka byxor. Han var ganska lång, hans ansikte hade ett mörkt uttryck, hans svarta helskägg var medellångt, han släpade sin högra fot efter sig..." var en hög judisk religiös tjänsteman, sambandsmannenl Om myndigheterna i **Polna** eller **Konitz** hade ingripit blixtsnabbt hade denna reptil, som hade övertygat sig själv om att den rituella slakten av offren gick rätt till eller hade Reptilen, som övertygade myndigheterna om att den rituella slakten av offren gick rätt till, skulle ha gripits på plats och tagits in för närmare undersökning, och nyckeln till hemligheten skulle då ha hittats!

Men vi har redan lärt oss om systemet med statliga åtgärder - för detta är också ett system, en plan som är inspirerad in i minsta detalj! Tänk bara på **Skurz** och **Konitz**: efter att mycket dyrbar tid har gått dyker en

polis från **Berlin** upp på brottsplatsen för att ta över utredningsarbetet från de **lokala** myndigheterna. De konstitutionella myndigheterna - den allmänna åklagaren, domstolen och den lokala polisen - fortsätter att agera, men i själva verket flyttas hela utredningens fokus och hamnar i händerna på Berlinkommissionärerna. **Skurz** hade sin **Höft** och **Konitz** sin **Wehn** och **Braun**. Faktiskt och objektivt sett utgjorde dessa herrars aktiviteter, särskilt under den viktiga första perioden efter upptäckten av kroppsdelarna, en solid **skyddsmur** bakom vilken de judiska mördarna och deras medhjälpare fann tid och tillfälle att dölja spåren av sina gärningar! Och till och med **Polna**! Vaktledaren Josef **Klenovec** arresterade mördaren **Hilsner** på eget initiativ - men juden **Reichenbach** släppte **Hilsner**, hans raskamrat, fri igen...

I **Skurz** och **Konitz** anklagades tyska **slaktare** för fruktansvärda brott och fängslades under otroliga omständigheter. Den oprofessionelle slaktaren **Behrendt** i **Skurz** tillbringade ett helt år oskyldigt i häkte och blev ekonomiskt ruinerad till följd av detta; slaktaren **Hoffmann** utsattes för ett skamlöst förhör tillsammans med sin dotter och skulle åtminstone skadas socialt - men det visade sig vara tvärtom! **Juden** å andra sidan, som medlem av den härskande kasten och skyddad av den, förblev **oberörbar**!

I antikens Rom beklagade sig filosofen **Seneca**: "Sederna hos detta mest ondskefulla folk har redan blivit så starka att de har spridit sig till alla länder; **erövrarna har infört sina lagar på de erövrade**." *12)*

Samma sak hände igen under 1900-talet**: den ariska människan hade blivit ett offerdjur!**

Men det fanns redan hoppfulla tecken på en reaktion. Vi minns advokaten Dr **Baxas** modiga tal vid **Polna-rättegången**, där man för första gången undersökte **motiven** bakom det fruktansvärda brottet. Redan före den rättsliga utredningen bojkottade befolkningen spontant judiska företag. **Konitz** hade dock en avgörande effekt, eftersom folkets agitation hade nått sin höjdpunkt. Är det inte att betrakta som en **varning** när den tidigare judiskt redigerade "Dresdner Neueste Nachrichten" i samband med **Masloff-rättegången** den 13 november 1900 skrev: "...militärens närvaro har dock för en gångs skull förhindrat **tendensen** (!) till upplopp, å andra sidan har den högljudda upphetsningen (!) ersatts av en tyst, men inte mindre intensiv bitterhet; särskilt på landsbygden, som alla kännare av västpreussiska förhållanden försäkrar**, jäser det fortfarande ganska våldsamt**." Riksdagsledamoten **Liebermann von Sonnenberg** blev dock en förespråkare för den tyska saken. I december 1900 skrev han: "Det tyska folkets samvete får inte vila!" Den 7 februari 1901 tog han upp blodmordet i **Konitz** i riksdagen *13)*. "Föreningen för utredning av Konitzmordet" *14)* grundades av tyska kommunalråd, präster, landdags- och riksdagsmän i **Konitz**, och den första praktiska åtgärden, "självhjälp till skydd för våra barn", spreds strikt inom lagens ramar. Nu började det också röra på sig i den tyska pressen: artiklar i "Germania" och "Deutsches Volksblatt" citerades redan.

År 1902 kastade sig den judiska mobben över "Staatsbürgerzeitung"; dess utgivare **Bruhn** och redaktör **Böttger** dömdes till fängelse för "förolämpande artiklar" som publicerats i samband med "Winter-mordet" - men båda kom ändå in i riksdagen 1903 och arbetade mot judiska intressen.

I sina ovan citerade anteckningar ger Willi **Buch** följande livfulla bild från sekelskiftet: "Ritualmordet på **Konitz** hade skapat våldsamma vågor... Den antisemitiska rörelsen hade blivit en verklig **folkrörelse** med alla dess fördelar och svagheter. Judefrågan var ett samtalsämne och höll människors sinnen i rörelse. Det fanns inget möte som inte var fyllt till sista plats... Det var oftast mycket livligt på grund av att motståndarna nästan aldrig var frånvarande..." Och vid ett annat tillfälle: "Det är oerhört betydelsefullt att det inte har funnits någon reformsträvan sedan omkring 1900 som inte på något sätt har varit relaterad till antisemitism." - Det var då Edouard **Drumonts** "Jerjudetes France" kom ut i sin 142:a upplaga, efter ett fruktlöst försök att eliminera författaren i en duell, och Henri **Desportes** publicerade sin "Secret of the Blood of the Jews of All Times" i Paris (Savine) under skandalösa omständigheter! Detta var trots allt händelser som kunde rubba känslan av absolut säkerhet i det judiska styret: Juda blev försiktigare på tysk

mark - vilket dock inte betyder att man skulle ha avstått från att fortsätta slakten av människor! För den som har erkänt denna judiska fanatism som ett **historiskt faktum är** det inte omöjligt att det bland det oproportionerligt stora antal invånare som varje år beskrivs som "saknade" också skulle kunna finnas offer för ett sådant brott *15)*.

Theodor Fritschs "Hammer" rapporterade till exempel upprepade gånger fall under rubriken "Mystiska mord och försvinnanden av människor", som aldrig undersöktes eller fördes vidare. Från anteckningarna i "Hammaren" vill vi bara plocka ut dem som åtminstone ger upphov till stark **misstanke om ett rituellt brott.**

Den 29 december 1910 försvann Helene Brix, som var anställd hos den judiska godsägaren **Salomons** i Nassenheide nära Stettin, spårlöst under den näst sista dagen av sin anställning där. Först den 22 januari 1913, mer än tre år senare, hittades hennes stympade kropp i träsket vid Neuendorfer See. Huvudet och armarna saknades, och flickans far, som efter att ha sett kroppen kände igen den som sin dotters, hävdade att underkläderna saknades, trots att föräldrarna var säkra på att dottern hade haft dem på sig. Det visade sig senare att **Brix** far dagen efter dotterns försvinnande hade velat organisera en sökning med polishund, men att detta omintetgjordes när **Salomons** försäkrade honom om att det just hade kommit ett telegram **om att Helene befann** sig i **Altdamm**. Denna information, som tog mycket dyrbar tid i anspråk att verifiera, visade sig senare vara osann. Salomons sålde sitt gods strax efter denna händelse och gömde sig i Berlin *16)*.

År 1911 arbetade bonddottern Olga **Hagel** från **Radolin** hos den judiske fabriksägaren **Hirsekorn** i **Schönlanke**. I början av september samma år besökte hon sina föräldrar och klagade bittert över hur juden betedde sig mot henne. Hon bad sin mor att ta henne bort från denna position. Modern ansåg att det vore lämpligt att dottern höll ut åtminstone till årets slut; flickan återvände med detta beslut - några dagar senare "försvann" hon utan att föräldrarna hade informerats! Den 8 september hade juden äntligen modet att informera polisen; den 12 september drogs pigans kropp upp ur Breitenstein-sjön, 18 kilometer bort, av en ägare. Hennes kjolar var hopsnörda över huvudet och hon hade ett fingerlångt sår på **vänster** tinning. **Den rättsmedicinska** obduktionen genomfördes först den sjunde dagen efter att kroppen hittats. **Det fanns inte en droppe blod på kroppen och** den medicinska rapporten uteslöt självmord. Trots det fingerlånga såret utgick åklagarmyndigheten i Schneidemühl ändå från självmord, trots de vridna kjolarna och **avsaknaden** av **blod** på kroppen, och gick inte vidare med "fallet".

År 1912, på den första pingsthelgen, hittades den sextonårige köpmanslärlingen **Stanislaus Musials** kropp klockan tre och en halv på morgonen framför ytterdörren till huset på Schulstraße 3/4 i **Poznan**. Hans skalle var krossad. Den **vänstra** tinningen hade genomborrats av flera knivhugg, båda handlederna hade skurits på insidan och en hand var nästan helt avhuggen. **Kroppen var tömd på blod och** utsidan hade tvättats noggrant. Även kläderna uppvisade endast små spår av blod. Det konstaterades också att den mördade mannen hade slaktats utan kläder, sedan klätts på och lagts ner på den plats där han hittades. **Musial** hade varit anställd hos **Max Hirsch,** en judisk klädtillverkare i **Posen**. Den judiska Posentidningen "Posener Neueste Nachrichten" publicerade följande skandalösa rapport om hans försvinnande: lärlingen hade fått över 500 mark av sin mästare dagen före pingst för att sätta in beloppet. **Musial** hade förmodligen (!) gjort sig en trevlig dag med pengarna och sedan hamnat i händerna på en prostituerad och blivit slaktad med hjälp av en pimpl - sådan smuts kunde egentligen bara en judisk hacka stänka! En omedelbar undersökning visade att den mördade mannen inte hade fått ett öre, utan bara hade fått ett brev av sin chef, juden **Hirsch,** med instruktioner om att ta honom till **Wilda**, en förort till Poznan. Baserat på tidigare erfarenheter kan vi knappast ha fel i att anta att offret skickades in i en förberedd fälla i enlighet med sina instruktioner! I samband med detta blev det judiska paret **Szafranski** mycket riktigt hårt anklagade och häktade. Åklagarmyndigheten släppte dock snart paret igen, eftersom "utredningen inte hade avslöjat något belastande".

Efter årtionden av erfarenhet hade den icke-judiska befolkningen sina egna åsikter om detta och tillgrep det mest effektiva kampmedlet, bojkott av judiska företag. Under loppet av två århundraden hade denna latenta antisemitism fått ny näring **av en hel kedja** av mycket misstänkta mordfall som förblivit olösta, så att den judiska befolkningen i provinsen Poznan gradvis hade minskat från 54 till 15 promille från 1835 till omkring 1912 *17)*.

1913, den 27 januari, lockade en främling i preussiska Holland den femårige pojken Walter **Schikowski** till det s.k. Lindenberg; vid sextiden på kvällen fann en revisor i **Weeskenhof** på Crossener Landstraße det medvetslösa barnet i rännstenen, nästan genomfruset av kyla och med allvarliga skador, och tog honom omedelbart till läkaren. När barnet återfick medvetandet berättade han för läkaren att en främling först hade blottat hans överkropp och sedan, när han försökte försvara sig, kastats till marken och huggits med en kniv. Från och med då visste barnet inget mer. Han hade flera skärsår på halsen och i buken. Allt tydde på att offrets blod hade tagits. Den officiella utredningen ledde inte till något.

1913, den 31 mars (!), lurade en 45-årig judisk handelsman den sexåriga flickan **Agnes Kador** till marknaden i **Lobsens** (Wirsitz-distriktet) och försvann med henne. Den 2 februari april **hittades den blodlösa kroppen** på ängarna nära Lobsens **med halsen avskuren.** Befolkningen, i ett tillstånd av stor upprördhet, talade offentligt om ett nytt blodsmord. På dagen för bortförandet hade många utländska, mestadels polsktalande judar noterats i närheten av byn. Tidningarna antydde försiktigt att det inte fanns några spår av ett brott... De förklarade att det inte kunde vara fråga om ett blodmord, eftersom inga allvarliga skador hade hittats på kroppen (trots halshugget!). Myndigheterna gjorde ingenting för att utreda händelsen. Det första tillkännagivandet från åklagarmyndigheten i Schneidemühl om barnets försvinnande gjordes först **fjorton dagar** efter händelsen *18)*. I en "Eingesandt" ("Hammer", nr 264, s. 335) med anknytning till **Lobsen-fallet** berättas att man i början av åttiotalet på Stubbenwiese nära Ascherbude på Ostbahn, mellan Filehne och Schönlanke, fann skogvaktaren Bohnes vallflicka **liggande på mage med halsen avskuren och helt tömd på blod.** En tjuvskytt anklagades falskeligen för det fruktansvärda brottet.

Under första hälften av igi3 publicerade enbart de hannoveranska tidningarna ett dussintal illavarslande rapporter om ungdomar och barn som spårlöst försvunnit; sedan var det slut med dessa "fall": "Det är allt man hör och läser om dem... Det verkar alltså vara händelser som allmänheten **behöver få veta så lite som möjligt** om. Man undrar: Var är den allmänna åklagaren? Vi hör nästan aldrig om försoningen av sådana blodiga gärningar eller om ytterligare klargörande av händelserna. **Är det inte något som är ruttet i staten?**" *19)*

Under första **halvan av april** (!) 1913 försvann tjänsteflickan Luise Schmidt från Hannover, pojken Waßmann från Elze (Hildesheim) och arbetaren Julius Schiefelbein från Niederfinow. Den sistnämndes kropp återfanns i Finowkanalen nära Eberswalde. Den medicinska undersökningen visade på inte mindre än femton knivhugg. Affären blev än mer mystisk när fyra maskerade män försökte stjäla Schiefelbeins kropp, kanske för att undanröja spåren efter brottet. Inte heller i detta fall visste man något om det fortsatta utredningsresultatet!

Dessutom hittades den **styckade** kroppen av den tolv och ett halvt år gamla pojken **Klähn** i Berlin på första pingsthelgen 1913. Tjänaren Josef **Ritter**, som hade varit anställd hos judarna **Guttmann**, misstänktes för brottet. Det var slående att detta brott, liksom lärlingen Musials, ägde rum natten till den första pingsthelgen!

Tidigt på morgonen den 14 juli 1913 hittades en säck **med en styckad** flickkropp **i Ludwigshafen** på området bakom sjukhuset. Huvudet hade skilts från bålen, benen från kroppen och själva kroppen hade skurits upp så att hjärta, lungor och lever var synliga. Kroppsdelarna hade skickligt styckats så att det såg

ut som om en kirurg hade varit i farten. Offret måste ha styckats i ett slutet rum. Det fanns inga spår av blod. Den mördade kvinnan identifierades senare som den tolvåriga Elma **Kelchner** från **Ludwigshafen**.

Dessa få fall gör det tillräckligt tydligt att det fram till helt nyligen fanns ondskefulla krafter som fortfarande kunde ha fräckheten att kräva en blodtull av den icke-judiska mänskligheten utan att någonsin själva ställas till svars. Judendomen hade "emanciperat" sig så till den grad att den med hjälp av sina egna hemliga lagar ställde sig utanför den gällande lagen och i denna officiellt erkända särställning kunde undandra sig den allmänna lagens verkningar; rättsmedvetandet och staten träffades dock i sin livsnerv!

Men när omständigheterna väl var sådana att den judiska mordplågan till varje pris måste bekämpas för att hindra folket från att ta till självhjälp, då upprepades alla de intriger som vi har lärt oss om i de tidigare ritualmordsrättegångarna i koncentrerad form.

För sista gången före världskrigets utbrott utspelades på rysk mark ett drama som som ett blodigt, ödesdigert tecken skulle ha kunnat öppna ögonen på de statsmän som ansvarade för sitt folk för en enorm överhängande fara; de ville inte eller fick inte se någonting - och överlämnade sig därmed till de judiska shaheederna!

1) Broschyr bifogad i appendix. Se sid. 434 f.

2) Se nedan!

3) "Serteidigungssehrift des Fleischermeisters Hoffmann in Konitz" (tyskt förlag i Berlin).

*4) Se **Polna**!*

5) Deras namn har inte skrivits ut i sin helhet i publikationen.

6) Se senare kapitlet om den judiska blodhandeln!

7) Hoffmanns egendom, som ursprungligen var anklagad för mord, gränsade till Lewys.

*8) Broschyr 92 från f.d. DeutschnationaIen Buchhandlung und Verlagsanstalt Berlin NW 52, med titeln: "Nu, herr allmän åklagare (Settegast), gör din plikt - Uttalande av försvarsadvokaterna i **Masloff-rättegången** om mened."*

*9) **Liebermann von Sonnenberg** (död den 8 september 1911 i Berlin) hade valts in i riksdagen som ledare och grundare av det tyska socialpartiet 1890, efter att ha dragit sig tillbaka som aktiv officer 1885. Den förste antisemiten som kom in i den tyska riksdagen var Dr Otto Böckel, "den hessiske bondekungen", 1887, efter att han hade valts in av de hessiska bönderna **i Marburg-Kirchhain**. Just delstaten Hessen hade blivit översvämmad av judar i en så alarmerande omfattning att **Bismarck** redan 1847 hade tagit upp frågan i den förenade lantdagen. Liebermann (valkretsen Fritzlar-Homberg) hade också valts av hessiska bönder, tillsammans med några andra antisemiter. Hans främsta mål var att politisera **de politiska partierna** och grupperna i en antijudisk anda**.** År 1893 fanns det redan sexton antisemitiska deputerade i Reichstag.*

*Den mest värdefulla informationen om den antisemitiska rörelsens historia finns i en gammal samtida kämpes, **Willi Buchs**, uppteckningar, utgivna av Deutscher Volksverlag i München: "50 Jahre antisemitische Bewegung", München 1937. På grund av utrymmesbrist har vi tyvärr inte kunnat publicera ens en kort essä i den stora tyska pressen med anledning av 30-årsdagen av Liebermann von*

Sonnenbergs död, men vi har beslutat att hedra hans outtröttliga arbete och hans föredömliga engagemang i kampen mot den judiska överbefolkningen i en särskild essä vid ett senare tillfälle!

10) nr 215 (1 juni 1911).

11) protoill 31 av den 28 juli 1899.

12) ***Seneca****, philosophus ed. Bipont. 1782, vol. IV, s. 423.*

13) För att undvika upprepningar och å andra sidan inte plocka isär ***Liebermanns*** *anmärkningar, som utgör ett samtida dokument av högsta klass, kommer hans tal endast att tas med i sitt sammanhang som en bilaga och utelämna passager som går för långt. Det är dock tillrådligt att läsa detta tal i detalj! Den* ***fullständiga*** *texten finns tillgänglig för alla i "Stenografiska rapporter om riksdagens förhandlingar" - X. Lagstiftningsperiod. II. sessionen. 1900/1902, volym II, Berlin, 1901.*

14) Se appendix! s. 435f.

15) En sammanställning av officiell kriminalstatistik visar att det bara i Tyskland under åren 1890 till 1892 begicks över 100 ostraffade mord, dvs. gärningsmännen kunde inte identifieras!

"Weltbund Kinderdank" i Berlin, som hade tagit på sig uppgiften att undersöka det ökande antalet barn och ungdomar, särskilt flickor, som försvann under åren efter kriget, publicerade en lista på inte mindre än sexton barn och ungdomar som försvann omkring ***påsken 1919,*** *varav ett lik av en flicka på omkring sjutton år senare hittades med alarmerande symptom.*

Theodor Fritsch skrev: "Även om enskilda fall tillåter en annan förklaring: tvingar inte de många försvinnandena av barn under en snäv tidsperiod - runt ***påsk*** *- oss att anta en* ***enda*** *orsak? Om man dessutom beaktar inflödet av östjudiska, fanatiskt religiösa element, liksom bevisen från tidigare tider, finns det* ***allvarligt*** *misstänkt material!" - "Aldrig mer kommer en jude att* ***dömas*** *i ljusets århundrade", hade Athanasius* ***Fern,*** *en hög katolsk dignitär, redan sagt...*

16) "Hammer", nr 264 (1913), sidan 323.

17) "Hammer" nr 263 (1913), sidan 298.

18) "Hammer", nr 263, sidan 298.

19) "Hammer", nr 263, sidan 305: "Mystiska mord och försvinnanden."

Kiev 1911.

Andrej Justschinsky.

Den 20 mars (!) 1911 hittades kroppen av en pojke i en lergrop i utkanten **av Kiev.** Han satt i halvsittande ställning och hade händerna bundna bakom ryggen med ett snöre. Kroppen var endast klädd i en skjorta, byxor och en enda strumpa. Bakom huvudet, i en fördjupning i lerväggen, som enligt vittnesmålet från den dåvarande Kiev-advokaten och universitetsläraren Gregor **Schwartz-Bostunitsch** var inskriven med mystiska tecken, hittades fem hoprullade skrivböcker, märkta "tillhörande eleven i

förberedelseklassen, Andrej **Justschinsky**, Sophienschule"; detta gjorde det mycket snart möjligt att identifiera honom. Han var den trettonåriga sonen till Alexandra **Prichodko**, en småborgare från **Kiev**.

"Kijewskaja Mysl" ("Kiev Thought") gav följande rapport om upptäckten av kroppen: "När den olycklige pojkens kropp bars ut ur grottan skakade folkmassan och snyftningar hördes. Synen av den dödade mannen var fruktansvärd. Hans ansikte var mörkblått och täckt av blod, och hans armar var flera gånger lindade i ett hårt snöre som skar in i huden. Han hade tre sår i huvudet, alla orsakade av någon form av stickande instrument. Samma sår fanns också i ansiktet och på båda sidor av halsen. När pojkens skjorta lyftes upp syntes samma stickskador på bröstet, ryggen och kroppen. Det fanns två knivhugg i hjärtat, tre på kroppen och flera på sidorna. Hela kroppen uppvisade ett tjugotal sår. Alla såren hade uppenbarligen tillfogats den nakna kroppen, eftersom skjortan inte uppvisade några revor. **Avslöjandet av dessa sår väckte den största indignation bland folkmassan**."

Den rättsmedicinska **obduktionen** visade 47 knivhugg och skärsår; såren i huvudet, **vänster** tinning *1)* och halsen hade orsakat blödningen; blodförlusten hade varit så stor att kroppen **nästan var tömd** på **blod**.

De undersökande läkarna, universitetsprofessorn, docenten i rättsmedicin **Obolonski** och prosektor vid samma stol, **Tufanov**, kom fram till följande slutsatser:

1. Alla skador som påträffades på **Justschinskys** kropp tillfogades **under hans livstid**. Bland dessa skador har de på huvudet och halsen tillfogats **när hjärtat var fullt aktivt**, alla andra skador har tillfogats när hjärtat var betydligt mindre aktivt.

2 Pojkens händer var också bundna och hans mun täckt medan han levde.

3. När dessa skador tillfogades honom befann han sig i en vertikal (dvs. stående) position, lätt böjd åt vänster.

4. Ett genomborrande föremål fungerade som instrument för alla skadorna. En del av såren har tillfogats med ett instrument i form av en syl eller en stilett med en platt, fyrkantig form och en mejselformad skärande egg som var vässad på två sidor. Alla andra sår kan ha tillfogats med samma verktyg. De första huggen gjordes i pojkens huvud och nacke och de sista i hjärtat. Vid ett av huggen i hjärtat trängde bladet in i kroppen upp till handtaget och lämnade ett avtryck på huden.

5. **Flera** personer måste ha deltagit i brottet.

6 Instrumentets beskaffenhet och de många såren tyder på att en av mördarnas avsikter var att åsamka **Justschinsky så mycket plågsam smärta som möjligt.**

7. Högst 1/3 av hela blodmängden fanns kvar i kroppen; det **mesta av blodet** försvann genom hjärnvenen, artären vid vänster tinning och halsvenen.

8. **Avsaknaden** av blodspår i den grop där kroppen hittades, dess läge vid fyndplatsen och andra omständigheter tyder på att **Justschinsky** mördats på annan plats och först senare under likstelhet släpats ner i gropen och lutats mot dess vägg, dvs. att fyndplatsen **inte är** densamma som brottsplatsen. - (Vi minns **Xanten**, **Skurz**, **Konitz** etc.!)

Baserat på dessa resultat urskiljde ett annat expertvittne, psykiatern professor **Sikorski**, tre särskilda kännetecken i utförandet av mordet**: långsam blödning, orsakande av särskild ångest** och slutligen knivmord. Det sistnämnda utfördes efter att offret hade tjänat de två första syftena **(blödning,**

tortyrobjekt) och när mördarna insåg att han var nära döden. - I det faktum att alla sår tillfogades **kallblodigt** av en säker och stadig hand, en hand som var van vid att slakta djur, såg professor **Sikorski** i tekniken för detta mord ett tecken på att

möjligheten till ett sådant exakt, okänsligt och ohyfsat arbete var tillräckligt garanterad för mördarna, och han kom till slutsatsen att mordet på **Justschinsky** var en handling som var noggrant förberedd och utförd enligt plan under noggrann övervakning!

Mordet väckte allmän uppmärksamhet i hela Ryssland - i synnerhet som liknande händelser var kända sedan tidigare, vilka uppvisade en slående likhet med det aktuella fallet.

Den 13 maj 1911 tvingades den ryska riksduman att behandla en interpellation om mordet på pojken och frågan om regeringen kände till att det fanns en "sekt" som använde människoblod och vad den tänkte göra för att stävja denna "sekt". Interpellanterna hade bifogat en detaljerad **obduktionsrapport om** mordet på pojken Emelyanov 1893, som tydligt visade att detta offer hade mördats enligt alla slaktregler**.** - Dumans svar har inte offentliggjorts. Vid den sista ryska rättegången om mordförsöket på pojken **Vinzens Grudsinskoi**, som hade begåtts natten till den **2 mars** (!) 1900, hade justitieministeriet beordrat **att frågor om ritualmord** inte fick diskuteras! I vilket fall som helst var folket övertygat om att detta senaste mord på en pojke också var **en länk i en kedja av brott som** alla utfördes enligt **ett visst system och** i ett **visst** syfte!

Mördarna.

Omedelbart efter det att brottet blivit känt blev den judiska pressen ytterst misstänksamt sysselsatt; den judiska Kievtidningen "Kijewskaja Mysl" tröttnade aldrig på att peka ut nya, naturligtvis **icke-judiska** personer som de otvivelaktiga mördarna. Faktum är att de lyckades anklaga den mördade mannens mor för det fruktansvärda brottet och sätta henne bakom lås och bom enbart på grundval av en judisk tidningsrapport - hon fick inte ens närvara vid sitt barns begravning! Vi påminns här om de helt liknande händelserna i **Polna**! - Efter en tid släpptes den torterade kvinnan igen, eftersom det inte fanns minsta misstanke om att hon var skyldig. Sedan riktades misstankarna återigen mot barnets styvfar, som antogs ha begått mordet för att undandra sig sin skyldighet att försörja barnet, och slutligen mot andra släktingar till den mördade pojken. Allt detta skedde på uppmaning av pressjuden **Borschewski**, som hade ett följsamt verktyg i den mutade polischefen **Mischtschuk**. Som senare framgick av åklagarens tal: "Mischtschuk hade **fått order att tro,** och han trodde; han trodde att modern hade knivhuggit barnet 47 gånger och fört bort honom i en säck *2)* ...

Undersökningen genomfördes inte där kroppen hade hittats - vilket skulle ha varit det givna - utan en kilometer bort! **Mishchuk** anklagades offentligt för mutbrott - han avgick! En "ny kraft från utlandet" dök upp som undersökande tjänsteman - förfarandet är välkänt! -, kommissionär **Kuntsevich**; han föredrog att bo på Grand Hotel i **Kiev** och bara sätta sitt namn på **pressrapporter**. Han var också köpt! Sedan dök den "hemlige polismannen" Krasovskij upp, "en kapabel man som inte bara kunde avslöja brottet, utan verkligen avslöjade **det, men som fann sin fördel i att hålla sin kunskap för sig själv i de avgörande delarna**" *3)* ... Detta är domen över dessa "utredningar", som bara tjänade syftet att i samarbete med den judiska pressen dra bort spåren från de **verkliga** mördarna, vinna tid och hopplöst förvirra hela saken, så att till och med icke-judiska tidningar till slut publicerade helt förvrängda rapporter!

Men de hade inte räknat med **ungdomarna i Kiev,** som, innerligt berörda av brottet, såg det som sin plikt att hjälpa till att reda ut saken. Jag berömmer **Golubov**. Hon skilde sig från den andra parten genom att

hon **verkligen ärligt och osjälviskt** ägnade sig åt denna uppgift och fick stå ut med hån och skratt, till och med **livsfara**, från judarnas sida. *4)*

Studenten **Golubow** som nämndes i åklagarens tal, som frivilligt hade tagit på sig utredningen av fallet och fastställt viktiga fakta, förtjänade stora förtjänster genom att kasta ljus över brottet. För detta utsatte han sig emellertid också för koncentrerade angrepp från judiska muckrakers som ett oavsiktligt erkännande av hans verksamhet, en verksamhet som emellertid inte rörde sig i de professionella utredarnas banor, som var förutbestämda av judendomen.

I utkanten av staden **Kiev** låg juden **Saizews** tegelbruk med tillhörande lertäkt. På platsen byggdes senare ett judiskt sjukhus, vars matsal 1910 gjordes om till ett "bönerum", vilket var ett sätt att kringgå lagens bestämmelser. Rabbiner observerades ofta där, och det hela - som "religiöst centrum" för Kievs judar - var enligt åklagaren höljt i dunkel. Juden **Mendel Beilis** hade utsetts till "förmyndare och övervakare". Invånarna på tegelbrukets område kunde räknas på fingrarna; endast två icke-judar bodde på avstånd från ugnen; i dess närhet fanns en krets av sju judiska familjer.

Trots att området lätt hade kunnat spärras av och genomsökas omedelbart efter att kroppen hittats i lergropen utan en stor polisstyrka, hade inget sådant gjorts. Av en händelse hade **inget** arbete utförts i tegelbruket på morddagen den 12 mars. Platsen låg öde. Arbetet återupptogs först senare. Innerväggarna i ett skjul på tegelbruket fick plötsligt ett nytt lager kalkfärg...

Folket hade länge vetat var de skulle leta efter mördarna - trots den judiska pressens förvirringstaktik. **Den döpte** juden **Breitmann**, redaktör för den judiska tidningen "Posljednich nowostjej", uppträdde ganska iögonfallande, för att inte säga komprometterande, när han försökte avleda den växande misstanken från tegelbruket till vagabonderande zigenare! I sin nervösa upptagenhet begick han dock ett misstag: han anklagade zigenarna **för att tro på blodsutgjutelse**! Befolkningen spetsade öronen och frågade ironiskt - med den allmänna åklagarens ord - "Hur kan ni tro på judarnas användning av blod, medan en **före detta** jude hänvisar till zigenarna, som sägs ha en vidskepelse om blod? Observera: det är inte en ryss utan en döpt jude som påpekar detta!"

I juli 1911, **fyra** månader efter brottet, besökte utredningsofficeren **Krasowski** tillfälligt **Saizews** tegelbruk, talade med föreståndaren och gjorde några ytliga undersökningar bara för att lugna den allmänna opinionen eller för att varna judarna. Han besökte också **Mendel Beilis**, men fann inget misstänkt hos honom.

Nu agerade **det lokala** gendarmeriet på eget initiativ - på samma sätt som i **Polna-fallet**. Beilis arresterades den 22 juli (äldre tider). Ryska källor skrev följande: "Uppståndelsen bland befolkningen i **Kiev** över det mystiska mordet på pojken **Justschinsky** växer, desto mer som det har blivit klart att de rättsliga myndigheterna var tvungna att släppa den mördade mannens släktingar, som av flera judar hade anklagats för att vara de verkliga mördarna, ur häktet eftersom inte den minsta misstanke om skuld kunde riktas mot dem. Å andra sidan fortsatte de att arrestera juden **Beilis**... **Strax innan mordet uppdagades fick** juden **Beilis besök av ett stort antal österrikiska** *5)* **judar**. Misstankarna mot judarna är så oerhört allvarliga, och hela den kristna pressen i Kiev och S:t Petersburg, liksom i andra stora städer, kräver fullständig klarhet i detta fall, så att det äntligen kan fastställas utan tvivel om det verkligen finns sekter bland judarna som begår mord av religiösa skäl..." **Krasowski**, som länge hade känt till allt i detalj, var nu rädd för att förlora sina kriminalistiska lagrar - kanske ville han bara pressa fram större summor pengar från sina judiska uppbackare - och gjorde oväntat uttalandet att mordet på pojken inte begicks på den plats där hans kropp hittades, Han förklarade oväntat att mordet på pojken inte hade ägt rum på den plats där hans kropp hittades, och inte heller på hans anklagade mors egendom, utan att pojken hade släpats iväg av tillsynsmannen **Mendel Beilis** på Lehmbreche... "De hade inte trott att det var möjligt att något sådant skulle göras mot dem Jag förnekar inte att judarnas rättsliga ställning är svår, deras öde är i viss mån

tragiskt**, men vi står alla under inflytande av judiska idéer, judiska pengar, den judiska pressen**. Pressen, **till synes** rysk, blev **ett rån av judarna**. Varje utbrott mot judarna framkallar förolämpningar: "reaktionär", "skurk"! Judarna har inga rättigheter i judendomen**, i själva verket har de hela Ryssland i sina händer. Löftet har uppfyllts.** Vi känner alla att vi är under den allsmäktiga judendomens ok. Man kan kalla oss olycksbådande och mörka, men vi kan inte blunda **för Justschinskijs** lik! Judarna anklagar oss för att hetsa upp folket mot dem, men själva vill de bevara freden! **De vet att Beilis är skyldig och det är** därför de försöker förvirra saken och leda den in på fel spår." *6)* - I **Beilis** ägo hittades anteckningar som bland annat nämner en **Faivel Schneerson**. Detta innebär att den chassidiske "**tzaddikens**" ("helgonets") fruktansvärda gestalt framträder bakom den anklagade, som också måste betraktas som spiritus rector för detta blodmord! Schneerson från Lyubovichil "vid omnämnandet av vilken den anklagade **Beilis** alltid blir rastlös och torkar svetten från pannan, medan hans försvarare också omedelbart utvecklar en ökad iver" *7),* kom från en gammal chassidisk familj i Ryssland, från vilken flera slaktare och mördare härstammade; "Tzaddik" är "chassidismens övermänniska, som intar nästan samma plats som Jesus Kristus i kristendomen", är "helgad av livmodern. dvs. **hemligheten med den rituella slakten** förs vidare från far till son *8).* "Han kryper ut ur livmodern som en färdig 'tzaddik'" (**Bogrow**).

Enligt Theodor Fritsch dömdes en Salomon **Schneerson** 1797 till döden för ett blodmord som bevisades in i minsta detalj, fördes i kedjor **till S:t Petersburg,** men befriades där av sin inflytelserike stamfrände **Peretz**! En sonson till Salomon **Schneerson**, **Mendel** Schneerson, var inblandad i en blodsmordsrättegång i **Saratov** 1852. I december 1852 hade pojken **Shestobitov** och i januari 1853 en pojke, **Maßlow**, båda från de fattigaste skikten i Ryssland, rånats i guvernementshuvudstaden **Saratov**. Deras kroppar spolades senare upp på Volgas stränder med otaliga sår; båda **visade tecken på omskärelse**. I enlighet med etablerat förfarande måste rättegången skjutas upp i åratal, och det var inte förrän 1860, åtta (eller sju) år senare, som tre av de fyra tungt anklagade judarna, inklusive **Mendel Schneerson**, skulle skickas till Sibirien för exil, men deras påstått dåliga hälsotillstånd räddade dem från detta! Enligt den judiska encyklopedin ingrep Alliance Israélite Universelle hos den ryske ambassadören i **Paris** till förmån för de "orättvist dömda judarna" *9).* Den huvudanklagade släpptes ur fängelset redan 1867 på uppmaning **av Crémieux**, den välkände specialisten för sådana rättegångar, eftersom man bara antog "vidskepliga motiv"! En av **Mendels** söner**, Schalom-Bähr**, ansågs vara en chassidisk "profet" som judarna vallfärdade till, medan hans bror **Bunja** innehade ämbetet som kosher-herskare. Slutligen var hans brorson den **Faivel** som bevisligen hade bott hos **Mendel Beilis**, sedan mystiskt försvunnit, för att sedan dyka upp igen så snart faran verkade vara undanröjd för honom personligen - för att träda **fram som vittne**! "Man kan anta att han vet mer om mordet än vad alla de vittnen som klarade sig undan med livet i behåll vet i sin helhet. **Men det är ren ironi** att höra mannen som **vittne** i den här rättegången i stället för att ställa honom inför rätta. Hans vittnesmål kommer säkert inte att avslöja någonting", skrev Theodor Fritsch i "Hammer" 1913 *10).*

"...liksom alla vittnen som klarade sig med livet i behåll" - vad betyder det?

Vi uppmuntrar vårt minne, som är så dåligt i dessa frågor, och noterar att gift redan spelade en viktig roll i Trentprocessen 1475 och sedan, till exempel, i den stora **Hilsnerprocessen** i Kuttenberg i Böhmen (1899) ett vittne (Marie Pernkek), som hade lämnat mycket viktiga uttalanden under ed, dog en kort tid senare under de mest plågsamma symtom på förgiftning och blev därmed "oskadliggjord" för alltid!

Samma sak upprepades i **Kiev,** med den skillnaden att den internationella judiska brottsligheten var ännu mer genomgripande.

Först och främst samlades en stamfrände med sina ärkefäder - ett inte helt ovanligt fenomen (Moses Abu-el-Afieh, Damaskus; Samuel Rosenthal från Kamin), precis som det skulle vara en intressant och givande uppgift för en kriminolog att sammanställa en lista över fall där judar som inte anses helt "pålitliga" "likvideras" av judar som en försiktighetsåtgärd! - Den gamle juden **Tartakowski**, som bodde i

omedelbar närhet av tegelbruket som inneboende hos andra judar, sägs ha älskat **Andryusha** mycket högt - möjligen (vissa senare uttalanden tyder på detta) varnade han barnet när herden Schneerson vistades hos **Mendel Beilis**, vilket **Tartakowski** i sin tur trodde var ett tecken på annalkande undergång; i vilket fall som helst började denne jude hålla galna tal omedelbart efter **Andryushas** död och hittades snart strypt!

En av de få icke-judar som bodde i närheten av detta fattiga gods var familjen **Tscheberjakow**: mannen, en telegrafist, hårt arbetande, med oklanderligt rykte, en miserabel figur som make - desto mer resolut och tvivelaktig hans hälft av äktenskapet - som också upprätthöll intima relationer med judarna. Hon bjöd in sina judiska vänner till små underhållningar i hemmet där maken blev berusad för de närvarandes nöjes skull - så mycket för denna familjeidyll! I vilket fall som helst kallade judarna denna märkliga kvinna för "Lady Macbeth" i sin press och behandlade henne i övrigt mycket hänsynsfullt, i slående kontrast till de andra icke-judiska vittnena. Man får intrycket att de inte var helt säkra på om inte **Cheberyakova** till slut skulle säga vad hon visste.

Denna kvinna var mor till tre barn, en pojke (Rschenja) och två flickor (Walja och Ljudinilla); tidigt på morddagen väcktes dessa tre av **Andrjuscha** i sin mors frånvaro och blev tillsagda att gå och leka med honom i lergropen. Väl där närmade sig fängelsedirektören **Mendel Beilis** dem bakifrån. Han tog tag i lilla **Rschenja**, som lyckades slita sig loss, **och Andrjuscha**. Under tiden hade ytterligare två judar, inklusive den unge **Beilis**, anslutit sig till dem - de hade legat och väntat på barnen som planerat! Lilla **Valya** såg hur **Andrjuscha** släpades till tegelbruket. Detta hände på morddagen den 20 mars. Dessa barns vittnesmål läckte naturligtvis ut, trots att pressen och utredarna hade ansträngt sig för att inte ta någon notis om deml Studenten **Golubov** förhörde sedan barnen igen och spelade in deras avgörande uttalanden. Den 22 juli greps slutligen **Beilis** samtidigt som **Cheberyakova** och från och med då var deras barn till stor del anförtrodda främlingars vård. Efter en vecka insjuknade de små med svåra **förgiftningssymtom** efter att den "hemlige kommissarien" **Krasowski** "besökt" dem och gett dem "pajer"! Två barn, Rschenja och **Walja**, dog i snabb följd, **Lyudmilla** återhämtade sig först långsamt efter många veckor - enligt pressrapporter dog barnen av "dysenteri"!

Nu kunde modern släppas fri igen - de viktigaste vittnena hade eliminerats, det överlevande barnet kunde inte förhöras på länge och var dessutom kraftigt påverkad av den tvivelaktige försökspersonen **Krasowski**.

Som en försiktighetsåtgärd "beordrades" modern först och främst till **Charkov**, och denna judeliknande varelse reste faktiskt dit! Här i **Charkov** - dit den judiska "generalstaben" hade dragit sig tillbaka som en försiktighetsåtgärd *11)* - fick hon ett furstligt mottagande av ett "förnämligt" sällskap - naturligtvis **uteslutande judar** - på stadens första hotell; man kan mycket väl föreställa sig att de uttryckte sina "innerliga kondoleanser" till modern, för att sedan bli mer uttrycksfulla*:* Juden **Margolin**, som senare blev Mendel **Beilis** huvudförsvarsadvokat - han hade tagit sig friheten att inte registrera sig ordentligt i **Charkov** - presenterade sig för **Cheberyakova** (enligt den allmänna åklagaren) som "medlem av det kejserliga rådet" och erbjöd henne den runda summan av 40.000 rubel om hon frivilligt skulle **ta på sig mordet på Andryusha**. Senare i rätten förnekade Margolin inte denna skandalösa begäran, utan förklarade cyniskt att "allt arbete måste betalas för"!

Låt oss ta följande passage ur **åklagarens** tal: "...Där i **Charkov**, i salongen på det stora hotellet, ljöd ljudet av guld, och hela utredningen pågår till ljudet av silverbitar. Detta sällskap, bestående av journalisterna på en judisk tidning som skriver så "klarsynt" om denna rättegång, detta sällskap ville att **Cheberyakova** skulle skriva under ett **tomt** papper efter champagnen, vilket då skulle ha registrerat hennes bekännelse som mördare. **Cheberyakova** vägrade, trots att hon hade blivit lovad försvar av de bästa advokaterna och en eskort utomlands. Och så föll denna version - hur många? - kollapsade..." *12)*

Cheberyakova återvände alltså till Kiev och måste hädanefter vara mycket försiktig, även om hon som sagt behandlades med en viss respekt. Betecknande nog bröt hon sina tidigare judiska relationer; hon tycktes ha blivit botad för gott av de fruktansvärda händelserna! Strax efter det att **Cheberyakovas** två barn hade avlidit fick den undersökande beaniten **Mishchuk**, som under fem månader hade lett rättegången på ett fullständigt omdömeslöst sätt, äntligen vila i frid. Efter avskedandet sällade han sig till kretsen av pressjudar som redan från början hade omöjliggjort en planerad och objektiv utredning - detta kan ses som ett slutgiltigt omdöme om hans person. **Mishchuk** förklarade nu offentligt att det inte kunde förekomma några fler ritualmord under 1900-talet (!). Han framträdde i rätten med ny "forskning" som skulle bevisa judarnas fullständiga oskuld, men det stod snart klart att den f.d. kommissarien försökte vilseleda rätten med grova förvrängningar. Han och hans medbrottslingar lyckades få honom ställd inför rätta i **Charkov**. Men bara **Mishchuk** själv skickades i fängelse; med honom hade en företrädare för judendomen gått bort!

Beilis "process" och "Europas intelligens".

I början av 1912 väcktes slutligen åtal mot **Beilis**. Enligt Nordlivländische Zeitung löd åtalet mot Beilis: "**Beilis** anklagas för att i maskopi med andra **ännu** okända personer, **med överlagt uppsåt, på grundval av religiös vidskepelse och i rituellt syfte**, ha gripit **Justschinsky**, som lekte med andra barn, och släpat in honom i en Fahrik-byggnad. Där band hans medhjälpare **Justschinskys** händer, blockerade hans mun och dödade honom med 47 knivhugg i huvudet, nacken och kroppen. Dessa skador orsakade **långvarig och svår ångest** och resulterade **i fullständig förblödning**."

I denna kritiska situation hänvisade Kievpressens judar till tre icke-judar som skulle ha begått mordet och gav alla detaljer på det mest exakta sätt. Man hittade också vittnen som var beredda att svära på allt mot en generös ersättning. Men denna avledningsmanöver var så dumt konstruerad att dessa nya judiska intriger snart genomskådades.

Rättegången mot **Beilis** var nu fastställd till den 29 maj 1912. Men återigen ingrep den judiska församlingen med ett nytt, sjunde klagomål, som var avsett att rikta misstankarna mot ett kriminellt skrå. Man upptäckte dock så stora "oegentligheter" hos den nye undersökningsledaren att även han måste avsättas från sin tjänst och processen överlåtas på andra händer. Trots detta lyckades man med konststycket att återigen skjuta upp rättegången mot **Mendel Beilis med ett helt år**!

Dessa manövrer kostade bokstavligen judarna enorma summor pengar. Naturligtvis mobiliserades också den tyska intelligentian på nytt - när hade den inte utnyttjats! - Den 23 mars 1912 publicerades i den beryktade "Aerliner Tageblatt" - i folkmun kallad "Jerusalemer Straßenblatt" - en "deklaration" undertecknad av cirka 200 personligheter, som var helt okvalificerade att göra en saklig bedömning av frågan om ritualmord, och i vilken man gjorde ett skarpt uttalande "mot **vanföreställningen** att judarna använder människoblod för rituella ändamål". I början av artikeln står det helt rimligt: "Vi kan inte bedöma om denne jude (Mendel Beilis) är mördaren. Det skulle vara otillåtet att föregripa pågående rättsliga förfaranden, särskilt om de pågår i en främmande stat." När det gällde mordet på Andrej **Justschinsky** fortsatte de emellertid med de välbekanta tiraderna: "Agitationen på gatan *13)* har girigt tagit fasta på denna händelse och hävdar fräckt att pojken Justschinsky slaktades av judar för att få hans blod och använda detta blod för rituella ändamål i enlighet med en påstådd judisk religiös lag. Från medeltiden ända fram till i dag har denna skrupelfria folkliga **villfarelse** gång på gång fått förfärliga konsekvenser. Den har förlett **de obildade massorna** till ohyggliga judiska massakrer, och **vilseledda skaror** har genom denna villfarelse besudlat sig med sina medmänniskors **oskyldiga blod.** Och ändå har det aldrig funnits ens en skugga av bevis för **att denna vanföreställning** är berättigad. De mest

respekterade **kristna** experterna på judisk litteratur har **bortom allt tvivel** bevisat att judarna inte vid något tillfälle har uppmanats av sin religion att mörda sina medmänniskor.

Vi anser att det är en plikt för alla som bryr sig om mänsklighetens **moraliska framsteg** att höja sin röst mot en sådan **sorglig absurditet**. Vi ansluter oss därmed till varningsropet från de mest respekterade ryska(?) akademikerna, författarna och konstnärerna i medvetandet om att en sådan varning inte är bunden till några gränsposter. Det måste vara en fråga som ligger hela den **kulturella världen varmt** om hjärtat**.** "

Denna artikel kunde lika gärna ha haft en Paul **Nathan** eller en lika känd "författare" som intellektuell författare - men förutom ett halvt hundratal **kristna** teologer av alla grader, riksråd etc. undertecknades den av bland andra Prins **Heinrich** zu Schönaich-Carolath, greve **Posadowsky**, riksdagens talman **Kaempf**, riksdagens förste vice talman **Paasche**, som i riksdagen hade uttalat sig om militärbudgeten: "Det skulle vara galet om judar inte kunde bli officerare" - han hade för övrigt en **judisk** svärdotter -, andre vice talman **Dove**, ett stort antal riksdagsmän, bland dem ledaren för nationalliberalerna **Bassermann**, som var gift med en **judinna**, och "Kgl. Georg **Kerschensteiner, "kungligt** studie- och stadsskolråd i München". Många universitetsprofessorer kommer till undsättning; vi finner också **Werner Sombart**, "professor vid handelshögskolan i Berlin", som samma år (1912) publicerade en pamflett med titeln "Judarnas framtid", i vilken han började med att diskutera orsakerna till **den antijudiska** stämningen i Ryssland under dessa år och kom till den anmärkningsvärda slutsatsen att Tysklands intellektuella och ekonomiska liv redan i betydande utsträckning genomsyrades av judar. Även om Sombart själv i den fortsatta utvecklingen av sitt arbete medgav **att skillnaden i blod mellan judar och arier var för stor**, såg han ändå "i det judiska folket, om vi betraktar det som en helhet, en av de **mest värdefulla arter** som mänskligheten har frambringat" ... "Vilket enormt tomrum skulle inte uppstå i den mänskliga världen om den judiska arten försvann... Vi vill aldrig förlora judarnas djupa, sorgsna ögon (s. 57)." - Utan judar skulle den nationella ekonomin kollapsa! "Vi står i **tacksamhetsskuld** till försynen för den inte alltför magra tilldelningen av judiska element ... Särskilt där vi är som mest renodlat germanska **är den bit av Orienten** som med judarna sticker in i vår grå norrländska värld **en sann labnis**. **För i slutändan vill vi förgås av ren blondhet. Ur rent fysisk synpunkt, vilken färgrikedom den mörka orientaliska typen tillför vår nordiska miljö! Hur skulle vi kunna vilja sakna de raska Judiths och Mirjams**" (s. 72 - kära nån, professorn!). "Även på det **intellektuella** området skulle vi riskera att kvävas av vår blondhet om vi inte kände andedräkten av **våra medmänniskors** heta orientaliska själ mellan oss." - **Om Sombart** påstår att det utan tvekan finns en rasskillnad mellan arier och judar, men att "det judiska folket är en av de mest värdefulla arterna", så återstår bara den logiska slutsatsen att den ariska delen är den sämre. **Sombart** (s. 82) beskrev faktiskt den icke-judiske av två sökande (till en professur) som den dummaste: "Eftersom judarna i genomsnitt är så mycket smartare och mer företagsamma än vi." - **Vid Sombarts** tid bestod den "mindre intelligenta" tredjedelen av lärarkåren vid Wroclaws universitet redan av **judar**! Resultatet blev att "samlevnad med judarna är till **fördel** för alla parter"!

Detta är bara några avslöjande exempel ur en bok av en av Tysklands ledande nationalekonomer, som han troligen inte publicerade av en slump **under händelserna i Kiev och** som han inte ville skulle uppfattas som **en parodi**, utan snarare, **som Sombart** själv betonade, som ett bekännelseverk med vilket han avsåg att gå ur den reservation han hade ålagt sig själv i sin bok "Die Juden und das Wirtschaftsleben" (1911).

Under de följande decennierna var det inte representanterna **för denna** tankeskola som upplevde den "välgörande samexistensen för alla delar", utan folkets **icke-judiska** kroppar upplevde det mest fruktansvärda på sina egna kroppar *14)*.

Den kristne teologiprofessorn och kyrkoministern Dr **Rudolf Kittel** i Leipzig, Rosenthalgasse 13, som också var medundertecknare, uttryckte sin "tacksamhet för vad vi är skyldiga Israel" i sin bok "Judenfeindschaft oder Gotteslästerung" (Leipzig 1914), där han som företrädare för judendomen tog

mycket stark ställning mot Theodor **Fritsch**. - "Denna tacksamhet kommer att vara tillräckligt stark hos varje vän av **sanningen** för att skydda honom från denna fara (dvs. att 'kasta en sten mot Israel')." I sina avslutande ord svamlade **Kittel** om att "de tyska judarna med glädje är villiga att på fosterlandets altare offra vad Tyskland önskar av var och en av sina medborgare, och att de tyska judarna i stort antal har rusat till flaggorna ..." - Så här såg det ut i huvudet på den tyska intelligentsia som trodde att de också var tvungna att hoppa in i bräschen för de "ryska judarna"!

Andra undertecknare - för att bara nämna några namn - var skådespelaren Albert **Bassermann**, Richard **Dehmell**, Rudolf **Eucken**, Jena, författaren Herbert **Eulenberg**, Berlin, Gerhart **Hauptmann**, Agnetendorf**, Thomas Mann**, München, Hermann **Sudermann**, Berlin - han hade tidigare varit handledare i judiska familjer och journalistisk assistent till den "förtjänte generalen för den judiska försvarsstyrkan"**, Rickert** (jfr. Sudermanns "Bilderbok från min ungdom", 1922), Ludwig **Thoma**, München, författaren Clara **Viebig**, Berlin, och sist men inte minst - den "kristna" Talmudöversättaren och flickskoleläraren professor dr dr August **Wünsche** från Dresden, som redan hade vittnat mot "judarnas **blodanklagelse**" i samband med ritualmordet på Tisza-Eszlärer 1882 *15),* samt Gebeimrat Friedrich **Delitzsch**, universitetsprofessor, Berlin, vars far **Franz Delitzsch** (T 1890) också hade gett ett "expertutlåtande" mot blodanklagelsen! *16)*

De stereotypa fraser som ingår i denna "förklaring" av ett judiskt asfaltblad, såsom "medeltida vanföreställning", "vilseledning", "vidskepelse", "vanföreställning", "moralisk utveckling", judeförföljelse", "oskyldigt judiskt blod", "mest respekterade lärda", "kristna lärda", "kulturvärlden" etc., har blivit tröttsamma för oss under tiden. har blivit tröttsamma för oss under tiden - ändå verkar deras livslängd vara obegränsad, eftersom samma affärsinnehavare fortfarande gläder den löjligt riktade delen av världen idag i välbetald återuppståndelse - och det är inte en obetydlig!

"Kristna kännare av de judiska skrifterna ..." - Detta är naturligtvis i första hand riktat mot August Wünsche och de två **Delitzschs**, men vi har redan stiftat bekantskap med en annan "auktoritet" bland "experterna" i Tisza-Eszlär, nämligen Berlins universitetsprofessor Dr Dr Hermann **Strack**! Han lade till ett "vetenskapligt expertutlåtande" i ritualmordsfrågan till det uttalande som han skickade till de ryska myndigheterna och publicerade i Berliner Tageblatt. - **Strack**, som specialiserat sig på "judiskt missionsarbete" och på detta sluttande plan redan hade sjunkit till en virtuos förespråkare för judendomen, trots att han själv **förmodligen var** icke-jud, hade redan 1893 gett ut en broschyr: "Die Juden, dürfen sie Verbrecher von Religionen wegen genannt werden?" (Judarna, får de kallas brottslingar på grund av religionen?). Denna broschyr är en med mycket misstänksam iver sammanställd förteckning över de petitioner som **Strack** hade översvämmat domstolarna med för att genom domstolsbeslut omöjliggöra de blodanklagelser som riktades mot judendomen **för att ha förolämpat** det judiska **religiösa samfundet** - men detta misslyckades! igoo följde avhandlingen "Das Blut im Glauben und Aberglauben der Menschheit" (Blod i mänskligheten tro och vidskepelse), en omarbetning av ett försvar för hans älskade judendom som publicerades 1891. *17)*

Redan titelns ordalydelse avslöjar vart saken skulle styras. "När de ohyggliga människoslakten i **Skurz**, **Xanten**, **Polna** och **Konitz** skrek allt högre och ingen med öppna ögon kunde tvivla på var de skyldiga fanns, skrev **Strack på beställning** en bok som skulle bevisa för världen att judarna var oskyldiga till **alla** blodsmorden." *18)*

"Judarna **Hischfeld**, **Preuß**, Moritz **Stern** - "redaktören" för Trenträttegångens protokoll! - och Habbiner **Hoffmann**, så att boken, som vi måste återkomma till i ett särskilt kapitel, slutligen ansågs lämplig att översättas till tjeckiska av "professor Th. G. **Masaryk** i Prag" för att rentvå ritualmördaren **Hilsner**! Men **Strack** gjorde sig själv den största tjänsten när han, förutom en mängd judiska "forskare" - bland dem Paul **Nathan** och "missionären" **Pieritz** i bästa sällskap - för den övertygande avslutningen av sitt arbete radar upp en **rad** "fromma" judar som nyckelvittnen för judisk oskuld! *19)*

Det är inte konstigt att en kristen teologiprofessor som utsetts på detta sätt senare kunde uppträda som "expertvittne" för "Centralförbundet för tyska medborgare av judisk tro" i många brottmål mot modiga tyska män som hade åtagit sig att föra fram Talmuds läror i ljuset och därmed antydde för det tyska folket att dessa monstruösa saker antydde den **sanna** karaktären hos de människor som tillhörde den. Inte undra **på att Strack** så sent som 1935 (!) tilldelades sin plats som "judendomens vetenskapliga försvarare" i den judiska "Philo-Lexikons" ("Handbok i judisk kunskap") "Hall of Honour"!

Judaismens professor Strack skulle också påtvingas domstolen i Kiev som "expertvittne" utan att de ryska myndigheterna ens hade gjort denna begäran! "Hammaren" skrev *20)* den profetiska meningen om dessa intriger: "Om den ryska domstolen ändå tillåter att denna expert åberopas, kommer den att vara **mycket illa** underrättad!"

Sommaren 1912 hade de judiska aktiviteterna i Ryssland nått en oacceptabel nivå, vilket tvingade justitieministern att vidta hårda åtgärder för att effektivt stoppa de geniala rannsakningar som iscensattes till förmån för de anklagade.

Sålunda distribuerades till exempel ett stort antal judiska flygblad med provokativt innehåll, skrivna på ghettobegrepp, över hela landet för att få **det obildade folket, pöbeln, "gatans agitation**" att inse att judiska "medborgare" var oskyldiga **och heliga**, medan de ondskefulla som tog sig friheten att så "lågt förtala**" dessa räddare** skulle utplånas från jordens yta så fort som möjligt, varefter "Guds rike" omedelbart skulle framträda! -Sex år senare, 1918, och upprepat i våra dagar, lovades det tyska folket också den "gyllene tidsåldern" om de slutligen bestämde sig för att utrota sina "mörkermän"...

Guvernören **i Kiev** kallade till sig flera redaktörer för "progressiva" tidningar och uppmanade dem att upphöra med sina uppviglingsförsök. Myndigheterna skulle inte låta sig vilseledas av någonting. Prokuratorn **Tschaplinsky** beordrades till **S:t Petersburg** för att i detalj rapportera till justitieministern.

Eftersom dessa idéer inte var framgångsrika tvingades den ryska regeringen arrestera flera "redaktörer" och konfiskera 24 tidningar och fyra broschyrer för att ha publicerat provokativa artiklar. Två tidningar tvingades upphöra med sin utgivning. Slutligen dömdes 34 (!) judiska tidningar att betala sammanlagt 10.250 rubel i böter för förfalskningar, förolämpningar och lögner! *21)*

Hösten 1913, **efter två års** utredning, skulle rättegången mot **Beilis** inledas. Theodor **Fritsch** skrev den 1 oktober 1913 *22)*: "I **Kiev** har en man suttit häktad **i två år** misstänkt för att ha mördat en tolvårig pojke. Det är i och för sig inget märkvärdigt, eftersom mord sker vid alla tider och i alla länder. Men den här gången måste det vara något speciellt, eftersom hela kulturvärlden har kastats i gungning över den här mannens öde... Vad kan ha väckt så mycket sympati för denna vanliga man? Och hur kunde **de kloka männen** i Tyskland, England och Amerika - utan någon som helst detaljkunskap om fakta - bedöma om mannen var skyldig eller inte? ... Det måste alltså vara något speciellt med Beilis och mordet på honom, och mycket riktigt: **Beilis** är ingen vanlig dödlig, han tillhör det **"utvalda folket".** Och hans mord är också av ett speciellt slag; varken ett rån eller ett lustmord kommer i fråga. Så, eftersom en jude anklagades för ett allvarligt brott, **satte sig hela världens judar i rörelse för att falla i armarna på den straffande rättvisan**." - Det enda som hade hänt i 1900-talets Kiev var det som juden **Majer Balaban** *23)* öppet beskrev som normen i **Lublin** på 1500-talet: "...När en sådan (ritualmords)rättegång hölls i domstolen kom de anklagades familjer, de äldre i det judiska samhället, alla till **Lublin** för att hjälpa sina grannar. De äldre medborgarna i **Lublins** samhälle uppmanades i första hand ... att ge åtminstone mindre lättnad (för de anklagade). Skydd (!) mot åldermännen, mot bödeln, mot fångvaktaren **måste** skaffas. **Man sprang från domare till domare**, man sökte upp judar på marknaden som **var bekanta** med **domarna**, som hade affärsförbindelser med dem, som var deras hyresgäster eller **fordringsägare** (!), och

man försökte genom deras medling övertyga domarna **om den anklagades oskuld**." - Mutorna togs dock ut genom hänsynslösa "pålagor"!

Judarnas sista försök att sjukförklara **Beilis** och få honom frisläppt från häktet misslyckades, eftersom läkarna hade konstaterat att **Beilis** var vid utmärkt hälsa!

Huvudförhandlingen.

Förhandlingen bestämdes slutligen till den 8 oktober 1913.

Judendomen inledde sedan en ny "offensiv för att stoppa rättsskipningen". I "Allgemeine Zeitung des Judentums" *24)* utfärdade rabbinen **Ziegler** i Karlsbad följande "flammande appell": "På dagen för inledandet av **Beilis-rättegången i Kiev** bör protestmöten hållas av de mest respekterade judarna och kristna i alla städer och alla samhällen i världen för att protestera mot den förolämpning som tillfogas judendomen, sanningen och rättvisan med denna rättegång. Judar i alla stater, i alla länder, förbered er för att protestera! Låt ingen stad och ingen ort gå miste om något! Samla era bästa runt mig, be ädla, sanningsälskande kristna, teologer (!) och lekmän, att stå vid er sida; det handlar trots allt om hedern för den religion som **Jesus** också **älskade (!) med varje fiber i sitt hjärta**. Låt **hela den kulturella världen enas** för att tvätta bort skammen från **Beilis-rättegången**!" - Vem minns inte överrabbin Güde-Manns "vädjan" i Wien i samband med **Hilsner-rättegången** i Kuttenberg 1899, som var helt likartad till sitt innehåll och lika hånfull, och som också vädjade till icke-judarna "i Kristi och Jungfru Marias namn" att hjälpa en "god, oskyldig" liten jude!

Judah har alltid vetat hur man sätter igång saker och ting - vi har redan presenterat några representanter för den "mobiliserade kulturvärlden"!

Å andra sidan sade ordföranden för domstolen i **Kiev,** senator **Meissner**, till en reporter att den allmänna åklagaren **Fischer** skulle **försöka bevisa** med eftertryck **att mordet på pojken Justschinsky verkligen var baserat på rituella motiv.**

Rabbi **Ziegler** visste vad som stod på spel, han blev märkbart nervös: "Anta att den allmänna åklagaren skulle hävda att judar behöver kristet blod endast mot en mörk, dold judisk sekt - skulle inte staten behöva göra allt som står i dess makt för att spåra upp denna sekt för att utrota den? Ryssland har inget tredje alternativ. Antingen förklarar man med de anklagades fördömande att den judiska religionen kräver kristet blod, och då måste man med all kraft agera mot anhängarna av denna religion, eller så vill den ryska regeringen bara slå till mot någon hemlig judisk sekt, och då måste man försöka hitta den och få tag på den. I vilket fall som helst står judarna i Ryssland **inför en katastrof utan motstycke**... Vi förklarar vår helhjärtade solidaritet med våra ryska trosbröder i denna fråga." *25)*

Men ordföranden i Reichsverein der deutschen luden, som hade fräckheten att på ett möte förklara: "Till följd av denna anklagelse sitter inte bara **Beilis, utan hela världens judendom** på anklagelsebänken**. Om Beilis är skyldig, då är vi alla skyldiga**." *26)* Av rädsla för eventuella ytterligare konsekvenser lät många ryska judar **döpa** sig. Den lutherske pastorn **Pir** i **Helsingfors** bedrev verksamheten i stor skala genom att mot en avgift utfärda ett dopintyg till alla. Den ryska regeringen kände sig tvingad att varna polismyndigheterna för att släppa in dessa "fartkristna" - som "Hammaren" passande nog kallade dem *27)* - på förbjudet område!

Inte mindre än 219 vittnen var tillgängliga under de 20 dagar som rättegången pågick. **Baldgrow** ledde rättegången, åklagarsidan företräddes av statsåklagare **Fischer**. Tyvärr finns det inga detaljerade

rapporter, som det finns för andra ritualmordsrättegångar; av uppenbara skäl hade judendomen förhindrat detaljerad, saklig rapportering. Enligt en av de få judefria ryska tidningarna, S:t Petersburgs "Semsztschina", fanns det endast ett fåtal icke-judar bland de 44 auktoriserade representanterna för pressen! Inte bara hela den icke-ryska pressen, utan även, med mycket få undantag, majoriteten av de ryska tidningarna "betjänades" av judiska reportrar. - Det fanns bara en tidning **i Kiev** som inte hade en judisk utgivare!

"Hammer" var den enda tyska tidning som i slutet av 1913 publicerade fragment från tillförlitliga ryska källor; en detaljerad redogörelse för rättegången baserad på protokoll och stenografiska uppteckningar förhindrades av världskrigets utbrott, och efter kriget "likviderade" Juda akter och vittnen som hade blivit farliga för honom. Den judiska terrorn under rättegången i **Kiev** sägs ha överskuggat allt som hade föregått den - till och med händelserna **i Nyiregyháza** i Ungern! Vittnesmål från läktarna som var ofördelaktiga för judarna gjordes helt enkelt obegripliga av det ständiga oväsendet; det verkade som om rättens ordförande inte hade modet att få dessa judepojkar utslängda. När ett av huvudvittnena, studenten **Golubov**, ville berätta för rätten om de uttalanden som den lilla Rschenja **Tscheberjakow**, som senare dukade under för förgiftningsattacken, hade gjort till honom, rådde det till en början en tystnad i rättssalen; men när **Golubovs** uttalanden blev kompromitterande, överröstades de snart av **reporterläktaren** med tumultartat oväsen, ryggar och stolar som vältes, mynt som kastades ut, slag med käppar etc., i en sådan utsträckning att de överröstades. etc. i en sådan utsträckning att rättens ordförande till slut beslöt att skicka upp kronofogdar för att låta förhandlingen fortsätta!

Det erinras om att **Golubov** i den judiska pressen hade framställts som en riktig skurk, medan en icke-judisk röst ("Novoye Vremya") beskrev hans framträdande i rätten på följande sätt: "Tystnad sänkte sig över rättssalen när vittnet **Golubov** framträdde i vittnesbåset i sin vita studentrock, en lång, mager figur med ett ungdomligt och lugnt, nästan barnsligt uttryck, en ung man som vänsterpressen (läs judisk!) hade porträtterat som en agitator, nästan som en tjuv, medan ett helt igenom sympatiskt utseende presenterade sig. **Golubow** gjorde sina uttalanden "med stort objektivt lugn och klarhet ..."

Höjdpunkten under dessa 20 dagars vittnesmål var dock förhöret med den lilla tioåriga **Ljudmilla Cheberyakov**, vars yngre syskon hade dukat under för de judiska fiendernas mordförsök. Hon var det enda vittne som kunde ge en uppenbar redogörelse för sin lekkamrat **Andryushas** försvinnande. Hennes uttalanden återges här ordagrant:

"Berätta för mitt barn" - frågade ordförande **Baldgrow** - "vad du vet om saken!" Och flickan berättade för ditt tysta rum: "Mamma gick iväg till marknaden. Vi sov, **Rzhenya** sov, jag sov och **Valya** sov. Sedan hörde vi någon skrika från gatan: **'Rschenja, Rschenja!** Det **var Andryusha**, han kallade på **Rzhenya** för att gå med honom. **Rzhenya** ville gå och sa att jag skulle ta hand om rummet, men jag sa att Valya skulle skrika. Så vi klädde alla på oss, stängde rummet och gick för att leka **i lergropen**. Det fanns andra barn där. Då kom **Mendel Beilis** springande bakom oss; vi sprang iväg. **Mendel** tog tag i **Rschenja** och **Andrjuscha**; **Rschenja** slet och slet och slet sig loss, **Andrjuscha** gjorde det inte; **Mendel** och en annan **jude** höll honom i händerna. Unge **Mendel** var också där. **Valja** blev rädd och sprang inte med oss, utan till andra sidan; hon såg hur de släpade Andrjuscha till ugnen. Jag såg inte det, jag såg att de släpade honom; **Valya** berättade för mig att de släpade honom till ugnen."

Åklagaren: "Kommer du ihåg hur **Andryusha** hittades?" - "Jag minns det." Åklagaren: "Varför sa du inte det du säger nu?" - "Jag var med min mormor, och senare frågade de inte ut mig." Åklagaren: "Hur kom du in i lergruvan?" - "Det var ett hål i staketet." - Åklagaren: "Jagade de ibland bort er därifrån?" - "De jagade bort oss eftersom vi orsakade skada; ibland sprang vi genom tegelstenarna." Åklagaren: "**Var Andryusha** alltid där?" - "Gud förbjude, **men den här gången** var han där." Åklagaren: "Och var var din far? - "Han var i tjänst." Åklagaren: "Åkte ni till **Beilis** ibland?" - "Vi åkte till Milch med **Rschenja**, där fanns det judar som bad eller gjorde något sådant - jag vet inte. **"Grusenberg**, **Beilis** försvarsadvokat,

frågade: "När mamma kom tillbaka, berättade du för henne vad som hade hänt?" - "Ja, jag berättade det." - **Karabchevsky** frågade: "Gav någon dig en paj?" - "Ja!" - "Och du blev sjuk på grund av det?" - "Vi blev alla sjuka." - "När dog **Valya**?" - "En vecka efter brodern."

Ljudmillas ansikte förvrids, tårar tränger fram i hennes ögon. Ordföranden: "Varför gråter du?" - **"Jag är rädd",** svarar flickan!

Målsägandebiträdet: "Vem gav dig pajen?" - **"Vygranov och Krasovsky**." - "Känner du dem?" - "Jag känner dem." - "Vem hotade dig?" - **"Poleshchuk**." *28)* - "Och vad sa **Krasovskij**?" - "Han sa att jag bara skulle säga **två eller tre ord**! "Vänd dig om och säg, ser du inte **Poleshchuk**?" - Flickan vänder sig om, tar ett litet steg tillbaka, ser sig uppmärksamt omkring och säger: "Ja, **Polesjtjuk** är här!" - "Visa honom för mig!" - Flickan går fram till **Poleshchuk**, pekar på honom, som ser hotfullt på henne, och börjar gråta. "Varför gråter du?" frågar ordföranden, "Ingen här kommer att göra dig illa!" Flickan kan inte lugna ner sig och svarar**: "Jag är rädd, jag är rädd... De hotade med att om vi skryter så kommer samma sak att hända oss som Justschinsky..."**

Enligt detta barn hade Andryusha ännu inte deltagit i barnens strövtåg på tegelbrukets område. Enligt domstolens förfrågningar, hur kom det sig att den samvetsgranna, nästan blyga pojken, som en dag skulle bli präst, den ödesdigra 20 mars 1911 skolkade från Sophienschule och hängde där?

Enligt åklagare **Fischer** hade pojken **några dagar** före sin död fått ett **gevär** i present av juden **Arendar**, som bodde nära familjen **Tscheberjakow** och som hade skyddat juden **Tartakowski**, som plötsligt hade dött under mystiska omständigheter; strålande av lycka hade han visat det för sina syskon - bara krutet saknades, och det var den skickligt lagda snaran! En dag före sin död berättade **Andryusha** för sin mor att "goda människor" ville ge honom pulvret, och nästa dag glömde han skolan för att gå till dessa "goda människor"...

En rävröd jude, som förblivit okänd, hade bevakat pojken vid varje tillfälle; efter mordet försvann han spårlöst; den sida i husförteckningen där han skulle ha varit registrerad hade rivits ut! På samma sätt "blåstes**" många utländska judar**, som enligt åklagarmyndighetens undersökningar hade befunnit sig i **Saizew-gården dagen före** brottet, bort igen. Skjulet, som plötsligt hade vitkalkats, hade brunnit ner tre dagar **före** den planerade domstolsförhandlingen! Åklagare **Fischer** kommenterade: "**Denna brand är en av de många judiska fördelar** som vi möter i denna rättegång; **den kommer till deras hjälp...**

Expertvittnet, professor **Sikorski**, granskade återigen mordet från alla håll och kom till slutsatsen att religiös galenskap hade varit inblandad. Han förklarade att mordet på **Justschinsky kännetecknades** av många särdrag, att det föreföll vara ett enastående brott av en **viss** typ och att omständigheterna kring det **gjorde ett chockerande intryck**. Hans uppfattning grundar sig inte på fördomar och fantasier, utan är en **verklig** händelse under 1900-talet. Mord i kombination med blodtappning hade **flera gånger** begåtts av fanatiker, men också av människor som var friska och **handlade medvetet**. Sådana mord inträffar överallt där **judar och kristna lever tillsammans, men judiska barn faller aldrig offer** för sådana mord. Ibland är offren **omskurna** i förväg, vilket **Saratov-rättegången** bevisade. **Misstankarna bekräftades av judarna själva, som vidtog försvarsåtgärder** så snart de upptäcktes! - Under förhöret med detta expertvittne, som deltog i rättegången trots ett allvarligt hjärtfel, förekom upprepade gånger stormiga uppträdanden; han avbröts ständigt på ett oförskämt sätt av det judiska partiets advokater och hans rapportering hindrades på alla sätt. Judarnas försvarsadvokat **Zarudny** ansåg det nödvändigt att ta ifrån expertvittnet **hans anteckningar och papper,** eftersom **Sikorski** var tvungen att göra muntliga uttalanden! "Hur mycket smuts har inte kastats på den här mannen... Andra forskare som vi har hört har blivit **mer försiktiga**; en av dem, en förespråkare (!) för kirurgi, har hänsynslöst avslöjat sig själv till förmån för **judarna**. Enligt **Justschinsky** var stygnen "endast tillfogade på skämt", och man kunde tillägga, enligt expertens mening, att de gav honom oändlig njutning. Denna expert ... var oenig med alla

de andra experterna i alla 25 frågorna. Inte bara jag, utan hela det ryska samhället vet vad man ska göra av den här mannen." *29)*

Psykiatern professor **Sikorski** fick också mothugg av professorerna **vid den andliga** akademin **i Kiev** och **Petersburg**, **Hlogelev** och **Troitsky** (döpta judar?), som kategoriskt förnekade möjligheten att judarna skulle kunna använda människoblod och särskilt kristet blod, med hänvisning **till Bibeln och Talmud**! - Detta för oss tillbaka till Europas "intelligentsia": "Det tycktes inte gå en dag utan att något 'mycket betydelsefullt uttalande' gjordes, inte bara av diplomater, vetenskapsmän etc., utan även av **biskopar** (även 'reformerade', t.ex. dr **Desidor Baltazzar), kardinaler, nuntier, generaler i religiösa ordnar** och liknande ..." *30)* I de överfulla ryska kyrkorna bad dock "hela folkgrupper tillsammans om hämnd för mördarna; en djup rörelse gick genom den ryska folksjälen". *31)*

Men det judiska storhetsvansinnet hade nått outhärdliga proportioner! Den ryska tidningen "Druglavny orel" återgav följande utdrag ur judiska tidningar: "Det ryska folkets öde, dess framtid - inte bara i Ryssland utan i hela världen - ligger nu i händerna på tolv **oupplysta** ryska bönder. De har utmanat **det höga judiska folket.** Med en känsla av avsky och tandagnisslan av smärta och skam plockar vi upp handsken som är fläckad **med vårt heliga blod** *32)*."

Så småningom övergick de till direkta hot: "Den ryska regeringen har beslutat att ge **det judiska folket** i **Kiev** en generalstrid. Det judiska folkets **öde** beror på utgången av denna **titaniska** strid - ni tänker - åh nej! det judiska **folket är oövervinneligt - den ryska statens öde står på spel: att vara eller inte vara? det är frågan för den.** Den ryska regeringens seger **är början på dess slut. Det finns ingen utväg för dem. Kom ihåg det!...**"

Eller: "Vi skall i **Kiev** inför hela världens ögon visa att judarna inte är att leka med." - "Om judendomen **av taktiska skäl hittills har dolt att den var ansvarig för den ryska revolutionen**, så måste det nu, efter den ryska regeringens iscensättande av Kievrättegången, bli ett slut på det. **Oavsett utgången av denna rättegång finns det ingen räddning för den ryska regeringen. Detta är vad judarna har beslutat, och detta är vad som kommer att hända...**"

Och så kommer det att bli: Fem år senare hamnade Romanovs i källaren **i Ipatievs** hus i Jekaterinburg i händerna på sina **judiska bödlar** - deras aska spreds för alla vindar! Enligt presscitaten hade Sions vise män beslutat detta redan 1913, samma år som **Beilisrättegången**!

En annan judisk tidning uppmanade judarna i alla länder att bojkotta ryska statens värdepapper på alla börser, att pressa priset för att på detta sätt skrämma den ryska regeringen! *33)* I Berlin rasade juden **Oppenheim**, som var universitetsprofessor i den kejserliga huvudstaden, över att **Mendelssohn** måste strypa alla krediter till Ryssland... Ingen anledning att gå in på **Rothschilds** roll igen! Den enda kuriositeten är att **London-Rothschild** (Lionel Walther, "Lord") vände sig till påvens dåvarande statssekreterare Merry del Val med "en mycket ödmjuk begäran om barmhärtigt skydd för mina förföljda trosfränder, till försvar för sanning och rättvisa". Han bifogade en bestyrkt kopia av påven Innocentius IV:s Breve för skydd av judarna till sin ödmjuka begäran! *34)* Det har blivit alldeles för lite känt att "mirakelmunken" **Rasputin**, detta demoniska verktyg i **judiska** händer, också hade **ett direkt** inflytande på rättegångens förlopp och utgång. Enligt hans **judiske** "sekreterare" Aron **Simanovitjs** ord förklarade **Rasputin** kategoriskt för justitieminister **Shcheglovitov**: "Ni kommer säkert att förlora rättegången. Det kommer inte att bli något av det!" - Redan före rättegången hade **Rasputin** förutspått att juden skulle frikännas, men Sjtjeglovitov blev "avspisad"! *35)*

Beilisrättegången sägs ha kostat judarna 17 miljoner guldrubel. "Någon osynlig makt styrde dessa intriger, en osynlig hand **spred pengar** för att dölja mordet..." *36)* - Enbart den tvivelaktiga **Vyera**

Cheberyakova "erbjöds" 40.000 rubel för en blank underskrift i **Charkov**. Rublarna rullade - "de gyllene kulorna hade träffat sanningen":

Beilis blev **frikänd**!

Theodor **Fritsch** kommenterade denna nyhet i decembernumret (1913) av "Hammer" på följande sätt: "Efter alla de märkligheter som kännetecknar denna märkliga rättegång kunde man inte förvänta sig något annat. Även denna gång har mycket hänt som kan bidra till att de skyldiga **inte** hittas, i likhet med rättegångarna mot **Skurz**, **Xanten** och **Konitz**! Under fem månader drevs utredningen **systematiskt** i fel riktning; två undersökningsdomare i följd visade sig vara **mutade**, måste avsättas och ställas under åtal. När den tredje slutligen tog upp bevisningen och gick vidare med att arrestera **Beilis hände märkliga saker**: två huvudvittnen (de två barnen till **Cheberyakova**) mot **Beilis** dog plötsligt, och när undersökningsdomaren skulle inspektera ett skjul i **Saizevs** tegelbruk, där mordet på pojken med all sannolikhet hade ägt rum, brann detta skjul plötsligt ner... Under rättegången visade det sig att många vittnen**, skrämda av hot,** inte vågade vittna direkt; för andra hade **det klingande guldet** bevisligen spelat **ut** sin roll**.**

En mystisk uppstigning av den ryska domstolen, vars ärliga vilja annars inte kan betvivlas**, styrde** alltså **handen så märkligt att er fångade räv fick ett hål genom vilket han kunde fly**. Borde man verkligen ha **fruktat konsekvenserna av en fällande dom**?"

De hade varit rädda! Statsåklagaren, som till skillnad från sina utländska kolleger inte hade uppträtt som judarnas försvarare, hade klart och tydligt insett judarnas intriger i denna enorma rättegång - hur kan annars detta stycke ur hans tal till juryn förklaras: "Ni får inte vara **rädda** för domen mot **Beilis**, må bilden av martyren **Andryusha Jusjinskij** framträda för ert inre öga; **Beilis** må alltid vara ett helgon för **andra,** men det är han inte för oss. Det ryska folket kommer att radera detta namn från sitt minne, hans namn får inte överskugga **Andrew Justchinskijs** namn, för detta är en **martyrs** namn... - Vi är inte rädda för konsekvenserna av det vi har engagerat oss i, **hur allvarliga och kännbara de än må vara**..."

I sin **analys av motivet** till brottet kom åklagare Fischer till samma slutsats som den tjeckiske advokaten dr **Baxa** *37)* i **Hilsnerrättegången** i Kuttenberg, nämligen att judendomen än en gång hade krävt en blodspillan av den icke-judiska mänskligheten - judarna hade inte glömt honom! Fischer sade bland annat. "...**Beilis-fallet** kallas ett fall utan motstycke; vi har upplevt revolutionära dagar då tjänstemän slogs ihjäl, bomber kastades på nattens representanter, folket besköts ... Men även från detta blodiga förflutna sticker mordet på **Andryusha Yushinsky** ut för sin **chockerande karaktär**! Mitt på ljusa dagen slog de ihjäl en oskyldig pojke som inte hade gjort någon skada, som alla älskade; de mördade honom i **otrolig ångest** och fångade **hans** blod.... Men denna grymhet blir en världshändelse om en **Beilis** skall dömas **för att vi har fräckheten att sätta en jude på anklagelsebänken**! Om vi bara försökte med ryssar... skulle vi varken se **juristernas blommor** eller berömda forskare som expertvittnen på försvarets bänk. ... **Vem behöver hans blod?** Ni har hört experternas bestämda uttalande att brottet **inte** kan ha begåtts av galningar eller psykopater.... Vilket intresse hade de i mordet? Vilka är mördarna? **En av dem** sitter i arresten.... Vad är den tilltalade anklagad för? Det har fastställts att pojken **dränerades** på **två tredjedelar av sitt blod,** att han **blev martyr**. . .. Finns det sekter som använder blod? **Det finns en hel serie rättegångar** som pekar på detta: En av dessa rättegångar ägde rum i Österrike i fallet Polna.... **Dessa rättegångar löper genom tiderna.** ... I samtliga fall har judarna gjort de största ansträngningarna för att skydda sina fanatiker. ... **De märkliga människor, dessa judar**... Bibeln talar om blodiga offer. ... Man kunde härleda **vad man ville från Talmud**. Zohar dök upp. **Hasiderna** dök upp på scenen, ledda av den berömde (läs ökände!) **Schneerson**... Det är en enda ström av religiös vidskepelse. Att judarna **använder kristet blod är ställt utom allt tvivel**. **Judarna känner blodsmysteriets börda**, men vågar inte avfärda det. ..." - "Vi kommer att förbli paria så länge det varar", skrev en judisk förtrogen till blodmordet **i Konitz** år 1900. ...

Beilis hade frikänts på grund av judisk-internationella påtryckningar, men inte av det ryska folket! "Tro oss, o barn, den ryska moderjorden kommer att öppna sig och ur sina djup spotta ut den usling som spillde ditt oskyldiga blod. '**Tolv oupplysta bönder' - detta det ryska folkets samvete kan vara din garanti**." *38)* Akterna i "fallet **Beilis**" var därmed avslutade. Världskrigets utbrott förhindrade en systematisk bearbetning av dem, och efter Rysslands sammanbrott kastades de bort lika grundligt som de i Paris om Jall Damaskus - efter att "advokaten**" Crémieux-Smeerkopp** tagit över justitiedepartementet 1870!

Epilog.

Beilis "kompenserades" rikligt. Den "israelitiska kommittén" i **New York** hade organiserat en insamling av cirka 400.000 guldmark för att kunna ge sin "oskyldigt förföljda" raskamrat en stor gård i gåva vid ankomsten till frihetens land, efter att ett stort antal judar redan hade emigrerat till Amerika **under rättegången** - på liknande sätt hade slaktaren och "martyren**" Buschhoff** i Xanten också "kompenserats".

Beilis verkade dock inte ha någon benägenhet för jordbruk. Enligt en rapport i "Hammer" i maj 1914 *39)* dök **Beilis** plötsligt upp i sina ärkefäders land. När han landade **i Alexandria** togs han emot som en kung; en "mottagningskommitté" hade bildats speciellt för detta ändamål och leddes av en viss **Isaac Piccioto**. - Detta namn är också bekant för oss: Om vi minns rätt hade två judar med samma namn spelat en mörk roll i ritualmordsrättegången i **Damaskus** 1840 - precis som det är ett slående fenomen att det i judiska blodmordsrättegångar gång på gång dyker upp namn som redan nämnts tidigare av samma anledning (Schneerson!). Orienten och Occidenten tog varandra i hand ännu en gång: cirkeln var sluten! I Palestina kunde **Beilis** sedan i lugn och ro invänta den kommande nedgången för den stat som judendomen redan hade dömt till döden, för att vid behov återvända dit som expertvittne i slakten av människor. ...

Annat var det dock för de män som hade försökt skipa rättvisa. De skandalösa framträdanden och trakasserier som t.ex. studenten **Golubow** och psykiatern **Sikorski** hade utsatts för av den judiska undermänniskan fortsatte även efter rättegångens slut.

Professor **Kossorotov** hade varit en av de vetenskapliga experterna i Kiev efter universitetsprofessorn **Obolonskis** plötsliga, oförklarliga död - som också ryktades vara ett giftmord. Han hade lagt fram sin åsikt i rätten i fullständig vetenskaplig överensstämmelse med andra experter efter bästa förmåga, men judarna gillade det inte! Under den tid som följde uppstod en fruktansvärd agitation mot honom, som fortsatte in i hans föreläsningssal på **S:t Petersburgs** universitet, utan att hans myndigheter skyddade honom från dessa judiska oförskämdheter! Det var tumultartade föreställningar i hans college. Han skrev själv om det i "Novoye Vrernia": "När folk brukade berätta för mig om studenternas illdåd ville jag inte tro på det, men den 23 oktober (1913) var jag tvungen att ändra uppfattning. Jag såg människor uppträda **som djur**, göra öronbedövande ljud och inte vara öppna för några förnuftiga ord. Jag var tvungen att tro på det som tidigare hade förefallit mig vara oförenligt med begreppet student..." *40)*

Tyvärr framgår det inte av rapporten om **Kossorotov** också tydligt erkände rastillhörigheten hos sina åhörare, som "uppförde sig som djur"!

Beilis-rättegången glömdes också snart bort; men i samma utsträckning som minnet av den icke-judiska mänskligheten slocknade, förblev det judiska minnet levande!

År 1917 beordrades **Trotskij**, utrustad med enorma medel, till Ryssland för att skapa en "terra deserta", en öken, av detta land. I ett dödande som saknar motstycke i historien, och som fick till och med Gamla testamentets blodbad att blekna i jämförelse, utförde han sina "instruktioner" till sina hemliga judiska

uppdragsgivares fulla belåtenhet. "Det judiska folket är oövervinneligt - den **ryska** statens öde ligger i korten", kunde världsjudendomen triumferande proklamera redan 1913 i förvissning om sin förestående seger!

Efter Rysslands sammanbrott inleddes en veritabel hetsjakt, först och främst mot dem som på något sätt misstänktes för att ha antijudiska tendenser; det är nu mycket avslöjande att notera att nästan alla de anklagare, vittnen och sakkunniga som hade uttalat **sig mot** judendomen under **Beilisrättegången** i **Kiev** föll offer för den judisk-bolsjevikiska terrorn. Sålunda blev professorn i psykiatri, J. **Sikorski**, tillsammans med ett antal nationellt sinnade professorer fsilierad i Kiev 1919, medan en av hans huvudmotståndare i **Kievrättegången**, **Bekhterev**, som på försvarets begäran framträdde i rättegången med ett **förnekande** av möjligheten av ritualmord, tack vare judiskt beskydd fick en ledande vetenskaplig-administrativ post *41)*. Det säger sig självt att även Kievdomarna förblödde under sina judiska bödlar; men även den ryske justitieministern Sjtjeglovitov, som hade förhållit sig fullständigt likgiltig under rättegången och vars enda "brott" hade varit att efter ett år (mitten av 1912) slutligen ha tagit rättegången, som hotade att bli hopplöst insnärjd i judiska skandaler, från de korrupta lokala myndigheternas makt och satt den i rörelse, hade gått samma väg...

"Mordet på pojken **Justschinsky** gav ministern **Shcheglovitov** och andra fiender till judarna tillfälle att inleda den berömda ritualmordsrättegången mot **Beilis**. Denna rättegång fick dock inte det förväntade resultatet, tvärtom blev dess konsekvenser **mycket obehagliga för dess förövare**", konstaterade en kunnig jude efteråt... *42)*

"Så hade judarna beslutat och så hade det skett!" Men i ett av "Hammer"-numren från 1913 (nr 275) finns också de profetiska orden: "...Än en gång har det judiska partiet vunnit; men - ytterligare några sådana segrar och det kommer att vara hopplöst förlorat!"

Judendomens sista monstruösa seger var den judisk-ishevikiska slakten och offrandet av rasmässigt oantastliga, och därför medvetet eller omedvetet antijudiska, klasser av människor i många länder i den gamla världen. **Det var den sista segern. Den ariska mänskligheten tar sitt förnuft till fånga.** Den kommer till insikt om att den har en **gemensam fiende: juden**.

Men att erkänna fienden innebär att ta upp kampen. En ny världsordning håller på att växa fram efter outsägligt svåra förlossningar, en ordning där juden inte har något mer att söka och **mörda**!

*1) Olga Hagels (se sid. 327) och Stanislaus Musials (se sid. 328) kroppar uppvisade också sår på **vänster** tinning; **tretton** stygn hittades på Andrej Justschinskys **vänstra** tinning. I den judiska hemliga läran, den s.k. Kabbalan, från vilken även frimurarnas symbolik hämtats, har talet 13 stor symbolisk betydelse i samband med judiska **offer.***

2) "Hammer", nr 275, s. 629.

*3) Från talet av åklagaren **i Kiev**.*

4) Samma, se "Hammer" nr 275, s. 630.

5) Läs galiciska!

6) Ordagrant citerat från den allmänna åklagarens tal!

7) "Hammer", nr 274, s. 605.

*8) **Horodezky**, "Religiöse (!) Strömungen im Judentum", Bern, 1920 - "Tzaddiken" hålls fram som en prins! Sadagora tzaddik-"dynastin" ägde "palats med sommar- och vinterträdgårdar, guld- och silverföremål, rika bibliotek och visste också hur man skulle lägga **undan stora summor i kontanter**..." (Horod. s. 154.) Var kom pengarna ifrån? - Tzaddikens hus är också centrum för **affärer**: "Sadagora-dynastin låg som ett spindelnät över Galizien, Bukovina och de omgivande länderna" (Horod. s. 221). I sina "Memoarer" (1880, "Buch vom Kahal", s. 286/287) gör juden **Bogrow** följande omdöme om dessa "helgon". "Tzaddikerna Tzaddikerna är chassidiska mirakelrabbiner. De rasar med häpnadsväckande konsekvens och **suger likt vampyrer de sista blodsdropparna ur sina offers kroppar**..." "Tzaddikerna är giftiga parasiter som livnär **sig på sina otaliga offers blod och svett**, de är mörkrets och vidskepelsens spridare, de är de **skrupelfria mäklarna på religionens börs**... De **är den obotliga cancern i det judiska folkets sjuka organism**." - "En 'tzaddik' åtnjuter alla jordiska nyttigheter utan ansträngning" - och är därför den förutbestämde "helgade" andlige ledaren för judendomen!*

9) "Jüdisches Lexikon" (I, 1927, s. 223).

10) Nr 274, s. 605.

*11) Man påminns om den påvlige legaten **Ventimiglias** manövrer i Roveredo i samband med Trientprocessen!*

12) "Hammer", nr 275, s. 631.

*13) "Mob" i betydelsen en Paul **Nathan** - allt upprepar sig!*

*14) En annan av **Sombarts** "framtidsskildringar", "Framtidens tyska stat", utkom 1936. I denna bok "skämtar författaren om försöken att harmonisera nationsgränsen med statsgränsen. Han visar ingen sympati för de miljoner tyskar som sedan igi8 (Dresdner Anzeiger, nr 320 av den 18 november 1936) lider - och blöder - av denna avvikelse.*

15) se sid. 176.

16) s. p, 176.

17) München, 1900, Verlag C, H. Beck.

18) Theodor Fritsch ini "Hammer", nr 244.

*19) Sålunda - som ett exempel! - juden M. Schlesinger med sin skrift med titeln: **"Reine Hände". ("Tillbakavisar de anklagelser som riktas mot judarna").***

20) Nr 270, s. 504.

21) "Hammer", nr 274 (1913).

22) "Hammer", nr 271 (1913).

*23) "Die Judenstadt von Lublin", 1919 - Jüdischer Verlag, Berlin (s. 30, op. cit., s. 40). Vid den här tiden i Polen, men särskilt i **Lublin,** ställdes **judar varje år inför rätta för mord på barn** (jfr: Tentzel, "Monatl. Unterr.", 1694, s. 127 f. - Jfr även s. 46 f. i vårt arbete!) Det är heller ingen tillfällighet att just Lublin har*

otaliga blodmord: den judiska stadens katakombliknande, underjordiska, ofta flervåningslabyrint gynnade utförandet av slakthandlingarna på ett nästan kusligt sätt!

Enligt den judiska encyklopedin själv delade Kahals hemliga organisation ut "trohetsgåvor" till statstjänstemän och präster. På 1700-talet fick voivoden i Krakow 7000 gulden! Det är uppenbart att anklagelser om ritualmord kvävdes i sin linda med dessa summor!

24) Nr 35, 29 augusti 1913.

25) "Allgemeine Zeitung des Judentums", nr 35, 1913.

26) 20 oktober 1913 - (Semigothaismer).

27) Nr 276, 1913.

28) Det framgår inte längre klart av rapporten vilken roll han spelade!

29) Åklagare Fischer i sitt slutanförande!

30) Stauf v. d. mars, 1933, s.

31) "Hammer", nr 274 (1913).

32) Inte en droppe av dyrbart judiskt blod hade spillts!

33) "Hammaren" Nr 271, s. 506.

34) Stauf v. d. mars, 1933, s. 180.

*35) I sin bok "Rasputin, den allsmäktige bonden" (1928) struntar **Simanovitj** i all diplomatisk försiktighet i full känsla av judisk triumf och häver ur sig mycket viktiga saker, så att hans bok kan ge de mest värdefulla insikterna i den judiska gruvdriften i det gamla Ryssland. Endast en passage (s. 174) bör användas för att karakterisera den ryska "rättsskipningen". Efter att **Simanovitj** beklagat sig över att "tsarens opålitlighet också har gjort sig påmind på ett mycket impopulärt sätt i den judiska frågan", kommer han in på den "reaktionäre", i judisk terminologi, antijudiske deputerade **Purisjkevitj**, som hade tittat alltför noga på åklagaren Rosen (!): "Den förre åklagaren **Rosen**, som var en vän till mig, spelade... spelade en viktig roll. **Alla klagomål om judarna överlämnades till honom för granskning.** Jag lyckades få Rosen att först överlämna dessa dokument till mig. **Klagomål som kunde ha fått oönskade konsekvenser brände jag utan vidare,** och endast **mycket triviala** brev vidarebefordrades... **Purishkevich** blev till slut misstänksam mot Rosen. De spårade upp honom och överraskade honom i närheten av min lägenhet med en stor portfölj **fylld med klagomål på judarna**. Han blev sedan avskedad från sin post... Avskedad. Det var förresten ingen stor förlust för honom. För han fick två tusen rubel i månaden av mig (Sitnanovitj!) och hade även **andra** (!) inkomster..." - Och den här sortens människor klagade över att de blev "förföljda", "martyrer" och "illa behandlade"!*

*Deputaten **Purishkevich** hamnade dock på ett militärsjukhus i Novorossysk efter Romanovs fall. "Sjuksköterskorna" gav honom champagne att dricka under ett anfall, varefter han snart dog - juden hade inte glömt någonting!*

36) Från åklagare Fischers anförande.

37) "Behövs det fortfarande bevis för att mördarna vill ha blodet ensamt..." (jfr s. 433).

38) enligt tidningen "Druglavny orel" (jfr "Hammer", nr 274).

39) "Hammer" nr 285.

40) "Hammer" nr 276 (1913).

41) Jfr "Völkischer Beobachter", München, 1926 - artikelserie om Beilis-rättegången i nr 10, 17, 29, 31.

42) Aron Simanowitsch, s. 171

Sammanfattning av de historiska resultaten

Den senaste Talmudforskningen kommer också att behöva ta itu med ritualmord. Den kommer inte att kunna undvika att ingå ett arbetssamarbete med etnologin för att få en så bred bas som möjligt för sin forskning. Redan för hundra år sedan visade den numera nedtystade **F. W. Ghillany** *1)* vägen. Om vår egen historiska forskning kunde utvidgas i denna riktning - av talmudister och etnologer - skulle det vara dess största belöning!

Man får dock inte glömma att judendomen själv under århundraden har sett till att ha en "renande" effekt. Redan på 1400-talet hade olika tryckare "lämnat vita, tomma utrymmen på vissa ställen för att så långt som möjligt undvika varje möjlighet till angrepp från icke-judar". *2)* Amsterdam Talmudatis utgåva från 1644 tycks således också ha blivit "reviderad"; de utgåvor som följde under de två följande århundradena "granskades" ännu grundligare. I **Damaskus**, i samband med ritualmordsrättegången 1840, talade den tidigare rabbinen Moses **Abu-el-Afieh**, som hade konverterat till islam, om det faktum att "Jeere passager lämnades kvar i böckerna" i de Talmudutgåvor som var avsedda för Europa. När ordföranden frågade vad dessa tomma passager var till för gav Moses det diplomatiska svaret: "För att fylla ut dem med namnen på dessa (icke-judiska) folk och allt som rör dem." *3)*

I detta sammanhang är det ytterst avslöjande att notera att redan i rättegången om ritualmordet i Trent 1475 vittnade en kollega till denne rabbi, **Samuel,** att de italienska judarna inte hade "något om detta" i sina böcker, men att judarna på **andra sidan havet** hade skrivit "om det" *4)*! Rohling antar nu med rätta att dessa "skrifter på andra sidan oceanen" är de gamla "okastrerade" kopiorna av Talmud som fortfarande finns i Orienten!

Med tiden hade den "kastrerade" Tahnud utvecklats, som Rohling talar om i sitt brev till domstolen i Kleve med anledning av ritualmordet på **Xanten**. Men från och med nu var de avsnitt som skulle utelämnas noggrant muntligt överförda eller samlade i rabbinernas **privata** register. "Judendomen brukade av (välgrundad) rädsla för allvarliga obehagligheter **utelämna** eller ersätta med harmlöst klingande avsnitt som var fientliga mot Kristus och de kristna i sina skrifter, men lade muntligen **till** de utelämnade avsnitten (ibland i tryck genom luckor i meningarna) eller samlade dem i **särskilda skrifter**, och ersatte likaledes **muntligen** textförfalskningarna med de **korrekta** läsningarna - men ansåg **aldrig** att dessa ändringar var de rätta, medan de **kristna** byggde hela läror på de judaiserande texttilläggen och liknande förfalskningar i **Nya testamentet**. Judendomen **visste och vet** att dessa textändringar är **felaktiga och tänker inte på att tro på dem ...**" *5)*

Juden **Horodezky**, enligt **Bischoffs** omdöme "en förtjänstfull judisk lärd", d.v.s. en man som borde veta, skrev i sin bok utgiven i Bern 1920: "Religiöse (!) Strömungen im Judentum" *6)*: Bortsett från den

skrivna litteraturen bevarar de (chassidiska judar**) en traditionell muntlig undervisning som de inte får inviga en främling i. Detta går i arv från far till äldste son och har hållits så hemligt fram till nu att inget av det har nått allmänheten**." **Horodezky** använder själv termen "hemlig lära" för denna muntliga tradition! På ett annat ställe i sin bok citerar Horodezky rabbinen Abraham **Abulaffia** (1240): "Den traditionella läran är för de dumma", sade denne rabbi, "den **hemliga** läran är för de kloka..." År 1803 talade dessutom den tidigare rabbinen **Neophit** (Noe Weinjung) om en **hemlig blodritual**, vars kunskap endast kunde föras vidare från far till son.

I "Kurzgefaßte Religions- und Sittenlehre für die israelitische Jugend", redigerad av Dr G. **Wolf** (8:e upplagan, Wien, 1892, utgiven av Alfred Hölder, "k. k. Hofbuchclruckerei"), finns följande mening (s. 15, § 6): "Förutom de bud och lagar som finns i den heliga Skrift föreskriver religionen också **bud** för oss som har ärvts **från traditionen**."

På sidan 83 i "lsraelitischen Glaubens- und Pflichtenlehre Leitfaden beim Religionsunterricht der israelitischen Jugend" av Leopold **Bräuer** (5:e upplagan, 1876. - Båda läroböckerna godkändes av myndigheterna som invändningsfria! "Judendomen erkänner därför, **förutom** den skrivna lagen, en **muntlig** tradition eller **tradition** som härstammar från Moses, som förklarar den skrivna lagen och ger de **mer detaljerade** bestämmelserna för dessa övningar.... Alla lagbestämmelser och förordningar som härrörde från synedrierna (högsta rådet) överfördes från generation till generation i skolorna genom praxis och muntlig **tradition** fram till slutet av det andra århundradet efter den gemensamma tideräkningens början. **Att skriva ner dem var till och med förbjudet - som olagligt**."

I vilken utsträckning judendomen alltid har fruktat ett seriöst icke-judiskt vetenskapligt engagemang i dess juridiska litteratur (Talmud, Shulchan aruch etc.) framgår särskilt drastiskt av fallet med den tyske forskaren **Eisenmenger**. Denne orientalist, som dog 1704 som universitetsprofessor i Heidelberg, hade studerat judendomen och dess litteratur i Amsterdam på djupet - enligt Theodor Fritsch *7)* hade han gått till rabbiner under förevändning att han ville konvertera till judendomen "eftersom han var så attraherad av studierna i de judiska skrifterna", bett om undervisning i de judiska religiösa böckerna och faktiskt undervisats i de viktigaste skrifterna i de hebreiska texterna under flera år. Eisenmenger publicerade, eller snarare försökte publicera, resultaten av sina nästan tjugo år av oerhört flitiga studier år 1700 i de två volymerna av sin "Entdeckten Judentums". Men knappt hade det blivit känt att ett sådant verk hade tryckts förrän notarien för den judiska församlingen i Frankfurt am Main, **Simon,** den 22 maj 1700 på uppdrag av de judiska församlingsledarna rapporterade om händelsen till provinsrabbinen i Wien och den kejserlige hovfaktorn (!) Simson Wertheimer: "Det sägs att det ska tryckas en bok på högtyska, kallad 'Entdecktes Judentum', i vilken det utan tvivel finns mycket förtal (!). Nu är det ju välkänt hur lätt vi judar kan råka illa ut, eftersom vi judar **ändå** har **många fiender**. I synnerhet om boken ska tryckas på högtyska kan man befara att det kan leda till stor skada. Vore det inte bra om herrn **i Wien** presenterade den **för vissa vänner för att förhindra** detta onda..."

Den första upplagan från 1700, som uppgick till 2050 exemplar och som Eisenmenger **lät trycka på egen bekostnad** hos Job. Philipp Andrea i Frankfurt a. M., konfiskerades faktiskt av kejsaren den 21 juli 1700 och deponerades i Frankfurts fattighus efter att författaren hade tackat nej till ett judiskt erbjudande om 10.000 thaler **för att avstå från att trycka** den! I utbyte mot en betalning på 12.000 dukater fick judarna "rätt" att konfiskera den "farliga" boken även från privata hem varhelst de kunde hitta den! Kung Fredrik I av Preussen lät emellertid, efter att Eisenmenger hade dött "en plötslig död" i fullständig utarmning under rättegångsförhandlingarna med de kejserliga myndigheterna, trycka om boken på egen bekostnad i Königsberg 1711, där kejsaren inte hade något att säga till om; därefter försvann denna nya upplaga, som kom till stånd tack vare en preussisk kungs storsinthet, på det berömda mystiska sättet med undantag för några få exemplar, som blev sällsynta och föll i glömska 8*)* - Vi minns att dessa händelser alltid upprepas när judendomen känner att dess innersta väsen har drabbats av publikationer!

Om vi nu inte vill hänvisa till Eisenmengers forskning, så gör vi det för att undvika anklagelsen att vi förlitar oss på ett eventuellt föråldrat material!

Här vill vi bara understryka att de judiska lagarna ur ras- och religionspsykologisk synpunkt är en verkligt infernalisk manifestation av den judiska anden, som endast predikar hat och förintelse för alla icke-judar. Sett ur denna synvinkel är det en annan manifestation av rassjälen, som hittills fått alldeles för lite uppmärksamhet, som rymmer de mest värdefulla insikterna: det är **högtiderna**, ty i dem materialiseras alla artspecifika impulser. Vilka känslomässiga värden våra tyska fester och firanden rymmer: en omätligt rik nationalsjäl har i otaliga generationer slösat bort sig själv här, där den tror sig vara mest ostörd och ohörd, i all sin skönhet, enkelhet och renhet.

Judiska högtider och firanden står i nästan ofattbar, evigt oöverbryggbar kontrast till detta: även de känner bara till en sak: hat till förintelse, de rasistiskt och därmed känslomässigt depraverades hat mot allt av högt värde.

I alla civiliserade folks mytologi åtnjöt solen gudomlig vördnad, men det mest betydelsefulla var att judarna betraktade sig själva som ett utpräglat "månfolk". Universitetsprofessorn S. **Passarge**, Hamburg, skriver i sin mycket intressanta inledning till "Kahals bok" *9)* följande om ghettojudendomens muntliga natur: "Liksom månen alltid vänder endast en sida mot människan och döljer den andra för hennes blick, så har vissa människor och organisationer en framsida som vetter mot yttervärlden... Baksidan, å andra sidan, motsvarar de inblandades **sanna** natur. Sådana "månnaturer" anstränger sig till det yttersta för att dölja baksidan. De är extremt känsliga på den här punkten och känner sig hotade i sin existens av att den **avslöjas**. Detta är lätt att förstå, eftersom **brottslingar och hemliga allierade** har en 'månnatur'." - "Judarnas gärningar och deras seder är okända för världen. Du tror att du känner dem för att du har sett deras skägg. Men ingenting annat än dessa skägg har observerats. Dessutom är de fortfarande nu, liksom under medeltiden**, ett vandrande mysterium**", skrev Heinrich Heine!

I **Xanten** spelade den "borgerlige medborgaren" **Buschhoff** kägelspel med sina kägelspelarbröder kvällen efter mordet. - De judiska flickorna **Caspary** och **Tuchler** i **Konitz** visade sig vara "goda borgerliga" danselever som fick i uppdrag att hålla slaktoffret **Winter** i **Konitz**. - "Goda människor" gav lille **Andrej i Kiev** ett gevär, men glömde att lägga i krut för att locka honom till en viss dag. - Fader **Thomas** "vänkrets" hade i årtionden omfattat "framstående" judar från **Damaskus**, och samma judar slaktade honom sedan i ett bakre rum...

Tolv "månar" bestämmer det judiska året: "Du har gjort månen för att dela in året efter den" (Psalm 104:19), och den judiska festkalendern baseras också på månens gång: "Festerna räknas efter månen; det är ett ljus som tilltar och avtar" (Sirach 43:6f.).

Nymånefestivalen firades av judarna varje månad ännu på **Eisenmengers** tid (omkring 1700); i samband med ritualmordet i Tisza-Eszlár 1882 nämndes bland annat att judarna i de avlägsna Tisza-byarna observerades i nattliga, regelbundet upprepade processioner!

Dagen före försoningshögtiden (mitten av september), den högsta judiska högtiden, utförs det symboliska hönsoffret (Kapporoh) i en inhemsk ceremoni - enligt vittnesmål från juden **Berliner** ännu i modern tid: Beroende på personens kön tar man en tupp eller en höna i handen och svingar djuret tre gånger runt huvudet samtidigt som man säger tre gånger: - "Låt denna vara min ställföreträdare ... han går till sin död, och må jag få ett långt och lyckligt liv." Denna rituella sedvänja kallas "Koppores" *10)*. I Hagah (tillägg) till "Shulhan aruch" *11)* (Orach Chajjim § 605) förklarar Moses **Isserles**, vars bestämmelser enligt **Bischoff** fortfarande har normativ auktoritet idag, följande: "Idag är seden vanlig i alla länder. Den får inte ändras, eftersom den har blivit fast naturaliserad. Det är brukligt att ta en tupp för varje man och en höna för varje kvinna. För en gravid kvinna tar man en höna och en tupp..." Efter att "Kapporoh" har

vridits tre gånger slaktas djuret efter satanisk tortyr. "Det är brukligt att kasta upp inälvorna på taket så att fåglarna kan äta dem" (Scheftelowitz, s. 34f.) - - "Inälvorna kastas upp på taken eller in på gården, varifrån fåglarna kan bära bort dem" (Mose Isserles). Det centrala i ceremonin är **slakten**, dvs. att **offrets blod** spills!

Enligt den syriska judinnan Ben-Nouds vittnesmål spikades Kapporoh-hönsens vingar fast i de judiska familjerna i hennes hemland och martyriserades på tusen sätt med långa nålar, spikar och liknande innan den slaktades, med avskyvärda förbannelser. Ben-Noud säger vidare: "Om de kunde korsfästa en icke-judinna i stället för tuppen skulle deras glädje vara ännu större... De mest fruktade judarna visar den **vildaste fanatism** vid detta tillfälle" *12)*.

Antonius **Margaritha**, son till överrabbinen Margoles **av Regensburg**, talar i sin bok "Der gantz Jüdisch glaub" (s. 35), tryckt 1530, om att enligt "gamla chassidim" möjliggörs ett ännu effektivare rituellt offer om man tar en apa för ett sådant offer, "eftersom apan ser mest ut som en människa"; men det mest effektiva offret - är icke-juden själv!

Vi vet att enligt judisk uppfattning är alla icke-judar, dvs. inte bara alla kristna, att jämställa med boskap, eftersom det enligt rabbinernas strikta uppfattning endast är juden som kan beskrivas som människa. "Israeliterna är mer behagliga för Gud än änglarna." - "En hednings säd är som boskapens." - "Den som äter med en oomskuren man gör lika mycket som om han äter med en **hund**; liksom hunden inte är omskuren, så är förhuden (hedningen)." - "De icke-judar vars själ kommer från den orena anden kallas **svin.**" - "Man får inte ge kött åt en icke-jude, utan man skall kasta det åt hundarna, ty hunden är bättre än icke-juden..." - "En utländsk kvinna som inte är en dotter till Israel är en boskapsdjur. " Isaiah **Hurwitz** skriver i sitt verk: "The Two Tables of the Law" (Wilmersdorf, 1686, sid 250b, citerad av E. Bischoff): "Även om icke-judarna har samma kroppsbyggnad som judarna, liknar de dem bara som **en apa** liknar en människa..."

Purim och påskens blodfest har redan nämnts ovan. Den 14 februari (14 adar) infaller purimfesten, som är till minne av den försåtliga slakten av oräkneliga perser i den degenererade kung Xerxes rike (485/465 fvt, bibliskt namn Ahasverus), som dukade under för judiskt inflytande. På denna dag läses Esters bok, vilken som bekant överlämnades i en praktfull upplaga till chefsjuden **Crémieux**, som hade låtit mördarna av fader **Thomas,** som slaktades på denna Purun-fest i **Damaskus**, gå fria!

Purim-"högtidens" förbannelser fortsätter i monoton upprepning ända fram till början av den judiska påsk-"högtiden" den 15 nisan (= 28 mars), som varar i hela åtta dagar och innebär en nästan satanisk intensifiering av judehatet till minne av Egyptens besök. - Neofito, en egyptisk rabbin, säger i sitt verk "Il sangue cristiano nei riti ebraici delle moderna Sinaoga", utgivet i **Prato** år 1883: "Judarna är mest nöjda när de kan döda barn, eftersom barnen är jungfruliga och oskyldiga ... De **slaktar** dem på påskdagarna ..." - Faktum är att den stora majoriteten av offren, som vi har kunnat fastställa, är barn!

Hat på liv och död - det är det hat som enligt judisk uppfattning inpräntades i judarna från Sinai mot alla icke-judar, det är det "tysta, flammande hatet, insuget med modersmjölken, som lärs ut och får näring i gettot och i synagogorna" (Neophit-Weinjung, citerad av Athanasius Fern, sidan 17) och som inte bara har utkristalliserats som en väsentlig beståndsdel i en minoritet inom judendomen!

"Den moderna judendomens massa är i dag lika blind och hänsynslös i sitt hat mot icke-judar som de gammaltestamentliga hebréerna var när de torrskodda gick över Röda havet; 1800-talets ortodoxa jude är **än i dag** samma olycksbådande varelse, fylld av fanatisk trångsynthet och dränkt i hat mot allt icke-judiskt, som den talmudiske juden som brändes till aska på bål under medeltiden..." *13)*

Men även alla de judiska festivalernas hatiska sånger tillhör i sista hand det "stora judiska hat" som Cheskel **Zwi-Klötzel** i "janus" *14)* formulerade i följande klassiska ordalag: "...Liksom vi judar vet av varje icke-jud att han någonstans i ett hörn av sitt hjärta är och **måste vara** antisemit, så är varje jude i djupet av sitt väsen en hatare av allt icke-judiskt. Jag är noga med att inte säga "antikrist" eller något liknande, för kanske är det just mot kristendomen som vårt hat är som **mest ljummet**, för vi behöver inte se en fiende i kristendomen **i dag** *15*.

Den av oss som inte är ett mentalt och andligt kastrat, den som inte är impotent att hata, delar med sig av detta hat! Jag erkänner gärna att det går emot strömmen för vissa, men det är bara ett bevis på detta hats livskraft! Jag är inte behörig att tala i judendomens namn; kanske har jag aldrig växlat ett ord med judar om just dessa frågor, men denna försiktighet är rent juridisk; i själva verket finns det ingenting som är så levande inom mig som övertygelsen att om det finns något som **förenar alla världens judar så är det detta stora sublima hat**. Jag tror att jag måste avstå från att försöka hitta några vetenskapliga skäl av historisk eller psykologisk natur. **Jag känner detta hat, detta hat** mot något opersonligt, oangripbart, som en del av min natur som har mognat i mig, för vars tillväxt och utveckling jag måste hålla en **naturlag** ansvarig. Och det är därför det förefaller mig skamlöst att skämmas för detta hat, som en del **av naturen**, lågt och elakt, att dölja det...

Ingen kan rubba **det faktum** att en stark judendom **är en fara för allt icke-judiskt**. Alla försök från vissa judiska kretsar att bevisa motsatsen måste betecknas som både fega och komiska. Och dubbelt så ohederliga som fega och komiska!

Medeltidens judar anklagades för att ha tagit allt guld och sedan inte lämnat tillbaka det. Det var lätt att hjälpa sig själv - med våld. **Dagens** judar gör precis samma sak med det **andliga guldet**; vi får se om det är möjligt för tyskarna att ta det ifrån dem. **Oavsett om vi har makten eller inte är det den enda fråga som** intresserar oss, och det är därför vi måste sträva efter att vara och förbli en makt...

Judendomen kan bara övervinnas andligt! Bli stark i icke-judaismen, starkare än vi är i judendomen, så kommer du att förbli segerrik!"

Vi måste dock vara försiktiga så att vi inte antar att hat är den enda grunden för ritualmord. Vi är väl medvetna om att det kan krävas generationer av forskning för att finna en tydlig och tillfredsställande lösning. Till exempel måste judisk filosofi också beaktas i mycket högre grad än tidigare; Johann von **Leers** har förtjänsten av att ha uppmärksammat ritualmordsforskningen på denna väg genom att peka på juden Oskar **Goldbergs** arbete *16).* Innan vi accepterar dessa tolkningsförsök, som kanske en dag kan bidra till att lösa hela problemet, är det dock nödvändigt att steg för steg sammanfatta de resultat som hittills har uppnåtts ur vissa synvinklar.

Som kan ha framgått av det samlade historiska faktamaterialet tillämpas de judiska blodlagarna huvudsakligen under hämndfesterna Purim och Passover, utan att man därmed vill säga att de åsidosätts vid andra tider på året!

Det är slående att på de platser där blodavgiften infördes, framträder ett stort antal utländska judar före slakten, som om de hade fått hemliga instruktioner om att närvara vid slakten som representanter för andra judiska samfund.

Redan ritualbrottet i **Lincoln** år 1255 avslöjade en vittförgrenad **mordorganisation**; trådarna nådde ända till London - en mansålder senare måste alla Englands judar gripas för andra brott! På senare tid har dessa kopplingar blivit tydligare. Inför den judiska "försonings"-festivalen 1875 hade ett stort antal utländska judar, däribland en koscherslaktare, samlats i **Zboró** (Ungern) för att gripa det förutbestämda offret; År

1877, i samband med det dubbla ritualmordet i **Szalacs** (Ungern), hade enligt en kusk inte mindre än 4o judar utifrån samlats, och i **Tisza-Eszlár**, som redan bestod av ungefär en sjundedel judar, var skaran av utländska judar ändå iögonfallande när Esther **Solymosi** försvann. År 1895 hade en flicka, lilla **Juliska**, också slaktats i Ungern; den dagen (6 september) hade tre vagnslaster med judar, inklusive en slaktare, anlänt! På kvällen efter pojken **Cybullas** försvinnande i **Skurz**, den 21 januari 1884, samlades många utländska judar på Boß gods, där det blev upplopp hela natten. I **Polna** hade den mordiska pöbeln funnit skydd hos rabbinen och i den judiska skolan - den "haltande" judens roll hade redan påpekats! **Konitz** svärmade av judar när Ernst **Winter** slaktades. **Sex** utländska slaktare hade anlänt, tio utländska judar, förmodligen kultfunktionärer, sågs framför eller i huset hos en enda judisk invånare, och stationsassistenten i **Konitz** vittnade senare under ed att det aldrig tidigare hade kommit så många judar till byn som vid tiden för mordet på **Winter**. - Rabbi **Kellermann** hade hört ett samtal: "...att det kryper så många djävlar här?" - "...att inget kommer ut..." Vid tiden för **Lobsensmässan** 1913, den 31 mars (!), när lille **Kador** försvann, hade många, mestadels polsktalande judar dykt upp i omgivningen, och i **Kiev** erbjöd den avlägsna platsen för **Saizew** tegelbruk, bebodd av endast några få familjer, ett idealiskt skydd!

I de allra flesta fall övervakades och söktes offret upp systematiskt. **I Tisza-Eszlár** ansågs det vara särskilt lätt när "lotten" föll på barnet till en änka som levde under de allra fattigaste omständigheterna. På **Korfu** hade judinnan Chajim **Sardas** "fosterbarn", lilla Maria **Desylla**, inte ens skrivits in i registret; om hennes bortförande inte hade uppmärksammats hade hon kunnat avyttras utan att väcka uppståndelse. Samma år fastnade en påfallande vacker pojke, Johann **Hegmann**, i nätet i **Xanten** - han släpades in i en judisk affär! I **Polna** hade vagabonden **Hilsner**, som följde instruktioner från sina uppdragsgivare i **Prag** eller **Wien**, under lång tid förföljt sina två offer på ett iögonfallande sätt; Agnes **Hruza** besöktes och "undersöktes" dessutom av okända judar i sin lägenhet i **Wieschnitz** strax före sin död. Ernst **Winter** "övervakades" av sina judiska danskursbekanta i **Konitz**; detta offer verkade också särskilt lämpligt eftersom föräldrarna bodde utanför och inte omedelbart kunde göra efterforskningar. Unga människor som var anställda av judar som inte längre kunde bo hos sina föräldrar var särskilt utsatta - vi minns offren som Géza v. **Ónody** och Theodor **Fritsch** rapporterade om! Slutligen föll "lotten" på lille Andryusha **i Kiev**, som sprang i armarna på sina bödlar för att få tag i det krut som återstod till det gevär som judarna hade gett honom!

Enligt **Rohling** *17)* skulle själva slakten, som skulle utföras enligt en exakt definierad ritual, äga rum - som en offerhandling **- inför ögonen på alla de judar som "bjöds** in" till den; sålunda var, enligt den unge **Scharfs** vittnesmål**, Tisza-Eszlárs** synagoga fylld av mestadels utländska judar under slakten av Esther **Solymosi**, när flickan leddes till offret av tiggarjuden **Wollner** ("och när hon vägrade tog han henne i handen och ledde henne ut ur vår lägenhet")! **I Konitz** hörde arbetaren **Masloff** ett mummel av röster från många människor i mordkällaren på **Lewys** egendom under slakten av gymnasieeleven, däremellan ett gurglande ljud; i det judiska tegelbruket **Saizews** byggnad i **Kiev** bodde många judar dagarna före blodmordet, bland dem representanten för herdedynastin och tzaddiken ("helgonet") **Faivel Schneerson**, "vid vars namn den åtalade Beilis torkade svetten från pannan". Slakten utfördes troligen i skjulet, som senare plötsligt stod i lågor under den misstänkt långsamma inledningen av utredningen. Fader **Thomas** och hans tjänare förblödde framför huvudena på de familjer som samlats för att fira Purim i **Damaskus** - de var sju stycken, men siffran sju har en "helig" karaktär bland judarna! Mer än ett halvhundra polska judar var närvarande vid den ohyggliga tortyren och slakten av den treårige **Ivanov** i Velish (1823), vars detaljer knappast kan återges. I överrabbinen **Copinus** hus i **Lincoln** bildade bödlarna till det åttaåriga offret en "domstol" år 1255 och frossade i de omänskliga tortyrhandlingarna. Lille Andreas **Oxner**, "Anderle von Rinn", lades på en offersten och förblödde i närvaro av det omgivande judiska folket. År 1529 blev judarna i **Bösing** "inbjudna" att närvara vid slakten av ett nioårigt barn - "och sedan blev varje jude stucken på grund av barnet" ... År 1540 omringade judiska köpmän Michael **Pisenharter** från **Sappenfeld**, som bands fast vid en pelare och styckades. År 1598 slaktades ett fyraårigt barn i en by i Podolien, med landets "ledande" judar närvarande... Under det ohyggliga "offret" av lille

Simon von **Trient** i rabbi Samuels hus, enligt juden **Angelus** ("Ängel"), "omringade alla judar det levande barnet, som låg utsträckt på en bräda placerad över en liten tunna".

Offrarnas sällskap bör endast bestå av **pålitliga** personer som ser **något heligt** i handlingen och som kan hålla tyst! Av denna anledning bör kvinnor, ungdomar och barn inte delta i själva slaktakten. År 1452 hade en ung son till en judisk läkare varit med om att slakta ett tvåårigt barn och till och med smakat på en del av den frukt som hade doppats i offrets blod: "och det var som om hans inälvor ville komma ut ur honom...". Denna skräckbild förföljde honom i åratal tills han gjorde en fullständig bekännelse och konverterade till kristendomen *18)*. Ett judiskt barn rapporterade om tortyren av lille **Michael** vid påsken 1540: "Den här hunden ylade i tre dagar..." År 1791 avslöjade den femårige sonen till juden **Abraham** Andreas **Takáls** död för en förskräckt domstol. Avkomman till tempeltjänaren Scharf i **Tisza-Eszlár** upprörde den judiska regimen! Moritz **Scharf** hade sett genom synagogans nyckelhål och blivit så bedövad av synen att han kollapsade mentalt och gav en omfattande rapport till undersökningsdomaren **Bary**, och en judisk kvinna från **Konice** skrev brevet där hon i motsats till sina judiska landsmän hävdade att det trots allt rörde sig om mord!

"Och deras död skall ske genom att munnen stängs**, som hos ett djur som dör och inte har någon** röst eller något tal." Själva slakten föregås av grym tortyr. I rättegången om ritualmordet i **Trent** 1475 vittnade rabbi **Samuel om** att det var nödvändigt att offret gav upp sin ande **under tortyren**, annars skulle blodet inte bli bra! (Est necesse, quod ille puer moriatur in tormentis: aliter ille sanguis non est bonus). I det här fallet blev offret, "ille puer", pojken Simon, stucken med nålar och delar av hans kött slets ut med tänger medan han var vid fullt medvetande, medan hebreiska talades och sjöngs: "Så må alla Israels fiender förgöras ..."

Vi vill inte återskapa dessa skräckbilder här: offrens knivhuggna och skurna kroppar liknade vanligtvis ett enda sår - "och hela kroppen var så illa tilltygad att den verkade vara **ett helt sår i** sig ...": På kroppen av sjuårige **Simon Kierelis**, martyrdödad i Vilnius 1592, hade man räknat till över 170 sår - utöver de många stygn som hans judiska bödlar hade gjort under naglarna på hans fingrar och tår; kroppen av en femårig pojke som hittades på en landsväg nära Warszawa 1826 hade över ioo sår som tecken på blödning...

Offren utsattes ofta för **sexuella övergrepp**, t.ex. Ludwig van **Bruck**, 1429; **Szydlow**, 1597; Andreas **Takáls**, 1791: även detta ska förstås som en symbolhandling!

Sedan går herden till sitt arbete; i sin egenskap av utsedd judisk **kultfunktionär** ber han en lovsångsbön före och efter sin "heliga handling", där han lovar helig tystnad och lovar Gud att utföra samma handling varje dag om han kan *19)* !

Slakten äger vanligtvis rum, som till exempel i **Damaskus** (1840), runt solnedgången: det är den tid för vilken slakten av "påsklammet" föreskrivs i Exodus 12:6...

Faivel **Schneerson** dök upp i **Kiev,** och i **Polna** utförde **Hilsner** själv slakten **i båda** ritualmorden efter att ha fått shechita-kniven levererad till sig utifrån; den så kallade "krokiga" juden, den galiciska styggelse som återkom i **Konitz** ett år senare, var förmodligen inte en av de lägre rituella tjänstemännen som kantorn, shocheten eller mohel, utan var det, enligt rädslan, Att döma av den ängslan med vilken ytterligare detaljer om hans person undveks och av hedersvittnesmålen var han en mycket högt uppsatt "personlighet" som hade skickats **för att övervaka ritualen** och som möjligen hade anknytning till de chassidiska "helgon**" som Schneersons** också tillhörde. - Vittnet Marie **Pernicek**, som hade spelat in sina uttalanden om denne jude, förgiftades *20)*. I **Damaskus** hade rabbinen Moses Abu-el-Afieh varit närvarande **vid båda** slaktningarna, och rabbinen **Károly** kallades in för den nattliga slakten av Andreas **Takál** år 1791. År 1462 tog judarna som drog sig tillbaka genom Inntat med sig en rabbi, och

slaktningarna av Simon av **Trent** (1475) och **Hugh** av **Lincoln** (1255) utfördes i rabbins hem. Även dessa få exempel visar att den **rituella** slakten var och är noga övervakad hela tiden!

Det är ofta så att de lokala slaktarna samlas på slaktplatsen; i **Konitz**, till exempel, anlände inte mindre än sex slaktare från grannskapet vid tiden för mordet **på Winter**; i fallet **Damaskus**, där en slaktare uppenbarligen inte var omedelbart tillgänglig, skickade de efter den judiske barberaren! **I Tisza-Eszlár** noterade ett ögonvittne, den unge **Scharf**, också ankomsten av flera lokala slaktare.

En man som hade upplevt alla nyanser av denna mördande farsot i sitt hemland **Ungern**, riddaren Georg von **Mareziányi**, skrev följande om den judiske slaktaren: "Trots all upplysning och hela 1800-talets mänsklighet dusel. Trots all upplysning och hela 1800-talets mänsklighetsskymning, som har blivit ett mycket effektivt slagord för tusenårig vidskepelse och fanatiskt troshat, så att det med sina kosherfördomar mörklägger den framväxande tidsandan som korsspindeln med sitt nät mörklägger fönsternischerna i försummade hem, har den judiska rituella kosher förblivit kosher: En varelse som förts vidare från den grå forntiden med långa pattar, fettindränkt kaftan och full av den mest trångsynta vidskepelse." *21)*

Det cirkulära shechita-snittet delar halsens mjukdelar upp till halskotorna och samtidigt de stora halskärlen som leder till hjärnan, precis som den judiske boskapsslaktaren än idag slaktar det obedövade djuret på judiskt-orientaliskt vis - icke-juden är också bara ett djur som får sin rituella invigning först genom att offras till Jahve som ett behagligt offer! "För att utföra slaktakten", säger den judiske läkaren **Dammann** i sin "Expert Opinion on the Jewish Slaughtering Procedure" (Hannover, 1886), "sträcker slaktaren halsskinnet med sin vänstra hand och gör med den hårvassa kniven i sin högra hand ett snabbt snitt genom halsens mjukvävnad strax under struphuvudet, så djupt att det tränger in till kotbenet. Genom detta snitt skärs huden, luftstrupen, svalget, blodkärlen och pulsådrorna samt de nervstammar som följer med dessa stora kärl av helt och hållet. Blodet rinner till en början ut ur de öppnade kärlen i massor och blir efterhand glesare..." Dr **Steiner**, som var den förste läkare som såg den lille Hegmanns kropp i Xanten på kvällen den 29 juni 1891, var t.ex. övertygad om att det måste ha varit ett mycket vasst och stort instrument som utförts, eftersom alla delar av halsen hade skurits av ända ner till halskotorna."

I rättegången om ritualmordet i **Polna** 1899 uppgav rättsläkaren dr **Prokes** i Kutná Hora, enligt tillgängliga uppgifter, att snittet endast kunde ha gjorts av en skicklig hand och endast med ett långt, starkt och mycket vasst instrument som lämnade helt släta kanter och trängde in i halskotorna. Den andra rättsmedicinska experten, dr **Michalek**, kom till samma slutsats!

Denna mordmetod gör det möjligt för blodet att **helt rinna** ut ur alla blodkärl, eftersom hjärtat fortsätter att hålla blodet i rörelse även efter att halsen har skurits av: blodet pumpas ut ur kroppen genom de öppnade artärerna, så att säga, tills döden inträffar genom blödning. Medan dissektionen av människor som har dött i vanliga mordfall visar att blodet fortfarande finns kvar i blodkärlen, bortsett från det som omedelbart har läckt ut genom det dödliga såret, visar kropparna eller kroppsdelarna av de offer som har förblött under skärkniven **en absolut avsaknad** av blod! Detta faktum, som, som vi har sett, har bekräftats av många, strikt objektiva medicinska rapporter under många århundraden, är ovedersägligt och kan inte på något sätt förminskas eller förringas i sin betydelse: mördarna var angelägna om att utvinna så mycket som möjligt av sina offers blod! Det blod som rinner ut samlas noggrant upp; enligt officiella uppgifter hittades endast mycket små blodspår - stänk - på den plats där Agnes **Hruza** slaktades i Brezinawald nära **Polna**. Blodspåren i ladan i **Xanten** visade sig bara vara spår av postoperativ blödning från barnkroppen som hade släpats dit. Enligt den unge **Scharf** rann Esther **Solymosis** blod först i lerkärl (troligen snarare skålar) som sedan tömdes i en gryta; fader **Thomas** blod samlades i en stor balja "utan att en enda droppe gick förlorad" (upptecknat uttalande av barberaren **Soliman**). Tjänaren **Ibrahim Amaras** blod hälldes från en kopparskål genom en tratt av bleckplåt till en stor vit flaska (Murad-el-Fattals vittnesmål). Blodet från den lille **Simon** av Trent fyllde "en och en halv kruka" (unam seutellam

eurn dimidio). År 1235, på juldagen, samlade Fulda-judarna blodet från en mjölnares fem (!) barn i förberedda påsar, år 1267 - enligt samma samling dokument (Aronius) - lades offret av en liten flicka på linne vikt flera gånger och dess blod samlades på basen. År 1452 rann blodet från ett tvåårigt barn som dödades i **Savona i rituella** kärl, liksom blodet från "Anderle von Rinn", som slaktades 1462. Blodet från nioårige **Maißlinger**, som led martyrdöden i **Bösing** på Kristi himmelsfärdsdag 1529, tappades från hans kropp med hjälp av fjäderpennor och små "Röhrle" och samlades i flaskor. Blodet från den tre och ett halvt år gamla sonen till en rysk adelsman, som förblödde på långfredagen 1753 i närheten av **Kiev,** samlades också upp i flaskor... År 1827 hittade den judiska kvinnan **Ben-Noud** en stor mässingsvas, "som araberna kallar laghen", helt fylld med blod i släktingars hus, efter att hon en kort tid tidigare hade lagt märke till liken av två slaktade pojkar hängande från taket! - Dessa få exempel skulle kunna mångfaldigas!

Enligt **Ljutostanskij** ("Judarna i Ryssland") använde de polska judarna också så kallade rullande tunnor för att tappa sina offer på blod. Detta var alltid fallet när det inte fanns någon slaktare att tillgå. Offren, oftast barn, bands och rullades sedan fram och tillbaka i tunnorna, som på insidan var tätt besatta med spikar, knivar och andra vassa föremål, tills den helt sönderskurna och blåslagna kroppen hade tappat allt sitt blod. Detta förfarande var också allmänt känt i Orienten och har aldrig sonats!

För Tyskland kan vi bevisa ett fall där judar använde detta förfarande: **Breslau** barnamord 1453 *22)*.

Det är slående att de judiska mördarna, som annars gick till väga med sådan uppfinningsrikedom, under alla århundraden aldrig helt gjorde sig av med eller dolde kropparna efter sina slaktade offer, vare sig genom att begrava eller bränna dem för att dölja spåren efter brottet, utan struntade i alla försiktighetsåtgärder och inte brydde sig om det, ja, till och med ställde ut dem offentligt! I bästa fall dumpades kropparna i träsk, kanaler, sjöar eller havet. År 1244 hittades till exempel en knivhuggen och styckad barnkropp på kyrkogården St Benedict's **i London,** och år 1247 kastades den styckade och blodlösa kroppen av tvååriga Meilla i **Valréas vall**grav**.** Eleven **Conrads** skändade kropp hittades i en vingård i Thüringen (1303): år 1503 såg D. Johann **Eck** i närheten av Freiburg barnets lik "i skogen", 1529 hittade en bondhustru den lille **Maißlinger** mellan en häck av törnen, 1590 och 1592 hittades de öppet liggande slaktade barnliken i byn **Szydlow** och i **Vilna**, 1744 hittade en far sitt skändade och slaktade barn liggande på en trädstam i Kaltenerskogen nära **Eppan** (Tyrolen). År 1826 hittades en blodig och vanställd pojke på en landsväg i närheten av **Warszawa.** Kropparna av de ungerska barnen **Szabó** tvingades in i lådan på en brandbil 1877. Den stympade kroppen av Franziska **Mnich** (1881) kastades i en skogsravin! Kropparna av offren i **Lincoln** (1255), **Überlingen** (Baden, 1332), **Damaskus** (1890) och **Kaschau** (1891), till exempel, kastades i brunnar. Fader **Thomas** och hans tjänares kroppar styckades och kastades i det judiska kvarterets dräneringskanal; den unga ungerska kvinnan **Sipos** drogs upp ur Türrkanalen 1879; den styckade kroppen av pojken **Cybulla** i **Skurz** hittades under en bro utanför byn efter att herden **Josephson** hade setts där i gryningen med en tung säck på ryggen; den lille Johann **Hegmanns** kropp placerades på agnarna i en lada i **Xanten** på ett så provocerande sätt att alla som passerade genom ladugårdsdörren var tvungna att stöta på den! På **Korfu** lades den stympade Maria **Desylla** ner i en korridor. Kropparna efter Marie **Klima** och Agnes **Hruza**, som hittades i Brezinaskogen, hade endast ytligt täckts av undervegetation i omedelbar närhet av en hårt trafikerad stig. Gymnasieeleven **Winters** överkropp hade dumpats i en kommunal diskho; andra delar av kroppen hittades utspridda över hela staden! Helene **Brix** stympade kropp försvann i Neuendorf-sjön nära **Szczecin** 1910, 1911 drogs Olga **Hagels** blodlösa kropp upp ur Breitenstein-sjön (Västpreussen), 1912 hittades köpmanslärlingen Stanislaus **Musials** blodlösa kropp framför ett hus i **Poznan** tidigt på första pingsthelgen; den styckade och oblodiga kroppen av den tolvåriga Elma **Kelchner** packades i en säck och dumpades på en öppen plats i **Ludwigshafen**, och 1911 ställdes den styckade och oblodiga kroppen av lille **Andryusha** ut till allmän beskådan i en lergrop **i Kiev:** "De begravde inte kroppen, utan ställde den till **allmän beskådan**, som för att säga: här, titta, vi har makten! Vi ska bevisa det för dig. Vem vågar komma emot oss? Vi är omnipotenta..." *23)*

Det faktum att Agnes **Hruzas** kropp till exempel bara var ytligt dold tolkades **av Masaryk** vid den tiden som ett **bevis** på judisk oskuld. År 1900 skrev han som representant för den europeiska intelligentsian följande "Och slutligen, det måste understrykas än en gång och med eftertryck: Agnes **Hruzas** kropp var inte alls dold, tvärtom, **den var nästan påträngande**, så att säga, **utställd**. Hemliga ritualmördare skulle aldrig behandla sitt offer på ett sådant sätt; jag upprepar, platsen där kroppen hittades var uppenbarligen medvetet vald så att mordet skulle kunna tillskrivas Polna-förövarna. Att liket täcktes med fyra skira granar berodde uppenbarligen mer på behovet av **en viss vördnad** än på avsikten att dölja kroppen..." *24)* Men Theodor **Fritsch** antog i detta sammanhang helt riktigt att även rituella-symboliska motiv spelade in här! Faktum är att redan 1598 - vilket **Fritsch** inte kan ha känt till - i en polsk ritualmordsrättegång med anledning av blodmordet i **Woznik** i provinsen Padolia, som ett fyraårigt barn till en bonde från **Smirzanów** hade fallit offer för, hade en rabbin under sitt förhör förklarat att judar **under inga omständigheter får begrava** en gojim, eftersom de genom denna handling skulle besudla sig själva och ådra sig en **dödssynd** *25)* !

Den sista och viktigaste frågan om användningen av **blod** har ofta besvarats på ett helt missvisande och ytligt sätt. Enligt våra tidigare definitioner måste det rituella bruket av blod också inledningsvis grunda sig på en symbolisk offerhandling!

År 1247 *26) tömde* judarna i den lilla staden **Valréas,** som nu tillhör departementet **Vaucluse,** den 26 mars (tisdagen före påskvakan) en tvåårig flicka på blod efter att ha spikat fast henne på ett kors. (Tisdagen före påskvakan) tömde judarna i staden Valréas, som nu ingår i departementet Vaucluse, en tvåårig flicka på blod efter att ha spikat fast henne på ett kors, vilket orsakade fruktansvärda stympningar. Tack vare det kraftfulla ingripandet dömdes några judar från denna provins. På frågan om vad de ville göra med blodet erkände juden **Burcellas** "att översteprästen förr i tiden stänkte tjurblod på altaret"; Juden **Lucius** tillade att om man hade fått tag i ett barn, skulle man ha velat göra **ett offer** (quasi sacrificium) av blodet och att man skulle ha varit **tvungen att skicka blodet till andra judar**, och att barnet egentligen skulle ha korsfästs på långfredagen, men att man inte hade kunnat gömma det så länge och därför hade dödat det redan på onsdagskvällen. **Lucius** förklarade ordet quasi sacrificium i förhörsprotokollet genom att tillägga att judarna inte kunde göra ett egentligt offer eftersom de inte längre hade något tempel. Enligt **Lucius** är det symboliska offret av en icke-jud = djur, vars blod "skickas" till andra judar, dvs judar som inte bor på platsen, för att de ska kunna delta direkt i offret! "För även om Jahve har tagit våra tempel ifrån oss, har han ändå lämnat oss en **ersättning för** dem, **som upplyser själen ännu mer, nämligen utgjutandet av goyims blod inför Jahves ansikte** på en torr sten." *27)* Thomas **Cantipratanus** (uppkallad efter klostret Cantimpré nära Cambray, död omkring 1263), som levde vid ungefär samma tid, förklarar frågan om varför judarna varje år måste utgjuta kristnas blod på följande sätt *28)*: "Det är nämligen helt säkert att de **varje år i varje provins drar lott om vilken församling eller stad som skall förse de andra församlingarna med kristet blod**..." Det säger sig självt att H.L. **Strack** utför en veritabel äggdans för att nedvärdera detta och annat historiskt material till förmån för judendomen!

I samband med rättegången i **Trent** Ritualniord 1475 svor en jude som bodde i **Feltre** och som senare hade konverterat till kristendomen (Johannes **Christianus de Feltro**) att hans far en gång hade varit slaktare i en stad i Tyskland och hade berättat för honom att judarna i **Landshut**, där hans far då hade bott, för 40 år sedan hade mördat en kristen pojke för att komma i besittning av blodet. Hans far hade regelbundet blandat några droppar blod i ett glas vin på första påskdagen före kvällsmåltiden och stänkt på bordet med det och svurit fruktansvärt. Han visste detta av egen erfarenhet, men det skedde alltid i största hemlighet.

Athanasius **Fern** *29)* beskriver denna ceremoni på följande sätt. "Familjefadern häller några droppar färskt blod eller en substans av pulveriserat blod i glaset, doppar vänstra handens finger i det och stänker

('välsignar') allt på bordet med det: 'Så ber vi till Jahve att han må sända de tio plågorna över alla fiender till den judiska tron'. Sedan äter man och familjefadern ropar i slutet: "Så (liksom barnet vars blod brödet och vinet innehåller) må alla Goyim förgås!" - Purims påskbröd och påskvin är bara särskilt värdefulla om de innehåller blod från icke-judar: När dessa konsumeras, må Jahve konsumera, förstöra, "sluka" alla icke-judar! "Du skall förtära alla de folk som Herren din Gud ger dig, och ditt öga skall inte se på dem med medlidande" (5 Mos 7:16) ... "Ty vi skall förtära dem som bröd" (5 Mos 14:9).

De **tre** ritualmördarna hördes var för **sig.** Israel, son till rabbi **Samuel,** i vars hus synagogan låg, var den förste att erkänna att flera judar hade klagat över att de den här gången inte kunde baka offerbröd (offermjöl), eftersom ingen av dem hade något blod från icke-judar i lager. På frågan om varför blodet behövdes svarade **Israel** att "deras tro lärde dem att de skulle lukta illa om de inte tillsatte kristet blod i påskbrödet". - Denna "dåliga lukt" skall i detta fall - och endast i detta fall - tolkas bildligt, eftersom rabbinerna enligt Israel "härmed vill uttrycka att den jude som inte använder kristet blod **bryter mot lagen**"... På frågan om vilken betydelse det hade att äta detta blod och varför judarna åt det i påskbrödet, svarade **Israel** "att detta var en påminnelse om det blod som Jahve talade till Moses om när han befallde honom att bestänka husens trösklar med blod under den tid då judarna befann sig i faraos fångenskap...".

Domarna ville också veta hur mycket blod som togs från ditt offer. **Israel** svarade: "En och en halv kruka full." Blodet som togs från pojken **Simon** skulle delas ut till hans trosfränder **i andra länder**!

De övriga tilltalade bekräftade eller kompletterade detta uttalande. Juden **Angelus** visste att icke-judiskt blod också användes för att stoppa blödningen vid omskärelse. Mästaren **Joseph,** som bodde i **Riva** och omskar sina söner, fick alltid **icke-judiskt** blod. Men om han inte hade något, användes en mörkröd, flytande trädkåda som kallades "drakblod" (sanguis draconis) som **"substitut"**. - H. L. **Strack** har också hört rykten om användningen av detta "drakblod", som han identifierar som kåda från en palmart som är inhemsk i Indien, och han förnekar också existensen av detta - ja, jag menar! - Han tar också med lättnad upp förekomsten av denna - välartade! - **ersättning** i sitt "expertutlåtande" som han gav i samband med ritualmordsrättegången i Tisza-Eszlár för att rentvå ritualmördarna, och skriver: "Underlåtenheten att erkänna drakens blod som användes för att läka omskärelsesåret har också gett upphov till **den felaktiga uppfattningen** att judarna behöver kristet blod." *30)* - Det var så man gjorde "expertutlåtanden", trots att Strack var väl medveten om Trents uttalanden!

Gamle **Samuel,** ägaren till slakthuset, bestämmer åldern på ett offer på följande sätt: "...det är bättre om barnet som skall slaktas inte är äldre än sju år.... En flicka är bara lämplig att offra om hon fortfarande är oskuld..." - Den rättsmedicinska obduktionen av Agnes Hruza hade visat att offret hade förblivit opåverkat...

På frågan om tidpunkten för offret förklarade **Samuel:** Offret kan dödas **när som helst**, men det är mer behagligt för Gud (Jahve!) om det sker **strax före påsk**. Han hade **inte** lärt sig detta från skrifterna, utan hade **hört** det från mästare David **Springer**, som **undervisade** i Bamberg och Nürnberg ..." - Här gav rabbinen **Samuel** ytterligare bevis för våra ovanstående anmärkningar om att de tvivelaktiga slaktreglerna överlämnades **muntligt**!

Den äldste i den judiska församlingen, **Moses**, en åttioårig gammal man som tidigare hade bott i Tyskland och kommit till **Trient** därifrån, sade att bland judarna var det den som använde mest kristet blod som också åtnjöt mest prestige (ille judaens niagis laudatur, qui plus atitur de sanguine pueri christiani). På frågan om hur han visste allt detta när han gick in på ytterligare detaljer om användningen av blod, svarade Moses ännu tydligare än rabbinen **Samuel**: **"Det finns inga skrivna lagar om detta, men rabbinerna och de lärda lär ut det, och denna undervisning förs vidare från generation till generation genom tradition."**

År 1494 förhördes flera judar som gripits i **Tyrnau** i Ungern för ett ritualbrott av den dåvarande palatinen och högste domaren Stefan av **Zápolya**. På frågan vad som egentligen hade orsakat mordet på ett oskyldigt barn angav en gammal rabbi det fjärde skälet, nämligen att enligt ett gammalt, i hemlighet nedtecknat religiöst påbud skulle de judiska församlingarna varje år slakta en icke-jude genom **lottdragning** för att få hans blod *31)* !

365 år efter Trentprocessen pågår rättegången mot judiska ritualmördare i **Damaskus** (1840) under ledning av den franske konsuln, och de uttalanden som görs i protokollet här är helt identiska till innehållet med dem som gjordes för över ett tredjedels årtusende sedan i **Trent** - det finns inget mer koncist historiskt bevis för den sekellånga effektiviteten hos judiska slaktinstruktioner och deras rituella avrättningar!

I sin bok om **Tisza-Eszlár** saknar Paul **Nathan** inte heller en "förklaring" till detta faktamaterial; han hävdar djärvt och fräckt att de "anklagade" judarna i **Damaskus** före förhören "föreslogs" de uttalanden av sina olyckliga trosfränder som "gjordes" vid den tiden i **Trent** med hjälp av den franske konsulns "djävulska metoder". Men den judiske skribenten överlåter åt sin europeiska intelligens att förklara hur en konsul som satt i **Damaskus**, av alla ställen, kunde ha kännedom om de då ännu **försvunna** domstolsprotokollen skrivna på medeltida juridiskt latin! - Den judiske barberaren **Soliman** svarade på den franske konsuln **Ratti-Mentons** fråga om vad som hade gjorts med den mördade prästens blod: "Det behövdes till 'de osyrade brödens högtid'." Paschan ställde samma fråga till **Isaac Harari**, som efter diverse bortförklaringar svarade: "Vi slaktade honom för att bevara hans blod av **religiösa skäl**, eftersom vi behövde blodet för att uppfylla en **religiös plikt**... Vi lade det i det osyrade brödet" - **Aaron Harari** bekräftade detsamma! Rabbi **Moses Abu-el-Afieh** berättade: "Blodet är till för det osyrade brödet; den dag det bakas står storrabbinen (i det här fallet Jacob **Antabli**) kvar vid ugnen. De fromma (= judarna) skickar honom mjöl, av vilket han gör bröd, som han knådar själv och arbetar in blod i det... Sedan skickar han brödet till de fromma... " - Dessa limpor skickades sedan ända till **Bagdad**! Rabbi **Moses** rapporterade vidare: "De var alla med vid slakten och visade glädje, eftersom det var en **religiös handling...** Det är en **hemlighet** för de stora rabbinerna som är förtrogna med saken och sättet att **använda blodet**."

Samma detaljer registrerades sedan om utvinning och användning av blodet från den mördade tjänaren Ibrahim **Amara**!

En av bedömarna, den grekiske köpmannen **Chebeli**, var dock ännu inte nöjd med rabbinens förklaringar; han hade upptäckt en uppenbar motsägelse och ställde följande kompletterande fråga: "Du säger att människoblod används för att fira det osyrade brödets högtid, men det är känt att blod enligt den judiska religionen betraktas som 'orent', så även om det vore blod från ett djur får judarna inte använda det. Det finns alltså en motsägelse mellan blodets "orena" egenskaper och användningen av blod i osyrat bröd (matzah) - ge oss en förklaring!

Rabbi **Moses** svarade: "Talmud säger att två sorters blod är behagliga för Jahve**: påskens blod och omskärelsens blod**... Detta är **hemligheten hos de stora rabbinerna** som känner till saken och sättet att **använda blodet...**" - Överrabbin **Antabli**, som tillfrågades om sin åsikt i detta sammanhang, bekräftade dessa uttalanden till fullo!

I rättegången mot **Valréas** (1247) framkommer det för första gången att judarna **är skyldiga** att **skicka** människoblod som offer. Även i detta fall skulle Strack omedelbart vara på plats med det "**urskuldande**" svaret att detta absolut inte hade någon rituell betydelse, utan på sin höjd en "folkmedicinsk" betydelse som inte skulle tas på allvar! Det är betecknande att **Strack** nu håller tyst om vad som sades om dessa saker i Tr**enträttegången** och riktar uppmärksamheten mot "aktutdragen" från juden Moritz **Stern**, hans medarbetare!

I Trient berättade juden Israel, son till **Samuel,** att strax före den judiska påskhögtiden hade flera judar samlats i synagogan i hans fars hus och klagat över att man den här gången inte kunde baka något offerbröd eftersom ingen hade något kristet blod på lager (qtiia nemo habebat de sanguine pueri christiani). De förhörande domarna anade oråd, gav sig inte och fortsatte efter en tid sin undersökning med den precisa frågan: "Vad gjorde judarna i Trent förr i tiden när de behövde kristet blod?" Den trängde **Israel** svarade: "För ungefär fyra år sedan hade han sett en burk **med torkat blod** i **sin** fars hand. Enligt fadern hade han fått den av en jude som kommit från Tyskland."

Rabbi **Samuel,** för vilken dessa uttalanden lästes upp, var tillräckligt bekväm för att erkänna att han för ungefär fyra år sedan hade köpt "för mycket pengar" en flaska ungefär lika lång som ett spann av en jude vid namn Bär (Ursus), som hade kommit från Sachsen och hade ett legaliseringsbrev med sig, som intygade att Bär gjorde affärer lagligt(!) och att de varor han förde var äkta. I detta **legaliseringsbrev** (literas legalitalis) stod det på hebreiska att det **Bär** hade med sig var korrekt! Brevet var undertecknat av "Moses de Saxonia, judarnas överrabbin". - Bär bar med sig blodpulvret i en tennpläterad behållare som förseglats med vitt vax. De hebreiska orden "Moses, judarnas överrabbin" var inpräntade i vaxet. Samuel lade sedan till sitt namn under: "Samuel av Trent" för att visa att han för sin del höll med om det autentiska vittnesmålet om köpmannens tillförlitlighet! En annan jude, **Engel** (Angelns), bekände i **Trent** att han för ungefär fyra år sedan hade köpt torkat blod från en icke-judisk pojke, stort som en böna, för fyra lire bra mynt av en viss **Isaak** från Nedre Tyskland, från stiftet **Köln**; **Isaak** hade burit blodkärlet med sig inlindat i en trasa, själva blodet hade koagulerat **och var dammigt**. **Isaac** reste sedan vidare från Trento **till Venedig**.

Innan **Engel** kom till **Trento** hade han själv bott i **Castel Gawerdi** i **Brescia** i sju år tillsammans med sin farbror **Lazzari** (Lasarus). Den senare hade korresponderat med juden **Rizardo** i **Bressanone** om blod; Rizardo hade rapporterat att han hade köpt blod och **erbjöd** det!

Juden **Tobias,** som i Trent-registren beskrivs som kirurg eller läkare (artis chirurgiae peritus) - han "gjorde" också ibland ockeraffärer - erkände, efter att först ha förnekat det, att han flera år tidigare hade köpt **torkat** blod, lika mycket som en nöt, av den judiske köpmannen **Abraham** för en rhensk gulden. **Samuel** hade intygat blodets äkthet. **Abraham** bar det koagulerade blodet i små bitar i en röd burk och reste förmodligen vidare till **Feltre** eller **Bassano**. Slutligen vittnade **Tobias** om en mystisk "ädel" jude från ön **Kreta** som hade vistats i **Venedig** för sex eller sju år sedan, samtidigt som kejsar Fredrik III, följd av en stor svärm judar, hade kommit till **Venedig**; dessa judar hade gått med i den kejserliga processionen för att kunna skaffa sig tullfria varor, som sedan smugglades över gränsen i kejserliga vagnar *32)*. Alla dessa judar försåg sig också med blod, som hade levererats till dem av den "mäktige" jude som alltid bar med sig "en stor mängd kristet blod"! Mannen handlade dessutom med socker och kallades därför "sockerjude". Denne kretensiske jude bar enligt grekiskt mode en svart mantel som nådde ner till fötterna; den kände juden **Hossar** från **Köln,** som bodde i **Venedig**, hade haft mycket att göra med denne sockerjude.

De helt oberoende och separata uttalanden som gamle **Moses** gjorde gick i samma riktning. När domaren frågade den åttioårige juden var han alltid fick tag på det blod som behövdes, svarade han att han inte hade behövt anstränga sig de senaste tio åren; han var inte längre familjefar. Han hade tidigare bott i **Speyer** i 30 år. Där hade han alltid fått lite blod från en **alsacisk** jude, Isaak **Rotpoch**; för 50 år sedan hade han bott i **Mainz**, där han hade fått det nödvändiga blodet från Kölnjuden **Sveschint** och avnjutit det på det sätt som redan nämnts (matzos, påskvin). På frågan hur han på alla dessa olika platser kunde veta att han verkligen fick "äkta", dvs. icke-judiskt blod, svarade **Moses** också att överordnades **intyg** hade **bekräftat** detta!

Förutom detaljerna om ett brott som begicks med ofattbar grymhet avslöjar Trent-filerna ytterligare monstruösa fakta:

1. Det fanns - och finns naturligtvis fortfarande! - en judisk handel med icke-judiskt blod som var **organiserad** in i minsta detalj, precis som det sedan urminnes tider har funnits en judisk handel med människor och narkotika!

2. Det finns en särskilt utsedd **blodutdelare** med rabbinsk legitimation!

Inte mindre än sju judiska blodhandlare förekommer i Trenträttegången: **Bär** (troligen från Sachsen), **Isaak** (från **Kölnområdet**), **Rizardo** (Brixen), **Abraham**, **Rotpoch** (Alsace), **Sveschint** (Köln) och den förskräcklige juden från **Kreta**, som nästan kan beskrivas som en storblodhandlare!

Dessutom kan vi bestämma vägen för denna blodhandel baserat på processrapporterna!

Under det 15. På 1400-talet blomstrade **Venedig** som handelscentrum mellan Orienten och Occidenten och blev en handelsstad av högsta rang; **Enligt Petrarcas** omdöme uppstod "Emporium orbis" (världshandelsstaden), som den samtida rösten **Fabri** prisade som "det mest underbara och märkliga i världen", en Jakob **Burkhardt** som "världens juvelskrin vid den tiden", Den senare omständigheten utnyttjades av de asätare som flockades till platser som, trots sitt ekonomiska välstånd, redan stank av röta: Judarna!

Det är ingalunda någon tillfällighet att den venetianska regionen på den tiden var ett veritabelt eldorado för judisk blodspillan - bara under 1480 - bara fem år efter att ett exempel hade satts i **Trento** - blev inte mindre än tre (!) barn grymt martyriserade och slaktade i denna region *33)* (**Portobuffole**, **Motta**, **Treviso***)*. Trots folkliga uppror övertalades den venetianska regeringen upprepade gånger att lämna den judiska församlingen, som till stor del bestod av invandrade orientaliska element, orörd som sådan, så att judarna kunde leva i den helt berättigade tron att de kunde våga göra något, Dogen **Pietro Mocenigo** hade utfärdat ett slags oskuldsintyg för "sina" judar under Trentutredningen genom att försöka ingripa i den ordinarie rättegången genom att förklara blodmordet i **Trent** vara ett illvilligt rykte, skydda judarna och beordra dem att leva obehindrat i hans land! Detta dekret om skydd för judarna måste dock senare återkallas.

I dessa områden - förutom **Trento** nämns namnen **Brescia**, **Feltre** och **Bassano** i rättegångshandlingarna - handlades inte bara orientens skatter och produkterna från den europeiska, särskilt sydtyska, varuhandeln, utan bland judiska kamrater existerade blodhandeln i strikt hemlighet som en intern judisk angelägenhet, som tog samma väg som de andra varorna: den gamla handelsvägen via **Trento** genom Adige-dalen - enligt den judiske läkaren **Tobias** hade en hel svärm judar en gång följt en kejserlig konvoj och smugglat sina lika dyrbara som hemliga varor bland de andra varorna: icke-judars blod transporterades vidare på detta sätt av icke-judar själva, och dessutom tullfritt!

"På detta 1400-tal stod vi inför renässansen, tryckpressen uppfanns, Amerika upptäcktes, konst och vetenskap upplevde en oanad blomstring. Men Europa kryllade också av alla Enselin (Lazarus), Rizard, Samuel, Moses, Isaac från Köln, Bear från Sachsen, som tillbringade hela sina liv med att köpa, sälja och använda kristet blod ..." (H. Desp., s. 328.)

Venedigs handel med Främre Orientens kuster utgick från den naturligt idealiska ö-bron **Korfu-Zante-Kreta-Rhodos-Cypern**. På alla dessa öar hade orientaliska judar bosatt sig i allt större utsträckning från århundrade till århundrade, och i ständig kontakt med sina raskamrater som satt på transitgränsen till Mindre Asien, Syrien och Egypten, hade de gjort den blomstrande handeln, åtminstone som mellanhänder, beroende av judiska parasiter och kunde skörda fantastiska vinster!

På alla dessa öar har dock den icke-judiska befolkningen aldrig kommit till ro sedan den tiden; den är - bokstavligen! - sugs torr till blodet! På **Kreta** fanns den fruktansvärda figuren av en blodhandlare klädd "på grekiskt vis", som också dök upp i **Trento**, försåg judarna där med blod och sedan försvann igen...

Många århundraden senare utbröt emellertid blodiga upplopp på till exempel **Korfu**, **Zante och Rhodos**, eftersom befolkningen hade blivit övertygad om att den judiske stryparen fortfarande var verksam till följd av att **barn försvann** med **jämna mellanrum** i otaliga fall *34)*! Ritualmorden i **Damaskus** (1840) och på **Korfu** (1891), som bara blev kända av en slump, medan otaliga andra förblev i evig glömska, kastade ett bländande ljus över dessa förhållanden!

I Orienten, där människolivet i sig är av ringa värde, tycks handeln med blod från slaktade icke-judar nästan ha varit en affärsverksamhet; särskilt hamnstäderna som **Alexandria**, **Beirut**, **Smyrna, Konstantinopel** med kvarteren Balata, Gallata och Pera visade, som vi kunde konstatera, blodmord i stort antal, men även dessa kan bara betraktas som en försvinnande bråkdel av dem som faktiskt begicks! "En mycket framstående man berättade för mig att ingen av de orientaliska diplomaterna tvivlar på att i **Orienten**, där dessa fall av kristna mord **är mycket lätta att dölja** eftersom det inte finns någon allmän opinion, **är de vanligare än vi tror ...**" *35)*

Ett år före **Damaskusrättegången**, 1839, upptäcktes och konfiskerades en flaska blod vid tullkontoret i Dam**askus** i en kista avsedd för juden Aaron **Stambuli**, en av blodmördarna och blodhandlarna i Damaskus; trots ett erbjudande om ioooo piaster från den klagande juden överlämnades den inte. Under sitt förhör gav juden, i sin inledande bestörtning, den förvirrade informationen att det var brukligt för dem att behålla blodet från sina stora män *36).* Inget mer var känt om den fortsatta utredningen av ärendet; enligt Achille **Laurent,** på sin höjd bara att chefen för Damaskustullen dog plötsligt!

Med tanke på hur sofistikerade skaparna var, var denna klumpiga leveransmetod förmodligen inte den vanliga. Det raffinerade och alltid säkra sättet att förvara blodet var genom att blanda det med mosdegen i minimala doser!

Den förre rabbinen Noe **Weinjung**, född omkring 1765 i **Kichinew** som son till en chassidisk rabbi, efter sitt dop boende under namnet Neophit i klostret **Cernika** nära Bukarest *37)*, rapporterar från sin tidigare blodpraxis i sina bekännelser publicerade först på rumänska 1803, sedan av viktiga skäl på grekiska 1834 och på italienska 1883, att ett annat genialt sätt att förvara och skicka blod bestod i detta, att linne- eller bomullstyg som dränkts i detta blod och bränts till aska förvarades i förseglade flaskor i synagogornas skattkammare och hemliga utrymmen och ständigt var tillgängligt för rabbinerna, som använde det efter behov eller skickade det till judar i länder som stod under särskilt sträng poliskontroll eller som hyste särskild misstro eller till och med fientlighet mot judarna till följd av dåliga erfarenheter: blodet från martyrernas offer kunde nu utan fara resa under farmaceutisk märkning...

Att det även på tysk mark förekom blodhandel fram till helt nyligen kan utläsas av händelserna i **Xanten**, **Polna** och **Konitz**! Den utländske jude som vid tiden för mordet på lille Jean i Xanten (29 juni 1891) dök upp med en svart läderväska och lika plötsligt försvann igen kan ha haft samma funktion som den "krokjuden" som på morddagen på **Hruza** (29 mars 1899) i all hast bar en sexlitersdunk inlindad i vaxad duk från rabbins lägenhet i **Polna**! Redan 1529, efter ritualbrottet i **Tyrnau**, hade blodet först gömts i synagogan - "vilket de gladde sig mycket åt" - innan det överlämnades till olika judiska mellanhänder för vidare befordran!

Men även **blodhandeln och blodhandlarna** är i slutändan bara delar av **ett system som judendomen** som helhet kan hållas ensam ansvarig för: den fullständigt planerade och avsiktliga förstörelsen av allt icke-judiskt!

Det faktum att det **lokala** centrumet i detta förintelsekrig, **synagogan**, "den fariseiska skolans fysiska dotter" **(Rohling)**, spelar en lika viktig roll när det gäller **blodsläran** och **blodspraktiken**, behöver inte underbyggas ytterligare efter vad som hittills sagts!

"Presidenten för appellationsdomstolen i den fria staden Frankfurt och sändebud för de fyra fria städerna i Tyskland till förbundsdagen, Jur. u. Theel. Dr J. F. v. **Meyer**, den lärde och grundlige advokaten", trodde sig kunna avfärda dessa frågor med följande kvicka anmärkning: "Men vad beträffar den påstådda blodtörsten, så kunde den under så många århundraden ha tillfredsställts utan dråp i vilket badhus eller frisersalong som helst; men det har förmodligen aldrig funnits en jude där som kunde **köpa blod.** Inte heller har man någonsin sett att en jude **smakat** blod." *38)*

År 1693, på en boskapsmarknad, erbjöd sig en kvinna att köpa en skål med blod av några judiska boskapshandlare "eftersom hon visste att judarna tyckte om att få blod från kristna barn...". - Judarna var dock mycket smartare än denna driftiga kvinna, gjorde ett upprört väsen av sig, kallade på stadens tjänare och fick kvinnan bortförd. Hon erkände för magistraten att hon hade handlat i fattigdom för att få några slantar; "det var visserligen människoblod, men inte från ett barn, utan från några soldater som hade fått blod för sin hälsas skull och som skulle ha fört med sig blodet ut i det strömmande vattnet..." - "Eftersom detta visade sig vara fallet vid en undersökning avskedades kvinnan igen med en stark varning om att avstå från sådan handel i framtiden..." *39)*

Nej, du lärde och grundlige syndiker och jur. och teol. doktor, judar har ännu inte setts köpa blod litervis - vi har redan kunnat plocka dessa märkliga blommor i de lärdas värld!

Men **Moses Abu-el-Afieh** talade i **Damaskus** om två sorters blod som behagar Jahve, varav det ena är **slaktblod**!

Vi vet med vilken ihärdighet judar och deras kamrater åberopar de noggranna anvisningarna i Talmud och de andra judiska lagarna, som under århundradenas lopp har omgärdats av lika subtila som dunkla tolkningar, för att vederlägga blodanklagelsen, vilka är avsedda att skydda Israels barn från att komma i kontakt med blod, såvida det inte är fråga om **offerblod**; I själva verket har judendomen alltid känt en inre blyghet inför detta "ovigda" blod; de vill förbli så blodrena sinsemellan att de inte ens smakar djurblod, att de avskyr till och med det blod som kommer från mindre skador (blod från tandkött på bröd!) är avskydda. Och ändå är de - här avslöjas återigen deras **månnatur**! - är de enda människor som utövar blodspolitik i symbolisk och **fysisk** mening!

Det finns absolut ingen motsägelse i det faktum att i Gamla testamentet, till exempel, är konsumtion av djurblod förbjudet enligt religiös lag under hot om "gudomliga" straff, vilket upprepade gånger används av teologer för att "ogiltigförklara" anklagelsen om blod som sådant - medan konsumtion av människoblod inte är förbjudet **någonstans**, för att inte tala om den rabbinska doktrinen om blod! Judarna har den fasta och subtila övertygelsen att blotta umgänget med andra folk, till och med blotta åsynen av en Akum *40),* **materiellt** förorenar deras blod! Under tusentals år fann deras skarpa och skrupelfria rabbinska intelligens det lika subtila medel med vilket de trodde att de kunde rena sig själva och som, som en försiktighetsåtgärd, fördes vidare **muntligt** under senare århundraden. Även de gamla asiatiska läkarna var medvetna om naturlagen att lika botar lika. I den mechaiiska världen är det känt att lika poler stöter bort varandra. Denna allmänna lag, som överförts till medicinen, fungerar nu på exakt samma sätt som den homeopatiska lagen med de finaste doserna: om man känner sig smittad av en sjukdom tar man en mycket minimal mängd av samma sjukdomsframkallande ämne, i dess specifika och **absoluta renhet**. Den modernaste medicinen bevisar tillräckligt den djupgående naturlag som säger att lika botas av lika, och ju **mer minimal** dosen är, desto bättre blir framgången!

De finaste doserna av icke-judiskt blod används till exempel i judarnas påskkex, matzos. När det gäller offermjölet förklarade rabbi **Samuel** av **Trent** år 1475 att den judiske fadern vid tillagningen av matzos skulle blanda lite av ett **icke-judiskt** barns blod i degen; det räckte med ett linskorn! Överrabbinen i **Damaskus** bakade personligen påskbröden som blandats med icke-judiskt offerblod och skickade dem i alla riktningar för att "rena" sina trosfränder!

Enligt judisk lära är dock detta blod särskilt **effektivt** om det erhållits genom att tortera och plåga offret på ett sadistiskt sätt som icke-judar inte kan föreställa sig! "Matzos är tillredda som de skall vara", sade **Samuel** vid utdelningen i **Trent**, och de närvarande förstod vad som menades med detta...

Lazarus **Goldschmidt** återger ett avsnitt ur Talrnud, traktat Shabbath (119a), där en "kejsare" frågar rabbi Joshua ben Chananiah varför den judiska sabbatsmaten sprider en så behaglig doft. Rabbinen svarar: "för att vi har **en krydda** som **heter Sabbath** som vi har i den!" "Kejsaren" vill också ha lite av den, men rabbinen säger: "**Den är bara till nytta för dem som iakttar sabbaten.** Eftersom du inte gör det, skulle du inte ha någon nytta av den." - Vad är det för **speciell krydda**, denna "krydda som kallas sabbat**", som bara "gagnar" judarna**?

Under ig. januari 1882 erbjöds vin **cascher** ("koshervin") i "Archives Israélites" med ett uttryckligt certifikat från överrabbinen - vi minns liknande "certifikat" från Trent-blodhandlarna - och den 2 mars erbjöds "koshervin" (vin **coscer**) igen till påsk. På z6. Den 6 mars 1882 kan följande läsas bland andra annonser: "Specialitet för judiska påskseder: Madame Haas **garanterar** osyrat bröd (Mazzen)". - För att lura den läsare som inte är så insatt i dessa saker, stavas ordet kosher på olika sätt: coscer, causcher, cascher, cascer, kascer, koscer och liknande!

"Almanackan för israeliternas bruk" (utgiven vid denna tid av Blum, Paris, 11, rue des Posiers) är fylld av liknande annonser! Flera konditorer erbjuder "vanliga påskbröd för påsken", men en annan säger att han ensam har **rätt** att tillsätta allt som **behövs för** att fira påsken! - Även i Orienten fanns och finns de beryktade mossa gu6sira (blodlabyrinter) vid sidan av den "vanliga" mossa! Dessa matcher är underbara *41)*!

Varför har dessa saker **rabbins** intyg och varför inte, om de verkligen ska vara så ofarliga saker enligt judisk uppfattning, "kvalitetsintyg" från relevanta experter, dvs. bagare och vinkännare?

Så judarna i vår tid, som litar på den icke-judiska mänskligheten okunnighet, säljer sitt rituella påsk- och purimbröd och vin offentligt, med **sina rabbiners blodcertifikat**, precis som de brukade göra på medeltiden!

Vi förstår nu också **Heine** bättre när han sa om sina rasistkollegor: "... för resten är de fortfarande nu, liksom på medeltiden, ett vandrande **mysterium** ...".

Den 30 mars 1882 förmanade samma "A-rchives Isra61ites" de "trogna" att de "religiösa påskföreskrifterna är av yttersta vikt och att man inte bör bortse från någon av dem. Förberedelsen av matzos "kräver noggrann omsorg", kvinnorna bör gå till sitt arbete under denna tid! - "Den noggranna omsorg som krävs här, utelämnandet av till och med en religiös påskbestämmelse, avlägsnandet av kvinnorna - jämfört med handlingarna i **Trenträttegången - ger anledning till eftertanke** ... Den rabbinska blodsläran existerade som en hemlig lära, det vittnar Trenträttegången om; den existerar förmodligen än idag..." *42)* Kvinnan ur folket som vid påsktiden 1287 ropade till sin skyddsling **Werner,** som hade tagit anställning i ett judiskt hus: "Akta dig för judarna, för långfredagen närmar sig", och sexhundra år senare modern till pojken **från Xanten**, som med osviklig modersinstinkt utropade när hon fick höra att hennes barn dött: "Det var juden!" är mer värdefulla vittnen än alla lärda "expertutlåtanden"

tillsammans. - "Folkets röst - Guds röst" - det är vad dessa "kristna" teologer och deras döpta och odöpta judiska anhängare skulle kunna säga till sig själva!

Blod är en speciell saft. Det har också den effekten, som naturen lär oss vid varje tillfälle, att det skapar antipati och fiendskap. Varje jägare kan nämna otaliga exempel från sin erfarenhet av att blod, som rinner från mord eller lust för nöje, förhindrar den vänliga "vittringen" av varelse till varelse! Det blod vi tar från varelser **skiljer** oss från dem; den mjölk de ger oss binder oss till dem. En ko som ger mjölk till ett barn och en jude som slaktar den är idéer som genom **generationer** har utvecklats till en outplånlig instinkt i varje folks blod; ett barn springer till en gammal ko som smeker det, från en gammal jude springer det iväg och gråter. "Wann ene Jud im Dorf is, jangk ich n'it allein durch et Korn", sade flickor vid nedre Rhen, och det fanns rika och självständiga bönder som, när en av dessa svarta bestar, en av dessa "medborgare av mosaisk trosbekännelse", gick genom deras by, blev innerligt oroliga, som deras boskap i den väl stängda ladugården när ett rovdjur strövade omkring. Det är den eviga och naturliga "rädslan för judarna" som galiléerna redan kände till!

Det mångtusenåriga judehatet, det "stora hatet", får inte bara bränsle och näring av teoretiska läror, utan i mycket högre grad av blod!

Den yttersta meningen med blodsoffret, dess slutliga **tolkning**, kan dock kanske bara ges av en jude själv. För ungefär sexton år sedan utkom i Berlin ett filosofiskt verk av juden Oskar **Goldberg** med titeln: "Hebréernas verklighet. Introduktion till Pentateukens system". Denna ytterst sällsynta bok gjordes endast tillgänglig för ledande judar och vaktades med stor omsorg. "Om du arbetar dig igenom detta verk, som inte bara är skrivet, faller det från dina ögon som en slöja", var Joh. v. **Leers** omdöme *43)*. Goldberg, en av dessa "kunniga människor i Israel", säger tydligt att syftet med den judiska offertjänsten är att hålla Jahve ständigt **närvarande** genom **blodet**, som innehåller den **biologiska** livskraften. Syftet med **ritualen** är att hålla samman folket i **kampen mot andra Elohim** (gudarna!), men samtidigt att fördriva de element inom folket som härrör från de andra **Elohims** natur (dvs. **icke-judarna**!). "Renhetens budord ... för honom (Goldberg) går tillbaka till denna grundläggande idé" (v. Leers).

Enligt v. **Leers** bedömning kan rättfärdigandet **av slakt** och **ritualmord** härledas från de skäl som **Goldberg** anger...

Jahves närvaro frammanas alltså genom svart magi "för att vända dessa krafter mot de andra nationerna i Jahves krig ..."

Jud **Goldberg**, för att parafrasera sin kollega **Güdemann** *44)*, gav oss en glimt in i de "salar av judisk litteratur som **är nästan svårare för utomstående att få tillträde till än många furstehov** ..."

Avskildhet från alla folk, en stat i staten, förtäring och fördärv av främmande blod och slutlig återförening med sig själv - detta är judarnas outrotliga instinkter och tankar, som inte kan tvättas bort ens av dopvatten. Fiendskap mellan deras blod och allt blod från resten av världen! "Och jag skall sätta fiendskap mellan din säd och deras säd ..."

Icke-judiskt blod reser sig mot judarnas fanatiska blodspolitik. Historien har tilldelat Tyskland den ledande rollen i denna gigantiska kamp: Sedlighet kämpar mot sedlighet, hjältemod mot brottslighet, ljus mot mörker och blod mot blod!

Det finns inget annat sätt att lösa den judiska frågan. Ödet tycks ha velat att varje nation som kämpar mot judarna måste sätta sitt bästa blod mot judiskt blod, till och med till döden om så krävs.

Det var likadant för tusentals år sedan - det är likadant idag, med den enda skillnaden att en ledare och frälsare har uppstått: "Genom att stå emot juden kämpar jag för Herrens verk" (Adolf Hitler).

*1) **Ghillany**, F. W.: "Die Menschenopfer der alten Hebräer." Nürnberg, 1842.*

*2) J. **Pohl**: "Talmud censorship" i "Die Judeafrage", VI, 3 (1942).*

*3) A. v. **Morell**, "Die arabischen Aktenstücke, die Ermordung des Paters Thomas betr." etc., 1843, s. 33.*

*4) **Deckert**: "Ein Rituairnord aktenmäßig nachgewiesen." (1893, S. 26.)*

*5) E. **Bischoff**: "Das Blut in jüdischem Schrifttum und Brauch." Leipzig, 1929, s. 79.*

6) S. 170

*7) Th. **Fritsch**: "Hammer", nr 244, s. 424.*

*8) Återutgiven i reviderad form av F. X. **Schieferl**, Dresden, 1893.*

*9) Jacob **Brafmann**: "Das Buch vom Kahal", på tyska av S. Passarge, Leipzig, 1928, s. XLVIII.*

*10) Isidor **Scheitelowitz-Bonn**: "Det ställföreträdande kycklingoffret". Giessen, 1914, s. 33.*

*11) Shulchan Aruch, "det förberedda bordet", skrevs av rabbinen Josef **Karo**, född 1488. Detta "repeti torium av judisk religiös lag, som först utkom i Venedig 1564/65 utan att granskas av den påvliga censuren, innehåller fyra avsnitt med över 1700 enskilda paragrafer, som var och en kan delas upp i ett stort antal - upp till 81 - underavsnitt1 Som en sann son till Talmud övertar Shulchan aruch också den förstnämndas tvetydiga hemliga vetenskap. Liksom Talmud själv har dess avkomma också rykte om sig att vara en "gudomlig uppenbarelse" - judendomen betraktar Shulchan aruch, tillsammans med dess auktoritativa kommentarer, som sin religiösa lag par excellence, som har kanonisk giltighet. Enligt den judiske professorn **Graetz** bedömning "utgör Shulchan aruch **än** idag den religiösa normen, den **officiella judendomen**, för tyska och polska **judar**". - En annan judisk professor, Ellenberger, förklarar denna elastiska term ("och vad som hör till den") mer i detalj och skriver: "Endast Shulchan aruch-judar existerar fortfarande!"*

*Men varje Shulchan-aruch-jud som fortfarande har en känsla av skam måste rodna när han ser sitt ansikte i denna spegel!" (Jakob **Ecker**: "Judenspiegel", s. 126.)*

*12) A. **Fern**, s. 19/20 (efter H. Desportes, s. 43).*

13) Géza mot Ónody, 1883, s. 67.

14) "Janus", kritisk halvmånadstidskrift för tysk (!) kultur och politik, München, 2:a året 1912/13, nr 2.

*15) För de som enligt Graetz "tog upp fiendens rustning och fana för att möta honom med ännu större säkerhet och förgöra honom med ännu större eftertryck", d.v.s. alla **Delitzsch**, **Wünsche, Pieritz, Neander, Veith** och otaliga andra, hade redan gjort allt arbete1 De **hör till de 500 pastorer av judisk härkomst i protestantiska predikstolar** som så ofta och gärna citeras av den judiska missionen. (Jfr Pastor Schaeffer: "Materialien zur Judenfrage", s. 90: "Från den senaste kyrkohistorien bör professorerna August **Neander** och **Caspari** nämnas, eller så bör det påpekas att för närvarande **mer än***

***500 judar som har blivit troende på Kristus** predikar **Kristi** evangelium i protestantiska predikstolar. Om man beaktar dessa fakta borde det utan vidare stå klart att invändningen att judarna inte kunde omvända sig i det inre är obefogad." - Pastor **Schaeffer** var en judisk missionsföreståndare!)*

*16) Oskar **Goldberg**: "Hebreerbrevets verklighet. Introduktion till Pentateukens system."*

17) "Polemik och människooffer" 1883, s. 98.

*18) Enligt D. Johann **Eck**: "Ains Judenbuechlins verlegung", 1541.*

*19) A. **Rohling** tar med den hebreiska texten till bönen i sin bok "Polemik u. Mensclienopfer" (s. 101)!*

20) se sid. 273.

*21) **Tisza-Eszlár**, s. 51.*

22) se s. 28.

*23) Ur statsåklagare **Fischers** tal inför jurydomstolen **i Kiev** 1913, se "Hammer" nr 275.*

24) Masaryk: "Die Bedeutung des Polnaer Verbrechens für den Ritualaberglauben", Berlin 1900, s. 44/45.

*25) **Tentzel**, "Monatliche Unterredungen", juli 1693, s. 557*

26) se s. 16.

27) Juden Vital, se G. v. Ónody, s. 147.

28) Strack, "Das Blut etc.", s. 195.

29) "Jüdische Moral und Blut-Mysterien", s. 13.

30) "Christliche Zeugnisse gegen die Blutbeschuldigung der Juden", s. 48.

31) G. v. Ónody, s. 82.

32) Just detta år hade Friedrich Ill. utfärdat ett skarpt skyddsbrev för judarna! (E. Baumgarten: "Die Blutbeschuldigungen etc.", 1883, s. 55.)

33) se s. 41.

34) 1812: två barn slaktas på Korfu (Achille Laurent).
1824: Ritualmord på Korfu (Stauf v. d. mars, s. 216).
1840: en pojke försvinner i byn Triande på Rhodos (se s. 101f.).
1843: flera barn till judar mördas på Rhodos och Korfu. (Hamont, "L'Agypte sous Méhémed Ali", Paris, 1843).

*35) Vice **Stoecker** i preussiska representanthuset. 14:e sessionen den 9 februari 1892.*

36) Achille Laurent: "Relation historique des affaires de Syrie, depuis 1840 jusqu'en 1842": II, 301 (jfr G. v. Ónody, s. 134).

37) Dr H. J. v. Freyenwald: "Jüdische Antisemiten" ("Weltkampf", augusti 1940, s. 199).

38) "Die Blutbeschuldigung gegen die Juden etc.", E. Baumgarten, Wien, 1883.

39) Tentzel: "Monatl. Unterr.", 1693, s. 533.

40) "Icke-jude". - Jfr även M. ***Bewers*** *kvicka anmärkningar i hans "Gedanken" (Dresden, 1893), som väckte sensation på den tiden och gav författaren en flod av förbannelser, men också det högsta beröm, inklusive från* ***Bismarck****!*

41) 8. S. 61.

42) Enligt den katolske prästen Dr Jos. ***Deckerts*** *(1893) anmärkningar.*

43) Se hans mycket intressanta essä i "Weltkampf", nummer 187, 1939.

44) Rabbi Güdemann: "Geschichte des Erziehungswesens und der Kultur der Juden in Italien während des Mittelalters." Wien, 1884.

Bilaga

1.
Översättning av talet till vicekungen av Egypten *1)*.

Må det behaga Ers Höghet, etc. Efter att i Europa ha hört talas om de anklagelser som riktats mot några judar i **Damaskus** som tillhör den Evige Höghetens undersåtar, och om den tortyr och de plågor som tillfogats dem för att tvinga fram bekännelser från dem, och med vetskap om att vår religion inte bara inte sanktionerar det brott som de anklagas för, utan också lär oss att avsky blodsutgjutelse till det yttersta, har vi sänts av våra trosfränder i Europa för att vädja till den Evige Högheten om rättvisa...

Vi kommer därför med den säkraste övertygelsen att Ers Höghet, så känd i Europa för sin tapperhet i fält, sin visdom i råd och sitt överseende med alla goda undersåtar utan åtskillnad, kommer att bevilja vår framställning med sin sedvanliga vänlighet. Vi kommer utan hat, utan passion, endast med en uppriktig önskan att föra fram sanningen i ljuset. Icke desto mindre ber vi Ers Höghet att tillåta oss att resa till **Damaskus**, att där göra sådana undersökningar som kan leda till att vi får tillräckliga bevis för de anklagelser som har försatt hela den judiska befolkningen i den staden i ett hittills okänt lidande, och att resultatet av en sådan undersökning officiellt bekräftas av guvernören i **Damaskus** och överlämnas till Ers Höghet. Att Ers Höghet också kan underlätta sättet att erhålla denna information, liksom att bevilja fri passage för de personer som tillhör vår mission, fullständig säkerhet för alla parter som tillhandahåller information, tillstånd att **tala med och fråga ut fångarna så ofta som nödvändigt, och** att Ers Höghets auktoritet och tillstånd tillämpas genom en särskild firman, officiellt registrerad i de lokala arkiven, som ska skickas till guvernören i **Damaskus** och offentligt proklameras på gatorna där. Vi kan tillägga att hela Europas ögon är riktade mot Ers Höghet, och att ett bifall till vår begäran kommer att vara glädjande för hela den **civiliserade** världen. Det är välkänt att prinsen, som har vunnit så mycket berömmelse, värderar rättvisa ännu högre. Det är en hyllning till ert geni, er kärlek till sanningen, er kärlek till rättvisan, som har

fått denna **deputation av alla jordens israeliter** att med förtroende vädja till Ers Höghet, i vetskap om att denna vädjan inte kan ha gjorts förgäves.

Alexandria, den 4 augusti 1840.

Moses **Montefiore**.

2.
Herr Crémiex i Wien *2)*.

Wien (början av december 1840).

Herr **Crémieux** reste till **Paris,** överöst med hyllningar och naturligtvis särskilt med bevis på deltagande från den lokala israelitiska befolkningen. Prins **Metternich** tog med ära emot försvararen av den kränkta, misshandlade mänskligheten, som alltid finner skydd och det varmaste deltagande i **mänskligheten** i våra regeringsprinciper, i vilken zon och av vilken religion som helst, vilket också var fallet med flera högt uppsatta statsmän. Den judiska församlingen anordnade en bankett för honom i **Beirut** som tack för att deras bröder skyddats, en bankett som vi inte har sett maken till här i liknande prakt. Banketten hölls på Roman Emperor's Hotel, med över 80 couverts, och arrangemanget gjordes av kvinnorna, som dock hade vägrat att delta.

Innan bordet började överlämnade den lokala religionsläraren, Dr **Manheimer**, till **Crémieux** ett tackbrev från församlingen, skrivet på pergament och uppläst av honom, som uttryckte de känslor som den räddade hedern hos deras trosfränder kände. Det var inneslutet i ett guldfodral och så rikt infattat med diamanter att det uppskattas vara värt 14.000 fl. Adressen lyder:

"Församlingen av israeliter **i Wien,** besjälad av det mest aktiva deltagande för sitt folks och sin tros heliga intressen och rättigheter, genomsyrad av den djupaste respekt och beundran för de ädla män i ord och handling som har stått upp för dessa intressen och rättigheter och visat sig i den heliga ärofulla kampen, tar med all beredvillighet tillfället i akt att uttrycka sin djupaste aktning och beundran för er, ärade herrn, som har ställt er i främsta ledet i denna kamp och som segerrikt har vunnit lagerkransen. Om vi ännu mer beundrar ordets gåva och talets kraft och styrka som Gud har skänkt er i överflöd, desto mer omfattande och genomträngande är deras inflytande och framgång, och erkänner i detta Guds nåd att i en tid då ande och talang stiger upp för att dominera, har han också höjt upp i våra led män som är fulla av den gudomliga anden och vet hur man talar ordet i sanning och klarhet med frimodighet och segerrik kraft, Om vi med ett ord beundrar den talang som har grundlagt ert rykte, som har gjort er jämbördiga som talare och förespråkare med de mest berömda inom ert yrke, så respekterar och hedrar vi ännu mer andens ädelhet, den heliga nit för rätten, som har väglett er så lyckligt i uppfyllandet och utövandet av ert gudomliga kall och i användningen av dessa ovärderliga andliga gåvor. Ni har försvarat rätten där och när den har äventyrats. Ni har erbjudit ert skydd åt den mäktige när lyckan svek honom, och ni har ridderligt tagit emot den fallne store. Ni gick i bräschen för era trosfränder när deras ed och löfte, och därmed deras ånger och tro, misstänktes i Israel, och ni skakade av er skammen från dem, utplånade den sista förebråelse som fortfarande klamrar sig fast vid dem i det land där alla hinder öppnades för dem, men fördomarna inte besegrades, där juden hade beviljats och tillerkänts besittning och rättigheter, ämbete och värdighet, och ändå kunde tvivlet och misstankarna om hans rättfärdighet och trohet inte avlägsnas och övervinnas. De räddade hans heder och visade att från Abraham och hans stam, som först höjde sina händer mot den allsmäktige Gud som skapade himmel och jord, har den tro gått ut som fyller världarna och etablerar dem fast och säkert på lagens, rättvisans och moralens pelare. Ni har nu krönt dessa ädla strävanden, käre herre, och på ett oförgängligt sätt skrivit in ert namn i vårt folks annaler, som är lika

gamla som världshistorien, genom att ridderligt och broderligt ta ställning för tyranniets och det religiösa raseriets olyckliga krigare, vilkas fruktansvärda öde fyllde inte bara alla Israels stammar utan också alla adelsmän och goda tänkare i världen med fasa och bestörtning. Ni har lämnat hem och hemland, som forna tiders profeter en gång gjorde, ni har rest över havet till det gamla landet Egypten, där farsoter rasar, krig och stridigheter hotar livet, ni har talat inför de mäktiga för ert folk och er tro, och som Moses en gång sade till faraonerna: "Ge upp mitt folks bundna söner, så att de kan tjäna mig! Du har brutit bojan på de bundnas hand, befriat de fängslade från deras fångenskap - som profeten beskriver det som en gudomlig kallelse. Ni har återgett livet åt dem som redan var fredlösa, fria och obundna, stoppat svärdet i dess fall, som redan svävade ett hårstrå ovanför deras huvuden, och har funnit deras oskuldsförklaring och upprättelse i en högre värld och inför en högre domarstol och tron än vad en människa kan upprätta... Guds välsignelse över dig! Ni har uppfyllt ett gudomligt bud, som är det heligaste i Israel; ni har uppfyllt kärlekens bud ... Om namnet **Damaskus**, som finns upptecknat på de tidigaste och äldsta sidorna i vår historia, på senare tid har återfått en sorglig berömmelse och lämnar efter sig minnen som är lika oförglömliga som de är smärtsamma för oss, kommer namnen på de ädla kämpar som avslutade striden och vann fred för martyrerna och frihet för dem som var i träldom att vara oförgängliga och oförglömliga med det. Den återvunna självkänslan och den glada medvetenheten om att Gud, där Israel befinner sig i nöd och bedrövelse, där dess namn vanhelgas och dess tro är utfryst, reser upp sina hjältar och kämpar ur sin egen mitt - detta tröstar oss för den smärtsamma erfarenhet vi nyligen har haft och som vi aldrig har varit mer medvetna om under vårt århundrade. Med dessa känslor hälsar vi er som en av förkämparna i den heliga striden. Och om vår röst inte når så långt att den når er ädle vapenbroder, den generöse Sir Moses **Montefiore**, för vilken vi hyser samma vördnad, må åtminstone denna bekännelse, som är den första ni har fått på tysk mark, vara ett vittnesbörd om den uppskattning och det erkännande som era ansträngningar och era ansträngningar har funnit bland era tyska trosfränder. Låt oss kalla på er med Skriftens ord: "Fortsätt med kraft och mod på den väg ni har trampat upp - det kommer att bli er ära och er heder!"

Crémieux reste sig då, rörd av tacksamhet, och höll ett improviserat tal på franska, som förtjänar att bli mer allmänt känt för de vackra motiv som låg till grund för dess innehåll och den hyllning som talaren gav till **humana principer:**

"Mina herrar, min känsla är stor, ni förstår och blir inte förvånade om jag saknar ord för att uttrycka mina tankar. Jag kunde inte hålla tillbaka mina tårar vid åsynen av detta utsökta deltagande av mina trosfränder, den oerhörda belöningen för en så enkel och naturlig handling. Jag är en advokat och jag såg till att rädda de olyckliga; jag är en jude och jag såg till att bekämpa religiös förföljelse; jag är en man och jag såg till att bryta Barbarys prövning; kunde jag vackla utan brott? Jag gjorde min plikt och sådan belöning! Israeliterna omgav mig på min resa som i ett ändlöst triumftåg. På **Korfu** mottogs jag med acklamationer, med gratulationer; i **Trieste** omringades jag av det ljuvaste, det mest rörande deltagande; i **Venedig** mångdubblades de varmaste festligheter för min skull; här till sist böjer sig mitt hjärta för de känslor som du berusar det med. Jag har, säger ni, inför domstolar och i pressen argumenterat för den heliga saken om **judisk emancipation**, men jag har försvarat min egen härd och principen om fri religionsutövning, den stora och ädla princip som binder himmel till jord genom att tillåta varje människa att ge Gud sin kärleks hyllning i enlighet med sin tro. Jag fattade pennan när förtalarna spred sitt gift mot den judiska religionen, jag kallade på alla ädla mäns sympatier för att hjälpa mig; men jag kände styrkan i den goda rätten och själens energi; skulle inte min tystnad ha varit en ovärdig feghet? Jag trotsade de personliga faror som ett fanatiskt hat och ett mordiskt klimat kunde hota mig med. Sanningen att säga tänkte jag inte på dessa faror; jag skulle ha svarat vem som helst som ville skrämma mig: Döden finns överallt, men lycklig är den som söker en stor dödl Vår uppgift har krönts med framgång; kedjorna har fallit, fängelserna har öppnats för de torterade, flyktingarna har återförts till sina familjer. Men vår sak var så rättvis och vår rätt så stor! Jag har också grundat **skolor** i Orienten för de fattiga, hittills övergivna barnen. Men jag har bara den förtjänsten att jag har förstått er tanke och att jag har sagt till mig själv: det är bra att västerlandets

judar förenas med orientens judar genom ett heligt beskydd, vars konsekvenser för **civilisationens** sak och framstegen i fanatismens och okunnighetens länder kan bli omätliga.

Vad vill de som förföljer oss med sitt bittra hat med sina dumma fördomar? Varför, i vårt århundrade av filosofi och **upplysning**, återuppväcker de medeltidens eländiga förtal och de löjliga vidskepelserna från det förflutna? Besitter inte de som i så många länder fortfarande står utanför lagen hos de folk bland vilka de lever alla de fria människornas dygder, när de visar en så uttrycksfull, så rörande, så enhällig tacksamhet mot den som kräver allmän rätt och social frihet för dem? Och är inte den sympati **som** plötsligt väcktes i alla delar av världen, som av **en elektrisk chock**, för de illvilligt förföljda bröderna, en stor dygd? Förtjänar inte denna judiska befolkning, vars hjärtan är så fulla av de vackra känslorna av släktskapskärlek, att leva bland andra människor och vara som dem? Vilken dygd saknar vi... Kärlek till landet?

Vi franska israeliter, vi medborgare i ett fritt land som har gett oss ett fädernesland, vi upphöjer till entusiasm den känsla som grundar nationer och gör dem stora, och ni, mina herrar, som känner fäderneslandet endast genom antydningar, för fäderneslandet är **jämlikhet** i rättigheter och skyldigheter, är ni inte alla redo att utgjuta ert renaste blod för lyckan på den jord där ni såg ljuset? Åh, ni kommer att få det, mina herrar, ni kommer en dag att få detta kära fosterland, detta liv i livet! Och de som ni då kommer att kunna kalla era medborgare kommer att se om era hjärtan inte förenas med deras hjärtan. Ja, ni kommer att få ert fädernesland, judar från Österrike, för Österrike har i den minnesvärda affären i **Damaskus** visat att det inte känner någon skillnad i tro när **mänskligheten** talar. Österrike sträckte först ut en hjälpande hand till de förtryckta; tyvärr sträckte sig inte hennes makt så långt att hon kunde återge livet åt dem som tortyren hade mördat, men hon stod mellan bödlarna och de offer som fortfarande var avsedda för döden; hon protesterade ädelt mot blodprocessen. Det är med glädje som jag, **en fransman**, ropar i denna huvudstad i det österrikiska imperiet: Ära åt Österrike! Ära vare er, furst **Metternich**, vars lika aktiva som storsinta makt som en sköld täckte dem som försmäktade på andra sidan havet; ära vare er, som i denna fördomens **sista** kamp mot förnuftet visade en ädel anda, en hög filosofi, och utan hänsyn till politiken, som alltid är så främmande för rättvisan, inför världens ögon vecklade ut mänsklighetens fana! Generalkonsul **Laurin**, som i sitt eget hjärta fann avsky för orättvisa och först förde in ljuset från sitt ljusa sinne, hängivenheten från sitt ädla hjärta i det blodiga dramat, har också visat sig värd att hedras ... Heder också åt **Merlato**, som själv kämpade på platsen för de fruktansvärda avrättningarna *3)* till sista dagen, inte tvekade att avslöja alla hemligheter i detta mörkrets verk, och med outtröttlig iver låste upp sin generalkonsuls sinne, Hans namn må för oss vara ett vördnadsvärt namn!

Mina herrar! **Pressen** har också gett oss ett kraftfullt stöd, den tyska, franska och engelska pressen; den har utdelat de starkaste slagen mot religiös intolerans. **Pressen har sina fakta**: ljuset skrämmer fanatism och förföljelse ... martyrerna i Damaskus kommer att vara våra sista martyrer. Occidenten invaderar Orienten med sin **civilisation**, inte bara i politiska frågor utan också i sociala frågor, som en garanti för folkens framtid. Tack, mina herrar, tusen tack för detta värdefulla löfte om er respekt, er vänskap! Jag kommer att behålla det som en dyrbar skatt, som ett arv till min älskade son ..."

De närvarande jublade gränslöst och skålar utbringades med stor entusiasm för **kejsaren** och hela den kejserliga familjen, för **prinsens kansler**, för stormakternas **konsuler** som hjälpte till för rättvisans och mänsklighetens sak etc., och festivalen skrevs på så sätt outplånligt in i den israelitiska befolkningens sinnen med många betydelsefulla drag.

Fürth, den 4 december 1840 *4)*.

När Crémieux anlände till **Nürnberg** den 2 december, begav sig en deputation av de lokala israeliterna dit för att visa sin respekt och bjuda honom på bankett. Representanterna för det lokala samhället tog emot

honom högtidligt. Vid banketten höll rabbinen, Dr **Löwi**, ett tacktal som han överlämnade till honom tillsammans med **Esters** bok i ett vackert manuskript i en antik kapsel...

Frankfurt a. M.

Även på denna plats fick den berömde **oskuldens förkämpe och civilisationens främjare** många bevis på respekt och vördnad... Den 7 december samlade herr C. **Kann** en nära krets av vänner och beundrare till den berömde mannen till en middag, varefter herr **Crémieux** besökte **Frankfurt Eagle Lodge** *5)* och deltog i den hastigt arrangerade middagen till sent på kvällen. Society of the Frankfurt Eagle överlämnade 1000 Fr. till honom som ett frivilligt bidrag till **Crémieux-skolan i Cahira**... Herr **Crémieux** hedrade också våra **mellan-** och **högstadieskolor** med sin närvaro den 7 och 8 december och deltog i några lektioner. Slutligen anordnade **Society of the Rising Dawn** en vacker bankett för att fira den ädle kämpen, och omkring 100 gäster deltog. I den praktfullt dekorerade salen sattes minnesplaketter upp som markerade de viktigaste skedena i hans aktiva liv... Med sann hjärtlighet följde många den hedrade mannen till hans hem, framför vilket medlemmarna i Frankfurt Eagle Society hade förberett en lysande kväll med musik till hans ära.

3.
Protokoll II av den 22 maj 1882, kl. 1 1/4 på natten i Nagyfalu. Förhör av undersökningsdomare Bary.

"Kände du fru Johann **Solymosis** dotter **Esther**? Om ja, hur såg hon ut?"

"Jag kände **Esther Solymosi** av synen, men bara att jag visste att hon var Solymosis dotter. Den äldre dottern **Sophie** kände jag väl. Jag kände bara den yngre systern av synen, hon såg nästan ut som sin äldre syster, bara att hon var mindre.

"Hur var **Esther** klädd då och hade hon något i handen när hon kom in?"

"Hon hade en sliten vit sjal på huvudet, en rödaktig sjal runt halsen och var klädd i en ljus jacka och en blåaktig kjol. Hon höll en gammal gul trasa i handen; min far frågade henne var hon hade varit och vad hon hade på sig i trasan, och hon svarade att hon hade varit i **Kohlmaiers** valv, dit hon hade skickat fru Andreas **Huri**, där hon arbetade, för att hämta färg.

"Kände dina föräldrar **Esther**?"

"De kände henne, för de kallade henne vid namn på den tiden, och det var därför jag visste att hon hette **Esther**; fram till dess visste jag bara att hon var dotter till **Solymosi** och Sophies syster och att hon tjänstgjorde **hos Huri**."

"Vad hände med **Esther** lördagen då hon kom till din fars lägenhet?"

"På min fars begäran tog hon ljusstakarna från bordets framsida och ställde dem på lådan efter att ha ställt sig på en stol."

"Vem var i rummet då?"

"Min far, min mor, mina småsyskon **Samu och Bószi** och jag."

"Vad mer hände med **Esther**?"

"När hon hade ställt de fem ljusstakarna på lådan kom en judisk tiggare in, som redan hade kommit till oss **dagen innan med** två tiggarkvinnor och en två- till treårig pojke, och de stannade alla hos oss till söndag morgon. Jag vet inte vad tiggaren hette, jag vet bara att han kom från Lök och var lång, hade svart skägg och var brun: han bad **Esther att** följa med honom till synagogan, och när hon vägrade **tog han henne i handen** och ledde henne ut ur vår lägenhet."

"Gick du och dina föräldrar efter tiggaren?"

"Mina föräldrar stannade kvar i salongen, men jag följde efter tiggaren och såg honom gå in i synagogan med **Ester**. Efter en stund hörde jag skrik i synagogan, jag hörde tre eller fyra rop på hjälp, som om någon hade ropat: 'Hjälp, ni människor! Sedan sprang jag till synagogans dörr, men den var stängd; nu tittade jag genom nyckelhålet, och eftersom nyckeln inte satt i, såg jag att **Esther** låg på marken i sin skjorta, medan hennes kläder låg på bordet. **De utländska vakterna** från **Téglás** och **Tarczal och tiggaren** höll flickan mot golvet och vår **nuvarande vakt, Solomon Schwarz,** skar henne i halsen med en kniv som var lite längre och mycket bredare än en vanlig bordskniv *6)*. Han gjorde ett snitt på hennes hals, sedan lyfte de två främlingarna och tiggaren upp flickan, men Solomon Schwarz höll två blodiga tallrikar under hennes huvud efter varandra, i vilka blodet rann, som de senare hällde i en stor kruka. Sedan klädde de på flickan igen. Medan de klädde på flickan kom ytterligare fyra judar ut från den inre synagogan**: Samuel Lustig**, **Abraham Braun**, **Lazar Weißstein** och **Adolf Junger** och ställde sig runt flickans kropp. Nu gick jag tillbaka in i salongen och berättade för mina föräldrar vad jag hade sett. De hade just satt sig vid bordet och börjat äta; när jag började berätta sa min mor åt mig att vara tyst."

"Gick du sedan tillbaka till synagogan?"

"Nej, jag åt lunch med mina föräldrar tills ungefär en timme senare, då den judiske tiggaren kom ut ur synagogan och sa åt mig att låsa dörren. Jag gick ut och såg herdarna **Téglás** och **Tarczal** samt Salomon **Schwarz** gå ut med de fyra andra judarna. Jag hittade nyckeln i fönstret i vestibulen och utan att titta in i den inre synagogan kom jag ut igen och låste ytterdörren. Jag såg inte längre **Esthers** kropp i vestibulen och jag såg inte heller några spår av blod."

"Var hade du nyckeln i den?"

"In i vardagsrummet och hängde upp den på en spik."

"Hur länge hängde nyckeln där?"

"Fram till klockan fem på eftermiddagen, då jag öppnade dörren igen; de första som kom var de tre skiftarna och den tidigare skiftaren Emanuel **Taub**, Hermann **Rosenberg** och Jakob **Süßmann**. Senare kom flera andra vars namn jag inte längre minns."

"Var har **Esthers** kropp gömts?"

"Jag vet inte."

"Varför vittnade du inte om allt det här under ditt första förhör?"

"Jag var rädd att min far skulle jaga ut mig ur huset."

"Vad fick dig att erkänna igår när du kom till Nag Falu med säkerhetschefen och en annan herre? Har någon hotat dig eller tvingat dig att göra det?"

"Ingen hotade mig, ingen tvingade mig och jag berättade sanningen av egen fri vilja, precis som jag har gjort nu."

Uppläst, bekräftat och undertecknat.

Moritz **Scharf** m. p.

Joseph **Bary** m. p.
Undersökande domare.

4.
Ur Rickerts tal i preussiska representanthuset den 8 februari 1892 *7)*.

"Mina herrar, jag har för avsikt att uppmärksamma kammaren och justitieministern på en fråga som har varit en källa till stor oro för en del av befolkningen i flera månader. Jag syftar på Buschhoff-fallet, mordet på pojken i Xanten.

Den 29 juni klockan sex på kvällen mördades den femårige pojken Ilegmann i Xanten i stadsrådet Küppers ladugård. Den lille pojkens kropp hittades i ett tillstånd som ska ha gett upphov till misstanken att någon som var bekant med slaktaryrket måste ha begått mordet, eftersom snittet ska ha gjorts i enlighet med konsten och yrket. Pojken förblödde till döds. I den lilla staden Xanten, som troligen har mellan 3.000 och 4.000 invånare, blev det genast stor uppståndelse, och en del av befolkningen pekade ut den judiske slaktaren Buschhoff, som bodde i närheten av ladugården, som skyldig.

Mina herrar! Sedan dessa dagar har de judiska medlemmarna i denna församling fått utstå en svår tid; de har hetsats mot i Xanten på alla sätt. De var till och med beredda att beteckna detta mord som ett ritualmord, och om jag är rätt underrättad användes samma saker i Xanten för att hetsa upp befolkningen som tidigare hade använts på Korfu.

Den antisemitiska pressen har nu inte bara misstänkt den allmänna åklagaren och undersökningsdomaren, utan även justitieministern och inrikesministern på ett skamligt sätt. Jag tror inte att det är lämpligt att gå in på detta, åtminstone inte för närvarande. Skulle frågan kanske tas upp från ett annat håll är jag beredd att servera ett antal av dessa saker som har upprört mig. Till exempel anges familjeband mellan försvarsadvokaten för den huvudanklagade och undersökningsdomaren som skäl till den långsamma och nonchalanta hanteringen av fallet. Detta är exempellösa anklagelser mot dessa män, som säkerligen bara agerade i enlighet med sin officiella plikt.

Jag ska bara ge er två exempel på hur omfattande frågan är. Efter Buschhoffs frigivning krävde de att han skulle gripas igen. Hur dessa människor vill att rättvisa skall skipas i Preussen framgår av följande passage ur Neue Deutsche Zeitung. Detta är den huvudsakliga källan till antisemitism och även den huvudsakliga källan till dessa misstankar. Bland annat följande mening förekommer i denna tidning:

"Men om han (Buschhoff) är skyldig - varför släpps han då? Finns det kanske bakomliggande relationer som är ännu mörkare än mordet på ett oskyldigt barn? Vad spelar det för roll om Buschhoff och hans familj tillbringar ytterligare fyra eller fem veckor i häktet, om juryn senare ger dem det ord som kommer att frälsa dem och förneka deras skuld, medan de förblir fläckade av misstankar för resten av sina liv?

Vad tycker ni, mina herrar? - Ja, när människor utomlands läser att en tidning vågar säga sådana saker, vad ska de då tycka om vår rättskipning?" ... Rickert beklagar sig över att även kejsaren "trakasseras". "Mina herrar, jag tycker att den fräckhet med vilken den Högste dras in i denna pågående utredning utan någon som helst anledning är oöverträffad. Herrarna blir allt djärvare för varje dag - för att inte använda ett annat uttryck!

Mina herrar, nu till... Slutligen en huvudpunkt, nämligen frågan om ritualmord! Denna **fåniga saga** om ritualmord, som går tillbaka till **medeltiden**, då **upplysningen** ännu inte var klar, och ännu längre tillbaka i tiden, återupplivas här på detta sätt av det konservativa partiets mest framstående organ! Har detta organ ("Kreuzzeitung") ingen känsla för det faktum att denna fåniga saga inte längre passar in i den moderna tiden?

Det var inte bara biskop **Kopp** som förklarade att ritualmordet 1882 (Tisza-Eszlár!) var en upprörande osanning, utan även framstående påvar, som under tidigare århundraden, när folkets upplysning fortfarande var långt borta och folk ännu inte var så beväpnade mot sådana sagor som de är i dag, den katolska kyrkans högsta herdar, stod upp mot det i skrift och ord. Jag har här framför mig den minnesvärda skriften av kardinal **Ganganelli**, som 1759, när de polska judarna anklagades för ritualmord (skratt till höger) - jag vet inte vad som är löjligt för dessa herrar - när de polska judarna anklagades, uttryckligen protesterade och bevisade med vapnen från sin lärdom, som omfattade stora områden, att detta bara var en saga som måste förkastas ..."

Rickert beklagar sig sedan över en artikel i "Kreuzzeitung": "Nej, mina herrar, sådana vapen passar inte in i 1800-talet, vars slut vi närmar oss; det är inte **den kristna kärlekens**, **toleransens** vapen; det är inte heller konstitutionens och lagens vapen. Judarna är inte gäster, som "Kreuzzeitung" säger, utan **medborgare med lika rättigheter** i vår stat, och ve den som lägger sin hand på dessa rättigheter på ett hädiskt sätt!" (Livligt bravo! vänster.)

5.
Rohlings brev till domstolen i Kleve.

Till Kungliga Brottmålsdomstolen
till Kleve.

Högsta domstolen!

Den välkända Strasbourgprofessorn Dr **Nöldeke**, inklusive jag själv, har gett ett expertutlåtande om ritualmordet på judarna inför ert forum.

Mitt samvete och min heder tvingar mig att protestera mot detta expertutlåtande. Professor Nöldeke kallar det oseriöst när det om och om igen upprepas att judarna behöver kristet blod för rituella ändamål. Han påstår sig "med ganska stor säkerhet" kunna säga att det inte finns något i Talmud som talar för detta, och enligt hans mening finns det inte heller något i Sefer halkutim och Zohar som tyder på det. Enligt **Nöldeke** skall **Delitzsch** ha tillbakavisat blodanklagelsen på det mest bestämda sätt och min gamle vän **Bickell** förklarade att det var en bluff.

Jag tycker att det är märkligt att professor **Nöldeke** anklagar oliktänkande för lättsinne, medan han själv bara hävdar en "rimlig" grad av säkerhet. Vad **Delitzsch** beträffar, så blev han, liksom **Nöldeke** själv, vederlagd av Victors skrift om **Rohling/Bloch-rättegången**, utgiven i två upplagor av Fritsch i Leipzig

1887, utan att de inblandade hade något berättigande. Professor **Bickell** förklarade aldrig blodanklagelsen vara en bluff, utan höll med mig om att **historien till fullo underbyggde denna anklagelse**, eftersom den rapporterade om många mord av detta slag, som var rättsmedicinskt fastställda.

Eisenmenger pekar också på detta faktum, även om rabbinska bevistexter och textbevis hade undgått honom. Professor **Bickell** var också oense med mig om vissa texter av detta slag, även om han senare tog tillbaka ett tidigare uttalande om det omöjliga i min åsikt att professor Nöldeke kunde ha känt till allt detta från Vietors skrift, som hade kommunicerats offentligt sedan 1887.

Om de historiska fakta inte kan förnekas är det fullt förståeligt att det, trots **neutraliseringen av vissa rabbinska verk**, fortfarande finns texter här och där som antyder ämnet och innehåller anspelningar som, trots all **försiktighet från utgivarnas** sida, talar mycket högt i ljuset av historiska händelser. Men hur obehövliga vissa texter än är med tanke på de historiska bevisen och därför, om man så vill, kan lämnas till filologernas skolövningar, finner jag för min del, oavsett vad andra säger, att **Talmud också antyder saken i de kastrerade utgåvorna**, medan Sefer halkutim och Zohar talar mer definitivt, vilket förklaras i mitt arbete "Polemik und Menschenopfer des Rabbinismus" (Paderborn bei Schröder, 1883). Denna förklaring är fortfarande helt övertygande för mig idag, och om jag inte svarade på privata publikationer i tidningar och broschyrer, som Stracks "Blutaberglaube", var det **för att de sekulära myndigheterna,** som jag är underställd, ville att den judiska tvisten skulle **avbrytas**.

Men efter att min **heliga övertygelse** officiellt stämplats som oseriös i domstol ansåg jag det vara min plikt att meddela er följande: inför döden och min evige domare kan jag inte säga något annat och måste erkänna

att blodanklagelsen är sanningen!

Med vänlig hälsning

undertecknad. Kanon Dr teol. et phil. A. Rohling, professor i hebreiska antikviteter vid K. K. tyska universitetet i Prag.

Prag, den 10 juli 1892.

6.
Ur den tjeckiske advokaten Dr Baxas tal inför jurydomstolen i Kuttenberg *8)*.

Dr Baxa inledde med att konstatera att ersättning för de kostnader som den stackars modern till den mördade kvinnan ådragit sig var av underordnad betydelse. Men mamman hade rätt att kräva att få veta varför hennes dotter mördades, varför hon mördades på detta fruktansvärda sätt!

"Låt oss gå igenom alla faktorer som kan komma i fråga här; hon hade ingen fiende, hon var from och god och väluppfostrad. Så det kan inte ha varit ett hämndmord. De medicinska fynden visade att flickan var och förblev opåverkad. Så det var inget lustmord heller. Ett rånmord kanske? Den mördade kvinnan ägde ingenting, och det hon ägde hittades på henne. Så vad var **motivet** till detta fruktansvärda dåd? Så modern frågar sig om och om igen, varför var hennes dotter tvungen att dö en sådan fruktansvärd död på en trafikerad väg mitt på ljusa dagen?

Nåväl, mina herrar i juryn! Även denna gång, liksom i en **lång rad tidigare fall**, räknade gärningsmännen med att de skulle lyckas förbli oupptäckta. Men redan i Bibeln står det att när det första mordet begicks,

ropade offrets blod upp mot himlen. (Stor rörelse.) Här kunde dock inte blodet ropa till himlen**, eftersom det hade försvunnit**! Men kroppen talade ett fruktansvärt**, mystiskt** språk till himlen, men vi **förstod** detta språk och lyckades till slut lyfta det mörker som skulle spridas över den.

Vi lyckades hitta kroppen i **tid,** och utifrån allt detta kunde vi nu berätta för mamman **hur** hennes dotter dödades. (Stor rörelse.) Ni vet, mina herrar i juryn, vad läkarna sa i går. Ni hörde hur den olyckliga flickan ströps, hur hon bedövades med stenar och hur det dödliga snittet tillfogades henne. Det, mina herrar, säger allt. Om mördarna bara ville döda flickan hade de bara behövt dra åt repet ett ögonblick till. Och tänk på hur mycket bevis på skuld de **inte** skulle **ha** lämnat. De skulle **inte ha** spillt något blod, de skulle ha varit klara mycket tidigare. Men de ville inte ha flickans **liv,** de ville ha något **annat**. Låt oss tänka på den sista timmen för detta olyckliga offer.

Låt oss minnas hur snaran kastas runt hennes huvud, hur tre män plötsligt böjer sig över henne, hur hon slås i huvudet, hur hennes kläder slits från hennes kropp med fruktansvärt våld, hur hon, som kanske först trodde att det var ett mordförsök på hennes jungfruliga ära, plötsligt måste se kniven, det fruktansvärda instrumentet, blinka i handen på en av dem, hur allt förbereds för den fruktansvärda **slakten**, hur hennes huvud böjs åt sidan, hur hon först nu ser vad som görs mot henne, hur hon inser hela den fruktansvärda sanningen om vad hon är utvald till - och, mina herrar jurymän, ni kommer att hålla med mig om att denna flicka är en martyr. Mina herrar i juryn, vi har aldrig sett ett sådant fall. Ni hörde **läkarnas rapport** i går. Behöver ni fler bevis för att mördarna inte ville ha flickans liv, utan bara hennes **blod**? (Stor uppståndelse.) Det kan inte längre förnekas! Från salen i Kuttenbergs tingsrätt ljuder det i dag i alla distrikt att det i det mänskliga samhället finns människor som vill ha sina medmänniskors **blod**! Vi ryggar tillbaka från detta. Vi värjer oss mot denna fruktansvärda tanke, våra känslor värjer sig mot denna fruktansvärda hemlighet som har bevarats i århundraden.

Men här är **faktum**! Det faktiska, obestridliga faktumet, och ingen i världen kan argumentera mot det som har sagts här!

Nu uppstår en andra fråga. **Varför** behövs blodet? Och här, mina herrar, säger jag er nu: det är hela den kristna mänsklighetens plikt att klara upp detta mysterium. Det är myndigheternas plikt, deras högsta plikt, att klargöra varför det finns människor bland oss som använder **sina grannars blod** för mörka syften. Vi har rätt att försvara oss, ja, vi måste försvara oss mot dessa människor som behöver vårt blod. Denna fruktansvärda hemlighet bör äntligen avslöjas, det bör äntligen klargöras **vilka dessa** människor är, oavsett om de bara är en religiös sekt eller en **ras**, vi måste slå tillbaka och kräva att staten ingriper mot dem. Vi varnar världen för att den försöker bevara denna hemlighet längre.

Titta på den anklagade och det samhälle han lever i. Varför ljuger **Hilsner** så ihärdigt, varför stöds han **av hela sitt samhälle?** Ililsner vet mycket väl att om han erkänner kommer hela hemligheten att komma ut, allt kommer att komma ut, oavsett om det var en slaktare eller någon annan som gjorde detta snitt.

Så varför skulle vi inte hjälpa till att hitta dessa medbrottslingar! Jag säger er, dagens rättegång är inte slutet på Polna-mordaffären. Det är bara **början på** en ny utredning, vi är långt ifrån i mål. Vi kommer att söka, obevekligt söka, för att ta reda på vilka de andra gärningsmännen var, vi kommer att hitta dem, och då kommer hela den kristna världen att dra en lättnadens suck, som om **den befriats från en enorm mardröm**."

Dr **Baxa** räknade sedan upp alla omständigheter som gjorde att **Hilsners** skuld var ställd utom allt tvivel och sade att det sätt på vilket mordet utfördes, den gränslösa djärvhet med vilken det utfördes, formellt tydde på att gärningsmännen måste ha gått till verket med en verkligt fanatisk djärvhet, som om de trodde att deras brott inte skulle komma i dagen för all framtid. Dr Baxa konstaterade slutligen att hans övertygelse om den tilltalades skuld var bergfast.

"I rättvisans och rättfärdighetens namn måste du göra en bekräftande bedömning och med full övertygelse kan du göra det, och vi kommer att ha kommit ett stort steg längre på den väg vi är fast beslutna att följa ..."

7.
En förening för utredning av Konitz-mordet

Bildades i staden **Konitz**. Den 11 mars 1900 blev Ernst **Winter**, en gymnasieelev i sina bästa år, martyrdödad av onda mördarhänder i **Konitz**, och det fruktansvärda dådet väntar fortfarande på jordisk försoning.

Den offentliga juryrättegången mot familjen **Masloff**, som anklagades för mened och som ägde rum i **Konitz** mellan den 26 oktober och den 10 november, kastade ett skarpt strålkastarljus på den mörka frågan, eftersom rättegången gick långt utöver ramen för en enkel menedsrättegång och förvandlades till ett slags förundersökning om mordet på Winter. Det verkar fortfarande möjligt att det mystiska mordet kommer att lösas och sonas.

Denna möjlighet beror på de osjälviska och outtröttliga insatserna från några få män som, utan tillräckliga medel men med all sin styrka, följde spåren efter mordet. Men de enorma svårigheter och hinder som står i vägen för varje steg mot att upptäcka mördaren kan inte övervinnas av enskilda personers iver och energi.

Hela den tyska nationen, oavsett partitillhörighet, har ett angeläget intresse av att det **märkliga mörker** som omger detta ohyggliga mord klaras upp. Den mördade mannens far, byggnadsentreprenören **Winter** zu **Prechlau**, har inte de medel som krävs för att följa upp de befintliga spåren i så stor utsträckning att det blir möjligt att ställa mördarna inför rätta.

I staden **Konitz**, inom vars väggar mordet begicks, har därför en sammanslutning av respekterade medborgare i stad och land bildats, som har satt sig som mål att göra allt som står i dess makt för att hjälpa till att lösa mordet och att följa varje ledtråd utan förbehåll. Denna förening vänder sig till alla tyskar av alla politiska övertygelser. Var och en bör efter bästa förmåga bidra till att samla ihop en tillräcklig fond, som under undertecknads ansvar ska **användas för att på ett korrekt sätt följa upp spåren efter** mordet.

Vi ber tidningar från alla partier att stödja vår strävan genom att upprepade gånger trycka denna vädjan, och vi ber varje tysk medborgare att bidra med sin lilla del till den goda saken.

Konitz, den 24 november 1900.

Bönig, katolsk präst
Hammer, protestantisk pastor
Gebauer, stadsfullmäktigeledamot och medlem av Westpr. Prov.-Landt.
Heise, stadsfullmäktigeledamot
Klotz, stadsfullmäktigeledamot
Schultze, stadsfullmäktigeledamot
Schar, stadsfullmäktigeledamot
Stockebrand, stadsfullmäktigeledamot
Hilgendorff, ledamot av landdagen och riksdagen.

v. Parpatt, medlem av Westpreuß. Prov.-Landt.
Osiander, Landt. avd.
v. Gordon-Laskowitz, ledamot av det preussiska överhuset. Överhuset
v. Nitykowski-Grellen, esgl.
Frh. v. Eckardstein, ägare till riddarens egendom.

8.
Ur Liebermann von Sonnenbergs tal vid den tyska riksdagens 43:e session den 7 februari 1901.

President Graf v. **Ballestrem** ger ordet till riksdagsledamoten **Liebermann** von **Sonnenberg**:

"...Fallet Konitz är inte bara en fråga om en rent mänsklig rättskänsla, som vill ha försoning för varje brott, utan en fråga av **mycket långtgående betydelse.**.. Rent objektivt vill jag påstå att stora kretsar i vårt land, däribland **många högt utbildade** människor i goda omständigheter, verkligen har kommit till slutsatsen att det inte bör bli något av **det**!

Man tror i landet att **rädslan** för judar redan är så stor att **inte ens de statliga myndigheterna** tillåts göra något som strider mot judendomen... Det finns verkligen en önskan att föra in den tyska regeringen i ett **beroendeförhållande**. Det räcker med att observera den storm som för närvarande blåser upp mot den preussiske justitieministern för att han har motsatt sig judarnas rent vansinniga påståenden och förnekat att det faktum att man har klarat examen skulle tvinga ministern att utse **någon jude** till domare eller notarie. Ministern förföljs och förolämpas nu i hela den judisk-liberala pressen; en storm blåser mot honom från alla håll.

Även här arbetade judarna enligt **beprövade och testade recept**. **Rickert** *9)* behöver bara läsa i Mommsens romerska historia om judarna i Rom hur de gjorde när någon guvernör i provinserna hade irriterat dem, **kanske genom att vara omutlig**. När en sådan man kom till Rom efter att ha blivit befriad från sin post, blev det buller och bång, mobben hetsades mot honom och alla ansträngningar gjordes för att skada honom och göra honom olämplig för ett nytt ämbete. Jag vet inte hur den judiska hetsen mot justitieministern, som nu pågår, kommer att sluta; kanske finns det redan **någon tillgänglig för att ersätta** honom **som ännu inte är på rätt plats** (mycket bra!).

Uppploppen som inträffade förra sommaren (i Konitz) anstiftades **av judar som lockade och uppviglade spioner** eller orsakades av överdriven judisk oförskämdhet mot befolkningen (mycket sant!). Fallet med juden **Zander**, till exempel, som kastade en sten genom rutorna i sitt **eget** fönster ut på gatan, bevisar detta för Konitz. Mina herrar, befolkningen måste skyddas från sådan uppvigling!

Under sådana upplopp uppträder emellertid judarna **som oskyldiga offer för förföljelse**, skriker våldsamt och vet hur de ska göra sina rop hörda **på mycket höga platser.** Då rycker trupper, som tidigare kanske **hade varit mycket lämpliga för att spärra av staden,** omedelbart in på order av **den Högste** och då, även utan att belägringstillstånd och undantagstillstånd har utlysts, träder ordspråket i kraft: "Under vapen är lagarna tysta". Förfäran griper tag i hela befolkningen, **vittnena vågar inte längre vittna fritt** och håller inne med viktiga iakttagelser. På så sätt hoppas man att mordhistorien äntligen ska få ett slut... Enligt min mening får dock Konitz-affären inte bli en angelägenhet för ett enda parti, det antisemitiska partiet, utan måste snarare bli en **angelägenhet för alla anständiga människor i hela det tyska fosterlandet**. Konitz-föreningen för utredning av mordet på gymnasieeleven **Winter** *10)* består av människor som på grund av hela sin ställning i livet och hela sitt sätt att leva kan hålla varje misstanke långt borta från sig, som om de bara hade gått samman av hetsiga önskningar.

Mina herrar, (det tyska folket förblev lugnt när det mycket liknande mordet i **Skurz** inte fann någon försoning. Kriminalinspektör **Hoeft**, som var den exemplariska förebilden för Berlininspektörernas utredningar i **Konitz** den här gången, hade **befriat** de först anklagade och fängslade judarna och förde en **kristen** slaktmästare - **allt upprepar sig!** - ställdes inför jurydomstolen. Mannen måste frikännas som helt oskyldig. Och därmed var saken utagerad för myndigheterna. Den antisemitiska rörelsen var ännu inte tillräckligt stark i Tyskland vid den tiden för att värma upp hela det tyska folket för saken, som nu är fallet, tack och lov. Blodmordet i **Skurz har förblivit olöst och ostraffat** fram till denna dag. Vi har aldrig hört talas om att några ytterligare undersökningar skulle ha ägt rum där. Tio år senare, när ett liknande blodmord i **Xanten** väckte uppståndelse i världen, användes ett mycket **genialt sätt** att ta itu med saken. En ökänd person som hade anslutit sig till det antisemitiska partiet åkte till **Xanten** på uppdrag av en antisemitisk tidning, skrev en lögnaktig broschyr som trycktes om i god tro och gav de ansvariga redaktörerna hårda fängelsestraff. Följden blev att den antisemitiska pressen inte kunde ingripa effektivt och att även detta mord **gick ostraffat**.

Buschhoff, slaktaren som anklagades för brottet, frikändes av jurydomstolen i Kleve, inte för att de var övertygade om hans oskuld, utan, vilket mycket få människor vet, för att en delfråga **om medverkan** inte hade ställts och juryn inte ansåg att bevisen var tillräckliga för att finna honom skyldig som gärningsman.

Blodbadet **i Konitz**, det tredje i sitt slag i Preussen under en period av sexton år, kommer dock inte att dela **Skurz** och **Xantens** öde. De rättegångar som fortfarande pågår, rättegången mot juden Moritz **Lewy** för mened, som kommer att äga rum i **Konitz** om några dagar, rättegången mot "Staatsbürgerzeitung", där 114 vittnen kommer att höras, kommer att se till att den folkliga upprördheten över mordet på gymnasieeleven **Winter inte** kommer att vila... Men jag har varit noga med att aldrig stanna i **Konitz** i 24 timmar i sträck. **Där kryllar det av judiska spioner**, och jag ville inte bli inblandad i skvaller utan anledning, vars försvar skulle ha kostat mig arbete och tid. Det var alltså inte den "antisemitiska generalstaben", utan en **judisk förvirrings- och mörkläggningskommitté** som inrättades i Konitz efter mordet och som fortfarande arbetar där. Alla de tatariska nyheter som spreds i de judiska tidningarna, de helt fabricerade anklagelser som spreds över världen för att distrahera polisen och förvirra allmänheten, kom från denna förvirrings- och mörkläggningskommitté.

Men det mest skamlösa uppnåddes genom de senaste misstankarna mot högt respekterade kristna män i **Konitz**, distriktsskolinspektören **Rohde** och läraren **Weichel**, som stämplades **som mördare** i Berlintidningarna, av det enkla faktum att deras hus nyligen hade genomsökts! De två herrarna bodde på en gata där varje hus och varje lägenhet genomsöktes; naturligtvis kunde inga undantag göras. Utan något annat än detta enkla faktum publicerade Berlintidningarna nyligen nyheten att läraren Weichel redan hade erkänt mordet. Detta hade rapporterats via telegraf från **Konitz**. Denna fruktansvärda misstanke gick sedan genom en stor del av pressen! På samma sätt spreds anklagelser mot distriktsskoleinspektören **Rohde** på det mest skamlösa sätt av Berlin och andra judiska tidningar. Jag anser verkligen att myndigheterna, kulturministeriet och även krigsministeriet - för **Rohde** är kapten i armén och båda herrarna sitter i styrelsen för krigsmannaförbundet - bör skydda sina tjänstemän och ex officio väcka talan mot alla tidningar i fråga, så att de allvarligt kränkta männen inte ådrar sig onödiga kostnader och besvär. Många viktiga saker kommer sannolikt också att uppstå i denna process.

Av sympati med parlamentet kommer jag i dag, vid denna sena timme, att avstå från att rulla upp en lista över de nyheter om tatarerna som har spridits vitt och brett i judiskt intresse från Konitz. Jag har ett **tjockt** manuskript om detta liggande på mitt skrivbord ... Jag kommer omedelbart att besvara alla **förvirrande tal** som hålls här om **Konitz-fallet**. Hela det tyska folket och förmodligen också riksdagen borde hålla med mig om att man i **Konitz** nu äntligen bör följa de spår som ännu inte har följts, efter att alla andra spår har visat sig vara felaktiga ... Vi kan vara ytterst likgiltiga (?) för vilket syfte **blodet** från offren i **Skurz**, **Xanten** och **Konitz** var avsett för. Men det faktum kan inte förnekas att i alla tre fallen hittades

kropparna eller deras delar **helt tömda** på blod, och i alla tre fallen kan sunt förnuft absolut inte hitta något annat motiv för mord än **blodutvinning**. Jag bad också chefen för slakteriet i **Konitz**, herr Wendt, en veterinär, om hans åsikt. Han gav mig följande information: han hade varit ansvarig för slakteriet i tio år, i genomsnitt 10.000 djur dödades där varje år, en del slaktades, en del styckades, så han hade kunnat observera effekterna av slakt och styckning på 100.000 djurkroppar, och han kunde försäkra mig om att han **aldrig hade sett en köttbit som var så utblodad som Winters kroppsdelar**... (Rörelse). Mirakulöst nog **flyttade fem slaktare från området omedelbart efter mordet**, först kantorn **Hamburger** från Schlochau och sedan **slaktaren Heymann från Konitz**, av vilka den ene sägs ha gjort ett miljonarv i Amerika och den andre flyttat till ryska Polen. Den judiske slaktaren Fuchs, som kom från **Ryssland**, återvände till **Ryssland**... Det faktum att det fanns ryska judar i Konitz har fastställts i domstol...

Stadthagen *11)* beskrev befolkningen i Västpreussen som stående på en utomordentligt låg kulturell nivå. Det var därför inte alls förvånande att sådana människor trodde på ritualmord... Men landsbygdsbefolkningen i Västpreussen står också utbildningsmässigt högt över en kategori människor som också kommer i fråga i Konitz-mordet. Jag syftar på den **judiska** befolkning som strömmar in i vårt land från ryska Polen, Galizien, Rumänien etc., och som **tyvärr inte kan hindras från att göra det** på grund av vår lagstiftning." *12)*

Tabell över rituella mord.

9.

Tabell över rituella mord som identifierats i den aktuella studien *13).*

	Tid	plats	Offret
419	Jüd. högtidsdag	Imnestar	Pojke
1147	Påsk	Norwich	tolv år gammalt barn Williain
1160	Påsk	Glocester	Pojke
1171	Påsk	Blois	Pojke
1179	Påsk	Pontoise	Pojke
1181	Påsk	London	Barn Robert
1192	Påsk	Braisne	"En kristen"
1220	påsk	Weissenburg (Alsace)	Barn Heinrich
1225		München, Tyskland	litet barn
1235	Jul	Fulda	fem pojkar från en mjölnare
1235	december	Erfurt	Barn
1244		London	Pojke
1247	Påsk	ValrAas (Vaucluse)	tvåårig flicka
1250	augusti	Aragon	sju år gammal pojke
1250		Orsona	barn
1255	Peter och Paul		åtta år gammalt barn Hugo
1267	Påsk	Pforzheim	sju år gammal flicka Margaret
1279	Påsk	London	Pojke
1279	september "Försoning nungsfest"	Northampton	Pojke
1283	Påsk	Mainz	Barn
1285		München	Pojke

1287 Påsk	Oberwesel a. Rh.	fjorton år gammal pojke Werner	
1288 Påsk	Bern	Barn Rudolf	
1288 Påsk	Troyes (Champ.)	Barn	
1292	Kolmar	nio år gammal pojke	
1292	Constance	Barn	
1293	Krems	barn	
1302	Renehen (Baden)	Barn	
1303 Påsk	Weissensee (Thüringen)	Barn Conrad	
1303 Påsk	Prag	"Kristen man"	
1305 Påsk	Prag	Pojke	
1321	Annecy	ung man	
1329 Påsk	Grafsch. Savoy: Genève,Rumilly,Annecy	flera barn	
1131	Überlingen (Baden)	Barn Frey	
1346	München, Tyskland	litet barn	
1346 Påsk	Köln	Barn "Hänschen"	
1347 Påsk	Messina	Barn	
1349 mars	Zürich	fyraårig pojke	
1380	Ragenbach (Schwaben)	Barn	
1401 Påsk	Diesenhof (Württ.)	fyra år gammalt barn	
1407 Påsk	Krakow	Pojke	
1413 Påsk	Thüringen	Barn	
1420 Påsk	Tongern (Limburg)	Barn	
1429 påsken/ Pingst	Ravensburg (Württ.)	Student Ludwig Yan Bruck	
1442			
(1443?) Påsk	Lienz (Tyrolen)	fyra år gamla Ursula Pöck	
1452	Savona	två år gammalt barn	
1453	Wroclaw	Barn	
1454 Påsk	Kastilien	Pojke	
1462 juli	Rinn (nära Innsbruck) ("Anderle mot Rinn")	treårige Andreas Oxner	
1468 Påsk	Sepulveda (Spanien)	liten flicka	
1475 Påsk	Trento	tvååriga Simon Gerber	
1480 Påsk	Portobuffole (Veneto)	Sebastian, sju år gammal Novello	
148o Påsk	Motta (Veneto)	Barn	
1480 Påsk	Treviso	Barn Lorenzo	
1485	Vicenza	Pojke	
1486	Regensburg	sex barn	
1490 Påsk	Guardia (Toledo)	Barn	
1494 Påsk	Tyrnau (Ungern)	Barn	
1503	Waldkirch nära Freiburg im Breisgau	barn	
1524	Tyrnau (Ungern)	en "kristen	
1529 Himmel-. kördag	Bösing	nio år gammal pojke	
1540 Påsk	Maißlinger Sappenfeld (övre Pfalz)	fyra och ett halvt år gamla Michael Piesenharter	
1547 Påsk	Rawa (Polen)	Pojke	
1569 Påsk	Witow (Polen)	tvååriga pojke	

1574 Påsk	Punia (Litauen)	sjuårig flicka
1590 Påsk	Szydlow (Polen)	Pojke
1592 Påsk	Vilnius	sjuårige Simon Kierelis
1695 Påsk	Gostyn (Polen)	flera barn
1597 Påsk	Szydlow (Polen)	Barn
1598 Påsk	Woznik (Podolien)	fyra år gammal Albert Pietrzynin
1650 Påsk	Kaaden (Böhmen)	Pojke Mathias Tillich
1665 maj	Wien	Fru
1744 augusti	Montiggl (Tyrolen)	åtta år gammal Franz Locherer
1747 mars	Saslaw (Ryssland)	okänd man
1753 Påsk	nära Kiev	tre och ett halvt år gammal pojke,
1764	Orkuta (Ungern)	Barn
1791 februari "Purim"	Wr (Transsylvanien)	trettonårige Andreas Takäls
1791	Holleschau (Mähren)	Barn
1791	Woplawicz (Lublin)	Barn
1791	Pera (Konstantinopel)	ung grek
1803 Påsk	Buchhof (Nürnberg)	tvåårigt barn
1805	Velish (Vitebsk)	Tolv år gammal Trofim,Nikitin
1810 Påsk	Aleppo	Kvinna
1812	Korfu	två barn
1817	Velish (Vitebsk)	två pojkar, en kvinna
1817	Vilnius	Flicka
1819	Velish (Vitebsk)	två flickor
1823 Påsk	Velish (Vitebsk)	tre och ett halvt år gammal pojke Ivanov
1824	Beirut	Tolk Fatchallah-Sayegh
1824	Korfu.	Barn
1826	Warsawa	fem år gammal pojke
1827	Vilnius	Barn Ossyp Petrowicz
1827 Påsk	Warszawa	Barn
1827 Påsk	Antiochia	två pojkar
1829	Hamath (Mindre Asien)	ung turkisk kvinna
1831	St Petersburg	Flicka
1834	Tripoli	Greis
1840 februari (Purim)	Damaskus	Fader Thomas, Ibrahim Amara
1840 Påsk	Triande på Rhodos	tolvårig pojke (Ritual Mord mest sannolikt möjlighet)
1843	Rhodos och Koriu	flera barn
	bogsera (Rußl.)	Pojke Shestobitov
1852 december	Sara	
1853 januari	Saratov (Ryssland)	Pojke Maßlow
1875 september ("Försoning nungsfest")	Zborö (Ungern)	Rituell mordattack på sech tioårig flicka med sen efter döden
1877 juni	Szalaes (Ungern)	sex år gamla Therese Szabö nioåriga Emerich Szabö

1878 före judisk festival	Steinamanger (Ungern)	flicka	
1879	Tällya (Ungern)	Barn	
1879 före judisk festival	Steinamanger (Ungern)	flicka	
1879 oktober	Piros (Ungern)	femton år gammal Lidi Sipos	
1880	Alexandria	barn	
1880	Komorn (Ungern)	Barn	
1880 före judisk festival	Steinamanger (Ungern)	flicka	
1881 Påsk	Alexandria	Pojke Evangelio Fornarachi	
1881	Kaschau (Ungern)	Flicka Koesis	
1881 före judisk festival	Steinamanger (Ungern)	flicka	
1881	Lutscha (Galicien)	Flicka Franziska Mnich	
1882 Påsk	Tisza-Eszlár (Ungern)	fjorton år gammal Esther Solymosi	
1882	Balata (Konstantin)	Barn	
1883	Galata (Konstantin)	Barn	
1884 januari	Skurz (Westpr.)	fjorton år gammal Onophrius Cybulla	
1885 Påsken	Mit-Kamar (Egypten.)	ung kopt	
1890 Påsk	Damaskus	Pojke Henry Abdelnour	
1891 Påsk	Korfu	Maria Dessyla	
1891 juni	Xanten	Johann Hegmann	
Peter och Paul)			
1891 juni	Mustapha Pashaåttaårig flicka, Grekiska Stephanos		
1892 Påsk	Port Said	fyra år gamla Helene Vasilios	
1894	Kolin (Böhmen)	Flicka	
1895 september	Kis-Sallo (Ungern)	fem år gammal Juliska Balars	
("Avstämning nungsfest")			
1898 juli	Polna (Böhmen)	tjugotre år gamla Marie Klimat	
1899 Påsk	Polna (Böhmen)	nitton år gammal Agnes Hruza	
1900 Påsk	Konitz (Westpr.)	arton år gammal Ernst Winter	
1910 december	Nassenheide (Stettin)	Helene Brix (stark ritual misstänkt mord)	
1911 mars	Kiev	tretton år gammal Andrej Jus chinsky	
1911 september	Schönlanke	Olga Hagel	
("Avstämning nungsfest")			
1912 Pingst	Poznan	sexton år gammal Stanislaus Musial	
1913 påsk	Lobsens (Wirsitz)	sex år gamla Agnes Kador	
1913 juli	Ludwigshafen	tolvåriga Elma Kelchner (stark misstanke om ritualmord!)	

Bibliografi.

Bibliografi *14)*.

Representanthuset, Preussiska: Stenogr. rapporter. Vol. I, Berlin, 1892.

Acta Sanctorum (Bollandus, Henschenius, Pabebrochitis etc.). Månader: mars III; april II, III; juli III; augusti Vl.

Annaler och krönika från Kolmar. Efter upplagan av Monumenta Germaniae (H. Pabst, Berlin, 1867).

Anonym: "Fallet Hilsner - ett europeiskt brott mot rättvisan". Berlin, 1911.

"Antisemitische Correspondenz", 1893/99 - Red. M. Liebermann v. Sonnenberg.

d'Arbois de Jubainville, M. H.: "Histoire des dues et des comteg de Champagne". Paris, 1865, IV, 1.

Aronius, Julius: "Regesten zur Geschichte der Juden im fränkischen und deutschen Reich bis zum Jahre 1273." Berlin, 1902.

Auerbach, Isaac Levin: "Israels senaste besök i Orienten." Predikan. Leipzig, 1840.

Baer, Fritz: "Die Juden im christlichen Spanien" I, 1 och 2.

Baer, Fritz: "Studier i judarnas historia i kungariket Aragonien under 1200- och 1300-talen".

Balaban, Majer: "Den judiska staden Lublin". Berlin, 1919.

Baumgarten, Emanuel: "Die Blutbeschuldigung gegen die Juden - Von christlicher Seite beurteilt." Wien, 1883.

Bewer, Max: "Tankar". Dresden, 1893.

Bischoff, Erich: "Das Blut in jüdischem Schrifttum und Brauch." Leipzig, 1929.

Bischoff, Erich: "Boken om Shulchan Aruch". Leipzig, 1929.

Bischoff, Erich: "Judar och kristet blod." Berlin.

Bloch, Joseph S.: "Israel och nationerna". Berlin-Wien, 1922.

Bloch, Joseph S.: "Minnen från mitt liv." Wien-Leipzig, 1922.

Bogrow, J. G.: "En judes memoarer". Petersburg, 1880 (Jfr J. Brafmann: "Das Buch vom Kahal." Översatt av S. Passarge, Leipzig 1928).

Braatz, Julius: "Den tyska riksdagen i ord och bild". Berlin, 1892.

Bräuer, Leopold: "Israelitische Glaubens- und Pflichtenlehre, Leitfaden etc." 1876.

Brafmann, Jacob: "Kahals bok". Ed. S. Passarge, Leipzig, 1928.

Bok, Willi: "5o år av den antisemitiska rörelsen." München, 1937.

Bulova, J. A.: "Zum Polnaer Ritualmordprozeß vor dem zweiten Urteil." Berlin, 1900.

Bulov a, J. A.: "Das Polnaer Verbrechen. " Berlin, 1901.

Burckhardt, Jacob: "Renässansens kultur i Italien. " Berlin, 1928.

Cantimpré, Thomas de (Cantipratanus): "Bonuni universale de apibus in quo ex mirifica apum repub. universa vitae bene et christiane instituendae ratio traditur..." Duaci, 1627

Caro, Georg: "Judarnas sociala och ekonomiska historia". 1908. I, II.

Chiarini, Luigi: "Jeoria del giudaismo", I, II - fransk översättning: "Théorie du Judaisme" I, II - Paris, 1830.

"Kristna vittnesmål mot judarnas blodanklagelser." Berlin, 1882.

Cluveras, Job: "Epitome historiarum totius mundi." - 1662.

Crusias, Martin: "Annales Suevici", Vol. II, Frankfurt, 1596.

Deckert, Jos. - "Fyra tyrolska barn - offer för chassidisk fanatism." 1893.

Deeg, Peter: "Judar i rätten." Nürnberg, 1939.

Delitzsch, Franz: "En Missionsrede med Bezugnahme auf die Judenverfolgungen zu Damaskus und Rhodus, gehalten in der Waisenhauskirche zu Dresden." Dresden, 1841.

Delitzsch, Elisabeth: "Franz Delitzsch som vän av Israel". - Små skrifter om missionen till judarna. Nr 5 - Leipzig, 1910.

Desportes, Henri: "Le mystère du sang chez les juifs de tous les temps." Paris, Savine, 1889.

Diewerge, Wolfgang: "Krigsmålet för världsplutokratin." Berlin 1941.

Dreyer, Siegbert: "England och frimureriet". Berlin, 1940.

Drumont, Edouard: "La France juive." 142:a upplagan. Paris, 1894.

Eck, Johann: "Ains Judenbüchlins verlegung." Ingolstadt, 1541.

Ecker, Jakob: "Der Judenspiegel im Lichte der Wahrheit." Paderborn, 1884.

Eichstädt, Volkmar: "Bibliografi om den judiska frågans historia". I, 1938.

Eisenmenger, Johann Andreas: "Entdecktes Judentum". Ed. Franz Xaver Schieferl. Dresden, 1893.

Encyclopaedia Judaica, Berlin, 1928 ff.

Feder, Ernst: "Politik och medmänsklighet. Paul Nathan. En biografi." Berlin, 1929.

Fern, Athanasius: "Den judiska moralen och blodets mysterium". Leipzig, 1920.

Frank, Fr.: "Ritualmordet inför sanningens och rättvisans domstolar." - Regensburg, 1901.

Frank, Fr.: "Tillägg till "Det rituella mordet inför sanningens och rättvisans domstolar"." -Regensburg, 1902.

Freimut, B.: "Altjüdische Religionsgeheininisse und neujüdische Praktiken etc." Münster, 1893.

Freund, Walter: Essä i "Hammer", nr 853/54.

Freund, Walter: "USA. - Den amerikanska världspolitikens stora okända". Essen, 1942.

von Freyenwald, H. J.: "Judiska antisemiter." "Der Weltkampf", nr 200, 1940.

Fritsch, Theodor: "Der Streit um Gott und Talmud". Leipzig, 1922.

Fritsch, Theodor: "Den falske guden". Leipzig, 1923.

F r i t s c h , Theodor: "Hammer". Vol. 1910/14.

Fritsch, Theodor: "Beilisrättegången" (Kiev, 1913). Jfr "Hammer", vol. 1913.

Fritsch, Theodor: "Sanningen om Beilis-rättegången i Kiev". Berlin, 1913.

Fritsch, Theodor: "Handbuch der Judenfrage". 42:a upplagan, Leipzig, 1938.

Ghillany, F. W.: "Die Menschenopfer der alten Hebräer." Nürnberg, 1842.

Ghillany, F. W.: "Judendomen och kritiken". - Nürnberg, 1844.

Glagau, Otto: "Kulturlämpfer."

Gottfried, Job. Ludwig: "Historische Chronica, oder Beschreibung der fürnemsten Geschichten, so sich von Beginn der Welt, biß auff das Jahr Christi 1619 zugetragen." Frankfurt a. M., 1674.

Graetz, H.: "Judarnas historia". Leipzig, 1907 ff.

Güdemann, M.: "Geschichte des Erziehungswesens und der Kultur der Juden in Italien während des Mittelalters." Wien, 1884.

Hamont: "L'Égypte sous Méhémed Ali." Paris, 1843.

Hartmann, A. Th.: "Johann Andreas Eisenmenger och hans judiska motståndare". Parchim, 1834.

Hess, C. F. M.: "Flagellum et Speculum Judaeormn." Strasbourg, 1605.

Hitler, Adolf: "Mein Kampf." 1933.

Hoeniger, R.: "Om de tyska judarnas historia under den tidiga medeltiden". Brunswick, 1887.

Horodezky, S. A.: "Religiöse Strömungen im Judentum." Bern, 1920.

Hosmann, Sigismund: "Det svårkonverterade judiska hjärtat." Helmstädt, 1701.

"Årsbok för israeliter 5623 (1862/1863)." Publicerad av Wertheimer och Kompert. 9:e året Wien, 1862.

"Janus": "Kritische Halbmonatssehrift für deutsche Kultur und Politik", 2:a året. 1:a halvåret 1912/13. München.

Justus-Briman: "Judenspiegel". Paderborn, 1883.

Kantorowicz , Ernst: "Kaiser Friedrich II." Vol. 1 (1927), Vol. .2 (1931).

Kittel, Rudolf: "Fientlighet mot judar eller hädelse?" Leipzig, 1914

Kleinpaul, Rudolf: "Mordet på Konitz och medeltidens tro på blodberget". Leipzig, 1900.

Korfu-brev från "Kreuzzeitung", 1891.

Laurent, Achille: "Relation historique des affaires de Syrie depuis 1840 jusqu'en 1842". Paris, 1846.

v. Leers, Job: "Hebréernas verklighet". - "Der Weltkampf" nummer 187, 1939.

v. Leers, Job: "Maimonides" etc. - "Der Weltkampf", nummer 188, 1939.

v. Leers, Job: "Judar i Frankrike då och nu". - "Der Weltkampf", oktober 1939.

v, Leers, Joh.: " 14 Jahre Judenrepublik. " I, II.

Lehmann, Fritz Karl: "Tjeckisk antisemitism". - "Der Weltkampf", nr 194, 1940.

"Leipziger Gerichtszeitung", vol. 1892.

Leven, M.: "Les origines et le Programme de l'Alliance Isra61iie." Paris, 1923.

Lexikon, judisk (encyklopedisk handbok) I-IV. Berlin, 1930.

Liebe, Georg: "Das Judentum". Vol. 11 av "Monografier över tysk kulturhistoria".

Liebermann v. Sonnenberg, Max: "Blodmordet i Konitz". Berlin, 1901.

Liebermann v. Sonnenberg: "Deutsch-Soziale Blätter" ("Antisemitisk korrespondens").

Ljutostanski, J. J.: "Die Juden in Rußland". Vol. I och II översatta från ryska av Jul. Baron Rosenberg. Berlin, 1935.

Loewenstein, L. H.: "Damascia." Rödelheim, 1840.

Lornsen, Jens: "Storbritannien, världsjudendomens bakland." Berlin, 1940.

Lussénszky, A.: "Schulchan aruch."

v. Marcziányi, Georg: "Esther Solymosi." Översättning. M. Schulze. Berlin, 1882.

Margaritha, Antonius: "Der gantz Jüdisch glaub." Aupburg, 1509.

Masaryk, Thomas Garrigue "Nödvändigheten av att revidera Polna-processen." Prag, 1899.

Masaryk, Th. G.. "Polna-brottets betydelse för den rituella vidskepelsen." Berlin, 1900.

v. Mergenthal, Job: "Gründliche und wahrhafftige besehreibung der löblichen und Ritterlichen Reise und Meerfart in das heilige Land nach Hierusalem..." (Red. av Hieronymus Weller, Leipzig, 1586.)

Meyer-Christian, W.: "Den anglo-judiska alliansen". Berlin-Leipzig, 1940.

Mocatta, David: "Judarna i Spanien och Portugal". Översatt av Kayserling. Hannover, 1878.

Mommert, C.: "Der Ritualmord. bei den Talmud-Juden." Leipzig, 1905.

Monumenta Germaniae Historica SeriptoresVI.

v. Morell, A.: "Die arabischen Aktenstücke über die Ermordung des P. Thomas und seines Dieners in Damaskus übersetzt in das Deutsche." Nürnberg, 1843.

des Mousseaux, Gougenot: "Le juif, le judaisme et la judaisation des peuples chrétiens." 1869. övers. av A. Rosenberg. 1921.

Murer, Heinrich: "Helvetia saneta." Luzern, 1648.

Nathan, Paul: "Xanten-Cleve, reflektioner kring Buschhoff-rättegången." Berlin, 1892

Nathan, Paul: "Rättegången mot Tisza-Eszlär - En antisemitisk kulturbild". Berlin, 1892.

"Nationalsocialistisk utbildning." 4:e året, nummer 2, 1939.

Nußbaum, Arthur: "Rättegången om ritualmordet i Polna - en kriminalpsykologisk undersökning". Berlin, 1906.

Oertel, Friedrich-. "Vad tror judarna?" Bamberg, 1823.

V. Ónody, Géza- "Tisza-Eszlár i det förflutna och nutiden." Översatt av Georg v. Mareziányi, Budapest, 1883.

"Orienten." Ed. Julius Fürst. Vol. 1840.

Parisiensis, Matthias (Mathieu Paris): "Grande Chronique". Fransk översättning av Iluillard-Bréholles, IV, V. Paris 1840/41.

de Pawlikowski, riddare Konstantin Cholewa: "Talmud i teori och praktik". Regensburg, 1866.

Pieritz, G.W.: "Förföljelsen av judarna i Damaskus". London, 1840.

"Buschhoff-rättegången." - "Mordet på Xanten-pojken inför juryn i Cleve den 14 april 1892." Cleve 1899.

Raderus, Matthaeus: "Bavaria sancta." 1704. I-IV.

Reichsrat: "Stenographische Protokolle über die Sitzungen des Hauses der Abnordneten des Österreichischen Reichsrates. Wien, 1899.vol. I-II.

Riksdagen: "Stenografiska rapporter om riksdagens förhandlingar." X. Lagstiftningsperioden. II. sessionen 1900/1902, vol. II, Berlin 1901.

Rohling, August: "Rabbinismens polemik och människooffer". Paderborn, 1883.

Rohling, Aug. "Talmudjude". Leipzig, 1891.

Rohrbacher: "Histoire de l'Église." Vol. 28, Paris, 1852.

Rosenberg, Alfred: "Frimureriets brott". München, 1921.

Rosenberg, Alfred: "Sions vises protokoll". München 1933.

Rosenberg, Alfred: "Omoral i Talmud". München, 1933.

Rosenberg, Alfred: se G. d. Mousseaux: "Der Jude, das Judentum und die Verjudung der christlichen Völker." 1921.

Sachs, Job. Chr.: "Historien om markgrevskapet Baden-Carlsrulie". Vol. II, Karlsruhe, 1767.

Salomons, David: "En redogörelse för de senaste förföljelserna av judarna i Damaseus: med reflektioner därom." London, 1840.

Salomons, David: "Perseeution of theJews in the East-Containing the proceedings of a meeting held at the Synagogne Mikveh Israel, Philadelphia on the 27th of August, 1840." Philadelphia, 1840.

Schaeffer, E.: "Material om den judiska frågan". Gütersloh, 1921.

Scheftelowitz, Isidor: "Det ställföreträdande kycklingoffret." Giessen, 1914.

Schmid, Jacob: "Ehrenglanz der gefürsteten Grafschaft Tirol." II, Innsbruck, 1843.

Schramm, Hellmut: "Det dubbla ritualmordet i Polna." - Der Weltkampf", augusti 1939.

Schwartz-Bostunitsch, Gregor: "Die Freimaurerei". Weimar, 1928.

Schwartz-Bostunitsch, Gregor: "De gåtfulla tecknen i rummet där tsaren mördades". Erfurt, 1930.

Schwartz-Bostunitsch, Gregor: "Judisk imperialism". Berlin, 1937

Schwarz, Dieter: "Frimureriet". Berlin, 1938.

Schwer, Hanns Arnold: "Sanningen om morden i Polna". Wien, 1900.

Schudt, Job. Jacob: "Jüdische Merkwürdigkeiten". Frankfurt och Leipzig, 1714.

Simanowitsch, Aron: "Rasputin, den allsmäktige bonden". Berlin, 1928.

Six, F. A.: "Frimureriet och den judiska frigörelsen". Hamburg, 1938.

Six, F. A.. "Frimureri och kristendom". Hamburg, 1940.

Sombart, Werner: "Judarnas framtid". Leipzig, 1912.

a Spina, Alfonsus: jortalicium, fidei contra indeos saracenos alioque christiane fidei inimicos. " Lugduni, 1511.

Strack, H. L.: "Die Juden, dürfen sie Verbrecher von Religionen wegen , genannt werden?" Berlin, 1893.

Strack, H. L.: "Das Blut im Glauben und Aberglauben der Menschheit." München, 1900.

Strack, H. L.: "Das Wesen des Judentums. " 1906.

Strack, H. L.: "Judiska hemliga lagar?" 1920.

Susanis, M.: "De Judaeis et usuris." Frankfurt, 1613.

Sutor, Gustav: "Konitzmordet och dess följder. " Berlin, 1900.

Tentzel, W. E.: "Monatliche Unterredungen." 1693, 1694.

"The Jewish Encyclopedia", New York och London, 1901 ff.

Wahrmund, Adolf: "Lagen om nomadism och judarnas nuvarande styre." Berlin, 1892.

Wilton, Robert: "Romanovfamiljens sista dagar". London, 1920.

Wolf, G.: "Kurzgefaßte Religions- u. Sittenlehre für die israelitische Jugend." Wien, 1892.

"Mordet på Xantenpojken inför juryrätten i Cleye. 4/14 VII 1892 - Fullständig rapport." Berlin, 1893.

Zach v. Wilthau, Ignatius: "Beskrivning av Sankt Andreas av Rinns martyrdöd". Augsburg, 1724.

Zwi-Klötzel, Cheskel: "Det stora hatet." - "Janus, kritisk halvmånadstidskrift för tysk kultur och politik". München, 2:a året 1912/13, nr 2.

1) "Der Orient" nr 41, s. 315/16.

2) "Der Orient", nr 52 (26 december 1840. - Utförligt referat).

3) Som bekant blev inte en enda jude "avrättad"!

4) "Israelitische Annalen" nr 51 (18 december 1840).

*5) Denna judiska loge "Zum Frankfurter Adler", som grundades i **Frankfurt** am Main 1832, kan enligt F. A. **Six** ("Freitnaurerei und Judenemanzipation", Hamburg 1938) beskrivas som en "plattform för politisk frigörelse och en mötesplats för den judisk-frimureriska intelligentsian", precis som den nedan nämnda logen "Zur aufgehenden Morgenröte" (grundad 1808). Därifrån spanns de ödesdigra judisk-frimureriska trådarna över hela Tyskland. - **Crémieux** visste varför han besökte dessa två loger, som var underordnade er "Grand Orient de France"! De förkroppsligade "**kvintessensen av de israelitiska invånarna i Frankfurts andliga och moraliska anmärkningsvärdheter**". Dessa judar "främjade sin religiösa tro inom **utbildningsområdet och den offentliga undervisningen** med stora steg ut ur fördomarnas **dimma och in i det högre ljusets rike**". (Jfr Dieter **Schwarz**: "Die Freimaurerei", Berlin, 1938, s. 29.)*

6) Klippkniv!

7) "Stenografiska rapporter från representanthusets sammanträden". - Berlin, 1892.

*8) Hämtat från Hanns Arnold **Schwers** verk från 1900 (Wien, egenutgåva).*

9) "Den förtjänta generalen i Judenschutztruppe", ordförande i "Verein zur Abwehr des Antisemitismus", politisk motståndare till Liebermann.

10) Se bilaga 7.

*11) **Judisk** "advokat" och socialdemokratisk riksdagsledamot. (Jfr J. Braatz: "Der Deutsche Reichstag", s. 46 och plansch XV!)*

12) De tyska socialisternas partiprogram från denna period krävde (enligt W. Buch): Håll blodet rent!

13) De exakta akt- och dokumentreferenserna anges på relevanta ställen. De många planerade ritualbrotten eller de som avhandlas i allmänna fraser med oprecisa uppgifter om plats och tid ingår inte här!

14) Korta hänvisningar till tidningsartiklar, aktutdrag och liknande har inte tagits med i denna förteckning; dessa finns på relevanta ställen i avhandlingen, som anges exakt!

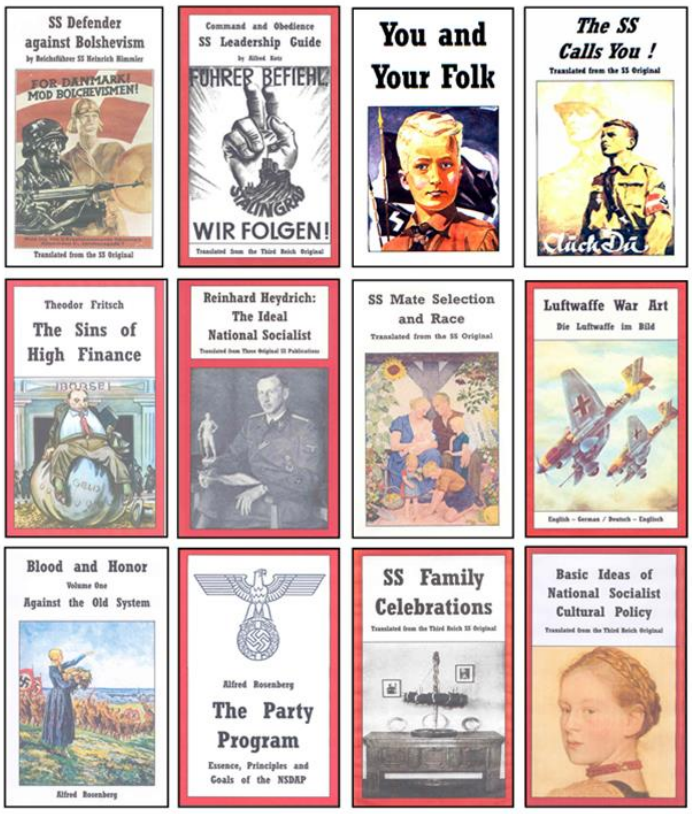

Hundreds of books Translated from the Third Reich originals!

RJG Enterprises Inc.
PO Box 6424
Lincoln NE 68506 USA
www.third-reich-books.com